

„Az *Éhezők Viadala* vad, hihetetlenül gyors sodrású regény telis-tele feszültséggel. Nem tudtam letenni.”

Stephen King, **Entertainment Weekly**

„...tökéletes ütemérzőkkel felépített, zseniálisan kidolgozott cselekmény...”

John Green, **The New York Times**

„...lebilincselő, képzeletgazdag, és hátborzongató...”

Los Angeles Times

„Ez a könyv minden bizonnyal nagy hatással lesz a *Survivor*hoz vagy az *Amerikai gladiátorok*hoz hasonló valóságshowkon felnőtt generációk számára.”

School Library Journal

„A feszült cselekményű sci-fi és romantikus regény egyedülálló keveréke.”

USA Today

„Hús-vér szereplők népesítik be ezt a túlélésről, hatalomról és szerelemről szóló nagyszerű mesét.”

Booklist

„Collins az államhatalom, a „nagy testvér”, a személyes függetlenség és szabadság kérdéseit boncolgatja ebben a lélegzetelállítóan izgalmas

kalandregényben, amely a sci-fi rajongók ízlését is messzemenően kielégíti. A feszültségteli regény az első oldaltól az utolsóig magához láncolja az olvasót. Jóval lámpaoltás utánig.”

VOYA

„Lenyűgözően felépített világ, lélegzetelállító cselekmény és kristálytisza filozófia.”

Kirkus

„Az olvasók tükön ülve várják majd a folytatást.”

Publishers Weekly

SUZANNE COLLINS

AZ ÉHEZŐK VIADALA

agave
könyvek

Suzanne Collins: The Hunger Games
Copyright © Suzanne Collins, 2008

Hungarian translation © Totth Benedek, 2009

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Suzanne Collins: The Hunger Games
Scholastic Press, 2008

Fordította: Totth Benedek

ISBN: 9 789639 868649

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: Kuzskó Rajmund

Felelős szerkesztő: Varga Bálint

Szerkesztő: Csurgó Csaba

Korrektor: Füzesi István

Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 291275

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Műfaj: Fantasy

SUZANNE COLLINS

AZ ÉHEZŐK VIADALA

James Proimosnak

Első rész

„A kiválasztottak”

Felébredek, hideg mellettem az ágy. Kinyújtott ujjam Prim testének melegét kutatja, de csak a matracot borító durva vásznat tapintja. Biztosan rosszat álmodott, és bemászott anya mellé. Nem csoda, hogy Prim nem tud aludni. Ma van az aratás napja.

Felkönyökölök. Elég világos van a hálósobában, hogy lássam őket. A húgom, Prim, összegömbölyödve fekszik az oldalán, szorosan hozzábújik anyához, az arcuk összeér. Álmában anya fiatalabbnak néz ki. Ilyenkor is látszik, hogy milyen fáradt, de mégsem tűnik annyira elgyötörtnek. Prim arca tiszta, mint egy esőcsepp, és szép, mint a primula, amiről a nevét kapta. Régen anya is nagyon szép volt. Legalábbis azt mondják.

Prim térdénél a világ legrondább kandúrja ül, és öröködik. Betört az orra, hiányzik az egyik fülének a fele, a szemének meg olyan a színe, mint a rohadttöknek. Prim nevezte el Kökörcsinnek, szerinte ugyanis a macska piszkossárga bundája olyan, mint a réten virító kökörcsin. A macska gyűlöl engem. Vagy legalábbis nem bízik bennem. Jó pár éve történt, de szerintem még mindig nem felejtette el, hogy bele akartam fojtani egy vödör vízbe, amikor Prim egy szép napon beállított vele. Sovány kis cica volt, felpuffadt a hasa a férgektől, nyüzsögtek a bolhák a bundájában. Semmi szükségem nem volt még egy éhes szájra, akit etetni kell. De Prim addig könyörgött – még sírt is –, míg végül megengedtem, hogy maradjon

a kandúr. A végén jól sült el a dolog. Anya megszabadította a férgektől, és kiderült, hogy egy született egerésszel van dolgunk. Hébe-hóba még egy-egy patkányt is elkap. Néha, amikor kibelezem az elejtett vadat, Kökőrcsinnek adom a zsigereket. Egy ideje már nem fúj rám.

A belekért cserébe nem fúj. Ennél jobban sosem fogjuk szeretni egymást.

Átlendítem a lábam az ágy szélén, és belebújok a vadászcizmámba. A rugalmas bőr felvette a lábam formáját. Nadrágot húzok, inget, aztán begyömöszölöm hosszú sötét copfomat a sapkám alá, és megfogom a takarmánygyűjtő zsákokat. Az asztalon, egy fatál alatt, hogy az éhes patkányok és macskák ne essenek kísértésbe, egy kis darab kecskesajt pihen, bazsalikomlevélbe csomagolva. Prim aratásnap ajándéka. Óvatosan a zsebembe csúsztatom a sajtot, aztán kisurranok az ajtón.

A Tizenkettedik Körzet Peremnek nevezett részén lakunk, ilyentájt általában a munkába tartó szénbányászok lepik el a hajnali utcákat. Görnyedt hátú, feldagadt ujjízületű férfiak és nők, akik közül sokan már rég felhagytak azzal, hogy megpróbálják kisikálni berepedt körmük alól, vagy kimosni beesett arcuk ráncából a szénport. De ma kihaltak a fekete, salakkal borított utcák. A spaletták zárva a zömök szürke házakon. Az aratás csak kettőkor kezdődik. Addig akár alhat is az ember. Ha tud.

A házunk a Perem legszélén van. Csak néhány kapun kell átmenni, és az ember máris a Rétnek nevezett, gazos

mezőn találja magát. A Rétet magas szögesdrótkerítés választja el az erdőtől, ami azt illeti, az egész Tizenkettedik Körzetet ilyen kerítés veszi körül. Elvileg állandóan áram alatt van, hiszen arra szolgál, hogy távol tartsa az erdőben élő vadállatokat – a vadkutyafalkákat, a magányos pumákat és medvéket –, amelyek korábban gyakran betévedtek a városba. Többnyire veszélytelen megérinteni a kerítést, mivel szerencsés esetben legfeljebb két-három órán keresztül van áram sötétedés után. Ennek ellenére mindig megállok, és figyelmesen hallgatózom egy darabig, hátha meghallom a zúgást, ami jelzi, hogy a kerítés áram alatt van. Ezúttal a kerítés néma, akár a kő. A sűrű cserje rejtekén a földre hasalok, és átkúszom egy két láb széles kerítésszakasz alatt, amely évekkel ezelőtt tönkrement. Akad még jó pár ilyen szakasz, de mivel ez van legközelebb a házunkhoz, szinte mindig itt lógok ki az erdőbe.

Amint a fák közé érek, kiveszek egy íjat és egy tegezt egy üreges fatörzsből. Akár áram alatt van, akár nem, a kerítés bevált, és távol tartja a húsevőket a Tizenkettedik Körzettől. Az erdőben szabadon kószálnak, ráadásul oda kell figyelni a mérges kígyókra és a veszett vadállatokra is. Kitaposott ösvények nincsenek. Van viszont étel, feltéve, ha tudod, hol keresd. Az apám tudta, és megtanított rá, mielőtt meghalt a bányarobbanásban. Nem maradt belőle semmi, amit el tudtunk volna temetni. Tizenegy voltam. Öt évvel később még mindig felriadok az éjszaka közepén, és azt üvöltöm, hogy meneküljön.

Hiába tilos bemenni az erdőbe, hiába büntetik a legszigorúbban az orvvadászatot, még többen megkockáztatnák, ha lenne fegyverük. De a legtöbben nem elég bátrak, hogy egy szál késsel a kezükben kimerészkedjenek az erdőbe. Az íjam igazi ritkaság, még az apám készítette, néhány másik íjjal együtt, amit vízálló ponyvába csomagoltam, és elrejtettem az erdőben. Apám jó pénzért eladhatta volna az íjakat, de ha valamelyik hivatalnok megneszeli a dolgot, nyilvánosan kivégzik lázadásra való felbujtásért. A legtöbb Békeőr szemet huny felette, hogy kijárunk vadászni az erdőbe, mivel ők is ugyanúgy ki vannak éhezve a friss vadhúsra, mint bárki más. Ami azt illeti, ők a legjobb vásárlóink. Annak azonban még a gyanúja sem merülhet fel, hogy valaki fel akarja fegyverezni a Perem lakóit.

Ősszel mindig akad néhány bátor lélek, aki kimerészkedik az erdőbe almát gyűjteni. De sosem mennek olyan messzire, hogy ne lássák a Rétet. Mindig elég közel maradnak, hogy veszély esetén vissza tudjanak rohanni a Tizenkettedik Körzet biztonságot nyújtó kerítése mögé. – A Tizenkettes Körzet. Ahol biztonságban éhen halhat az ember – motyogom. Aztán gyorsan hátrapillantok a vállam felett. Még itt, a semmi közepén is attól félek, hogy valaki meghallja, amit mondok.

Kiskoromban anyám állandó rettegésben élt, mert sosem tudhatta, mit fogok kikotyogni a Tizenkettedik Körzetről és a vezetőkről, akik egy távoli városból, a Kapitóliumból irányítják országunkat, Panemet. Végül

felfogtam, hogy ezzel csak még nagyobb bajba sodrom a családomat. Így aztán megtanultam tartani a számat, az arcomra pedig közönyös maszkot varázsoltam, hogy soha senki ne tudja, mi jár a fejemben. Az iskolában csendben tettem a dolgomat. A közpiacon udvariasan elbeszélgettem bárkivel, de csak közömbös apróságokról. A feketepiacon, amit Zugnak hívunk, és ahol a pénzem nagy részét keresem, szinte csak üzletről esik szó. De még otthon is – ahol többnyire nem szoktam tréfás kedvemben lenni – kerülöm a kényes témákat: az aratást, az élelmiszerhiányt, az Éhezők Viadalát. Prim véletlenül visszamondja, amit tőlem hall, és akkor végünk.

Az erdőben vár az egyetlen ember, akinek a társaságában nem kell megjátszanom magam. Gale. Elernyednek az arcizmaim, és felgyorsítom a lépteimet, ahogy mászom felfelé a dombon a rejtekhelyünkhöz, egy völgyre néző sziklapárkányhoz. Sűrű bozót rejti el a sziklát a kíváncsi tekintetek elől. Megpillantom Gale-t, ahogy ott várakozik, és elmosolyodom. Gale azt mondja, eddig csak az erdőben látott mosolyogni.

– Hali, Catnip – köszön Gale. Igazából Katnissnek hívnak, de amikor bemutatkoztam neki, suttognom kellett. Gale azt hitte, Catnip a nevem, mint a macskamenta. Aztán amikor egy örült hiúz elkezdett követni az erdőben, hátha dobok neki valami koncot, hivatalosan is rajtam ragadt ez a becenév. Végül muszáj volt megölnöm, mert elriasztotta a vadakat. Kicsit sajnáltam, mert nem volt rossz társaság. Viszont jó árat fizettek a bundájáért.

– Nézd, mit lőttem. – Gale egy nyílvesszővel átfúrt kenyeret emel a magasba, mire felnevetek. Igazi kenyér, a pékségből, nem az a lapos, tömör cipó, amit a jegyre adott gabonából csinálunk. Kezembe veszem, kihúzom a nyilat, aztán az orromat a lyukra tapasztva beszívom a friss kenyér illatát, és összeszalad a nyál a számban. Ilyen finom kenyeret különleges alkalmakra tartogatunk.

– Mmm, még ki sem hűlt – mondom. Gale már kora hajnalban elment a pékségbe, hogy megszerezze. – Mibe került?

– Csak egy mókusba. Az öreg érzelgős hangulatban volt – magyarázza Gale. – Sok szerencsét kívánt.

– Ezen a napon valahogy közelebb kerülnek egymáshoz az emberek, nem igaz? – mondom, de még arra sem veszem a fáradságot, hogy fintorogjak egyet. – Prim hagyott nekünk egy kis sajtot. – Előveszem Prim ajándékát.

Gale arca felderül, amikor megpillantja a finomságot. – Kösz, Prim. Igazi lakomát fogunk rendezni. – Gale hirtelen kapitóliumi akcentusra vált, a betegesen jó kedélyű Effie Trinketet utánozza, aki minden évben eljön, hogy felolvassa a neveket az aratáson. – És mielőtt elfelejtem: boldog Viadalt mindenkinek! – Gale leszed néhány szem szedret a mellettünk lévő bokorról. – Sok szerencsét, és sose hagyjon el benneteket... – Gale elhajít egy szedret, a bogyó kecses ívben repül felém.

Elkapom a számmal, és átharapom a gyümölcs finom bőrét. – ...a *remény!* – Ugyanolyan lelkesen fejezem be a mondatot, ahogyan Gale elkezdte. Muszáj elviccelni a

dolgot, mert különben csak a rettegés marad. Ráadásul a kapitóliumiak olyan affektálósan beszélnek, hogy gyakorlatilag minden viccesen hangzik, amikor utánozzuk őket.

Gale előveszi a kését, és felszeli a kenyeret. Külseje alapján akár a bátyám is lehetne. Egyenes fekete haja van, olajbarna bőre, még a szemünk is ugyanolyan szürke. De Gale nem a rokonom, legalábbis nem vagyunk közeli rokonságban. A legtöbb bányászcsalád valahogy hasonlít egymásra.

Anyám és Prim – világos hajával és kék szemével – viszont világeletemben kilógott a sorból. Teszem hozzá, joggal. Az anyai nagyszüleim kereskedők voltak, és ahhoz a szűk réteghez tartoztak, akik a hivatalnokok, a Békeörök és a Perem lakosai közül kikerülő alkalmi vevők ellátásáról gondoskodtak. Patikájuk volt a Tizenkettedik Körzet egyik szebb kerületében. Mivel gyakorlatilag senki sem engedheti meg, hogy orvoshoz járjon, a patikusok gyógyítóként is dolgoznak. Apa a patikában ismerkedett meg anyával, mert a vadászatok alkalmával gyakran előfordult, hogy gyógynövényeket is gyűjtött, aztán eladta őket anyának, aki gyógy főzeteket kotyvasztott belőlük. Anya biztosan nagyon szerette őt, ha képes volt elhagyni az otthonát, hogy a Peremre költözzön. Megpróbálok visszaemlékezni ezekre a dolgokra, de csak egy kifejezéstelen tekintetű, magába zárkózó nő jelenik meg előttem, aki állandóan otthon gubbaszt, miközben a gyerekei csonttá soványodnak. Apa

kedvéért próbálok megbocsátani anyának. De, hogy őszinte legyek, nem vagyok az a megbocsátós típus.

Gale a kenyérre keni a lágycsészt, aztán gondosan feldíszíti a szendvicset bazsalikomlevéllel, miközben én szedret szedek a bokrokról. Behúzódnak egy sziklamélyedésbe. Itt nem látnak bennünket, mi viszont szemmel tudjuk tartani a nyüzsgő nyári völgyet, ami tele van ehető zöldséggel, gyökerekkel és a folyóban cikázó csillogó pikkelyű hallal. Verőfényes nap van, az égbolt kék, lágycsészt szellő fújdogál. Csoda finom, ahogyan a csészt ráolvad a meleg kenyérre, és a szederszemek szétroppannak a szánkban. Minden tökéletes lenne, ha ez igazi nyaralás volna, ha a szabadnap abból állna, hogy Gale-lel a hegyeket járjuk, és vacsorára vadászunk. Ehelyett azonban kettőkor fel kell sorakoznunk a téren, és meg kell várnunk, hogy kihirdessék a neveket.

– Tudod, szerintem megcsinálhatnánk – szólal meg Gale halkán.

– Micsodát? – kérdezem.

– Leléphetnénk a körzetből. Meglőghetnánk. Itt élnénk az erdőben. Te meg én, meg tudnánk csinálni – magyarázza Gale.

Nem tudom, mit mondjak. Az ötlet annyira abszurd.

– Ha nem lenne annyi gyerekünk – teszi hozzá gyorsan Gale.

Természetesen nem vér szerinti gyerekekről beszél. Habár lehetnének azok is. Gale két öccse meg a húga. Prim. És ennyi erővel hozzászámíthatjuk az anyukáinkat is, mert nélkülünk ők is nagy bajban lennének. Ki adna

enni azoknak a mindig éhes, mindig többet akaró szájaknak? Gale meg én mindennap vadászunk, de még így is előfordul, hogy a zsákmányt el kell cserélnünk disznóhájra, cipőfűzőre vagy gyapjúra, még így is előfordul, hogy esténként korgó gyomorral bújunk ágyba.

– Soha nem lesz gyerekem – mondom.

– Nekem talán lesz. Ha már nem itt élek – mondja Gale.

– De hát itt élsz – csattanok fel bosszúsan.

– Hagyjuk – vakkantja Gale.

Valami nem stimmel ezzel a beszélgetéssel. Menjek el? Mégis hogyan hagyhatnám itt Primet, az egyetlen embert a világon, akit biztosan szeretek? És Gale is a családjának él. Nem mehetünk el innen, akkor meg mindek rágódni rajta. De tegyük fel, hogy mégis elmegyünk... tegyük fel, hogy elmegyünk... akkor sem értem, hogy jön ide az, hogy lesznek-e gyerekeink vagy sem? Soha nem történt semmi Gale és köztem. Amikor először találkoztunk, tizenkét éves, csupa csont kamasz voltam, és annak ellenére, hogy Gale csak két évvel idősebb nálam, már akkor úgy nézett ki, mint egy felnőtt férfi. Sokáig tartott, mire barátok lettünk, és nem civakodtunk állandóan a zsákmányon, hanem segítettük egymást.

Különben is, ha Gale gyereket akar, nem lesz nehéz feleséget találnia. Jóképű elég erős, hogy a bányában dolgozzon, és vadászni is tud. Nem nehéz kitalálni, miről sutognak a lányok a háta mögött a suliban. Féltékeny vagyok, de nem azért, amire a legtöbben gondolnak. Nehéz jó társat találni a vadászathoz.

– Mit akarsz csinálni? – kérdezem. Vadászni, halászni vagy gyűjtögetni szoktunk.

– Menjünk le a tóhoz halászni. Otthagyjuk a botokat, és gyűjtögetünk az erdőben. Keressünk valami finomat estére.

Ma este az aratás után mindenkinek kötelező ünnepelni. Sokuknak lesz, hiszen gyermekeik egy újabb évre megmenekülnek. Lesz azonban egy család, amely becsukja a spalettákat háza ablakán, és a bezárt ajtók mögött azon töpreng majd, miként vészelve át az előtte álló fájdalmas heteket. Jó napunk van. A ragadozók ránk sem hederítenek ilyenkor, amikor bőségesen akad könnyű és ízletes préda. Még nincs dél, de már egy tucat halat fogtunk, összegyűjtünk egy zsákra való zöldséget, és ami a legjobb, egy egész gallon szamócát. Én bukkantam az ösvényre, de Gale ötlete volt, hogy feszítsünk ki egy hálót, ami távol tartja a vadállatokat.

Hazafelé beugrunk a Zugba, a feketepiacra, amely egy elhagyatott raktárépületben, egy hajdani szénraktárban működik. Miután a mérnökök kitaláltak egy hatékonyabb módszert, amellyel a kitermelt szenet a tárnákból egyenesen a vagonokba tudták rakni, a szénraktár szép fokozatosan átalakult feketepiaccá. Az aratás napján a legtöbb üzlet ilyenkor már bezárt, a Zugban azonban még nagy a nyüzsgés. Simán elcserélünk hat halat egy jó kenyérért, másik kettőt meg sóért. A sovány öregasszony, Greasy Sae, jókora üstből edényekbe meri áruját, a tűzforró levest, és néhány adag paraffinért cserébe megszabadít bennünket a zöldség felétől. Máshol talán

valamivel többet kapnánk, de igyekszünk jó viszonyt ápolni Greasy Sae-vel. Ő az egyetlen, akire mindig számíthatunk, ha vadkutyát akarunk eladni. Szándékosan nem szoktunk kutyára vadászni, de ha megtámadnak, muszáj leszedni néhányat, különben meg a hús, az hús. – Ha egyszer benne van a levesben, majdnem olyan, mint a marhahús – jegyezi meg Greasy Sae egy kacsintás kíséretében. A Peremben senki sem fintorgatja az orrát, ha egy jó vadkutyacomb kerül az asztalára, de a Zugba ellátogató Békeörök megengedhetik, hogy kicsit finnyásabbak legyenek.

Amikor végzünk a piacon, a polgármester házának hátsó ajtajához megyünk, hogy eladjuk a számóca felét. Tudjuk, hogy mennyire imádja, és megadja az árat, amit kérünk. Madge, a polgármester lánya nyit ajtót. Egy évfolyamba járunk. Az ember azt hinné, hogy a polgármester lánya fenn hordja az orrát, de ő egész jó fej. Olyan magának való lány. Mint én. Mivel egyikünknek sincs túl sok barátja, sokszor lógunk együtt a suliban. Együtt szoktunk ebédelni, egymás mellett ülünk a gyűléseken, együtt sportolunk. Ritkán beszélgetünk, és ez mindkettőnknek tökéletesen megfelel.

Ma nem a drapp iskolai egyenruha van rajta, hanem egy drága fehér ruha, szőke hajába pedig rózsaszín szalagot kötött. Ünneplőruha az aratáshoz.

– Csinos a szerkód – állapítja meg Gale.

Madge szúrós szemmel néz Gale-re, nem tudja eldönteni, hogy őszinte a bók, vagy a fiú csak cikizni akarja. A ruha *tényleg* csinos, de Madge rendes

körülmények között soha nem hord ilyet. Összeszorítja az ajkát, és elmosolyodik. – Ha egyszer el kell mennem a Kapitóliumra, jól akarok kinézni, világos?

Most Gale-en a sor, hogy összezavarodjon. Vajon Madge komolyan gondolja, amit mond? Vagy csak hülyíti? Én az utóbbira tippelnék.

– Ugyan már, te nem mész a Kapitóliumra – mondja Gale nyugodt hangon. Szeme a Madge ruháján csillogó kis, kör alakú díszűn állapodik meg. Valódi arany. Gyönyörű darab. Egy család hónapokig vehetne kenyeret az árából. – Hány fecnid lesz a gömbben? Öt? Nekem már tizenkét éves koromban hat fecnim volt.

– Erről nem tehet – vetem közbe.

– Nem, erről senki sem tehet. Ez van, és kész – mondja Gale.

Madge arca fagyos lesz. A kezembe nyomja a számócaért járó pénzt. – Sok szerencsét, Katniss.

– Neked is – mondom, és az ajtó becsukódik.

Némán ballagunk a Perem felé. Nem örülök, hogy Gale piszkálta Madge-et, de amúgy tök igaza van. Az aratás rendszere igazságtalan, és persze a szegények húzzák a rövidebbet. Mindenkinek részt kell vennie a sorsoláson, aki betöltötte a tizenkettedik életévét. Az első évben egyszer kerül a neve a kalapba. Tizenhárom évesen kétszer. És így tovább, míg tizennyolc éves nem lesz. Az utolsó évben hétszer írják fel a nevedet. Ez az előírás a Panem tizenkét kerületének minden egyes lakosára vonatkozik.

De van egy csavar a dologban. Tegyük fel, hogy szegény vagy és éhezel, mint a családom. Ha többször felíratod a neved, egy-egy tesszerát kapsz cserébe. Minden egyes tesszeráért annyi gabonát és olajat adnak, ami szűkösen ugyan, de fedezi egy ember egyévi szükségletét. Ha akarod, a családot minden egyes tagjáért feliratkozhatasz egyszer. Így aztán tizenkét évesen, az első aratásomon, négyszer szerepelt a nevem a listán. Egyszer, mert muszáj volt, háromszor pedig a három tesszeráért, amivel kiválthattam Prim, anya és a saját egyéves gabona- és olajporciómat. Ami azt illeti, azóta is minden évben muszáj volt négyszer feliratkoznom. És a bejegyzések halmozódnak. Idén, tizenhat évesen hússzor szerepel a nevem az aratáson. Gale tizennyolc éves, és mivel immár hetedik éve kénytelen kisegíteni, egy ideje pedig egyedül eltartani öttagú családját, idén már negyvenkétszer kerül a neve a kalapba.

Így már érthető, miért húzza fel magát Gale, ha olyasvalakivel találkozik, mint Madge, akinek még az életében nem kellett kockáztatnia, mert soha nem volt szüksége tesszerára. Szinte nulla az esélye, hogy az ő nevét húzzák ki. Biztos, hogy nekünk előbb összejön – de hát mi a Peremen élünk. Ezzel együtt persze nem kizárt, hogy Madge lesz a kiválasztott, de azért nem valószínű. A szabályokat a Kapitólium fektette le, nem a körzetek, és semmi esetre sem Madge családja, mégis nehéz nem haragudni azokra, akiknek nem kell feliratkozni a tesszerákért.

Gale tudja, hogy feleslegesen haragszik Madge-re. Nem egyszer hallgattam már az erdő mélyén, ahogyan arról magyaráz, hogy a tesszera csak egy újabb eszköz, amellyel szenvedést okoznak a kerületben élő embereknek. Elvetik a viszály magvát a Perem éhező munkásai és azok közt, akiknek megvan a mindennapi betevőjük, és ezáltal biztosítják, hogy az emberek ne bízzanak egymásban. – A Kapitólium érdeke, hogy ne szűnjön meg a megosztottság az emberek között – mondaná most Gale, ha rajtam kívül senki sem hallhatná a szavait. Ha nem ma lenne az aratás napja. Ha egy lány az arany dísztüjével és tesszera nélkül nem tett volna egy minden bizonnyal ártatlannak szánt megjegyzést.

Ahogy megyünk, Gale arcára sandítok, rideg tekintete elárulja, hogy még mindig dühös. Nekem értelmetlennek tűnik ez a harag, de a világért sem árulnám el neki. Nem mintha nem értenék vele egyet. Igaza van. De mi értelme az erdő közepén lázadozni a Kapitólium ellen? Az nem változtat meg semmit. Semmi sem lesz jobb. Nem lesz tele a hasunk. Sőt, ami azt illeti, a hangoskodással csak elriasztja a vadállatokat. Ennek ellenére hagyom, hogy kiabáljon. Ha már muszáj, inkább itt üvöltözzön, mint a körzetben.

Elosztjuk a zsákmányt, mindenkinek jut két hal, néhány finom cipó, egy kevés zöldség, egy negyed gallon szamóca, só, paraffin, meg némi kis pénz.

– A téren találkozunk – búcsúzó.

– Aztán csinos legyél ám – mondja Gale tompa hangon.

Anya és a húgom már készen állnak az induláshoz. Anya egyik régi, szép ruháját vette fel, amit akkoriban hordott, amikor a patikában dolgozott. Prim az én első aratásnapj ünnepelőruhámban van, ami egy szoknyából meg egy fodros blúzból áll. Kicsit nagy neki, de anya feltűzte, hogy ne csússzon le róla. De még így sem sikerül rendesen betűrni az inget.

A kádban meleg víz vár. Koszos és izzadt vagyok a vadászat miatt. Lefürdöm, sőt, még haját is mosok. Legnagyobb meglepetésemre anya kikészítette nekem az egyik legcsinosabb ruháját. Egy halványkék darabot, hozzá való cipővel.

– Biztos vagy benne? – kérdezem. Igyekezni kell, hogy ne utasítsak vissza kapásból minden segítséget. Egy darabig annyira haragudtam anyára, hogy semmit sem fogadtam el tőle.

– Hát persze. Gyere, segíték feltűzni a hajad – mondja. Hagyom, hogy szárazra törölje és befonja a hajamat. Alig ismerem meg magam a falnak támasztott törött tükörben.

– Gyönyörű vagy – szólal meg Prim fojtott hangon.

– Mintha nem is én lennék – jegyzem meg. Megölelem, mert tudom, hogy a következő néhány óra borzalmas lesz a számára. Ez az első aratása. Ennél nagyobb biztonságban nem nagyon lehetne, mivel csak egyszer szerepel a neve. Nem engedtem, hogy többször felírják. Miattam aggódik. Hogy bekövetkezik az, amire még gondolni sem merünk.

Minden lehetséges módon próbálom megóvni Primet, de az aratással nem tudok mit kezdeni. A szorongás, amit

Prim szenvedése vált ki belőlem, összeszorítja a mellkasomat, és félek, hogy kiül az arcomra. Észreveszem, hogy Prim blúza megint kilóg hátul, nem kis erőfeszítés árán, de nyugodt tudok maradni. – Törd be a farktollad, kis kacsa – mondom, és megigazítom Prim blúzáat.

Prim felnevet, és hápog egyet.

– Kapd össze magad – nevetek. Így csak Prim tud megneveztetni. – Gyere, együnk valamit – mondom, és pusztít nyomok a feje búbjára.

A vacsorára szánt hal és a zöltség lassú tűzön fő. A szamócát és a friss kenyeret az esti lakomára tartogatjuk, hogy igazán különleges legyen. Ezért aztán Prim kecskéjének, Ladynek a tejéből iszunk, és a tesszeráért kapott gabonából készült kenyeret majszoljuk, habár egyikünknek sincs valami nagy étvágya.

Egykor elindulunk a térre. A részvétel csak annak nem kötelező, aki a halálán van. Ma este a hivatalnokok körbejárják a házakat, és ellenőrzik a haldoklókat. Aki csalni próbál, börtönbe vetik.

Igazából kár, hogy az aratást a téren tartják – ez a Tizenkettedik Körzet igen kevés kellemes részének egyike. Körben boltok sorakoznak, és amikor vásárt rendeznek, főleg ha még az idő is jó, olyan érzése van az embernek, mintha ünnep lenne. Ma azonban, az épületek oldalán lógó színes lobogók ellenére komor hangulat uralkodik a téren. A háztetőkön ücsörgő dögkeselyűkre emlékeztető tévések csak fokozzák ezt az érzést.

Az emberek némán özőnlenek a térre, mindenkinek be kell jelentkeznie. Az aratás arra is kiváló alkalmat nyújt, hogy a Kapitólíum népszámlálást tartson. A tizenkét-tizenennyolc éves gyerekeket, kor szerint elkülönítve, egy-egy kötéllel elkerített részre terelik, a legidősebbek állnak elöl, a fiatalok, mint Prim, hátrébb. A családtagok egymás kezét szorongatva a kötélen kívül sorakoznak fel. De eljönnek az aratásra olyanok is, akiknek nincs kiért aggódni, vagy akik már nem törődnek semmivel, és a tömegben sétálgatva fogadásokat kötnek, hogy melyik két kölyök nevét húzzák ki. Kor szerint változik az esély, meg attól függően, hogy Peremlakóról vagy kereskedőivadékról van szó, de még arra is lehet fogadni, hogy a kihirdetés után sírva fakadnak-e a kihúzottak. A legtöbbben szóba sem állnak ezekkel a svindlerekkel, de nem árt résen lenni. Ezek az emberek ugyanis sokszor besúgóként is dolgoznak, a törvényt pedig mindenki megszegi, nem igaz? Akár mindennap kivégezhetnének azért, mert kijárok az erdőbe vadászni, ha a vezetők falánksága nem óvna meg. Ezt viszont nem mondhatja el magáról mindenki.

Egyetértünk Gale-lel, hogy ha egyszer dönteni kell, hogy éhen haljunk, vagy golyót kapjunk a fejünkbe, akkor inkább a golyót választjuk. Az gyorsabb.

Egyre zsúfoltabb, egyre zártabb a tér, ahogy betódul a tömeg. Maga a tér egész nagy, de ahhoz azért nem eléggé, hogy a Tizenkettedik Körzet mintegy nyolcezer lakosa elférjen rajta. A késve érkezőket a környező

utcákba terelik, ahol hatalmas képernyőkön nézhetik az állami tévécsatorna élő közvetítését.

Azon kapom magam, hogy egy csapat tizenhat éves Peremlakó mellett állok. Biccentünk egymásnak, aztán a Törvényszék épülete előtt ideiglenesen felállított színpad felé fordulunk. A színpadon három szék van, egy emelvény, meg két hatalmas üveggömb, egy a fiúknak, egy meg a lányoknak. A lányok gömbjében lévő papírfecniket bámulom. Húsz fecnin Katniss Everdeen neve szerepel, gyöngybetűkkel.

Az egyik széken egy magas, kopaszodó férfi ül, Undersee polgármester, Madge apja, mellette a Tizenkettedik Körzet megbízottja, Effie Trinket foglal helyet. Nemrég érkezett a Kapitóliumból, füzöld ruhában van, rózsaszínű a haja, és rémesen vicsorgatja hófehér fogsorát. Sugdolóznak, aztán aggodalmasan a harmadik, üresen álló székre néznek.

Amikor a város órája elüti a kettőt, a polgármester fellép a pódiumra, hogy felolvassa a szövegét. Minden évben ugyanazt. Panem történetét, az országét, amely egy Észak-Amerika nevű hely hamvaiból született. Felidézi az összes katasztrófát, aszályt, vihart, tűzvészt és a szárazföldtől mind nagyobb területet elhódító tengerárt, az élelemért folytatott kegyetlen háborút. A régi világ romjain jött létre Panem, a csillogó Kapitólium, s az azt körülvevő tizenhárom körzet, amely békét és jólétet hozott lakói számára. Ezután a Sötétség Napjai következtek, amikor a körzetek fellázadtak a Kapitólium ellen. Tizenkét körzetet sikerült legyőzni, a

tizenharmadikat pedig eltörölték a föld színéről. A Hűtlenségi Egyezmény új törvényeket adott, amelyek szavatolták a békét, és bevezették az Éhezők Viadalát, amely minden évben emlékeztetett bennünket, hogy a Sötétség Napjai soha nem jöhetnek el újra.

Az Éhezők Viadalának egyszerű szabályai vannak. Büntetésül a lázadásért minden körzet, minden évben köteles kiállítani egy lányt és egy fiút, az úgynevezett kiválasztottakat, akiknek részt kell venniük a Viadalon. A huszonnégy kiválasztottat bezárják egy hatalmas szabadtéri arénába, ahol a tüzes sivatagtól kezdve a jeges pusztaságig bármi elfér. Ezután a résztvevők több héten át harcolnak egymás ellen, életre-halálra. Az győz, aki a végén utolsóként életben marad.

Elviszik a gyerekeket a körzetekből, és arra kényszerítik őket, hogy a szemünk láttára legyilkolják egymást – a Kapitólium így emlékezteti Panem lakóit, hogy korlátlan hatalommal rendelkezik felettük; hogy semmi esélyünk túlélni egy újabb lázadást. Bármit mondanak is, az üzenet egyértelmű: – Elvisszük és feláldozzuk a gyermekeiteket, és ti nem tehettek ez ellen semmit. Ha csak az ujjatokat felemelitek, mind egy szálig elpusztítunk benneteket. Ahogyan a Tizenharmadik Körzettel tettük.

De hogy a dolog ne csak kegyetlen, hanem megalázó is legyen, a Kapitólium megköveteli, hogy az Éhezők Viadalát valamiféle ünnepségnek tekintsük, sporteseménynek, amelyen a körzetek összemérhetik az erejüket. A Viadal győztesének gondtalan élete lesz

odahaza, körzetét elhalmozzák jutalmakkal, főleg élelemmel. A Kapitólium egész évben ellátja a győztes körzetet gabonával és olajjal, sőt néha még az igazi csemegének számító cukorral is, miközben Panem többi lakója az éhhalál ellen harcol.

– Elérkezett a bűnbánat és a hála ideje – mondja a polgármester dallamos hangon.

Aztán felolvassa a Viadal korábbi győzteseit, akik a Tizenkettedik Körzetből származtak. Hetvennégy év alatt összesen két alkalommal győzött a körzetünk. Az egyikük még ma is él. Haymitch Abernathy potrohos, középkorú fickó, és ebben a pillanatban éppen valami zagyvaságot üvöltözve támolycog fel a színpadra, aztán lehuppan az üresen álló székre. Részeg. Nagyon. A tömeg tessék-lássék megéljenzi, Haymitch azonban össze van zavarodva, és megpróbálja megölelni Effie Trinketet, aki alig bírja elhárítani a férfi közeledését.

A polgármester aggódva figyeli az eseményeket. Mivel a tévé mindent élőben közvetít, jelen pillanatban Panem összes lakója a Tizenkettedik Körzeten röhög, és ezt Undersee pontosan tudja. Megpróbálja a figyelmet az aratásra terelni, és gyorsan bemutatja Effie Trinketet.

Effie Trinket, aki derűs és izgatott, mint mindig, most odatipeg a pódiumhoz, és elkiáltja magát: – Boldog Viadalt mindenkinek! Sok szerencsét, és sose hagyjon el benneteket a remény! – Rózsaszín haja biztosan csak paróka, mert a fürtjei kissé félreecsúsztak a Haymitch-csel való találkozáskor. Aztán elhadarja, hogy micsoda megtiszteltetés számára, hogy itt lehet, pedig mindenki

tudja, hogy csak azt várja, mikor helyezik át valamelyik jobb körzetbe, ahol igazi győztesek vannak, nem ilyen részeg disznók, akik az egész ország szeme láttára molesztálják.

Meglátom a tömegben Gale-t, halvány mosollyal az ajkán néz vissza rám. Az idej aratás kicsit szórakoztatóbb, mint az aratások általában. De hirtelen eszembe jut, hogy Gale neve negyvenkétszer szerepel abban a nagy üveggömbben, és hogy elég rosszul áll a szénája. Legalábbis sok másik fiúhoz képest. Talán ő is ugyanezt gondolja rólam, mert az arca elkomorul, és elfordul. – Több ezer cetli van még. – Bárcsak oda tudnám súgni neki.

Eljött a húzás ideje. Effie Trinket, mint mindig, most is a következőt mondja: – A hölgyeké az elsőbbség! – Aztán odalép a lányok neveit tartalmazó üveggömbhöz. Jó mélyen belenyúl a gömbbe, és kihúz egy papírfecnit. A tömeg visszafojtva, síri csendben várakozik. Émelyeg a gyomrom, és kétségbeesetten reménykedem, hogy nem én leszek, nem én leszek, nem én leszek.

Effie Trinket visszamegy az emelvényhez, kisimítja a cetlit, és jól érthetően felolvassa a nevet. Nem az én nevemet. Prim Everdeen nevét.

Egyszer egy fa lombjában rejtőztem zsákmányra lesve, mozdulatlanul várakoztam, hátha arra téved egy vad, de elbóbiskoltam, és három méter magasról a hátamra zuhantam. Az ütközés kipréselte a tüdőmből a levegőt, és a földön fetrengve levegő után kapkodtam.

Most is valami ilyesmit érzek, elfelejték levegőt venni, képtelen vagyok megszólalni, letaglózva állok, ahogyan Prim neve visszhangzik a fejemben. Valaki megragadja a karomat, egy fiú a Peremből, azt hiszem, majdnem elestem, és ő elkapott.

Biztosan tévedés lesz. Ez nem lehet igaz! Prim neve egyetlen cetlin szerepelt a több ezer papírfecni között. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy az ő nevét húzzák ki, ezért aztán nem is aggódtam miatta. Mindent megtettem, nem igaz? Felíratam magam a tesszeráért, és nem engedtem neki, hogy feliratkozzon. Egyetlen cetli. Egy a több ezerből. Az esélyek neki kedveztek. De a végén mégsem ez számított.

Valahonnan távolról hallom, ahogy a tömeg sajnálkozva zúgolódik, mint mindig, amikor egy tizenkét évest húznak ki, ezt ugyanis igazságtalannak tartják. Aztán meglátom Primet, az arca sápadt, ökölbe szorítja a kezét, aprókat lépve, lassan vonszolja magát a színpad felé, elmegy mellettem, a blúza megint kitűrődött hátul és rálóg a szoknyájára. Ez az apró részlet, a kacsafarokra emlékeztető blúz látványa térít magamhoz.

– Prim! – Fojtott kiáltás tör elő a torkomból, és felélednek az izmaim. – Prim! – Nem kell átverekednem magam a tömegben. A többiek azonnal utat nyitnak a színpad felé. Akkor érem utol Primet, amikor fellép a színpad lépcsőjére. Egyetlen mozdulattal magam mögé rántom.

– Önkéntesnek jelentkezem! – kiáltom zihálva. – Önkéntesnek jelentkezem a Viadalra!

A színpadon némi zavar támad. A Tizenkettedik Körzetben évtizedek óta még nem fordult elő, hogy valaki önként jelentkezett volna, ezért hirtelen senki sem tudja, mi ilyenkor a protokoll. A szabályok szerint, miután kihúzzák a neveket a gömbből, egy választható korú gyerek előállhat, és jelentkezhet a kiválasztott helyére, a fiú helyett csak fiú, a lány helyett csak lány jelentkezhet. Azokban a körzetekben, ahol nagy megtiszteltetésnek számít, ha valaki Kiválasztott lehet, a gyerekek bármire képesek, hogy az életüket kockáztathassák. Az ilyen körzetekben bonyolultabb az önkéntes jelentkezés rendszere. De a Tizenkettedik Körzetben, ahol a *kiválasztott* szót gyakorlatilag a *hulla* szinonimájaként használják, az önkéntes, mint olyan, kihalt fajnak számít.

– Ragyogó! – kiáltja Effie Trinket. – De úgy vélem, először muszáj bemutatni az aratás hivatalos győztesét, és csak utána lehet önkéntesnek jelentkezni, és amennyiben valaki előrejön a színpadhoz, akkor mi, hmm... – Effie Trinket bizonytalan, elhallgat.

– Nem mindegy? – veti közbe a polgármester. Fájdalmas tekintettel néz rám. Nem tudja pontosan, hogy ki vagyok, de mintha halványan emlékeztetném valakire. Én vagyok az a lány, aki a számócát hozza. A lány, akivel az ő lánya időnként beszélgetni szokott. A lány, aki öt éve az anyjával és a húgával összebújva állt előtte, amikor átadta neki, a legidősebb gyermeknek, a hősi érdemrendet. Az apjának járó kitüntetést, aki egyszerűen porrá égett egy tárna mélyén. Vajon a polgármester emlékszik még rá?

– Nem mindegy? – ismétli nyersen. – Engedjék előre a lányt!

Prim kiborul, és hisztizni kezd. Szorosan átkarol vékony karjával. – Ne, Katniss! Ne! Nem mehetsz el!

– Prim, engedj el! – Ráförmedek, mert kiborít ez az egész, és nem akarok sírni. Amikor ma este a tévé megismétli az aratásokat, mindenki látni fogja a könnyeimet, és könnyű prédának bélyegeznek. Puhánynak. Senkinek nem adom meg ezt az örömet. – Engedj!

Valaki leszedi a hátamról Primet. Megfordulok, és látom, hogy Gale felkapta a földről a húgomat, aki most a karjai közt vergődik. – Indulj, Catnip – mondja Gale, és nagyon küzd, hogy ne remegjen a hangja, aztán elvonszolja Primet arrafelé, ahol anya áll. Megacélozom a szívem, és fellépek a színpadra.

– Éljen, éljen! – áradozik Effie Trinket. – Így kell ezt csinálni a Viadalon! – Nagyon boldog, hogy végre történik valami különleges a körzetében. – Mi a neved?

Nagyot nyelek. – Katniss Everdeen.

– Bármibe lefogadom, hogy a nővére vagy. Nem akarod, hogy az övé legyen a dicsőség, ugye? Rajta, emberek! Köszöntsék hatalmas tapsal ezt a bátor kiválasztottat – csicsereg Effie Trinket.

A Tizenkettedik Körzet lakóinak javára legyen mondva, hogy senki sem tapsol. Még azok sem, akik fogadtak a győztesre, akiket már semmi sem érdekel. Talán azért nem tapsolnak, mert ismernek a Zugból, vagy ismerték az apámat, vagy találkoztak már Primmel, akit egyszerűen nem lehet nem szeretni. A tapsvihar elmarad, én pedig mozdulatlanul állok, miközben az emberek a lehető legmerészebb módon fejezik ki egyet nem értésüket. Csendben maradnak. Így adják mindenki tudtára, hogy nem tetszik nekik, ami történik. Hogy nem hajlandóak mindent eltűrni. Hogy ez az egész úgy rossz, ahogy van.

Ekkor valami váratlan történik. Én legalábbis nem számítok rá, mivel a Tizenkettedik Körzet lakói eddig nem sokat törődtek velem. De valami megváltozott, amikor jelentkeztem Prim helyére, és úgy tűnik, fontos lettem nekik. Valaki elkezdi, aztán egyre többen csatlakoznak hozzá, míg végül szinte mindenki hozzáérinti a szájához bal kezének három középső ujját, és kinyújtja felém a kezét. A Tizenkettedik Körzet ezen régi szokását manapság már nemigen elevenítik fel, csak temetéseken lehet látni, nagy ritkán. A hála és a csodálat kifejezésére használják, mifelénk így búcsúznak azoktól, akit szeretnek.

Most már alig bírom visszafojtani a könnyeimet, de szerencsére Haymitch épp ezt a pillanatot választja, hogy odatántorogjon hozzám gratulálni. – Nézzék ezt a lányt! Vegyék alaposan szemügyre! – üvölti, és átkarolja a vállamat. Jó erőben van, ahhoz képest, hogy egy roncs. – Imádom! – A leheletéből árad az alkoholszag, és jó ideje nem fürdött már. – Ez a kislány nagyon... – Hirtelen nem jut eszébe, a megfelelő szó. – Bátor! – kiált fel végül diadalittasan. – Bátrabb nálatok! – Elenged, és elindul a színpad széle felé. – Bátrabb nálatok! – üvölt, és egyenesen az egyik kamerába mutat.

Vajon a nézőkhöz intézi a szavait, vagy annyira részeg, hogy a Kapitóliummal gúnyolódik? Sosem derül ki, mert amikor folytatni akarja mondandóját, lezúg a színpadról, és ájultan kinyúlik a földön.

Förtelmes egy alak, de hálás vagyok neki. Amíg ugyanis az összes kamera ráirányul, sikerül kiengedni a torkomból egy elfojtott, halk sóhajt, és sikerül kicsit összeszedni magam. Összekulcsolom a kezem a hátam mögött, és a távolba meredek. Látom a hegyeket, amiket délelőtt másztunk meg Gale-lel. Egy pillanatig arra vágyom... hogy együtt elmeneküljünk a körzetből... elszökjünk az erdőbe... de tudom, hogy helyesen döntöttem, amikor itt maradtam. Különben senki sem jelentkezett volna önkéntesnek Prim helyett, nem igaz?

Haymitchet hordágyra fektetik, és gyorsan eltakarítják a helyszínről, Effie Trinket megpróbálja felpezsdíteni a hangulatot. – Micsoda izgalmas nap! – kiáltja csicsergő hangon, miközben a parókáját igazgatja, ami mostanra

teljesen lecsúszott jobb oldalra. – De az izgalmaknak még nincs vége! Itt az idő, hogy kisorsoljuk a fiút is! – Effie Trinket szemmel láthatóan nagyon bízik benne, hogy sikerül úrrá lenni ezen az igen kellemetlen helyzeten. Fél kézzel a fejét fogva átlejt a fiúk nevét tartalmazó üveggömbhöz, és gyorsan kihúzza az első keze ügyébe kerülő cetlit. Aztán visszarobog a pódiumhoz, és mielőtt még elkezdenék aggódni Gale-ért, már be is olvassa a kisorsolt fiú nevét: – Peeta Mellark.

Peeta Mellark!

Jaj, ne, gondolom. Ez nem lehet. Ismerős a név, bár még sosem beszéltem a sráccal. Peeta Mellark. Ma aztán tényleg nincsen szerencsém.

Peeta Mellark elindul a színpad felé. Átlagos magasságú, zömök fiú, piszkosszőke haja a homlokába lóg. Az arcára kiül a pillanat döbbenete, erőt kell vennie magán, hogy legalább látszólag közönyös tudjon maradni, de kék szemében az a fajta rettegés csillog, amit vadászat közben látni a préda tekintetében. Ennek ellenére biztos léptekkel megy fel a színpadra, és elfoglalja a helyét.

Effie Trinket megkérdezi, hogy vannak-e önkéntesek, de senki sem lép ki a sorból. Peeta Mellarknak két bátyja van, találkoztam velük a pékségben, de az egyikük valószínűleg már túl idős, hogy önkéntesnek jelentkezzen, a másik meg kizárt, hogy jelentkezni fog. Ez már csak így megy. A családok többségére még aratáskor sem igazán jellemző az önfeláldozás. Az volt a szokatlan, amit én tettem.

A polgármester ekkor, ahogy minden évben szokta – kötelező lévén – belekezd a hosszú és unalmas Hűtlenségi Egyezménybe, én viszont nem figyelek.

Azon gondolkodom, hogy miért pont Peeta Mellarkot húzták ki. Aztán megpróbálom meggyőzni magam, hogy ennek az égvilágon semmi jelentősége. Peeta Mellark nem a barátom. Még csak nem is a szomszédom.

Nem beszélünk egymással. Egyetlenegyszer kerültünk kapcsolatba, évekkel ezelőtt. Talán már el is felejtette. Én viszont nem, és tudom, hogy soha nem fogom elfelejteni...

Életem legszörnyűbb időszakában történt. Apa három hónappal azelőtt, januárban halt meg a bányaszerencsétlenségben, emberemlékezet óta nem volt olyan ítéletidő. Az elvesztése felett érzett tompultság helyét a semmiből előrontó fájdalom vette át, ilyenkor összegörnyedtem, a testemet zokogás rázta. *Hol vagy?* üvöltöttem némán. *Hová tűntél?* De persze sosem kaptam választ.

A körzettől kaptunk egy kis segílyt, ami arra volt elég, hogy kihúzzuk a gyász hónapot, míg anya talál valami munkát. Csakhogy anya nem talált semmit. Nem csinált semmit, csak ült a székén, vagy még gyakrabban az ágyában feküdt a takaró alá bújva, és a távolba meredt. Nagy ritkán megmoccant, kikászálódott az ágyból, mintha valami sürgős dolga lenne, de aztán mindig visszaroskadt korábbi mozdulatlanságába. Prim egész álló nap könyöröghetett neki, úgy tűnt, semmi sem hatja meg.

Nagyon megijedtem. Most már látom, hogy anyát a bánat sötét világa zárta magába, akkor azonban úgy éreztem, hogy nemcsak az apámat veszítettem el, hanem az anyámat is. Tizenegy voltam, Prim meg csak hét, és én lettem a családfő. Nem volt választásom. Bevásároltam a piacon, amennyire tőlem tellett, elkészítettem az ételt, és próbáltam rendben tartani Primet meg magamat. Mert ha kiderül, hogy anya nem tud gondoskodni rólunk, a körzet elvett volna tőle bennünket, és a közösségi otthonba kerülünk. Ismertem ilyen gyerekeket a suliban. A szomorúság, a dühös kezek nyoma az arcukon, a vállukat előre görnyesztő reménytelenség. Nem hagyhattam, hogy Primmel is ez történjen. A drága kis Primmel, aki együtt sírt velem, pedig fogalma sem volt, miért vagyok szomorú, aki kifésülte és befonta anya haját, mielőtt elmentünk a suliba, aki minden este letörölgette apa borotválkozó tükrét, mert utálta a szénport, ami mindenre lerakódott a Peremben. A közösségi otthonban eltaposták volna, mint egy bogarat. Így aztán próbáltam titokban tartani, milyen helyzetben vagyunk.

De a pénz elfogyott, bennünket pedig a lassú éhhalál fenyegetett. Nem tudom máshogy megfogalmazni. Azzal biztattam magam, hogy csak májusig kell kihúzni valahogy, május 8-ig, a tizenkettedik születésnapomig, mert utána már felírathatom a nevemet a tesszeráért, és megkapjuk a gabonát meg az olajat, és lesz mit ennünk. Csakhogy addig még jó pár hét volt hátra. Addigra simán éhen halhattunk volna.

A Tizenkettedik Körzetben sokan éheznek. Mindenki látta az áldozatokat. A munkaképtelen öregeket. A népes családok gyermekeit. A balesetet szenvedett bányászokat. Ahogy vonszolják magukat az utcákon. Aztán egy napon egy mozdulatlan testbe botlasz – egy falnak támaszkodva ülnek, a Réten fekszenek kiterítve –, vagy meghallod a házakból kiszűrődő jajveszékelést, aztán hívják a Békeőröket, hogy elszállítsák a holttesteket. Hivatalosan sosem az éhezés a halál oka, hanem influenza, fagy vagy tüdőgyulladás. Ezt a mesét persze senki sem veszi be.

Aznap délután, amikor Peeta Mellarkkal találkoztam, könnyörtelenül zuhogott a jégeső. A városban voltam, megpróbáltam eladni Prim babaruháit a közpiacon, de a holmi senkinek sem kellett. Habár apával jó párszor jártam már a Zugban, egyedül mégsem mertem bemerészkedni arra a durva és komor helyre. Apa vadászkabátja átázott az esőben, én pedig csontig átfagytam. Három napja egy falatot sem ettünk, csak forralt vizet ittunk, amit a konyhaszekrény hátuljában talált régi, kiszáradt mentalevéllal ízesítettünk. Amikor a piac bezárt, már annyira reszkettem a hidegtől, hogy véletlenül egy sáros pocsolyába ejtettem a babaruhákat. Nem mertem lehajolni értük, mert attól féltem, hogy elesem, és többé nem tudok felkelni. Meg különben sem kellett senkinek azok a ruhák.

Nem bírtam hazamenni. Otthon volt anya, a halott szemével, meg a húgom, a beesett arcával és kicserepesedett ajkával. Képtelen lettem volna üres kézzel, bármiféle remény nélkül belépni a szobába, ahol

füstölve égett az erdőszélről behurcolt nyirkos faágakból rakott tűz, mivel akkor már a szénből is kifogytunk.

Egyszer csak azon kaptam magam, hogy a város tehetősebb lakóit kiszolgáló üzletek mögött húzódó sáros utcán botorkálok. A kereskedők lakásai az üzletek fölött vannak, így aztán lényegében véve a hátsó udvarukban botladoztam. Emlékszem a még bevetetlen virágágyások körvonalára, a karámban ácsorgó kecskékre, meg egy átázott bundájú, kikötött kutyára, ami behúzott nyakkal, szomorúan feküdt a sárban.

A Tizenkettedik Körzetben szigorúan tilos lopni. Halálbüntetés jár érte. Én mégis arra gondoltam, talán a szemeteskukákban találok valamit, az pedig szabad prédá. Csontot a hentes kukájában, vagy rothadt zöldséget a zöldséges kukájában, valamit, amit a családomon kívül senki sem enne már meg. Sajnos azonban a kukákat épp akkor ürítették.

Amikor elmentem a pékség mögött, megcsapta az orromat a friss kenyér illata, de olyan elemi erővel, hogy beleszédültem. A kemencék hátul voltak, a nyitott konyhaajtón kiömlött a lángok aranyszínű ragyogása. Megbabonázva álltam a kiáradó melegben és a fenséges illatban, míg végül az eső, jéghideg ujját végighúzva a hátamon, fel nem riasztott merengésemből. Felemeltem a pékség kukájának fedelét, de a kuka belseje makulátlanul, szívtelenül csupasz volt.

Ekkor valaki dühösen rám kiáltott, és ahogy felnéztem, megláttam a pék feleségét. Azt üvöltötte, hogy hordjam el az irhámot, ha nem akarom, hogy kihívja a Békeőröket,

és hogy torkig van azzal, hogy minden suhanc ide jár a Peremből, hogy a kukájában turkáljon. Csúnyán beszélt, és nem tudtam megvédeni magam. Ahogy óvatosan visszatettem a kuka fedelét, és hátrálni kezdtem, észrevettem egy szőke fiút, amint az anyja háta mögül leskelődik. A suliban már láttam. Egy évfolyamba jártunk, de nem tudtam, hogy hívják. Mindig a városi kölykökkel lógott, honnan tudhattam volna a nevét? Az anyja morgolódva ment vissza a pékségbe, de a fiú valószínűleg figyelte, ahogyan visszafordulok, és elindulok az ól mögött, ahol a disznójukat tartották, és nekitámaszkodom egy öreg almafának. Rádöbbsentem, hogy üres kézzel fogok hazamenni. A térdem megrogyott, és leroskadtam a fa tövébe. Nem bírtam tovább. Túlságosan beteg, gyenge és fáradt voltam, végtelenül fáradt. *Hívják csak a Békeöröket, és vigyenek bennünket a közösségi otthonba, gondoltam. De az lenne a legjobb, ha ebben a pillanatban, itt a zuhogó esőben meghalhatnék.*

Ekkor csörömpölés szűrődött ki a pékség épületéből, a nő kiabálni kezdett, aztán egy csattanást hallottam, és azon töprengtem, vajon mi folyik odabent. Valaki felém caplatott a sárban, és arra gondoltam, *A nő az. Idejön, hogy elkergessen egy bottal.* De nem ő volt. Hanem a fiú. A kezében két hatalmas cipóval, ami minden bizonnyal beleesett a tűzbe, hiszen a héja teljesen megfeketedett.

Az anyja még mindig kiabált: – Add oda a disznónak, te ostoba! Miért is ne? Égett kenyeret úgysem vesz senki.

A fiú épp elkezdte letépni és a vályúba dobálni a kenyér megégett részét, amikor megszólalt a pékség

bejárat csengője, és a nő eltűnt az ajtóban, hogy kiszolgálja a vevőt.

A fiú egyetlen pillantást sem vetett rám, én viszont meredt szemmel bámultam. A kenyér miatt, az arcán virító piros nyom miatt. Vajon mivel ütötte meg? A szüleim soha nem emeltek kezét ránk. Ezt el sem tudtam képzelni. A fiú hátrapillantott a pékségre, mintha csak ellenőrizné, hogy tiszta-e a levegő, aztán újra a disznó felé fordult, és odahajította nekem az egyik kenyeret. Az első cipót rögtön követte a második, aztán a fiú visszacaplatott a pékségbe, és behúzta maga mögött az ajtót.

A két kenyeret bámultam, és alig akartam hinni a szememnek. Csodálatos, sőt ami azt illeti, tökéletes cipók voltak, leszámítva a megégett részeket. Nekem szánta a fiú a cipókat? Egészen biztos. Hiszen odadobta a lábamhoz. Mielőtt bárki észrevehette volna, hogy mi történt, az ingem alá dugtam a kenyereket, szorosan összehúztam magamon a vadászkabátot, és gyorsan odébbálltam. A meleg cipók égették a bőrömet, de én egyre jobban szorítottam őket, mintha magába az életbe kapaszkodtam volna.

Mire hazaértem, a kenyér kihűlt valamelyest, de a belseje még meleg volt. Amikor az asztalra dobtam a cipót, Prim odakapott, hogy tépjen belőle, de rászóltam, hogy üljön le, anyát is rávettem, hogy jöjjön az asztalhoz, és meleg teát töltöttem mindenkinek. Lekapargattam a megégett részeket, és felszeltem a kenyeret. Szeletenként

ettük meg az egész cipót. Finom, tápláló kenyér volt, mazsolával és dióval.

Megszárítottam a ruháimat a tűznél, bebújtam az ágyba, és azonnal mély álomba zuhantam. Csak másnap reggel jutott eszembe, hogy a fiú talán szándékosan égette meg a kenyeret. Bedobta a cipókat a tűzbe, pedig tudta, hogy büntetést kap érte, és kihozta nekem. De aztán elhessegettem a gondolatot. Biztosan véletlen volt. Mégis miért tette volna? Még csak nem is ismert. Ezzel együtt már az is hatalmas jótettnek számított, hogy odahajította nekem a kenyeret, pedig ha rajtakapják, egészen biztos, hogy óriási verést kap. Nem találtam magyarázatot arra, amit tett.

Reggelire ettünk néhány szelet kenyeret, aztán elindultunk a suliba. Mintha egyetlen éjszaka alatt kitavaszkodott volna. A levegő langyos és friss volt. Az égen bodros felhők úsztak. A suli aulájában elment mellettem a fiú, arca csúnyán feldagadt, szeme körül hatalmas monokli éktelenkedett. A barátaival beszélgetett, nem vett rólam tudomást. De amikor délután hazafelé indultunk Primmel, észrevettem, hogy a fiú engem bámul az iskolaudvar túlsó végéből. Egy pillanatra összenéztünk, aztán elfordult. Zavartan lesütöttem a szemem, és ekkor megláttam az év első pitypangját. Megszólt egy harang a fejemben. Eszembe jutottak az órák, amiket apával töltöttünk az erdőt járva, és tudtam, hogyan fogunk életben maradni.

A fejemben mind a mai napig összekapcsolódik az a fiú, Peeta Mellark, a kenyér, ami reményt adott, és a

pitypang, ami arra emlékeztetett, hogy nincs megpecsételve a sorsom. Azóta nemegyszer előfordult, hogy Peeta Mellark engem nézett az aulában, de amikor észrevettem, gyorsan elkapta a tekintetét. Úgy érzem, az adósa vagyok, pedig utálok tartozni. Talán, ha megköszöntem volna neki, nem érezném ilyen kellemetlennek a helyzetet. Párszor eszembe jutott, hogy megteszem, de valahogy nem adódott megfelelő alkalom. Most pedig már nem is fog. Mert bedobnak bennünket egy arénába, ahol élethalálharcot fogunk vívni egymással. Mégis, hogyan köszönjem meg neki egy ilyen helyzetben? Nem tűnne igazán őszintének a hálám, miközben azon mesterkednék, hogy elvágjam a torkát.

A polgármester befejezi a Hűtlenségi Egyezményt, és int Peetának meg nekem, hogy fogjunk kezét. Peeta keze tömör és meleg, mint a cipők, amiket adott. Mélyen a szemembe néz, aztán biztatóan megszorítja a kezem, legalábbis nekem úgy tűnik. De lehet, hogy görcs állt bele.

A tömeg felé fordulunk, és ebben a pillanatban felhangzik Panem himnusza.

Á, mindegy, gondolom. Huszonnégyen leszünk. Elég nagy az esélye, hogy valaki megöli, mielőtt nekem kellene. Persze mostanában nem nagyon lehet bízni a szerencsében.

Amint a himnusz véget ér, őrizetbe vesznek. Nem bilincselnek meg, vagy ilyesmi, de egy csapat Békeőr átkísér bennünket a Törvényszék épületének főbejáratán. Talán régen előfordult, hogy a kiválasztottak megpróbálták megszökni. Bár én még nem hallottam konkrét esetről.

Miután bejutunk az épületbe, egy szobába kísérnek, és magamra hagynak. Ez a legdíszesebb helyiség, ahol valaha jártam, a padlót vastag, süppedős szőnyeg borítja, és egy bársonyhuzatú kanapét meg néhány széket látok. Tudom, hogy mi az a bársony, mert anyának van egy ruhája, aminek a gallérját ilyen anyagból csinálták. Ahogy leülök a kanapéra, muszáj többször végigsimítanom az anyagon. Megnyugtat, és így könnyebben készülök fel lélekben az előttem álló órára. Ennyi időt kapnak ugyanis a kisorsoltak, hogy búcsút vegyenek szeretteiktől. Semmiképp sem borulhatok ki, nem engedhetem meg magamnak, hogy sírástól feldagadt szemmel, piros orral távozzak a szobából. A sírás szóba se jöhet. A pályaudvar ugyanis tele lesz kamerákkal.

A húgom és az anyám érkezik elsőként. Megsimogatom Primet, mire az ölembe mászik, átkarolja a nyakamat, és a vállamra hajtja a fejét, pontosan úgy, mint kicsi korában. Anya mellém ül, és átkarol bennünket. Pár percig nem szólunk semmit. Aztán

elkezdem mondani nekik, hogy mi mindenre kell figyelniük most, hogy én nem leszek ott mellettük.

Prim semmi szín alatt nem jelentkezhetsz tesszeráért. Ha odafigyelnek, meg tudnak élni Prim kecskéjének tejéből és sajtjából, meg a kis patikából, amit anya tart fenn a Perem lakóinak. Gale összegyűjti neki azokat a gyógynövényeket, amiket nem tud megtermeszteni, de mindig pontosan el kell magyaráznia a fiúnak, hogyan is néznek ki ezek a füvek, mert Gale nem olyan járatos a dologban, mint én. Ezenkívül hoz majd nekik vadhúst – úgy egy éve egyezséget kötöttünk ezzel kapcsolatban –, és remélhetőleg nem kér érte cserébe semmit, ezzel együtt hálából mindenképpen illik valamit adniuk neki, mondjuk tejet vagy valami orvosságot.

Meg sem fordul a fejemben, hogy javasoljam Primnek, tanuljon meg vadászni. Néhányszor próbáltam taníttatni, de elkeserítő eredménnyel.

Halálra rémítette az erdő, és ha elejtettem valami állatot, könnybe lábadt szemmel győzködött, hogy ha elég gyorsan hazaérünk, talán még meg tudjuk menteni szegényt. A kecskével viszont ügyesen bánik, ezért inkább én is erre összpontosítok.

Miután elmagyarázom Primnek, hogyan szerezzen tüzelőt, hogyan kereskedjen az árujával, a lelkére kötöm, hogy soha ne lógjon a suliból, aztán anya felé fordulok, és jó erősen megszorítom a karját. – Figyelj. Hallod, amit mondok? – Bólint, megijeszti a heveségem. Tudja, mi fog következni. – Soha többé nem hagyhatod el az otthonod – mondom.

Anya a padlóra szegezi a szemét. – Tudom. Nem fogom. Nem tehet arról, ami...

– Most muszáj lesz megoldanod valahogy a dolgot. Nem léphetsz le, nem hagyhatod magára Primet. Nem leszek itt, hogy gondoskodjam mindkettőtökről. Nem számít, mi fog történni. Nem számít, mit mutatnak a tévében. Meg kell ígéred, hogy nem adod fel! – Kiabálok. Beleadom minden haragomat, minden félelmemet, amit azóta érzek, hogy anya feladta.

Kihúzza a kezét a szorításomból, most már ő is dühös. – Beteg voltam. Kikezeltem volna magam, ha lett volna olyan orvosságom, mint most.

Az első megállapítással egyetérték, anya valószínűleg tényleg beteg volt. Nemegyszer gyógyított meg bénító szomorúságtól szenvedő embereket. Igen, ez egy betegség, de akkor sem engedhetjük meg, hogy legyőzzön bennünket.

– Akkor vedd be a gyógyszert. És vigyázz Primre! – tanácsolom.

– Velem minden rendben lesz, Katniss – szólal meg Prim, és kezét az arcomra szorítja. – De neked is vigyáznod kell magadra. Olyan ügyes és bátor vagy. Talán meg tudod nyerni a viadalt.

Nem fog menni. Ezt a lelke mélyén Prim is biztosan tudja. Ez a verseny messze meghaladja a képességeimet. A gazdagabb Körzetekben, ahol a győzelem óriási dicsőséget jelent, kiskoruktól kezdve arra képezik ki a gyerekeket, hogy helytálljanak a viadalon. A fiúk kétszer-háromszor akkorák, mint én. A lányok húsz különféle

módon tudnak késsel gyilkolni. Persze lesz majd néhány hozzám hasonló gyerek is. Őket már azelőtt kinyírják, hogy elkezdődne az igazi móka.

– Talán – mondom, mert furán venné ki magát, ha arra biztatnám anyát, tartson ki, miközben én már rég feladtam. Különben sem szoktam soha feladni harc nélkül, még akkor sem, ha a dolgok teljesen reménytelennek tűnnek. – És akkor olyan gazdagok leszünk, mint Haymitch.

– Nem érdekel, hogy gazdagok leszünk-e vagy sem. Csak azt akarom, hogy épségben haza gyere. Megpróbálsz, ugye? Igazán komolyan megpróbálsz? – kérlel Prim.

– Igazán komolyan megpróbálok. Esküszöm – teszem hozzá. És tudom, hogy Prim miatt nincs más választásom.

Ekkor egy Békeőr áll meg az ajtóban, és szól, hogy letelt az időnk. Megöleljük egymást, de olyan erősen, hogy fáj, és csak annyit tudok kinyögni, hogy „Szeretlek. Mindkettőtöket szeretlek”. Prim és anya is ezt mondja, aztán a Békeőr kiharcolja őket a helyiségből, és becsukódik mögöttük az ajtó. Az arcomat az egyik bársonypárnába temetem, mintha az a vacak meg tudná akadályozni, ami vár rám.

Nyílik az ajtó, és ahogy felnézek, meglepődve látom, hogy Peeta Mellark apja, a pék lép be a szobába. Alig hiszem el, hogy eljött meglátogatni. Elvégre hamarosan megpróbálok majd végezni a fiával. De szegről-végről ismerjük egymást, Primmal pedig egész jóban van. Amikor a húgom kecskesajtot árul a Zugban, kettőt

mindig eltesz Peeta Mellark apjának, és cserébe mindig szép nagy kenyereket kap. Szeretünk vele üzletelni, ha nincsen a közelben a házsártos felesége, mert olyankor sokkal kedvesebb. Biztos vagyok benne, hogy a feleségével ellentétben ő soha nem ütötte volna meg a fiát az elégetett kenyerek miatt. De miért látogat most meg?

A pék feszengve leül az egyik plüss szék szélére. Nagydarab, széles vállú fickó, a kezét borító hegeket a kemence előtt töltött hosszú évek során szerezte. Valószínűleg épp most vett búcsút a fiától.

Elővesz egy fehér papírdobozt a kabátja zsebéből, és odanyújtja nekem. Kinyitom, sütemény van benne. Soha nem engedhattünk meg magunknak ilyesfajta finomságokat.

– Köszönöm – mondom. A pék amúgy sem beszédes fickó, de ma képtelen megszólalni. – Ma reggel ettem a maga kenyeréből. A barátom, Gale egy mókust adott érte. – Bólint, mintha emlékezne a mókusra. – Nem járt valami jól – folytatom. Vállat von, mintha teljesen hidegen hagyná a dolog.

Aztán nem jut eszembe semmi más, és csendben ülünk egy darabig. Végül a Békeőr szól neki, hogy lejárt az idő. A pék a torkát köszörülve feltápászkodik. – Vigyázni fogok a kislányra. Mindig lesz mit ennie, ígérem.

Némi megkönnyebbülést érzek a szavai hallatán. Az emberek velem üzletelnek, Primet viszont mindenki őszintén kedveli. Remélem lesz bennük annyi kedvesség, hogy megóvják az éhhaláltól.

A következő látogató érkezése szintén meglepetésként ér. Madge lép be a szobába. Nincsen sírós hangulatban, rögtön a lényegre tér, a hangjában bujkáló izgatottság viszont igencsak meglep. – A szabályok szerint az arénában lehet rajtad egyvalami a körzetedből. Valami, ami az otthonodra emlékeztet. Felvennéd ezt? – kérdezi Madge, és azt a kör alakú arany kitűzőt nyújtja felém, amit korábban az ő ruháján láttam. Akkor nem néztem meg alaposan, most azonban látom, hogy egy kis madarat ábrázol repülés közben.

– A dísztüdet? – kérdezek vissza. Jelen pillanatban a legkevésbé sem foglalkoztat, hogy milyen, a körzetemre jellemző holmit viseljek a viadalon.

– Tessék, feltűzőm a ruhádra, jó? – Madge válasza sem várva előre hajol, és felteszi a madarat a ruhámra. – Megígéred, hogy hordani fogod az arénában, Katniss? – kérdezi. – Megígéred?

– Igen – felelem. Süti. Egy kitűző. Jó napom van, mindenkitől ajándékot kapok. Madge ad még valamit. Pusztit nyom az arcomra. Aztán már ott sincs, én meg törhetem a fejemet, hogy Madge talán mindvégig a barátom volt.

Végül Gale is befut. Meglehet, nincs köztünk semmi, de amikor széttárja a karját, hogy megöleljen, egy pillanatig sem habozok, hanem hozzábújok. Jól ismerem a testét – a mozgását, a bőréből áradó fafüst illatát, sőt még a szívdobogását is, amelyet annyiszor hallottam, amikor lesben állva várakoztunk –, mégis most először érintem meg Gale szikár testét, kemény izmait.

– Figyelj – mondja. – Kétsz könnyű beszerezni, de ha jól akarsz magadnak, minél előbb keress egy íjat. Csak úgy van esélyed.

– Nem mindig osztanak íjat – felelem, és azokra az évekre gondolok, amikor a viadal résztvevői kizárólag tuskés buzogányt használhattak, és azzal kellett agyonverniük egymást.

– Akkor csinálj magadnak – javasolja Gale. – Még egy gyengébb íj is több mint a semmi.

Régebben próbálkoztam már az íjkészítéssel, ahogyan apámtól láttam, de nem jártam valami nagy sikerrel. Nem olyan egyszerű. Néha még apa is kénytelen volt kivágni a szemébe, amit csinált.

– Azt sem tudom, hogy lesz-e az arénában erdő – mondom. Az egyik évben olyan helyen zárták össze a viadal résztvevőit, ahol csak szikla, homok, meg néhány satnya bokor volt. Abban az évben különösen utáltam a közvetítést. Sok résztvevő kígyómarás áldozata lett, vagy egyszerűen becsavarodott a vízhiánytól.

– Majdnem mindig van valamennyi fa – magyarázza Gale. – Mióta abban az évben a versenyzők fele halálra fagyott. Na, az a viadal tényleg baromi unalmas volt.

Gale nem beszél hülyeségeket. Az egyik évben a Viadal gyakorlatilag arról szólt, hogy éjszakánként halálra fagytak a versenyzők. Alig látszottak, mert összegömbölyödve feküdtek, és nem volt fa, hogy tüzet rakjanak vagy fáklyát gyújtsanak. Abban az évben a szervezők a Kapitóliumban nem találták elég izgalmasnak a viadalt, a résztvevők ugyanis csendben,

komolyabb vérontás nélkül haltak meg. Azóta többnyire mindig gondoskodnak fáról, hogy szükség esetén tüzet lehessen rakni.

– Igen, majdnem mindig – hagyom rá.

– Figyelj, Katniss, ez is csak vadászat. Te vagy a legjobb vadász, akit ismerek – biztat Gale.

– Nem, ez nem csak vadászat. Mindenkinél fegyver van. És használják az eszüket – mondom.

– Ahogyan te is. Ráadásul te gyakorlottabb vagy. Neked tényleg van gyakorlatod – teszi hozzá. – Tudod, hogyan kell ölni.

– Még sosem öltem embert – vetem ellen.

– Mégis mi a különbség? De komolyan – jegyzi meg Gale keserűen.

Az a legszörnyűbb az egészben, hogy hiába verem ki a fejből, hogy hús-vér embereket kell megölnöm, akkor is ugyanolyan lesz minden.

A Békeörök túl korán visszajönnek, Gale még maradni akar, de az örök elkezdik kifelé vonszolni, én pedig pánikba esem. – Ne hagyd, hogy éhezzenek! – üvöltöm Gale kezét szorongatva.

– Nem fogom! Vigyázom rájuk! Katniss, ne felejtsd el... – Ekkor azonban szétválasztanak bennünket, és rám vágják az ajtót, így aztán soha nem tudom meg, mit akart mondani Gale.

A Törvényszék és a pályaudvar csak egy rövid autóútra van egymástól. Még sosem utaztam autóban. Még tehervagonban se nagyon. A Peremben mindenki gyalog jár.

Jól tettem, hogy nem sírtam. Az állomáson hemzseggő riporterek az arcomra irányítják rovarszerű kameráikat. Nagy gyakorlatom van abban, hogyan tüntessem el az arcomról az érzelmek leghalványabb nyomát is. Most is ezt teszem. Megpillantom magam az egyik falra erősített kivetítőn, a tévé az érkezésemet közvetíti, én pedig örömmel nyugtázom, hogy az arcom szinte már unottnak tűnik.

Peeta Mellark viszont szemmel láthatólag nem bírta ki sírás nélkül, és érdekes módon meg sem próbálja titkolni a dolgot. Rögtön azon kezdek tünődni, vajon ezt a stratégiát választja-e a viadalon. Gyengének és rémültnek mutatkozik, így biztosítva a többi versenyzőt, hogy nem számít igazi ellenfélnek, majd kihasználva, hogy sikerült elaltatni a figyelmüket, letámadja őket. Ezt a taktikát alkalmazta – igen nagy sikerrel – egy Johanna Mason nevű lány a Hetedik Körzetből néhány éve. Csak egy kis nyámnyila, gyáva dilinyósnak tartották, senki sem foglalkozott vele, egészen addig, amíg már csak egy maroknyi gyerek maradt versenyben. Aztán kiderült, hogy Johanna remekül ért a gyilkoláshoz. Okos húzás volt tőle, hogy hülyének tette magát. De Peeta Mellark helyében nem hiszem, hogy ezt a taktikát választanám, hiszen mégis csak pék az apja. Soha nem szenvedett hiányt élelemben, és a sok pakolástól jól megerősödött, széles lett a válla. Sokat kell majd pityeregnie, ha el akarja hitetni a többiekkel, hogy vele nem kell törődni.

Néhány percig a vonat ajtajában kell állnunk, hogy a kamerák fel tudják venni az arcunkat, aztán végre

bemehetünk, és bezárulnak mögöttünk az ajtók. A szerelvénnyel azonnal elindul.

A sebességtől eleinte a lélegzetem is elakad. Sosem ültem még vonaton, mivel a körzetek között szigorúan tilos utazni, leszámítva persze, amikor a hivatalosan kirótt feladatok miatt kell vonatra szállni. Ez a mi esetünkben leginkább szénszállítást jelent. De ezúttal nem egy egyszerű szénszállító vonaton zötykölődöm, hanem az egyik nagysebességű kapitólumi expresszsel, amely átlagosan 400 km/h-val száguld. Alig egy nap alatt megérkezünk Kapitóliumba.

A suliban azt tanították, hogy a Kapitóliumot egy régebben Szikláshegységnek nevezett helyen építették. A Tizenkettedik Körzet helyén régebben az Appalache-hegység vonulatai húzódtak. Itt már több száz éve bányásznak szénre. Ezért kell manapság a bányászoknak olyan mély tárnákat ásni.

A suliban valahogy mindig a szénnél kötünk ki. Az olvasmányaink és a matekfeladatok többsége is szénnel kapcsolatos. Leszámítva a heti egy előadást, amikor Panem történelméről tanulunk. Illetve hallgatjuk, hogy valami nagyokos arról magyaráz, miért is kell végtelenül hálásnak lennünk a Kapitóliumnak. Biztos vagyok benne, hogy jóval több dolog van, mint amennyit elmondanak; soha nem beszélnek például arról, hogyan zajlott pontosan a felkelés. Mondjuk nem nagyon szoktam ezen rágódni. Hiába ismerném az igazságot, attól még nem lenne több kajánk.

A fülke a vonaton talán még a Törvényszék épületében lévő szobánál is díszesebb. Külön kabinunk van, hálófülkével, öltözőhelyiséggel és fürdőszobával, ahol hideg és meleg víz folyik a csapból. Otthon csak akkor van meleg vizünk, ha forralunk magunknak.

A fiókok gyönyörű ruhákkal vannak tele, és Effie Trinket szólt, hogy azt csinálom, amit csak akarok, azt veszek fel, amit csak akarok, itt most mindennel én rendelkezem. Csak készüljek el egy órán belül, mert akkor szolgálják fel a vacsorát. Levetem anyá kék ruháját, és lezuhanyozom forró vízzel. Még soha életemben nem zuhanyoztam. Olyan, mintha elkapna egy nyári zivatar, csak a víz melegebb. Sötétzöld inget és hosszúnadrágot húzok.

Az utolsó pillanatban eszembe jut Madge kis arany dísztüje. Most első ízben veszem alaposabban szemügyre. Mintha valaki megmintázott volna egy kis arany madarat, és belerakta volna egy karikába. Csak a madár szárnyának csúcsa érintkezik a karikával. Hirtelen felismerem. Egy fecsegőposzáta.

Vicces ez a madárka, mintha egy jókora pofont kevernék le a Kapitóliumnak. A felkelés idején a Kapitólium jó néhány génmódosított állatot vetett be fegyverként a lázadók ellen. Egyszerűen csak mutánsoknak nevezték őket. Az egyik ilyen fecsegőnek nevezett különleges madár például képes volt megjegyezni és elismételni hosszú beszélgetéseket, amit emberek folytattak egymással. Olyanok voltak, mint a postagalambok. A rajok kizárólag hím egyedekből álltak,

szabadon engedték őket azokon a területeken, ahol a feltételezések szerint a Kapitólium ellenségei rejtőztek. Miután a madárcák kihallgatták a beszélgetéseket, visszarepültek valamelyik központba, ahol aztán elismételték, amit hallottak. Egy darabig eltartott, mire az emberek rájöttek, mi folyik a körzetekben, és hogyan hallgatja le a Kapitólium a magánbeszélgetéseiket. Aztán persze a lázadók állandóan hazugságokkal traktálták a Kapitóliumot, és mindenki remekül szórakozott. Végül bezárták a központokat, a madarakat szélnek eresztették, hogy vesszenek csak oda a vadonban.

Csakhowy a madarak nem pusztultak el. A hím fecsegők párosodni kezdtek a poszáta tojóival, és létrejött egy új faj, amely képes volt utánozni a madarak fütyt és az ember dalait. A szavak kiejtésének képességét ugyan nem őrizték meg, de még így is imitálni tudtak számos emberi hangot, a gyerekek magas csicsergésétől kezdve a férfiak mély dörögéséig. Képesek voltak újrakölteni a dalokat. Nem csak néhány ütemet, hanem több versszak hosszú énekeket, feltéve, ha az ember elég türelmesen próbálkozott, hogy dalra bírja őket, és a madaraknak is tetszett az illető ember hangja.

Az apám különösen szerette a fecsegőposzátaikat. Ha vadászni mentünk, bonyolult dallamokat fütyült vagy énekelt nekik, és a madárcák kis idő múlva mindig válaszoltak. Nem mindenkiel bántak ilyen tisztelettudóan. De amikor apa énekelt, a környék összes madara csendben hallgatta. Olyan gyönyörű volt a hangja, olyan magas, tiszta és életteli, hogy aki

hallotta, egyszerre szeretett volna sírni és nevetni. Miután apa meghalt, képtelen voltam rávenni magam, hogy a nyomdokába lépjek, és énekeljek. Ezzel együtt van valami megnyugtató ebben a madárkában. Mintha apa most is itt lenne velem, hogy megvédjen. A díszút az ingemre erősítem, és a méregzöld háttér előtt mintha szárnyra kelne a fecsegőposzáta.

Effie Trinket jön értem, mindjárt kezdődik a vacsora. Követem a keskeny, imbolygó folyosón, a fényezett faburkolatú étkezőkocsiba. Az asztal törékeny tányérokkal van tele. Peeta Mellark már ott ül, ránk vár, a mellette lévő szék üres.

– Hol van Haymitch? – kérdezi Effie Trinket vidáman.

– Mikor legutóbb találkoztunk, azt mondta, ledől kicsit – feleli Peeta.

– Fárasztó napunk volt, az igaz – jegyzi meg Effie Trinket. Szemmel láthatólag nagyon megkönnyebbült, hogy Haymitch nem lesz jelen a vacsoránál, de hát ez valahol érthető is.

A vacsora több fogásból áll. Először a sűrű répalevest szolgálják fel, aztán zöldsalátát, bárányragut krumplipürével, végül pedig sajtot, gyümölcsöt és csokoládétortát kapunk. Effie Trinket vacsora közben egyfolytában azt hajtogatja, hogy ne együk tele magunkat, mert mindjárt hozzák a következő fogást. Nem hallgatok rá, habzsolom az ételt, hiszen még életemben nem ettem ilyen sok és finom kaját, ráadásul ez az egyetlen módja, hogy felszedjek pár kilót a viadal kezdetéig.

– Legalább ti ketten tudtok viselkedni – állapítja meg Effie Trinket, amikor befejezzük a főfogást. – A tavalyi páros mindent kézzel tömött a szájába, mint a vademberek. El is vették az étvágyamat.

Tavaly két olyan kölyköt sorsoltak ki a Peremből, aki soha az életében, egyetlenegyszer nem kapott eleget enni. Nem csoda, hogy amikor végre kajához jutottak, magasról tettek az illemszabályokra. Peeta a pék fia. Anyám pedig megtanította Primnek és nekem, hogyan kell rendesen enni, ezért tudom használni a kést meg a villát. Effie Trinket megjegyzésén viszont annyira felhúszom magam, hogy a vacsora hátralévő részében én is kézzel eszem. Aztán az abroszba törlöm az ujjam. Mire Effie Trinket sértődötten összeszorítja a száját.

A vacsora után minden örömmel azon vagyok, hogy ne jöjjön vissza az egész. Peeta feje is elzöldül kicsit. A gyomrunk nincsen hozzászokva, hogy így teletömjük. De ha Greasy Sae egérhúsból, disznóbelsőségből, és fakéregből készített kotyvalékát – az egyik téli ételkülönlegességet – nem szoktam kihányni, akkor a ma esti vacsorával sem lehet semmi gond.

Átmegyünk egy másik fülkébe, és megnézzük az aratásnap i összefoglalót a tévében. A tizenkét körzet mindegyikében más időpontban kezdődik az ünnepség, hogy lehetőleg mindenki élőben tudja végignézni a műsort, de természetesen ezt egyedül a Kapitólium lakói tehetik meg, mivel nekik nem kell részt venni magán az aratáson.

Egymás után megnézzük az összes sorsolást, ahogy felolvassák a neveket, ahogy előlépnek az önkéntesek – már azon a néhány helyen, ahol akadnak önkéntesek. A többi gyerek arcát tanulmányozzuk, az ellenfeleink arcát. Akad néhány feltűnőbb kölyök. Egy nagydarab fiú, aki önként jelentkezett, hogy a Második Körzetet képviselhesse. Egy rókaképű lány, fényesen csillogó, vörös hajjal az Ötödik Körzetből. Egy dongalábú srác a Tizedik Körzetből. A figyelmemet azonban egy tizenkét éves kislány ragadja meg leginkább. A Tizenegyedik Körzetben sorsolták ki, sötétbarna a bőre és a szeme, de ezt leszámítva kiköpött Prim, mind az alkatát, mind a viselkedését tekintve. Amikor azonban a kislány fellép a színpadra, és megkérdezik a többi gyerektől, van-e önként jelentkező a helyére, csak a környék omladozó házai közt süvítő szél hangját hallani. Senki sem akarja átvenni a helyét.

Végül, utolsóként bemutatják a Tizenkettedik Körzet aratásnapj sorsolását. Primet szólítják, aztán előrerohanok önkéntesnek. Lehetetlen nem észrevenni az elszántságot és a kétségbeesést a hangomban, ahogy félrelököm Primet, mintha attól tartanék, nem hallják meg, hogy szólok, és elviszik a húgomat. De természetesen meghallanak. Látom, ahogy Gale leszedi rólam Primet, látom, ahogy fellépek a színpadra. A tudósítók nem tudnak mit kezdeni azzal, hogy a tömeg nem hajlandó éljenezni és tapsolni. A néma tiszteletadás mindenkit meghökkent. Az egyik riporter valami olyasmit magyaráz, hogy a Tizenkettedik Körzet mindig is el volt

maradva kicsit, és hogy az ilyen helyi szokások alapján véve igen bájosak tudnak lenni. Mintha csak végszóra tenné, Haymitch lezúg a színpadról, mire a tudósítók kínjukban felnyögnek. Kihúzzák Peeta nevét, a fiú csendben elfoglalja a helyét. Kezet fogunk. Eljátsszák a himnuszt, és azzal vége a műsornak.

Effie Trinket teljesen kiborul, amikor meglátja, hogyan állt egész idő alatt a parókája. – A mentorotoknak van még mit tanulnia a jó modor terén. Hogyan illik például a kamerák előtt viselkedni.

Peeta ekkor váratlanul felnevet. – Be volt rúgva – mondja. – Minden évben leissza magát.

– Mindennap – teszem hozzá. Önkéntelenül is elmosolyodom kicsit. Effie Trinket úgy csinál, mintha Haymitch faragatlan modorán az ő néhány jó tanácsa bármit is segíthetne.

– Igen – sziszegi Effie Trinket. – Furcsa, hogy ilyen remekül szórakoztok ezen. Hiszen a viadal ideje alatt a mentorotok lesz a biztosítókötél, amely összeköt benneteket a külvilággal. Tőle kaphattok tanácsot, ő tartja a kapcsolatot a támogatóitokkal, és ő szabja meg, hogy milyen ajándékokat kaphattok. Könnyen előfordulhat, hogy Haymitch döntésein múlik az életetek. Vagy a halálotok!

Ebben a pillanatban betámolyog a kocsiba Haymitch. – Lekéstem a vacsit? – kérdezi, de alig érteni a szavát. Aztán összehányja a méregdrága szőnyeget, és a padlóra zuhan.

– Most nevessek! – szólal meg Effie Trinket. Aztán tűsarkú topánkájában átlibben egy hányástócsa felett, és gyorsan kitipeg a helyiségből.

Peetával percekig bámuljuk, ahogy mentorunk megpróbál kikászálódni a gusztustalan, csúszós cuccból, amit kiokádott. Megérezem a hányás émelyítő bűzét és a tömény szesz szagát, és kis híján én is kipakolom a vacsorámat. Összenézünk. Haymitch biztosan nem lesz valami nagy segítség, de Effie Trinketnek igaza van, az arénában senki másra nem számíthatunk. Mintha valami hallgatólagos megegyezés vezetne bennünket, Peeta meg én egyszerre odalépünk Haymitchhez, megfogjuk a karját, és felsegítjük.

– Megbotlottam? – kérdezi Haymitch. – Hú, de bűdös.

– Kezével megtörli az orrát, és szétken egy adag hányadékot az arcán.

– Jöjjön, visszakísérjük a fülkéjébe – mondja Peeta. – Kicsit rendbe tesszük magát.

Félig kísérjük, félig meg visszük Haymitchet visszafelé a fülkéjébe. Mivel nem lenne szerencsés a hímzett ágytakaróra tenni, ezért egyenesen a fürdőkádba tuszkoljuk, és lezuhanyozzuk. Szinte semmit sem vesz észre az egészszről.

– Rendben van – szól oda nekem Peeta. – Innentől már elintézem. Nem tagadom, hálás vagyok Peetának, nem igazán fűlött volna a fogam ahhoz, hogy levetkőztessem Haymitchet, aztán lemossam a szőrös mellkasáról a hányást, és ágyba dugjam. Peeta talán csak be akar vágódni nála, hogy amikor elkezdődik a viadal, ő legyen

Haymitch kedvence. De tekintve, hogy a fickó milyen állapotban van, kizártnak tartom, hogy holnap bármire is emlékezni fog.

– Jól van – mondom. – Hozhatok segítséget, ha gondolod. – Sok kapitóliumi ember utazik a vonaton. Ők főznek nekünk. Ők szolgálják fel az ételt. Ők őriznek bennünket. Az a dolguk, hogy vigyázzanak ránk.

– Nem. Nem akarom, hogy idejöjjenek – vágja rá Peeta.

Biccentek, és elindulok a szobám felé. Tudom, mit érez Peeta. Ki nem állhatom a kapitóliumi embereket. De legalább kicsit bosszút állhatnánk rajtuk, ha nekik kellene kimosdatni Haymitchet a hányásból. Szóval, ahogy azon töprengök, vajon miért töri magát Peeta Haymitch miatt, hirtelen beugrik: *Azért, mert Peeta segíteni akar. Mint amikor kenyeret adott nekem.*

Ettől teljesen leblokkolok. Egy jószívű Peeta Mellark sokkal nagyobb veszélyt jelent rám nézve, mint egy rosszindulatú. A kedves emberek valahogy mindig belopják magukat a szívembe. Nem engedhetem, hogy Peeta ezt tegye. Legalábbis ott, ahová megyünk, semmiképp. Ezért úgy döntök, hogy ettől a perctől fogva a lehető legkevesebbet érintkezem a pék fiával.

Ahogy visszaérek a szobámba, a vonat megáll egy peron mellett, hogy üzemanyagot vegyen fel. Gyorsan kinyitom az ablakot, kihajítom a sutit, amit Peeta apjától kaptam, aztán bevágom az ablakot. Kész, vége. Nem kérek belőlük többet.

Sajnos azonban a sütis doboz egy pitypangos közepén ér földet a peron mellett, és felpattan a teteje. Csak egy pillanatig látom a virágokat, mert a vonat már megy tovább, de ennyi is elég. Ennyi is elég, hogy eszembe jusson az a pitypang, amit évekkkel ezelőtt láttam az iskolaudvaron...

Peeta Mellark ütésnyomokkal borított arcáról kaptam el a tekintetem, amikor megpillantottam a pitypangot, és tudtam, hogy nincs még veszve minden. Óvatosan letéptem, aztán hazasiettem. Kerestem egy vödröt, megragadtam Prim kezét, és elindultunk a Rétre, ahol mindenfelé ez az aranyszirmú gyom virított. Miután leszedtük az összes pitypangot, a kerítés mentén folytattuk a keresgélést, és úgy egy mérföldet mehettünk, mire megtelt a vödrünk pitypangszárral, – levéllel és – virággal. Aznap éjjel jól teletömtük a hasunkat pitypangsalátával és a Peetától kapott kenyér maradékával.

– Van még valami? – kérdezte Prim. – Valami más ennivaló?

– Rengeteg minden van még – ígértem neki. – Csak fel kell frissíteni az emlékeimet.

Anyának volt egy könyve, amit még a patikából hozott magával. A lapjai régi pergamenből voltak, és különféle növények tusrajzaival volt tele. Valaki gyöngybetűkkel a képek mellé írta a növények nevét, hogy hol lehet megtalálni őket, hogy mikor virágoznak, és milyen gyógyító hatásuk van. De apa sok más növényről is készített feljegyzést a könyvbe. Nem gyógynövényekről,

hanem olyanokról, amiket meg lehetett enni. A pitypangról, az alkörmösről, a medvehagymáról és a fenyőkről. Prim meg én egész éjjel a könyvet bújtuk.

Másnap nem mentünk suliba. Egy darabig a Rét körül lófráltam, de végül összeszedtem a bátorságomat, és átmásztam a kerítés alatt. Akkor jártam először egyedül az erdőben, apa fegyvereinek védelme nélkül. De magammal vittem a kis íjat és a nyilakat, amiket még ő készített nekem. Aznap alig húsz méterre távolodtam el a kerítéstől. Az idő nagy részét egy öreg tölgy ágai közt ücsörögve töltöttem, és abban reménykedtem, hátha arra téved valami vad. Jó pár órát ültem a fán, és végül sikerült leterítenem egy nyulat. Korábban is lőttem már nyulat, apa megmutatta, hogyan kell csinálni. De ez volt az első nyúl, amit egyedül ejtettem el.

Hónapok óta nem ettünk húst. A nyúl látványa mintha kilendítette volna anyát a holtpontról. Összeszedte magát, megnyúzta az állatot, és ragut csinált a húsból meg a zöldségekből, amit Primmel gyűjtöttünk. Aztán zavartan viselkedett, és visszafeküdt az ágyába, de amikor az étel elkészült, rávettük, hogy egyen egy tányérral.

Az erdő lett a megmentőnk, mindennap egy kicsivel beljebb merészkedtem a fák közé. Eleinte nagyon nehezen ment, de elhatároztam, hogy ha törik, ha szakad, el fogom látni élelemmel a családomat. Tojást loptam a fészkekből, halat fogtam hálóval, néha sikerült lenyilaznom egy-egy ragunak való mókust vagy nyulat, és útközben rengeteg növényt gyűjtöttem. A növényekkel nem árt vigyázni. Sok ehető akad köztük, de elég egyszer

tévedni, és az ember feldobja a talpát. Többször is ellenőriztem azokat a terméseket, amiket apa rajzai alapján szedtem. Így tudtuk elkerüli az éhhalált.

A veszély legkisebb jelére – egy távoli üvöltésre, egy ág rejtélyes reccsenésére – már rohantam is vissza a kerítéshez. Egy idő után a vadkutyák elől már nem menekültem vissza a kerítés mögé, hanem felmásztam a fákra, a vadkutyák ugyanis hamar feladják, és továbbállnak. A medvék és a macskafélék az erdő mélyén éltek, talán mert zavarta őket a körzet felől áradó orrfacsaró bűz.

Május 8-án elmentem a Törvényszékre, hogy feliratkozzam a tesszerámért, és Prim játékcskilljét magam után húzva, életemben először hazacipeltem a gabonát és az olajat. Minden hónap nyolcadik napján elmehettem az egyhavi gabona- és olaj adagomért. A vadászattal és a gyűjtögetéssel nem hagyhattam fel. Ennyi gabonából ugyanis nem tudtunk annyi ételt készíteni, hogy életben maradjunk. És persze szükségünk volt még néhány dologra, szappanra, tejre meg cérnára. Amit nem volt muszáj megennünk, megpróbáltam becserélni a Zugban. Félttem apa nélkül elmenni arra a helyre, mivel azonban az emberek tisztelték őt, engem is elfogadtak.

Elvégre mindegy, kitől szerzik a vadhúst. A város gazdagabb lakóinak házait is látogatni kezdtem az árummal, mindig a hátsó ajtón kopogtam, és megpróbáltam felidézni, mit mondott apa, mire kell figyelni. De közben magamtól is rájöttem néhány trükkre.

A hentes megveszi a nyulat, viszont a mókust hiába kínálom neki. A pék ellenben szereti a mókushúst, de csak akkor hajlandó üzletelni, ha a felesége nincsen a közelben. A Főbékeőr imádja a vadpulykát. A polgármester pedig él-hal a számócéért.

A nyár vége felé egy kis tavacskában mosakodtam, amikor felfigyeltem egy növényre. Magas volt, a levele, mint a nyílhegy. A virágai három fehér szziromból álltak. Letérdeltem a vízben, beletúrtam a puha iszapba, és kihúztam néhány gyökeret. Az apró, kékes színű gumók nem túl ínycsiklandozóak, de párolva vagy sütve van olyan finom, mint a krumpli. – Katniss – állapítottam meg félhangosan. A növény, amiről a nevemet kaptam. Apa hangját hallottam, ahogy viccelődött. – Amíg magadra találsz, nem fogsz éhezni. – Órákig kotorásztam lábbal meg egy bottal az iszapban, és összegyűjtöttem a víz tetején lebegő gumókat. Aznap este igazi lakomát csaptunk, annyi halat és katniss gumót tömtünk magunkba, hogy – hónapok óta először – majd kidurrant a hasunk.

Lassan anya is visszatért közénk. Újra elkezdett takarítani és főzni, sőt az élelem egy részét, amit hoztam, eltette télire. Gyógynövényből készített orvosságokat árultunk, vagy felajánlottuk cserére. És egy nap azt hallottam, hogy anya énekel.

Prim a fellegekben járt, hogy visszakapta az anyukáját. Én viszont szemmel tartottam anyát, vártam, mikor hagy cserben bennünket újra. Nem bíztam benne. Valahol a lelkem mélyén utáltam a gyengesége miatt, meg azért,

hogy így elhagyta magát és nem törődött velünk, gyűlöltem a hónapok miatt, amiket végig kellett szenvednünk. Prim megbocsátott neki, én viszont eltávolodtam tőle, falat húztam kettőnk közé, így akartam elkerülni, hogy még egyszer az életben szükségem legyen anyára. Soha többé nem lettünk olyan jóban, mint régen.

Most pedig úgy kell meghalnom, hogy nem rendeztük a dolgokat. Eszembe jutott, ahogy búcsúzáskor rákiabáltam a törvénytörő szobában. Persze azt is elmondtam, hogy szeretem. Így talán egyensúlyba kerülnek a dolgok.

Egy darabig az ablak előtt állok, kifelé bámulok, és szeretném újra kinyitni az ablakot, de nem tudom, hogy ekkora sebességnél mi történne. A távolban egy másik körzet fényei derengenek. Talán a Hetedik? Vagy a Tizedik Körzet? Nem tudom. Az emberekre gondolok, akik éppen lefekvéshez készülődnek a házaikban. Elképzelem a mi házunkat, a szorosan lehúzott redőnyökkel. Vajon mit csinál most anya és Prim? Tudtak vacsorázni valamit? Ettek a halraguból és a szamócából? Vagy hozzá sem nyúltak, és kihűlt a tányérjukon? Vajon megnézték az aratásnapra összefoglalót a régi, ütött-kopott tévéken, ami a fal melletti asztalon áll? Az biztos, hogy nem bírták ki sírás nélkül. Vajon anya összeszedte magát, és tartja a lelket Primben? Vagy már máshol jár, és a világ terhe Prim törekeny vállacskaát nyomja?

Prim ma éjjel biztosan anyához bújva alszik majd. Eszembe jut, hogy Kökőrcsin, a szakadt, öreg macska az ágyuk végében ülve örködik, és ettől valahogy megnyugszom. Ha Prim sírni fog, Kökőrcsin

odafurakszik hozzá, összegömbölyödik, és addig dorombol, amíg Prim megnyugszik és elalszik. Még jó, hogy nem fojtottam meg, amikor Prim hazahozta.

Ahogy az otthonomra gondolok, annyira egyedül érzem magam, hogy már fáj. Végtelen hosszúnak tűnik ez a nap. Hihetetlen, hogy ma reggel még áfonyát szedtünk Gale-lel. Mintha ezer éve lett volna. Olyan ez az egész, mint egy álom, ami szép fokozatosan rémálommá vált. Talán ha elalszom, a Tizenkettedik Körzetben fogok felébredni, ahová való vagyok.

A fiókokban biztosan találnék hálóinget, de nem keresgélek, hanem levetem az ingemet és a nadrágomat, és úgy ahogy vagyok, ágyba bújok. A lepedő puha és selymes. A vastag, bolyhos takaró alatt rögtön kellemes meleg lesz.

Ha sírni fogok, ez az utolsó alkalom, hogy megtegyem. Reggelig el tudom tüntetni az arcomról a könnyek nyomát. De egyetlen könnycseppet sem sikerül kisajtolni a szememből. Túl fáradt vagy túl ostoba vagyok, hogy böggjek. Nem vágyom másra, csak hogy máshol lehessenek. Így aztán hagyom, hogy a vonat álomba ringasson.

Szürke fény szűrődik át a függönyön, arra ébredek, hogy valaki kopog. Effie Trinket hangját hallom, bekiabál, hogy keljek fel. – Fel, fel, fel! Nagy, nagy, nagy nap ez a mai! – Egy pillanatig azon tűnődöm, mi lehet ennek a nőnek a fejében. Min gondolkodik, amikor ébren van? Miről álmodik éjszaka? Tippem sincs.

Visszaveszem a zöld ruhát, hiszen egyáltalán nem koszos, csak kicsit gyűrött. Egész éjjel ott hevert a

padlón, ahová dobtam. Az ujjammal végigsimítom a kis arany díszűt, a fecsegőposzátát, és eszembe jut az erdő, meg apa, és hogy anyának meg Primnek fel kell kelnie, és nem adhatják fel. A hajamat nem fésültem ki, úgy aludtam, ahogy anya befonta az aratásnap ünnepség előtt. Egész jól áll, úgyhogy nem nyúlok hozzá. Tök mindegy. Most már közel járunk a Kapitóliumhoz. Miután megérkezünk a városba, úgyis rám uszítanak majd egy stílustanácsadót, aki megmondja, hogyan kell kinézni az esti megnyitón. Remélem, nem olyat fogok ki, aki szerint a meztelenség a legújabb divat.

Ahogy belépek az étkezőkocsiba, Effie Trinket suhan el mellettem egy csésze feketekávéval a kezében. Alig hallhatóan káromkodik. Haymitch arca felpuffadt és vörös az előző napi vedelés miatt, hangosan csuklik. Peeta egy zsömlét fog, és úgy tűnik, mintha valami feszélyezné.

– Foglalj helyet! Foglalj helyet! – szól Haymitch, és odaint nekem. Alig teszem le a fenekem a székre, amikor elém raknak egy hatalmas tál kaját. Tojást, sonkát és egy nagy halom sült krumplit. Egy mély tálban gyümölcs, alatta jég, hogy hideg maradjon. Annyi zsömlét raknak elém, ami a családomnak egy hétre elég lenne. Egy hosszúkás pohárban narancslevet szolgálnak fel. Legalábbis én narancslének nézem. Életemben egyetlenegyszer ettem narancsot, szilveszterkor apa hozott egyet meglepetésnek. Egy csészében kávé lötyög. Anya imádja a kávé, de gyakorlatilag soha nem engedhettük meg magunknak. Nem igazán ízlik ez a

keserű és híg lötty. Aztán az egyik bögrében valami sűrű, barna folyadékot pillantok meg. Még sosem láttam ilyesmit.

– Forró csokinak hívják – magyarázza Peeta. – Egész jó.

Ahogy belekortyolok a forró, édes, krémes folyadékba, egész testemben megremegek. Habár a többi fogás is nagyon ínycsiklandozó, mégsem nyúlok semmihez, míg az utolsó csepp forró csokit el nem tüntetem. Aztán annyit eszem, amennyi csak belém fér, szóval igen tekintélyes mennyiséget, de arra azért figyelek, hogy ne zabáljak túl sok zsíros cuccot. Egyszer anya azt mondta, mindig úgy tömöm magamba az ételt, mintha soha többé nem ehetnék. Annyit mondtam, hogy úgyis csak akkor eszem, ha én szerzek magunknak. Erre aztán elhallgatott.

Amikor úgy érzem, mindjárt kipukkad a gyomrom, hátradőlök, és szemügyre veszem az asztalnál ülőket. Peeta még mindig tömi a fejét, zsemledarabokat mártogat a forró csokiba. Haymitch nem foglalkozik az asztalon lévő finomságokkal, viszont legurít egy pohár piros italt, amit előtte alaposan felhígít valami áttetsző folyadékkal. Az illatából ítélve tömény szesz lesz. Személyesen nem ismerem Haymitchet, de gyakran láttam a Zugban, amint marékszám szórta a pénzt egy fehér italt áruló nő pultjára. Mire a Kapitóliumba érünk, már nem lesz beszámítható állapotban.

Rádöbbenek, hogy mennyire megvetem ezt az embert. Nem csoda, hogy a Tizenkettedik Körzetben kisorsolt gyerekek soha nem álltak helyt a viadalon. Nem csak

arról van szó, hogy mindenki alultáplált, és senkinek sincs gyakorlata a harcban. Egyik-másik kiválasztottunk elég erős volt, jó eséllyel indulhatott volna. Viszont a körzetünknek szinte sosem sikerül támogatókat szereznie, ez pedig nagyrészt Haymitch sara. A kiválasztottakat támogató gazdagok – vagy azért, mert fogadást kötöttek a játékosokra, vagy azért, mert kérkedni akarnak, hogy eltrafálták a győztest – általában nem arra számítanak, hogy egy ilyen lerobbant szeszkazánnal kell tárgyalniuk, mint Haymitch.

– Szóval maga fog nekünk tanácsot adni? – szegezem Haymitchnek a kérdést.

– Mindjárt adok is egyet: maradj életben! – feleli Haymitch, és hangos nevetésben tör ki. Összenézek Peetával, de aztán eszembe jut a fogadalmam. Meglepő keménységet látok a tekintetében. Többnyire olyan jámbor szokott lenni.

– Ez marha vicces – szólal meg Peeta. Aztán hirtelen kiüti a poharat Haymitch kezéből. A pohár széttörik a padlón, a vérvörös folyadék a vonat vége felé csorog. – De valahogy nincs kedvem röhögni.

Haymitch elgondolkodik egy pillanatra, aztán állon vágja Peetát, az ütés erejétől a fiú leesik a székről. Amikor Haymitch visszafordul, hogy újra töltsön a piából, belevágom a késemet az asztalba, félúton az üveg és a keze között, alig pár centire az ujjától. Már várom, hogy mikor kever le nekem is egyet, de a pofon elmarad. Haymitch hátradől a székében, és ránk sandít.

– Nos, mit akartok? – kérdezi. – Csak nem sikerült idén két harcost kisorsolni?

Peeta felkel a padlóról, felmarkol egy adag jeget a gyümölcsös tálból.

Már éppen hozzászorítaná az állán virító vörös folthoz, amikor Haymitch leállítja:

– Ne. Hadd lássák az ütés nyomát. A nézők azt hiszik majd, hogy már azelőtt összeverekedtél valakivel, hogy beraktak volna az arénába.

– Ez szabályellenes – vágja rá Peeta.

– Csak ha rajtakapnak. Az ütésnyomból tudni fogják, hogy verekedtél, ráadásul még el sem kaptak – magyarázza Haymitch. Aztán felém fordul.

– Másba is bele tudod vágni azt a kést, vagy csak az asztalba?

Az íj és a nyíl az én igazi fegyverem. De elég sokat gyakoroltam a késdobálást is. Néha, amikor nyíllal megsebesítettem egy állatot, a biztonság kedvéért még belevágtam a késemet is, mielőtt a közelébe mentem. Ha azt akarom, hogy Haymitch kitüntessen a figyelmével, meg kell ragadnom ezt a soha vissza nem térő alkalmat, hogy jó benyomást tegyek rá. Kirántom az asztalból a kést, aztán a pengéjénél fogva megragadom, és beleállítom a terem szemközti falába. Igazából csak abban bíztam, hogy sikerül rendesen belevágnom a fába, de a kés végül két falmező közti vékony illesztőkbe fúródik, így aztán sokkal ügyesebbnek tűnök, mint amilyen valójában vagyok.

– Álljatok oda! – utasít bennünket Haymitch a helyiség közepe felé biccentve. Engedelmeskedünk neki, ő pedig járkálni kezd körülöttünk, időnként megbököd bennünket, mintha állatok volnánk, az izmainkat tapogatja, az arcunkat fürkészi. – Nos, ahogy elnézem, nem teljesen reménytelen a helyzet. Egészségesnek látszotok. És ha a stílustanácsadó kezelésbe vesz benneteket, talán még ki is fogtok nézni valahogy.

Ehhez semmi kétség nem fér. Az Éhezők Viadala nem szépségverseny, de a legszebb kiválasztottnak valahogy mindig több támogatója akad.

– Rendben van, kössünk üzletet. Ti nem szóltok bele, hogy mikor iszom, én pedig elég józan maradok ahhoz, hogy segíteni tudjak nektek – mondja Haymitch. – De akkor pontosan azt kell tennetek, amit mondok.

Nem egy világraszóló megállapodás, de ahhoz képest mégis nagy előrelépés, hogy tíz perce még nem volt mentorunk.

– Remek – mondja Peeta.

– Akkor segítsen nekünk – teszem hozzá. – Amikor bedobnak az arénába, mi a legjobb taktika a Bőségszarunál olyasvalaki számára, aki...?

– Lassan a testtel, egyszerre csak egy dolgot. Pár perc múlva megérkezünk az állomásra. Ott átadnak benneteket a stílustanácsadóknak. Nem fog tetszeni, amit csinálnak majd veletek, de bármi történik is, ne ellenkezzetek – tanácsolja Haymitch.

– De... – kezdem.

– Nincs semmi „de”. Ne ellenkezzetek – ismétli Haymitch. Aztán elveszi az asztalról a piásüveget, és kimegy az étkezőkocsiból. Ahogy becsukódik mögötte az ajtó, a helyiség sötétségbe borul. Ég ugyan néhány lámpa, de odakint mintha újra leszállt volna az éj. Eszembe jut, hogy biztosan a Kapitóliumot körülölelő hegyek alatt futó alagútban robogunk. A hegyek természetes határt képeznek a Kapitólium és a keleti körzetek között. Kelet felől gyakorlatilag csak az alagúton keresztül lehet megközelíteni a várost. Ez a földrajzi adottság volt az egyik legfontosabb tényezője annak, hogy a körzetek elvesztették a Kapitólium ellen vívott háborút, és nekem most kiválasztottként kell zötykölődnöm ezen a szerelvényen. A felkelőknek át kellett kelniük a hegyeken, így aztán könnyű célpontnak bizonyultak a Kapitólium légierije számára.

Szótlanul állunk Peeta Mellarkkal, miközben a vonat az alagútban robog. Végtelen hosszúnak tűnik, én pedig azon töprengek, hány meg hány millió tonna kő választ el az égbolttól, és a gondolattól összeszorul a mellkasom. Utálom, ha így kőbe zárnak. A bányák jutnak eszembe, és apa, aki a mélyben ragadt, elérhetetlen távolságba került a napfénytől, ahol örökre eltemette a sötétség.

A vonat végül lassítani kezd, aztán egyszer csak újra fényárban úszik a fülke. Nem bírjuk megállni Peetával. Egyszerre rohanunk az ablakhoz, hogy a saját szemünkkel is megnézzük, amit eddig csak a tévében láttunk: a Kapitóliumot, a várost, ahonnan a Panemet kormányozzák. A kamerák nem csaptak be a Kapitólium

pompájával kapcsolatban. Sőt, ami azt illeti, nem sikerült megragadniuk a város valódi pompáját, a szivárvány minden színében tündöklő, ég felé törő épületeket, a széles, kikövezett utakon hömpölygő csillogó autók áradatát, a fura öltözetű és hajviseletű, festett arcú embereket, akik soha életükben nem szenvedtek hiányt semmiben. A színek valószerűtlennek tűnnek, a rózsaszín túl sötét, a zöld túl világos, a sárga szinte elvakít, mint a lapos, kerek nyalóka, amiből soha nem vehettünk magunknak a Tizenkettedik Körzet aprócska édességboltjában.

Az emberek izgatottan mutogatnak ránk, ahogy a kiválasztottakat szállító vonat begördül a városba. Hátralépek az ablaktól, hányingerem van ezektől az emberektől, akik alig várják, hogy a szemük láttára lemészároljuk egymást. Peeta azonban állja a sarat, mosolyogva visszainteget a szájtáti tömegnek. Csak akkor hagyja abba, amikor a vonat begördül az állomásra, és már nem láthatnak bennünket.

Észreveszi, hogy bámulom, és vállat von. – Ki tudja – mondja. – Talán akad köztük néhány gazdagabb fazon.

Csúnyán alábecsültem Peeta képességeit. Végiggondolom, hogy mit csinált, mióta kisorsolták az aratáson. Először barátságosan megszorította a kezemet. Az apja beállított egy doboz sütivel, és megígérte, hogy ellátja élelemmel a családomat... lehet, hogy Peeta vette rá erre? A könnyei az állomáson. Segített Haymitchnek, ma reggel viszont összebalhézott vele, amikor a jófiús taktika szemmel láthatólag befuccsolt. Most meg itt áll az

ablakban, és integet, hogy megnyerje magának az emberek szimpátiáját.

Összeillenek a kirakós darabjai, de mérget vennék rá, hogy valamit forgat a fejében. Nem törődött bele, hogy meg fog halni. Már most keményen küzd, hogy életben maradjon. Ami azt jelenti, hogy Peeta Mellark, ez a kedves fiú, akitől egyszer kenyeret kaptam, mindent el fog követni, hogy végezzen velem.

A fogamat csikorgatom, ahogy Venia, egy zöldeskék hajú nő, aranyszínű tetoválásokkal a szemöldöke fölött, lerántja a lábamra ragasztott szőrtelenítő csíkot. – Bocsánat! – sipítja hülye kapitóliumi akcentusával. – De olyan szőrös vagy!

Vajon miért sipítoznak ilyen magas hangon ezek az emberek? Miért nem nyitják ki a szájukat, amikor beszélnek? Miért viszik fel a hangsúlyt minden mondat végén, még akkor is, ha nem kérdeznek? Furcsák a magánhangzóik, elharapják a szavak végét, és sziszegve ejtik az s betűt... egyszerűen képtelenség, hogy ne utánozza őket az ember.

Venia részvétteljesen rám néz. – Van egy jó hírem. Már csak egy van. Mehet? – Erősen megmarkolom az asztal szélét, amin ülök, és bólintok. Aztán Venia egyetlen fájdalmas rántással eltünteti a maradék szőrt a lábamról.

Már több mint három órája itt vagyok az Átalakító Központban, és még mindig nem mutatták be a stílustanácsadómat. Úgy tűnik, addig nem kíváncsi rám, amíg Venia és az előkészítő csapat többi tagja el nem intéz néhány alapvető dolgot. Először végigdörzsöltek valami szemcsés habbal, ami a kossal együtt három réteg bőrt is leszedett rólam, utána egyformára vágták a körmömet, végül eltüntettek a testemről minden szőrszálat. Szőrtelenítették a lábamat, a karomat, a felsőtestemet, de még a szemöldököm egyes részeit is

eltüntették, úgyhogy most leginkább valami szárnyasra hasonlítok, amit sütés előtt megkopasztottak. Nagyon nem tetszik a dolog. A bőröm ég és viszket, mintha be lenne gyulladva, és rendkívül sérülékeny. De tartom magam a Haymitch-csel kötött megállapodáshoz, befogom a számat, és nem ellenkezem.

– Egész jól bírod! – jegyzi meg egy Flavius nevű fickó. Megrázza becsavart, narancssárga fürtjeit, aztán lila rúzzsal kihúzza a száját. – Ki nem állhatjuk a nyafogókat. Zsírozzátok be!

Venia és Octavia, egy kövér nő, akinek az egész teste halvány borsózöldre van festve, bedörzsöl valami krémmel, ami először nagyon csíp, de aztán megnyugtatja a bőrömet. Aztán lehúznak az asztalról, és leveszik rólam a vékony köntöst, amit addig viselhettem. Anyaszült meztelenül állok, ezek hárman meg körbevesznek, és csipeszekkel eltávolítják a maradék szőrszálakat is. Tudom, hogy illene zavarba jönnöm, de ezek hárman mintha nem is emberek lennének, ezért aztán csak annyira feszélyez a jelenlétük, mintha egy rikító tollazatú madártrió totyogna a lábam körül.

Mindhárman egyszerre hátralépnek, hogy megcsodálják a művüket. – Tökéletes! Kezdesz egész emberi formát ölteni! – állapítja meg Flavius, mire mindhárman egyszerre felnevetnek.

Kipréselek magamból egy mosolyt, hogy lássák, mennyire hálás vagyok. – Köszönöm – mondom kedvesen. – Tudják, a Tizenkettedik Körzetben nincs sok értelme kicsinosítania magát az embernek.

Ezzel a megjegyzéssel sikerül megnyernem őket magamnak. – Ó, hát persze, hogy nincsen – sóhajt Octavia, és összecsapja a tenyerét. Végtelenül elszomorítja a helyzetem.

– De ne aggódj – nyugtat meg Venia –, mire Cinna végez veled, igazán bámulatos leszel!

– A szavunkat adjuk! Tudod, most, hogy megszabadítottunk a szőrtől meg a kosztól, már nem is nézel ki olyan borzalmasan! – próbál biztatni Flavius. – Szóljunk Cinnának!

Kirobognak a helyiségből. Nehéz szívből gyűlölni őket. Totál lökött egy banda. De ezzel együtt tudom, hogy a maguk furcsa módján komolyan segíteni szeretnének nekem.

A rideg, fehér falakat nézem, a padlót, és leküzdöm a vágyat, hogy letépjem magamról a köntöst. Cinna úgyszólván biztosan azzal kezdi majd, hogy leveteti velem. Beletúrok a hajamba, ez a testem egyetlen olyan része, amihez az előkészítő csapat nem nyúlhatott hozzá. Végigtapogatom a selymes hajfonatokat, amiket anya olyan gondosan elrendezett. Anya. A cipőjét és a kék ruháját a fülkém padlóján hagytam. Eszembe sem jutott, hogy magammal hozzam, hogy eltegyek valamit, ami anyára emlékeztet és az otthonomra. Most már késő bánat.

Nyílik az ajtó, és egy fiatal férfi lép be, minden bizonnyal Cinna. Megdöbbenek, hogy milyen normálisan néz ki. A stílustanácsadók, akiket a tévében láttam, ijesztőnek tűntek a rengeteg festéktől és plasztikai műtétől. Cinna rövidre nyírt haja mintha természetes

barna lenne. Egyszerű fekete inget és hosszúnadrágot visel. Mindössze egyetlen engedményt tett az önátalakítás terén: halványan kihúzta a szemét egy fémes-aranyszínű szemceruzával. Ezzel emeli ki a zöld szemében lévő arany pöttyöket. Annak ellenére, hogy felfordul a gyomrom a Kapitóliumtól és ettől a gusztustalan kapitóliumi divattól, mégis kénytelen vagyok elismerni, hogy Cinna egész jóképű pasi.

– Szervusz, Katniss. Cinna vagyok, a stílustanácsadód – mutatkozik be halkán, és a hangja egyáltalán nem emlékeztet a kapitóliumiak nyafogására.

– Szia! – kockáztatom meg óvatosan.

– Tudsz várni még egy percet? – kérdezi. Aztán körbejárja meztelen testemet, nem érint meg, de a szemével végigpásztázza minden egyes porcikámat. Leküzdöm az ingert, hogy összefonjam a karom a mellkasom előtt. – Ki volt a fodrászod?

– Az anyám – felelem.

– Nagyon szép. Igazán jól sikerült. És szinte tökéletes egyensúlyban van az arcéleddel. Ügyes keze van az anyukádnak – teszi hozzá végül.

Teljesen másra számítottam, egy magakellettő pojácára, egy idősebb fickóra, aki kétségbeesetten próbál fiatalabbnak tűnni, valakire, aki úgy néz rám, mint egy darab húsrá, amit el kell készítenie. De Cinna egyáltalán nem ilyen.

– Új vagy, ugye? Nem emlékszem, hogy láttalak volna valaha is – mondom. A legtöbb stílustanácsadót ismerem, minden évben ugyanazok készítik elő a Viadal

résztvevőit. Van olyan, aki azóta dolgozik itt, hogy az eszemet tudom.

– Igen, most először veszek részt a Viadal előkészületeiben – feleli Cinna.

– Ezért kaptad a Tizenkettes Körzetet – mondom. Általában mindig az újoncok kötnek ki nálunk, akik a legkevésbé kíváncsiak a körzetből érkezünk.

– Én kértem, hogy a Tizenkettes Körzethez osszanak be – mondja, de nem fűz hozzá magyarázatot. – Mi lenne, ha felvennéd a köntöst, és beszélgetnénk kicsit?

Felöltözöm, és követem Cinnát a szomszédos szalonba. Két vörös huzatú kanapé áll egymással szemben, közöttük egy alacsony asztalka. A helyiség három fala teljesen csupasz, a negyedik viszont üvegből van, és szédítő kilátás nyílik a városra. A fényviszonyokból ítélve dél körül lehet, habár egy kicsit beborult az ég. Cinna megkér, hogy foglaljak helyet az egyik kanapén, majd leül velem szemben. Megnyom egy gombot az asztalka oldalán. Kinyílik az asztal teteje, és a belsejéből kiemelkedik egy asztallap, rajta az ebédünkkel. A táányérokon sült csirke és narancsdarabok vannak, tejszínes szószban, meg valami gyöngyházfényű fehér dolog, apró szemű zöldborsóval és hagymával, mellette virág formájú zsemle, desszertnek pedig mézszínű pudingot kapunk.

Elképezelem, ahogy otthon egymagam elkészítem ezt a rengeteg finomságot. A csirkehús megfizethetetlen, de pulykával lehet helyettesíteni. A narancsért cserébe el kellene ejtenem még egy pulykát. A tejszín helyett

kecsketejet használnék. A kertünkben megteremne a zöldborsó. Az erdőben szereznék vadhagymát. Ezt a fehér cuccot nem ismerem, a gabona, ami a tesszera adaggal jár, mindig valami gusztustalan barna kásává fő. Ezekért a gusztusos zsemlékért a pékkel kellene üzletelnem, lehet, hogy elkérne két-három mókust. Ami a pudingot illeti: még csak tippelni sem tudok, hogy mi lehet benne. Napokig kellene vadászni és gyűjtögetni egyetlen ilyen ebédért, de még akkor is csak olcsó utánzata lenne ennek a kapitóliumi lakomának.

Milyen lehet egy olyan világban élni, ahol gombnyomásra az ember asztalán van az étel? Mivel töltenem az időt, amit most élelemgyűjtésre fordítok, ha ilyen könnyen tudnánk ételt szerezni? Vajon mivel töltik a napjaikat a kapitóliumi emberek, azonkívül, hogy feldíszítik a testüket, és izgatottan várják, hogy befusson egy újabb kiválasztott szállítmány, és a gyerekek legyilkolják egymást az ő szórakoztatásukra.

Ahogy felnézek, Cinna a szemembe bámul. – Milyen hitványnak láhattok ti bennünket – mondja.

Az arcomról olvasta le, min jár az eszem, vagy belelát a gondolataimba? Mindenesetre fején találta a szöveget. Ez az egész bagázs úgy hitvány, ahogy van.

– Mindegy – folytatja Cinna. – Szóval, Katniss, akkor beszéljük meg, milyen ruhát fogsz viselni a nyitóünnepélyen. A társam, Portia lesz Peeta Mellark stílustanácsadója. Arra gondoltunk, olyan öltözetet adunk rátok, ami kiegészíti egymást – magyarázza Cinna. –

Amint tudod, az a szokás, hogy az öltözet valamiképpen tükrözze a körzeted sajátosságát.

A nyitóünnepélyen olyan ruhát kell viselnem, ami utal a körzetem legjellemzőbb iparágára. A Tizenegyedik Körzetben a mezőgazdaság. A Negyedik Körzetben a halászat. A Harmadik Körzetben a gyárak. Ami egyben azt is jelenti, hogy aki a Tizenkettedik Körzetből érkezik a viadalra, jelen esetben Peeta meg én, annak valami szénbányász szerkóban kell felvonulnia. Mivel a bányászok buggyos kezeslábasra nem mutat kifejezetten előnyösen, a körzetünkből érkező versenyzők minden évben valami szakadt cuccban, bányászsisakban és bányászlámpával a fejükön kénytelenek részt venni a megnyitón. Egyik évben a körzetünkből kisorsolt két gyereknek anyaszült meztelenül, szénport jelképező fekete púderrel beszórva kellett kiállni a közönség elé. A mi körzetünk versenyzői mindig rettenetesen néznek ki, nem csoda, hogy sosem sikerül megnyerni a tömeg tetszését. Lélekben felkészülök a legrosszabb eshetőségre.

– Szóval szénbányász felszerelésben leszek, ugye? – kérdezem, és nagyon bízom benne, hogy legalább meztelenkednem nem kell majd.

– Nem egészen. Tudod, Portia meg én arra gondoltunk, hogy ez a szénbányász téma kicsit már elcsépelt. Senki sem fog emlékezni rátok. Mindent meg fogunk tenni, hogy idén a Tizenkettedik Körzet versenyzői igazán felejthetetlenek legyenek – teszi hozzá Cinna.

Tuti, hogy pucéran fog beküldeni, gondolom.

– Ezért úgy döntöttünk, nem a szénbányászatra helyezzük a hangsúlyt, hanem magára a szénre – folytatja Cinna.

Pucéran és fekete porral beszórva, gondolom.

– Mire használjuk a szenet? Elégetjük – magyarázza Cinna. – Ugye nem félsz a tűztől, Katniss? – Cinna meglátja, hogy mennyire elképedek, és szélesen elmosolyodik.

A ruha, amiben pár óra múlva felöltöztetnek, a nyitóünnepély legszenzációsabb vagy legborzalmasabb öltözéke lesz. Az egyszerű, fekete egyrészes ruha bokától nyakig befedi a testemet. Térdig érő fényes bőrcsizma van a lábamon. Az öltözék legfontosabb darabja azonban egy narancssárga, sárga, és piros szalagokkal díszített, lobogó köpeny és egy hozzá való sisak. Cinna úgy tervezi, hogy meggyújtja a szalagokat, mielőtt kigördül velünk a harci szekér az utcára.

– Természetesen a láng nem igazi, csak egy kis szintetikus tűz, a mi ötletünk volt Portiával. Tökéletesen biztonságban lesztek – teszi hozzá. Azért Cinna nem győzött meg teljesen, hogy nem lesz belőlünk rostélyos, mire megérkezünk a Köröndre.

Az arcomon nincs sok smink, csak itt-ott púdereztek be kicsit. A hajamat kifésülték és befonták, pont úgy, ahogy szoktam. – Azt akarom, hogy a közönség felismerjen az arénában – magyarázza Cinna ábrándos hangon. – Katniss, a lány, aki lánggra lobbant.

Átvillan az agyamon, hogy Cinna végtelen nyugalma csak álca, és azért viselkedik ilyen normálisan, mert komplett örült.

A jellemével kapcsolatos ma reggeli felfedezéseim dacára megkönnyebbülök, amikor – az enyémmel teljesen megegyező öltözetben – felbukkan Peeta. Biztosan sokat tud a tűzről, elvégre pék az apja, meg minden. Portia, a stílustanácsadója és Portia emberei kísérik. Mindenki tisztára megkergül az izgatottságtól, kíváncsiak, hogy mit szól majd a közönség a szerkókhoz. Egyedül Cinnán nem látszik, hogy izgulna. Inkább kissé unottnak tűnik, ahogy a gratulációkat fogadja.

Leterelnek bennünket az Átalakító Központ alsó szintjére, ami leginkább egy hatalmas istállóra emlékeztet. Mindjárt kezdődik a nyitóünnepély. A kiválasztottakat párosával rakják fel a négylovas harci szekerekre. A mi lovaink szénfeketék. Az állatokat tökéletesen beidomították, még arra sincs szükség, hogy a kantárszárat megrántsuk. Cinna és Portia a szekerünkhöz kísér bennünket, és gondosan beállítják, hogyan helyezkedjünk el, és szépen elrendezik a köpenyünket is, aztán lelépnek, hogy megtárgyalják a dolgokat.

– Mit gondolsz? – suttogom Peetának. – A tűzről?

– Letépem rólad a köpenyt, ha te is leszeded az enyémet – feleli Peeta összeszorított foggal.

– Áll az alku – vágom rá. Ha elég gyorsan sikerül levetnünk a ruhát, megúszhatjuk súlyosabb égési sérülések nélkül. Azért így is elég rossz a helyzet. Mindegy, milyen állapotban leszünk, részt kell vennünk a

viadalon. – Megígértük Haymitchnek, hogy pontosan követjük az utasításokat, de kizártnak tartom, hogy felmerült benne, hogy lángoló ruhában fogunk furikázni a városban.

– Különben is, hol van Haymitch? Nem kellene itt lennie, hogy megvédjen bennünket ezektől az örült ötletektől? – kérdezi Peeta.

– Ennyi alkohollal a vérében talán jobb is, hogy nincs nyílt láng közelében – jegyzem meg.

És ekkor hirtelen mindketten nevetni kezdünk. Azt hiszem, eléggé idegesek vagyunk a Viadal miatt, de még jobban zavar bennünket, hogy élő fáklyát akarnak csinálni belőlünk, nem csoda, hogy így viselkedünk.

Felhangzik a nyitóünnepély zenéje. Jól hallani, a Kapitólium egész területén kihangosították. Kinyílnak a hatalmas ajtók, és a szemünk elé tárulnak az emberekkel zsúfolt utcák. A felvonulás mindössze húsz percig tart, a végén a Köröndre érkezünk, ahol köszöntenek majd bennünket, eljátsszák a himnuszt, majd bekísérnek a Kiképzőközpontba, az otthonunkba/börtönünkbe, ahol a Viadal kezdetéig hátralévő időt töltjük majd.

Az Első Körzet versenyzőinek szekerét hófehér paripák húzzák. A két gyerek tényleg nagyon szép, ezüst festékekkel permetezték be őket, gyönyörű tunikájukon ékkövek csillognak. Az Első Körzetben luxuscikkeket gyártanak a Kapitólium számára. Hallom, ahogy a tömeg felhördül. Mindig az Első Körzet versenyzői a kedvencek.

A Második Körzet felkészül az induláshoz. Pár pillanat múlva már a kijáratnál vagyunk, és meglátom, hogy nem csak azért van ilyen szürkeség, mert felhős az égbolt, hanem mert lassan leszáll az este. Ahogy a Tizenegyedik Körzet két versenyzője kigurul a kapun, megjelenik Cinna, kezében egy égő fáklyával. – Na, akkor rajta – mondja, és mielőtt meg tudnánk mukkanni, lángra lobbantja a köpenyünket. Levegő után kapkodom, várom, hogy mikor mar a bőrömbe a tűz, de csak valami halvány bizsergést érzek. Cinna felmászik a szekérre, megáll előttünk, és meggyújtja a fejdíszünket is. Megkönnyebbülten sóhajt. – Működik. – Aztán kedvesen megfogja az államot, és így szól: – Ne feledjétek, fel a fejjel! Mosolyogjatok. Akkor imádni fognak benneteket!

Cinna leugrik a szekérről, de aztán hirtelen eszébe jut még valami. Kiabálni kezd, de a bömbölő zene elnyomja a hangját. Megint kiabál valamit, és közben veszettül mutogat.

– Mit akar? – kérdezem Peetát. Most először fordulok felé, és meglátom, hogy milyen káprázatosan néz ki a műlángok fényében. Én sem nézhetek ki túl rosszul.

– Szerintem azt mondja, hogy fogjuk meg egymás kezét – feleli Peeta. Azzal a bal kezével megragadja a jobb kezemet, és Cinnát keressük a szemünkkel, hogy így gondolta-e. Cinna bólint, és hüvelykujját feltartva jelzi, hogy minden rendben. A következő pillanatban kigördülünk a kapun, és elnyel bennünket a város.

A tömeg nagyon megrémül, amikor kिरontunk a kapun, de a kezdeti ijedséget hamarosan éljenzés és üdvözlőkiáltás

váltja fel, együtt kántálják, hogy „Tizenkettes Körzet!” Mindenki minket bámul, az előttünk haladó három szekérrel már senki sem törődik. Először teljesen ledermedek, aztán meglátom magunkat az egyik hatalmas kivetítőn, és teljesen ledöbbenek a látványtól: lélegzetelállítóan nézünk ki. Az egyre sűrűbb félhomályban beragyogja arcunkat a tűz fénye. A hosszú köpenyek úgy lobognak, mintha lángcsóvát húznánk magunk után. Cinnának igaza volt, hogy csak nagyon kevés sminket használjunk, mindketten sokkal jobban nézünk ki így, és könnyű megjegyezni az arcunkat.

Ne feledjétek, fel a fejfel! Mosolyogjatok. Akkor imádni fognak benneteket! – visszhangoznak Cinna szavai a fejemben. Kicsit felemelem az államot, előveszem a legmegnyerőbb mosolyomat, és integetni kezdek a szabad kezemmel. Örülök, hogy Peetába kapaszkodhatom, mert így nem veszítem el az egyensúlyomat, olyan szilárdan áll mellettem, mint egy szikla. Egyre jobban belejövök, megjön az önbizalmam, csókokat kezdek dobálni a tömegnek. A kapitóliumi emberek teljesen megkergülnek, virágot dobálnak ránk, a nevünket kiáltják, időközben ugyanis kikeresték a keresztnévünket a programfüzetből.

Úgy érzem, mintha a lüktető zene, az éljenzés, a rajongás már az ereimben áramlana, képtelen vagyok visszafojtani az izgatottságomat. Cinna felbecsülhetetlen előnyhöz juttatott. Mindenki emlékezni fog ránk. Az emberek megjegyzik az arcomat, és a nevemet. Katniss. A lány, aki lángra lobbant.

Most először úgy érzem, van még remény. Biztosan akad majd legalább egy támogató. És ha kapunk egy kis segítséget, meg élelmet és rendes fegyvereket, miért kellene már most leírnunk magunkat?

Valaki felém hajít egy vörös rózsát. Elkapom, gyöngéden megszagolom, aztán csókot dobok abba az irányba, ahonnan a rózsza érkezett. Kezek százai kapkodnak a csók után, mintha igazi lenne, mintha meg lehetne fogni.

– Katniss! Katniss! – Minden irányból a nevemet hallom. Csókot követelnek tőlem.

Csak akkor veszem észre, hogy valószínűleg teljesen elszorítottam Peeta kezében a keringést, amikor megérkezünk a Köröndre. Nagyon erősen szorítottam a kezét. Lepillantok összekulcsolódó ujjainkra, és enyhítek a szorításon, Peeta viszont ugyanolyan erővel szorítja a kezemet. – Ne engedj el! – könyörög. A tűz fénye csillog kék szemében. – Kérlek! Még a végén kiesem ebből az izéből.

– Jól van – felelem. És tovább szorongatom Peeta kezét, de továbbra sem értem, miért kérte Cinna, hogy így egymásba kapaszkodjunk. Elég szemét dolog úgy bemutatni bennünket, mint valami csapatot, hiszen az arénában úgyis végeznünk kell egymással.

A tizenkét harci szekér megtölti a Köröndöt. A környező épületek ablakaiban a Kapitólium legtekintélyesebb polgárai állnak. Lovaink egyenesen Snow elnök palotája elé húzzák a szekerünket, és megállnak. A zene hangos harsonaszóval ér véget.

Az elnök, egy papírfehér hajú, alacsony, vékony ember, palotája erkélyéről mondja el hivatalos köszöntőjét. A hagyományok szerint a beszéd alatt nem a versenyzők arcát mutatják, de a kivetítőre sandítva látom, hogy ezúttal a szokásosnál jóval hosszabban időz rajtunk a kamera. Minél sötétebb lesz, annál több tekintet szegeződik lángoló öltözetünkre. Ahogy felcsendül a nemzeti himnusz, még egy utolsó kísérletet tesznek, hogy gyorsan megmutassák mind a tizenkét párost, ám a kamera leragad a Tizenkettedik Körzet szekérénel, amint az még egyszer körbemegy a Köröndön, majd végleg eltűnik a Kiképzőközpont épületében.

Alig csukódnak be a kapuk, a stílustanácsadók és csapataik máris előzönlük a helyiséget, hogy az éktelen lármában megdicsérjék a versenyzőket. Ahogy körülnézek, észreveszem, hogy a többiek dühös pillantásokat vetnek ránk, és ez megerősíti a gyanúmat, hogy szó szerint *túlragyogtuk* őket. Ekkor odalép hozzánk Cinna és Portia, és lesegít bennünket a szekérről, majd óvatosan leveszik rólunk a lángoló köpenyeket és fejdíszeket. Aztán Portia valami sprayjel eloltja a tüzet.

Most veszem csak észre, hogy még mindig Peeta kezét szorongatom, és nagy nehezen szétnyitom elgémberedett ujjaimat. Mindketten dörzsölgetni kezdjük a kezünket.

– Kösz, hogy nem engedté el. Nem éreztem magam biztonságban odafent – mondja Peeta.

– Nem látszott rajtad – nyugtatom meg. – Biztosan nem vették észre.

– Szerintem rajtad kívül senkit nem vettek észre. Járhatnál gyakrabban lángoló cuccokban – teszi hozzá. – Jól áll neked. – Aztán kedvesen, de éppen kellő mennyiségű félénkséggel rám mosolyog, hogy váratlanul forróság önti el a testemet.

Megszólal a fejemben a vészharang. *Ne legyél már ilyen hülye! Peeta most is azon gondolkodik, hogyan öljön meg, emlékeztetem magam. El akarja altatni a figyelmedet, hogy aztán könnyebben tudjon végezni veled. Minél jobban kedveled, annál veszélyesebb.*

De mivel ezt a játékot ketten játsszák, lábujjhegyre állok, és pusztit nyomok az arcára. Oda, ahol Haymitch megütötte.

A Kiképzőközpont egyik tornyát kizárólag a kiválasztottak és kísérei elszállásolására alakították ki. Itt fogunk lakni a Viadal kezdetéig. Minden körzet egy teljes emeletet kap. Csak beszállsz a liftbe, és megnyomod a körzeted számát. Legalább könnyű megjegyezni.

A Tizenkettedik Körzet törvényszékének épületében lifteztem már párszor. Egyszer aznap, amikor a kitüntetést adták apa halála után, aztán tegnap, amikor elbúcsúztam a barátaimtól és a családomtól. De az egy sötét és nyikorgó szerkezet, lassú, mint a csiga, és olyan szaga van, mint a megsavanyodott tejnek. Ennek a liftnek viszont ólomkristályüveg a fala, így amikor a lift felrepít a magasba, látom, ahogyan a földszinten az emberek hangya méretűre zsugorodnak. Lélegzetelállító élmény, majdnem meg is kérdezem Effie Trinketet, hogy nem mehetnének-e még egy kört, de aztán meggondolom magam, mert olyan gyerekesnek tűnik az ötlet.

Szemmel láthatólag Effie Trinket munkája nem ért véget azzal, hogy elkísért bennünket a pályaudvarig. Ő meg Haymitch egészen addig felügyelnek ránk, amíg bemegyünk az arénába. Bizonyos szempontból ez nem jön rosszul, Effie Trinket ugyanis mindenhová időben elvisz bennünket, Haymitchnek viszont a színét sem láttuk, mióta a vonaton megegyeztünk, hogy segíteni fog

nekünk. Talán megint kiütötte magát valahol. Effie Trinket viszont nagyon elemében érzi magát. Eddig ugyanis még nem volt olyan csapat, amit ő kísért, és ami ekkora feltűnést keltett a nyitóünnepélyen. Nem csak az öltözetünkre tesz kedves megjegyzéseket, hanem a viselkedésünkben sem talál semmi kifogásolni valót. És, legalábbis saját bevallása szerint, mindenkit ismer a Kapitóliumban, aki számít, és egész nap agyba-főbe dicsér bennünket, hogy támogatókat szerezzen nekünk.

– Persze nagyon sejtelmesen viselkedtem – magyarázza Effie hunyorogva. – Haymitch ugyanis nem volt hajlandó felvilágosítani a stratégiátokról. Én viszont megpróbáltam kihozni a legtöbbet a dologból. Elmeséltem, hogy Katniss milyen önfeláldozóan viselkedett, hogy megmentse a hűgát. És hogy milyen ügyesen sikerült leküzdenetek a körzetetekre oly jellemző barbárságot.

Barbárság? Elég furán hangzik ez annak a nőnek a szájából, aki segít felkészülni a mészárlásra. Vajon mire alapozza a sikerünket? Hogy illetudóan viselkedünk az asztalnál?

– Természetesen mindenki fenntartásokkal áll hozzátok. Hiszen a szénbányász körzetből jöttetek. De azt mondtam nekik, és úgy vélem, ez briliáns húzás volt tőlem, szóval azt mondtam, hogy „Ha elég erősen összeprésszük a szemet, gyöngy lesz belőle!” – Effie arca úgy sugárzik az elégedettségtől, hogy kénytelenek vagyunk mi is lelkendezni az okossága miatt, annak ellenére, hogy nincsen igaza.

A szén nem válik gyönggyé. A gyöngy a kagylóban növekszik. Valószínűleg arra gondolt, hogy a szén gyémánttá alakul, de ez sem igaz. Hallottam, hogy az Első Körzetben van valami gép, ami a grafitból gyémántot tud csinálni. Mi azonban, a Tizenkettedik Körzetben nem grafitot bányászunk. Azt részben a Tizenharmadik Körzetben bányászták, amíg el nem pusztították őket.

Azon tűnődöm, vajon az emberek, akiknek Effie bemutatott, tisztában vannak-e ezzel, vagy érdekli-e őket egyáltalán.

– Sajnos azonban én nem írhatom alá a támogatói szerződést. Arra ugyanis csak Haymitchnek van felhatalmazása – magyarázza Effie mogorván. – De egy percig se aggódjatok: ha kell, fegyverrel kényszerítem tárgyalóasztalhoz.

A számos rossz tulajdonsága ellenére, őszintén csodálom Effie Trinket elszántságát.

A Kiképzőközpontban nagyobb a szobám, mint otthon az egész házunk. A lakások a vonatfülkéhez hasonlóan osztályon felüliek, és annyi automata kütyüt pakoltak be, hogy szinte biztosan nem lesz időm kipróbálni mindet. Csak a zuhanyfülke kapcsolótábláján vagy száz opció közül lehet választani: szabályozni lehet a víz hőmérsékletet, a nyomást, és beállíthatjuk, hogy milyen szappant, sampont, illatósítót, olajat és fürdőszivacsot akarunk használni. Amikor kilépsz a lábtörlőre, automatikusan bekapcsol a hőszugárzó, és meleg levegőt fújva megszárit. Hajmosás után nem kell

vesződnöm a csomókkal, csak ráteszem a kezem egy dobozra, ami áramot vezet a fejbőrömbe, és pillanatok alatt kibogozza, kifésüli, és megszárítja a hajamat. Úgy omlik a vállamra, mint valami csillogó palást.

Beprogramozom a szekrényt, hogy összeállítson egy kedvemre való öltözetet. Elég csettintennem, és az ablakok ráközelítenek a város egyes részeire. Ha kiválasztok valamit a hatalmas étlapról, elég belesuttognom az étel nevét egy mikrofonba, és fél percen belül, forrón és gőzölögve megérkezik az asztalomra. Éppen libamáját és finom kenyeret eszegetve járkálok a szobában, amikor kopognak. Effie az, mindjárt kezdődik a vacsora. Remek. Majd kilyukad a gyomrom.

Peeta, Cinna és Portia a Kapitóliumra néző erkélyen állnak, amikor Effie meg én belépünk az ebédlőbe. Örülök, hogy a két stílustanácsadó is eljött, főleg, hogy azt hallottam, Haymitch is tiszteletét teszi a vacsoránál. Katasztrófa lenne, ha Effie-vel meg Haymitch-csel négyesben kellene elkölteni a vacsoránkat. Ráadásul a vacsora elsősorban nem a kajálásról szól, hanem arról, hogy kitaláljuk, milyen stratégiát követünk a Viadalon. Cinna és Portia pedig már bizonyították, milyen értékes segítséget tudnak nyújtani.

Egy fehér tunikás, szótlán fiatal férfi borral kínál bennünket. Először vissza akarom utasítani az ajánlatot, de mivel soha életemben nem ittam még bort, csak azt a lötytyöt, amit anya szokott adni a köhögésre, meggondolom magam. Elvégre ki tudja, lesz-e még valaha alkalmam megkóstolni? Belekortyolok a karcos,

száraz italba, és közben arra gondolok, nem ártana belekeverni néhány kanál mézet.

Haymitch pont akkor állít be, amikor elkezdik felszolgálni az első fogást. Úgy tűnik, mintha őt is kezelésbe vették volna a stílustanácsadók: lefürdött, kicsípte magát, és még soha nem láttam ilyen józannak. A felkínált bort ugyan nem utasítja vissza, de amikor kanalizni kezdi a levesét, rájövök, hogy most először látom enni. Talán tényleg sikerül annyira összekapnia magát, hogy segíteni tudjon nekünk.

Cinna és Portia jelenlétében Haymitch és Effie sem engedi el magát. Legalábbis hajlandóak néhány udvarias szót váltani egymással. A két stílustanácsadó nyitóünnepségen végzett munkáját pedig nem győzik eleget dicsérni. Miközben a többiek bájcsevegnek, én a kajára összpontosítok. Gombaleves, zöldségek, borsó méretű paradicsomokkal, papírvékonyra szelt, marhahátszín véresen, valami nudliféle, zöld szószban, sajt, ami elolvad az ember szájában, és néhány fürt édes, kék szőlő. Az összes felszolgáló ugyanolyan fehér tunikában van, mint aki a bort töltötte, szóltalanul sürgölődnek az asztal körül, és árgus szemmel figyelik, hogy a tányérunk és a poharunk mindig tele legyen.

Kezdek becsípni a fél pohár bortól, amit elkortyolgattam, ezért inkább vizet iszom. Nem igazán jön be ez az érzés, úgyhogy nagyon bízom benne, hogy nem tart sokáig. Kész rejtély, hogyan képes Haymitch egész nap ilyen állapotban mászkálni.

Megpróbálom felvenni az asztalnál folyó beszélgetés fonalát. Éppen arról beszélgetnek, milyen ruhában legyünk az interjú során, amikor egy lány csodálatos tortát tesz az asztalra, és gyakorlott kézzel meggyújtja. A torta lángra lobban, aztán a tűz egy darabig a torta peremén pislákol, és végül elalszik. Hirtelen kétségeim támadnak. – Mi gyulladt meg? Leöntötték a tortát alkohollal? – kérdezem a lány felé fordulva. – Nem szeretnék egy cseppet sem... Ó! De hiszen ismerlek!

Fogalmam sincs, hol és mikor láttam ezt a lányt. De biztos vagyok benne, hogy már találkoztunk. A sötétvörös haj, a jellegzetes arcvonások, a porcelánfehér bőr. Miközben kimondom ezeket a szavak és ránézek a lányra, összerándul a gyomrom az idegességtől és a bűntudattól, és annak ellenére, hogy nem áll össze a kép, tudom, hogy valami rossz emlék kötődik hozzá. Az arcára kiül a rémület, ami csak tovább fokozza zavaromat és nyugtalanságomat. Tagadólag megrázza a fejét, és sietve távozik az asztaltól.

Amikor visszafordulok, a négy felnőtt szúrós szemmel néz rám.

– Ne légy nevetséges, Katniss. Mégis honnan ismerhetnél egy Avoxot? – csattan fel Effie. – Micsoda sületlenség.

– Mi az az Avox? – teszem fel a buta kérdést.

– Valaki, aki bűncselekményt követett el. Kivágták a nyelvét, hogy ne tudjon beszélni – feleli Haymitch. – Lehet, hogy ez a lány egy áruló. Nem tartom valószínűnek, hogy ismered.

– Ha esetleg mégis ismernéd, akkor sem szólíthatod meg, csakis abban az esetben, ha parancsot adsz neki – teszi hozzá Effie. – De egészen biztos, hogy nem ismered.

Szerintem pedig biztosan ismerem ezt a lányt. És miután Haymitch kiejtette az *áruló* szót, már tudom is, honnan. Mivel azonban ilyen heves nemtetszéssel fogadták a bejelentésemet, semmi pénzért nem árulnám el. – Nem, azt hiszem, tényleg nem ismerem, én csak... – hebegek, és a bor sem könnyíti meg a dolgomat.

Ekkor Peeta csettint egyet az ujjával. – Megvan. Delly Cartwright. Így hívják. Nekem is olyan ismerősnek tűnt az arca. Aztán beugrott, hogy kiköpött Delly a csaj.

Delly Cartwright egy téstaképű, ormótlan lány, szőke a haja, és kábé annyira hasonlít a felszolgálóra, mint egy csótány egy pillangóra. Ráadásul Delly valószínűleg a világ legbarátságosabb embere – egyfolytában mindenkire vigyorog a suliban, még rám is. A vörös hajú lány pedig még csak el sem mosolyodott. De hálás vagyok Peetának, és lelkesen helyeselni kezdek a felvetésére. – Hát persze, milyen igazad van. Biztosan a haja miatt – hadarom.

– Meg a szemében is volt valami – teszi hozzá Peeta.

Az asztalnál ülők megnyugszanak. – Nos, ha csak ennyi az egész – sóhajt Cinna. – És igen, a tortát tömény szesszel öntötték le, de az mostanra már elégett. A tüzes belépőtök tiszteletére rendeltem.

A tortából falatozunk, aztán átvonulunk a szalonba, hogy megnézzük a megnyitó ismétlését a tévében. Akad

néhány páros, amelyik szintén jó benyomást tesz a közönségre, de egyikük sem ér a nyomunkba. Még csapatunk tagjai is akaratlanul felkiáltanak, amikor szekerünk kigördül az Átalakító Központ kapuján.

– Kinek az ötlete volt, hogy fogjátok egymás kezét? – kérdezi Haymitch.

– Cinnáé – feleli Portia.

– Épp a kellő mértékű lázadás – mondja Haymitch. – Nagyon ügyes. Lázadás? Nem esik le rögtön, hogy Haymitch mire céloz. Aztán eszembe jut, hogy a többiek mereven, egymástól elhúzódva álltak, nem érintették meg egymást, tudomást sem vettek egymásról, mintha a társuk nem is létezne, mintha a Viadal már elkezdődött volna. Most már értem, mire célzott Haymitch. Az, hogy nem ellenfélként, hanem szövetségesként mutatkoztunk be a nyilvánosság előtt, legalább annyira kiemelt bennünket a többi résztvevő közül, mint a lángoló öltözék.

– Holnap reggel elkezdjük a kiképzést. Reggelinél találkozunk, és elmondom nektek, hogy pontosan mit kell majd csinálnotok – fordul felénk Haymitch. – Most pedig nyomás, aludjatok egyet, amíg a nagyok megbeszélnek néhány dolgot.

Peeta meg én végigmegyünk a szobáinkhoz vezető hosszú folyosón. Amikor megérkezünk a szobámhoz, Peeta nekitámaszkodik az ajtónak, nem állja el teljesen az utat, de azért kiköveteli magának a figyelmet.

– Delly Cartwright, mi? Hihetetlen, hogy pont itt futunk bele a hasonmásába.

Magyarázatot vár tőlem, és kísértést érzek, hogy előálljak valamivel. Mindketten tudjuk, hogy Peeta kihúzott a csávából, és megint az adósa lettem. Ha elmondom neki az igazságot a lánnyal kapcsolatban, azzal kiegyenlíteném a tartozásomat. Mégis mi bajom lehet? Még ha Peeta esetleg tovább is adja, amit mondok, akkor sem üthetem meg a bokámat. Egyszerűen csak szemtanúja voltam valaminek. Különben meg Peeta is ugyanúgy kamuzott Delly Cartwrighttal kapcsolatban, mint én.

Hirtelen belém hasít a felismerés, hogy még jól is esne, ha mesélhetnék arról a lányról. Elmondanám valakinek, hátha segít összerakni a történet darabkáit. Legszívesebben persze Gale-nek öntenem ki a szívem, de nem sok esélyt látok, hogy valaha az életben még egyszer találkozunk. Gyorsan végiggondolom, milyen előnye származhat Peetának abból, ha elárulom neki a titkomat, de végül arra jutok, hogy semmilyen. Sőt, ha beavatom a dologba, talán sikerül meggyőzőnöm róla, hogy a barátomnak tartom.

Arról nem is beszélve, hogy valahányszor csak eszembe jut a kivágott nyelvű lány, úrrá lesz rajtam a rettegés. Eszembe juttatja, miért is vagyok itt. Nem azért, hogy menő ruhákban villogjak és ínycségekkal tömjem a hasam. Hanem hogy véres halált haljak, miközben a tömeg torkaszakadtából üvöltve biztatja a gyilkosomat.

Mondjam, vagy ne mondjam? A fejem még mindig kába kicsit a bortól. Az üres folyosó végébe bámulok, mintha ott megláthatnám a választ.

Peeta észreveszi, hogy habozom. – Voltál már a tetőn? – A fejemet rázom. – Cinna felvitt. Szinte az egész várost belátni. Bár a szél kicsit hangosan süvít.

Gondolom, ezzel azt akarja mondani, hogy odafent senki sem fog kihallgatni bennünket. Sokszor hatalmába kerít az érzés, hogy minden mozdulatunkat figyelik. – És fel lehet menni?

– Naná, gyere – vágja rá Peeta. Követem felfelé a tetőre vezető lépcsőn. Egy kis, kupolás terem oldalában ajtó nyílik, amelyen keresztül kilépünk a hűvös és szeles esti levegőbe. Eláll a lélegzetem a látványtól. A Kapitólium úgy ragyog a mélyben, mint egy hatalmas, szentjánosbogarakkal borított mező. A Tizenkettedik Körzetben hol van áram, hol nincs. De még a legjobb esetben is csak pár óráig van naponta. Az estét gyakran gyertyafénynél töltjük. Csak akkor számíthatunk állandó áramellátásra, amikor a Viadalt közvetítik, vagy a kormány valami fontos bejelentésre készül a tévében, amit kötelező megnézni. Itt, a Kapitóliumban azonban nincsen áramszünet. Soha.

Peeta meg én a tető szélén lévő korláthoz sétálunk. Lenézek az épület oldalán a járókelőktől hemzsegó utcára. Hallani az autók zúgását, időnként egy-egy kiáltást, meg valami fémes csilingelést. Otthon ilyenkor már lefekvéshez készülődnénk.

– Megkérdeztem Cinnát, miért engedik, hogy feljöjjünk ide. És nem félnek-e attól, hogy valamelyik kiválasztott úgy dönt, leveti magát a mélybe? – meséli Peeta.

– És mit mondott? – kérdezem.

– Nem tudsz leugrani – feleli Peeta. Kinyújtja maga előtt a karját a látszólag üres térbe. Éles sípolás hallatszik, és Peeta visszarántja a kezét. – Valami elektromos mező. Visszadob a tetőre.

– Mindig aggasztott, hogy biztonságban érezhetem-e magam – jegyzem meg. Annak ellenére, hogy Cinna felhozta ide Peetát, nem vagyok biztos benne, hogy örülnének, ha ilyen későn, egyedül itt találnának bennünket. Eddig még sosem láttam kiválasztottakat a Kiképzőközpont tetején. Persze ez nem azt jelenti, hogy nem rögzítik kamerák minden mozdulatunkat. – Szerinted most is figyelnek minket?

– Talán – feleli Peeta. – Gyere, megmutatom a kertet.

A kupola másik oldalán egy virágágyásokkal és cserepes fákkal teli kertet építettek. A fák ágain száz meg száz szélhárfa lóg, ez az a fémes csilingelés, amit hallottam. Egy ilyen szeles éjszakán, itt a kertben a szélhárfák elég hangzavart csapnak, hogy ne lehessen lehallgatni a beszélgetésünket. Peeta várakozva rám néz.

Úgy teszek, mintha az egyik virágot tanulmányoznám. – Egyszer az erdőben vadásztunk. Lesben álltunk, vártuk a vadat – suttogom.

– Az apukáddal? – kérdezi Peeta suttogva.

– Nem, a barátommal, Gale-lel. Hirtelen az összes madár egyszerre elhallgatott. Egyet kivéve. Mintha figyelmeztetni akarta volna a többieket. Es akkor megláttuk a lányt. Biztos vagyok benne, hogy ő volt az. Egy fiú volt vele. Rongyos volt a ruhájuk. A szemük alatt

sötét karikák jelezték, hogy régóta nem aludtak. Úgy rohantak, mintha az életük múlna rajta – mesélem.

Egy pillanatra elhallgatok, eszembe jut, hogy az erdőben menekülő furcsa páros látványa szinte megbénított bennünket. Rögtön láttuk, hogy nem a Tizenkettedik Körzetből valók. Később azon gondolkodtunk, hogy talán segíthettünk volna nekik a szökésben. Talán igen. Elrejtettük volna őket. Ha nem tökölünk annyit. Megleplek minket, pedig mindketten vadászok voltunk. Tudjuk, hogyan néz ki egy üldözött vadállat. Azonnal tudtuk, hogy a pár nagy bajban van, amint megláttuk őket. De nem csináltunk semmit, csak bámultunk.

– Aztán egy légpárnás repülő bukkant elő a semmiből – folytatom. – Úgy értem, az egyik pillanatban még üres volt az ég, a másik pillanatban meg már ott volt a légpárnás. Hangtalanul érkezett, de ők észrevették. Hálót dobtak a lányra, és felhúzták a gépre. Gyorsan, olyan gyorsan, mint egy lift. A fiút keresztüllőtték valami dárdával, aminek a végéhez egy kötel volt erősítve. Őt is behúzták a gépbe. Biztos vagyok benne, hogy akkor már halott volt. A lány egyszer kiáltott valamit. A fiú nevét, azt hiszem. Aztán eltűntek. A légpárnás elillant a ritka levegőben. A madarak tovább daloltak, mintha mi sem történt volna.

– Észrevettek benneteket? – kérdezi Peeta.

– Nem tudom. Egy sziklaperem alatt rejtőztünk – felelem. Pedig tudom a választ. Abban a pillanatban, amikor már csak az az egy madár fütyült, de még nem

bukkant fel az égen a légpárnás repülő, a lány megpillantott minket. A szemembe nézett, és segítségért kiáltott. De nem válaszoltunk neki.

– Te reszketesz. – Peeta hangja felriaszt.

A szél és a történet minden melegséget kisöpört a testemből. A lány kiáltott egyet. Vajon az volt az utolsó hang, ami elhagyta a torkát?

Peeta leveszi, és a vállamra teríti a kabátját. Hátra akarok lépni, de meggondolom magam, és végül elfogadom a kabátot és a kedvességet. Egy igazi barát így tenne, nem?

– Idevalósiak voltak? – kérdezi Peeta, és begombolja a nyakamon a kabátot.

Bólintok. Úgy néztek ki, mint a kapitóliumiak. A fiú meg a lány.

– Mit gondolsz, hová menekültek?

– Nem tudom – felelem. A Tizenkettedik Körzet gyakorlatilag a világ vége. Utánunk csak a vadon van. Ha nem számítjuk a Tizenharmadik Körzet romjait, amelyek még mindig izzanak a vegyi bombáktól. Időnként ezt is megmutatják a tévében, a miheztartás végett. – Ötletem sincs, miért akarna valaki lelépni innen. – Haymitch árulónak nevezte az Avoxokat. De kit árultak el? A Kapitólium az egyetlen válasz. De hát itt mindenük megvan az embereknek. Mégis mi okuk lehet a lázadásra?

– Szeretnék eltűnni – fakad ki Peeta. Aztán idegesen körülnéz. Túlharsogta a szélhárfákat. Felnevet. –

Hazamennék, ha elengednének. De azért el kell ismerni, a kaja első osztályú.

Már megint sikerült kivágnia magát. Ha valaki csak ennyit hall a beszélgetésünkből, mindössze egy ijedt versenyző fecsegésének véli a dolgot. Fel sem merülhet a gyanú, hogy Peetának kétségei támadtak a Kapitólium megkérdőjelezhetetlen jóságát illetően.

– Lehűlt a levegő. Menjünk be – javasolja Peeta. Odabent a kupolában meleg és világos van. Peeta kedélyesen fecseg. – A barátod, Gale. Ő rángatta le rólad a húgodat az aratáson?

– Igen. Ismered? – kérdezem.

– Nem igazán. A csajok sokat pletykálnak róla. Azt hittem, az unokatesód, vagy valami. Tökre hasonlítotok egymásra – teszi hozzá Peeta.

– Nem vagyunk rokonok – mondom.

Peeta bólint, nem tudom leolvasni az arcáról, hogy mire gondol. – Eljött hozzád, hogy elbúcsúzzon?

– Igen – felelem, és óvatosan végigmérem. – Mint ahogyan az apád is. Hozott nekem sutit.

Peeta a homlokát ráncolja, meglepettnek tűnik, mintha mindez újdonság lenne számára. De mivel már nem egyszer láttam, milyen ügyesen hazudik, nem tulajdonítok a dolognak túl nagy jelentőséget. – Tényleg? Kedvel benneteket. Szerintem inkább lányt szeretett volna, nem egy rakás fiút.

Megijeszt a gondolat, hogy Peetáék, még ha csak futólag is, de rólam beszéltek vacsora közben, vagy a

pékségben a kemence előtt. Biztosan akkor tették, amikor az anyjuk nem volt ott.

– Még gyerekkorából ismerte az anyukádat – teszi hozzá Peeta. Nocsak, egy újabb meglepetés. De talán ezúttal igazat mond. – Ó, igen.

Anya a városban nőtt fel – mondom. Udvariatlanság lenne elmondani, hogy anya soha egyetlen szóval sem említette a péket, csak amikor a finom kenyerét dicsérte.

Újra az ajtóm előtt állunk. Visszaadom a kabátot Peetának. – Reggel találkozunk.

– Szia – mondja, és elsétál a szobája felé.

Ahogy belépek az ajtón, meglátom a vörös hajú lányt. A ruhámat meg a csizmámat szedi fel a padlóról, ahová zuhanyozás előtt dobtam. Szeretnék tőle bocsánatot kérni, hogy kis híján bajba sodortam a vacsoránál. De eszembe jut, hogy csak akkor szólíthatom meg, ha utasítást adok neki.

– Ó, elnézést – mondom. – Azt vissza kellett volna már adnom Cinnának. Sajnálom. Elvinné neki?

A lány nem néz a szemembe, csak bólint, és kimegy a szobából.

Utána akarok menni, hogy bocsánatot kérjek a vacsora miatt. De tudom, hogy egy ennél sokkal súlyosabb dolog miatt tartozom neki bocsánatkéréssel. Szégyellem magam, hogy akkor ott az erdőben meg sem próbáltam segíteni neki. A kisujjamat se mozdítottam, hogy megakadályozzam, hogy a Kapitólium megölje a fiút, őt pedig megcsonkítsa.

Úgy viselkedtem, mintha a Viadalt nézném a tévében.

Lerúgom a cipőmet, és ruhástól bemászom a takaró alá. Még mindig reszketek. Talán nem is emlékszik rám a lány. De a lelkem mélyén érzem, hogy tudja, ki vagyok. Nem felejtet el annak az embernek az arcát, aki az utolsó reményed volt. A fejemre húzom a takarót, mintha ez megvédene a vörös hajú, kivágott nyelvű lánytól. De érzem, ahogy bámul, tekintete átfúrja a falakat, az ajtókat, az ágyneműt.

Vajon élvezni fogja, amikor végignézi, ahogy meghalok?

Borzalmas álmaim vannak. A vörös hajú lány arca keveredik a korábbi Viadalok véres jeleneteivel, anya visszahúzódó és magába zárkózott alakjával, a rémült és sovány Primmel. Verejtékben úszva felriadok, felülök és üvöltve próbálom figyelmeztetni apát, hogy meneküljön, miközben a bánya millió halálos fényszilánkra robban.

A nap első sugarai besütnek az ablakon. A Kapitólium ködös levegőjétől kiráz a hideg. Fájt a fejem, és elharaptam a számat az éjszaka. A nyelvemmel megérintem a sebet, vér ízét érzem.

Kikászálódok az ágyból, és bemászom a zuhanyfülkébe. Összevissza nyomkodom a gombokat a szabályozótáblán, aztán egyik lábamról a másikra ugrálok, ahogy a jéghideg és a tűzforró víz felváltva rohamozza a testemet. Ezután valami citromos hab jön, amit egy nehéz, szűrős kefével kell ledörzsölnöm magamról. Mindegy, legalább a vérkeringésem felfrissül kicsit.

Miután megszáritkozom és bekrémezem magam, a szekrény ajtajára akasztva megtalálom az aznapra kikészített ruhámat. Szűk, fekete nadrág, hosszú ujjú bordó tunika és bőrcipő. A hajam egyetlen copfba fonva simul a hátamra. Az aratásnap ünnepség délelőtti óta most először hasonlítok önmagámról. Se csinos ruha, se

menő frizura, se lángoló köpeny. Csak én. Így még akár az erdőbe is kimehetnék. Ettől valahogy megnyugszom.

Haymitch nem mondta meg, hogy pontosan mikor találkozunk a reggelinél, és eddig még senki sem jött értem, de mivel éhes vagyok, az étkező felé veszem az irányt, remélve, hogy akad valami ennivaló. Nem kell csalódnom. Habár az ebédlőasztal ezúttal üres, a fal mellett felállított hosszú asztalon legalább húsz különféle étel sorakozik. Egy fiatal férfi, egy Avox áll vigyázban a terített asztal mellett. Amikor megkérdem, kiszolgálhatom-e magamat, jóváhagyólag bólint. Telepakolom a tányéromat tojással, felvágottal, narancslekvárral vastagon leöntött piskótával meg néhány szelet halványlila színű dinnyével. Jól teletömöm magam, és közben figyelem, hogyan kúszik fel a nap a Kapitólium egére. Másodszorra jókora adag marharagut eszem forró körettel. Végül néhány zsemlével és egy bögre forró csokival visszaülök az asztalhoz., zsemledarabokat tunkolok a forró csokiba, ahogy Peeta csinálta a vonaton.

Anyára és Primre gondolok. Biztosan felkeltek már. Anya a reggeli kását készíti. Prim gyorsan megfeji a kecskét, mielőtt elindul a suliba. Tegnapelőtt még én is otthon voltam. Hihetetlennek tűnik. Pedig csak két napja. Most mégis üresnek érzem a házat, még így is, hogy ilyen távol vagyok. Vajon mit szoltak tegnap éjjel a tüzes belépőmhöz? Vajon előző éjjel, amikor hús-vér valójában megpillantották a harci szekereken száguldó huszonnégyszoros

kiválasztottat, tudva, hogy csak egy maradhat életben, a remény vagy a rettegés kerekedett felül a lelkükben?

Megérkezik Haymitch és Peeta, jó reggelt kívánnak, és teleszedik a tányérjukat kajával. Idegesít, hogy Peeta pontosan ugyanolyan ruhában van, mint én. Figyelmezetnem kell Cinnát. Ez az ikerpártaktika abban a pillanatban be fog fuccsolni, ahogy kezdetét veszi a Viadal. Habár ezt ők is biztosan tudják. Aztán eszembe jutnak Haymitch szavai: mindig pontosan azt kell tennem, amit a stílustanácsadók mondanak. Ha valaki más lenne a tanácsadónk, valószínűleg semmibe venném az utasításait. De az előző esti diadal után elég nehéz lenne fogást találni rajtuk.

Félek a kiképzéstől. A kiválasztottak három napig együtt edzenek. Az utolsó délután minden résztvevőnek egyenként be kell mutatnia tudását a Játékmesterek előtt. Már a gondolatától rosszul vagyok, hogy szemtől szembe találkoznom kell a többi kiválasztottal. Csak forgatom a kezemben a zsemlét, amit az előbb vettem ki a kosárból. Elment az étvágyam.

Miután Haymitch belapátol jó pár adag marharagut, nagyot sóhajtva tolja el maga elől a tányérját. Elővesz egy laposüveget az egyik zsebéből, jól meghúzza, és az asztalra könyököl. – Nos, akkor térjünk a tárgyra. A kiképzés. Először is, ha akarjátok, külön-külön készítelek fel benneteket. Döntsétek el. Most.

– Miért kellene külön készülnünk? – kérdezem.

– Mondjuk, mert van valami titkos trükköd, és nem akarod, hogy a másik tudjon róla – feleli Haymitch.

Összenézünk Peetával. – Nekem nincsenek titkos trükkjeim – mondja. – Azt pedig már tudom, hogy te mihez értesz nagyon, nem igaz? Úgy értem, elég sok mókust ettem, amit te ejtettél el.

Eddig még soha nem jutott eszembe, hogy Peeta ette meg a mókusokat, amiket elejtettem. Mindig úgy képzeltem, hogy az apja csendben félrevonul, és megsüti magának a húst. Nem irigységből. Csak mert a városi családok többnyire a hentes drága portékáját szokták enni. Marhahúst, csirkét és lovat.

– Együtt készítsen fel bennünket – mondom végül Haymitchnek. Peeta bólint.

– Rendben van, akkor most meséljetelek kicsit, hogy mihez értetek – mondja Haymitch.

– Én semmihez – feleli Peeta. – A kenyérsütést leszámítva.

– Sajnálom, de azzal nem sokra mész. Katniss. Azt már tudom, hogy ügyesen bánsz a késsel – folytatja Haymitch.

– Nem igazán. De tudok vadászni – felelem. – Íjjal és nyíllal.

– És jól megy? – kérdezi Haymitch.

Ezen egy pillanatra elgondolkodom. Négy éve vadászom rendszeresen. Ez nem kevés idő. Nem vagyok olyan ügyes, mint apa, de neki nagyobb gyakorlata volt. Gale-nél jobban célzok, többet is gyakoroltam, mint ő. Gale zseniálisan bánik a hurkos csapdákkal és hálókkel. – Megyeget – felelem végül.

– Nagyon ügyes – javít ki Peeta. – Az apám tőle szokott mókust venni. A nyílvevő sosem lyukasztja át az állat testét. Mindig pontosan a szemébe fúródik. És ugyanígy szokta a nyulakat is leteríteni, amiket a hentesnek ad el. Egy szarvast is simán leszed.

Meglep, hogy Peeta ilyen nagyra tartja a tudományomat. Már azon is csodálkozom, hogy feltűnt neki. Ráadásul még agyba-főbe is dicsér. – Mit művelsz? – kérdezem gyanakodva.

– Mit művelek? Ha Haymitch segít neked, tudnia kell, mire vagy képes. Ne becsüld alá a képességeidet – mondja Peeta.

Nem tudom, miért, de valahogy felbosszant Peeta hízelkedése. – És veled mi a helyzet? Láttalak a piacon. Simán felkaptál egy ötven kilós liszteszsákot – csattanok fel. – Miért nem meséled el neki? Ez azért nem semmi.

– Na persze, tuti, hogy az aréna tele lesz liszteszsákokkal, hogy meg tudjam dobálni valamivel a többieket. Ez nem ugyanaz, mint amikor jól bánsz valamilyen fegyverrel. Te is tudod, hogy ez nem ugyanaz a kategória – vág vissza Peeta.

– Jól birkózik – mondom végül Haymitchnek. – Tavaly második lett az iskolai bajnokságon. Csak a bátyja tudta legyőzni.

– És mégis mire megyek vele? Hányszor láttad, hogy a viadalon halálra birkózzak egymást az emberek? – kérdezi Peeta felháborodva.

– Mindig van kézitusa. Ha megtanulsz egy kicsit bánni a késsel, akkor van esélyed az életben maradásra. Ha

valaki rám veti magát, nekem annyi! – Dühömben felemelem a hangom.

– Mégis hogyan? Végig fenn tanyázol majd a fákon, nyers mókushúst falatozol, és szépen leszedegeted a többieket az íjaddal. Tudod, mit mondott az anyám, amikor eljött, hogy elbúcsúzzon tőlem? Lelket akart önteni belém, ezért azt mondta, talán idén a Tizenkettedik Körzet kiválasztottja nyeri a viadalt. Rögtön leesett, hogy nem rám gondol, hanem rád! – fakad ki végül Peeta.

– Ó, biztosan rád célzott – legyintek. Próbálom menteni a helyzetet.

– Azt mondta, „Ez a lány igazi túlélő.” *Ez a lány* – ismétli Peeta.

Ettől aztán padlót fogok. Tényleg ezt mondta volna rólam Peeta anyja? Tényleg több esélyt jósol nekem, mint a saját fiának? Látom a fájdalmat Peeta szemében, és tudom, hogy ezúttal biztosan igazat mond.

Hirtelen újra a pékség mögött vagyok, jéghideg esőcseppek csorognak a hátamon, és majd kilyukad a gyomrom az éhségtől. Amikor megszólalok, olyan a hangom, mintha megint tizenegy éves lennék. – De csak azért, mert valaki segített nekem.

Peeta tekintete a kezemben lévő zsemleire siklik, és ekkor rájövök, hogy ő is emlékszik arra a napra. De csak vállat von. – Az arénában is biztosan segítenek majd. Agyon fogják taposni egymást, hogy téged támogathassanak.

– Pont annyira, mint téged – mondom.

Peeta Haymitch felé fordul. – Fogalma sincs. Nem tudja, milyen hatással van az emberekre. – Peeta végigsimítja a fa asztallap erezetét. Nem hajlandó a szemembe nézni.

Mi a francra akart ezzel célozni? Mégis ki segít nekem? Amikor kis híján éhen haltunk, senki sem segített rajtunk! Az egy szem Peetát leszámítva. Persze, amikor volt már mit cserélnem, megváltozott a helyzet. Keményen szoktam alkudozni. Vagy nem? Mégis milyen benyomást teszek az emberekre? Gyengének tartanak, egy koldusnak? Vajon Peeta arra céloz, hogy azért tudtam olyan előnyös üzleteket kötni, mert megszántak? Próbálok tisztán látni. Talán a kereskedők egy része azért kedvezett nekem, mert ismerte az apámat. Különben pedig első osztályú az árum. Dehogyan szántak meg!

A zsemlére szegezem a tekintetemet. Tuti, hogy Peeta sértésnek szánta az előbbi megjegyzést.

Úgy egy perc múlva Haymitch töri meg a csendet. – Nocsak, nocsak. Katniss, nincs rá garancia, hogy az arénában találsz majd íjat és nyilakat, de a Játékmestereknek tartott bemutatón mutasd meg, mire vagy képes. Addig viszont ne foglalkozz az íjászattal. Értesz a csapdaállításhoz?

– Ismerek néhány hurkos csapdát – dünnyögöm.

– Ennek még nagy hasznát veheted az élelemszerzésben – magyarázza Haymitch. – Peeta, Katnissnak igaza van, az arénában soha nem becsülheted alá az erődet. Nagyon gyakran a testi erő dönti el a küzdelmet egyik vagy másik játékos javára. A

Kiképzőközpontban lesznek súlyzók, de ne áruljátok el a többiek előtt, mekkora súlyt vagytok képesek megemelni. Mindketten ugyanazt fogjátok csinálni. Csapatedzésen fogtok részt venni. Arra használjuk az időt, hogy valami olyasmit sajátítsatok el, amit még nem tudtok. A dárdahajítást. A buzogánypörgetést. Vagy megtanulhatjátok, hogyan kell tisztességes csomót kötni. A játékmestereken kívül senki sem láthatja, hogy miben vagytok a legjobbak. Megértettétek? – kérdezi végül Haymitch.

Egyszerre bólintunk.

– És még valami. Azt akarom, hogy amikor nyilvános helyre mentek, mindig maradjatok egymás mellett – mondja Haymitch. Egyszerre kezdünk ellenkezni, de Haymitch ököllel az asztalra csap. – Minden percben! Vita nincs! Megállapodtunk, hogy azt teszitek, amit mondok! Együtt maradtok, és úgy tesztek, mintha kedvelnétek egymást. Most pedig tűnés. Effie tízkor vár benneteket a liftnél, és irány az edzés.

Az ajkamba harapok, és visszatámolygok a szobámba, úgy csukom be az ajtót, hogy Peeta biztosan hallja. Leülök az ágyra, gyűlölöm Haymitchet, gyűlölöm Peetát, gyűlölöm magamat, hogy szóba hoztam azt a régmúlt napot, amikor az esőben találkoztunk a pékség mögött.

Kész röhej! Hogy én meg Peeta mindenhová együtt menjünk, és úgy tegyünk, mintha barátok lennénk? Dicsérjük a másik erősségeit a többiek előtt, addig nyaggassuk őket, amíg hajlandóak elismerni, hogy miben jók.

Előbb-utóbb eljön a pillanat, amikor kénytelenek leszünk belátni, hogy nem barátok, hanem ellenségek vagyunk. Én akár most rögtön hajlandó lennék elismerni ezt, ha Haymitch nem jön a hülye utasításával, hogy maradjunk együtt az edzéseken. Azt hiszem, én tehetek az egészről, én mondtam neki, hogy nem kell külön készülnie velünk. De ez nem azt jelenti, hogy ezután egyfolytában Peetával akarok lógni. Akin mellesleg látszik, hogy szintén nem ég a vágytól, hogy így összeboronálják velem.

Hallom Peeta hangját a fejemben: *Fogalma sincs. Nem tudja, milyen hatással van az emberekre.* Meg akart alázni, ez nyilvánvaló. Nem? De a kisördög ott motoszkál bennem. Mi van, ha mégis bóknak szánta? És úgy értette, hogy van bennem valami. Furcsa, hogy ennyit foglalkozott velem. Például azzal, hogy vadászom. És nyilván ő sem volt annyira közömbös nekem, mint képzeltem. A liszt. A birkózás. Én sem vesztettem szem elől a fiút, akitől a kenyeret kaptam.

Mindjárt tíz óra. Fogat mosok, és hátrafésülöm a hajamat. Annyira dühös voltam, hogy egy időre teljesen megfeledkeztem, mennyire ideges vagyok a többi kiválasztott miatt, most azonban érzem, hogy megint egyre nyugtalanabb leszek. Amikor összefutok Effie-vel és Peetával a liftnél, azon kapom magam, hogy a körmömet rágom. Rögtön abba is hagyom.

A kiképzőtermek a föld alatt vannak. Lifttel alig egy perc alatt leérünk. A liftajtók egy hatalmas tornacsarnokra nyílnak, ahol különféle fegyverek és

akadálypályák találhatók. Habár még nincs tíz óra, mi érkezünk utolsóként. A többi kiválasztott körben áll, látszik, hogy milyen feszültek. A ruhájukra egy-egy négyzet alakú szövetdarabot erősítettek, amelyen a körzetük száma látszik. Miközben valaki felerősíti a „12” feliratú rongyot a hátamra, gyorsan felmérem a terepet. Csak Peeta meg én vagyunk egyforma ruhába öltöztetve.

Amint beállunk a körbe, a vezető kiképző, egy Atala nevű magas, izmos nő kiáll elénk, hogy ismertesse a kiképzés részletes programját. Az egyes készségek szakértőit a saját állomáshelyeiken találjuk. Szabadon, kedvünk szerint utazhatunk az egyes területek között, de követnünk kell a mentorunk utasításait. Az egyes állomásokon különböző túlélési, illetve harci technikákat sajátíthatunk el. Tilos bármiféle harcba keverednünk a többi kiválasztottal. Amennyiben nem egyedül akarunk gyakorolni, rendelkezésünkre állnak segédek.

Amikor Atala elkezdi felolvasni a listát az egyes állomáshelyekről, nem bírom megállni, hogy ne vegyem gyorsan szemügyre a többi kiválasztottat. Most először tereltek össze minket, mindenféle körítés nélkül, egyszerű öltözetben. Kétségbeesem. A fiúk szinte kivétel nélkül nagyobbak nálam. Ugyanez igaz a lányok felére, annak ellenére, hogy látszik, a kiválasztottak fele soha életében nem táplálkozott rendesen. A csontjuk, a bőrük, a beesett szemük mind erről tanúskodik. Lehet, hogy kisebb vagyok, de összességében véve a családom talpraesett emberekből állt, és ez a tulajdonság belőlem sem veszett ki nyomtalanul. Kihúzó magam, és noha vékony

vagyok, van bennem erő. A hús és a növények, illetve a megszerzésükre irányuló erőfeszítés viszonylag egészségesé tett, amit a körülöttem állók többsége nem mondhat el magáról.

Ez alól csak a gazdagabb körzetekből érkezett kölykök számítanak kivételnek, az önként jelentkezők, akik egész életükben úgy táplálkoztak és edzettek, hogy egy nap helyt tudjanak állni a Viadalon. Az Első, a Második és a Negyedik Körzet kiválasztottjairól lerí, hogy mióta az eszüket tudják, erre a napra készültek. A kiválasztottak hivatalosan csak a Kapitóliumban kezdhetik a kiképzést, de minden évben akad olyan, aki megszegi a szabályokat. Nálunk, a körzetben ezeket az arcokat Hivatásos Kiválasztottaknak hívjuk. Vagy egyszerűen csak Hivatásosnak. Persze az esetek többségében közülük kerül ki a Viadal győztese.

A halovány előny, amit az előző esti tüzes belépőmmel sikerült szerezni, egy pillanat alatt szertefoszlik, ahogy belépek a Kiképzőközpont ajtaján. A többi kiválasztott irigykedik ránk, de nem azért, mert olyan lenyűgözők vagyunk, hanem mert bámulatos képességű stílustanácsadókat kaptunk. A Hivatásosok tekintete most már csak a megvetéstől izzik. Mindegyik legalább huszonöt-ötven kilóval nehezebb nálam. Önteltség és kegyetlenség sugárzik belőlük. Amikor Atala elenged bennünket, a Hivatásosok villámgyorsan lecsapnak a kiképzőteremben található legdurvább kinézetű fegyverekre. Látszik, hogy nem először van ilyen a kezükben.

Épp azon töprengek, mekkora mázli, hogy ilyen gyorsan tudok futni, amikor Peeta könyökkel oldalba bök, én meg majd kiugrom a bőrömből ijedtemben. Peeta szorosan mellettem áll, szigorúan követi Haymitch utasítását. Az arca nyugodt. – Mivel szeretnél kezdeni? – kérdezi.

A tudásukat fitogtató Hivatásos Kiválasztottakat nézem, nyilván az a céljuk, hogy megfélemlítsék a vetélytársaikat. Aztán a többiekre pillantok, az alultáplált, ügyetlen fiúkra és lányokra, akik az életben nem fogtak még kést vagy baltát a kezükben, és most is remegő kézzel teszik.

– Mi lenne, ha a kötélhurkolást gyakorolnánk? – kérdezem.

– Rendben van – egyezik bele Peeta. Átmegyünk az üres állomásra, a kiképző örül, hogy végre odavetődött valaki. Úgy látszik, nem a kötélhurkolás a legnépszerűbb foglalatosság a Viadal résztvevőinek körében. Amikor a kiképzőnek leesik, hogy nem most látok életemben először hurokcsapdát, mutat egy egyszerű, de igen hatékony módszert, amivel úgy lehet csapdába ejteni ellenfeleinket, hogy a lábuknál fogva, fejjel lefelé lógjanak egy fára erősített kötél végén. Egy órán keresztül gyakoroljuk a hurokcsapda-állítás fortélyát, és végül mindketten tökéletesen elsajátítjuk a dolgot. Aztán áttérünk az álcázásra. Peeta szemmel láthatólag nagyon élvezi. Sápadt bőrét sárból, agyagból, bogyós gyümölcsök levéből kevert ragaccsal keni össze, álcaruhát sző különféle kúszónövényekből és levelekből.

Az álcázást oktató kiképző teljesen odavan, hogy Peeta milyen ügyes.

– Én csinálom a tortákat – vallja be nekem Peeta.

– Tortákat? – kérdezem. A figyelmemet teljesen lekötötte a Kettes Körzet kiválasztottja, a srác majd tizenöt méter távolságból pontosan szíven találta egy dárdával a gyakorlóbabut. – Milyen tortákat?

– Otthon. A cukormázás tortákat, a pékségben – mondja.

Azokra a tortákra céloz, amiket a kirakatban látni. A díszes torták cukormázára virágokat meg mindenféle helyes dolgot szoktak pingálni. Többnyire születésnapokra, meg szilveszterre készítik őket. Ha a főtéren járunk, Prim mindig elrángat a kirakathoz, hogy a tortákban gyönyörködjünk, pedig pontosan tudja, soha nem engedhetjük meg magunknak, hogy ilyen tortát vegyünk. Mivel azonban a Tizenkettedik Körzetben alig akad valami szép, nincs szívem megtagadni ezt az apró örömet Primtől.

Alaposabban szemügyre veszem a mintát Peeta karján. Világos és sötét foltok váltakoznak, azt a benyomást keltve, mintha a levelek közt átsütő nap fénye világítaná meg a bőrét. Azon gondolkodom, honnan tudja mindezt, kötve hiszem ugyanis, hogy valaha átmerészkedett volna a kerítés túloldalára. Talán azt a göcsörtös, öreg almafát tanulmányozta a kertjükben? Valahogy idegesít ez az egész: Peeta jártassága az álcázásban, az elérhetetlen torták és az álcázást oktató kiképző dicsérete.

– Nagyon cuki. Mintha cukormázzal meg lehetne ölni bárkit is – jegyzem meg.

– Ne fölényeskedj! Nem tudhatod előre, mi vár rád az arénában – vág vissza. – Mi van, ha az aréna egy hatalmas nagy torta... – folytatná, de a szavába vágok.

– Mi lenne, ha továbbmennénk?

A következő három napon sorra végigjárjuk Peetával a Kiképzőközpont állomásait. Sikerül néhány jól használható technikát elsajátítanunk, a tűzgyújtástól kezdve a késdobáláson át a menedékhely-készítésig. Habár Haymitch megparancsolta, hogy ne fitogtassuk a képességeinket, Peeta igencsak kitűnik a pusztakezes harcban, én pedig csont nélkül átmegyek az ehető növényekkel kapcsolatos teszten. Az íjászpályát és a súlyemelő állványt viszont messzire elkerüljük, ezeket csak akkor gyakoroljuk, ha egyedül vagyunk.

A Játékmesterek korán megjelentek az első napon. Húsz-egynéhány férfi és nő sötétbíbor színű palástban. Körben ülnek a lelátókon, gyakran elkalandozik a figyelmük, jegyzetelnek, vagy a tiszteletükre rendezett végtelen lakoma köti le a figyelmüket, és ránk se hederítenek. A Tizenkettedik Körzet kiválasztottjait azonban végig szemmel tartják. Ahányszor csak felnézek rájuk, valamelyik biztosan engem bámul. A kajaszünetben a kiképzőkkel tanácskoznak. Amikor visszaérünk, mind egybegyűlnek.

A reggelit és a vacsorát mindenkinek a saját emeletén szolgálják fel, az ebédet viszont együtt költi el a huszonnégy résztvevő a kiképzőcsarnok melletti

étkezőben. Az ételt zsúrkocsikon tolják be a terembe, aztán mindenki annyit vesz magának, amennyit akar. A Hivatásos Kiválasztottak nagy lármával ülnek asztalhoz, ezzel is felsőbbrendűségüket bizonygatják. Meg akarják mutatni, hogy nem félnek senkitől, és arra sem méltatnak, hogy tudomást vegyenek a létezésünkről. A többi kiválasztott nagy része egyedül üldögél, mint megannyi elveszett bárány. Senki sem szól hozzánk. Peeta meg én együtt eszünk, és mivel Haymitch egyfolytában ezzel nyaggat bennünket, megpróbálunk kedvesen beszélgetni egymással ebéd közben.

Nem könnyű témát találni. Az otthonunkról túl fájdalmas volna beszélni. A jelenünkbe pedig jobb, ha bele sem gondolunk. Egyik nap Peeta kiüríti a kenyereskosarunkat, és arról tart kiselőadást, hogy a finom kapitóliumi kenyér mellé mindig tesznek különböző körzetekből származó kenyérfajtákat. Az egyik zöld tengeri algával színezett, hal formájú kenyeret például a Negyedik Körzetből hozzák. A félhold alakú, magvakkal megszórt kifli a Tizenegyedik Körzet jellegzetes étele. Hiába készül mindegyik kenyér ugyanabból az alapanyagból, mégis étvágygerjesztőbbnek tűnnek, mint az a ronda pogácsa, amit a mi Körzetünkben esznek az emberek.

– Ennyit erről – fejezi be a kis előadást Peeta, és visszadobálja a kenyereket a kosárba.

– Nagyon vágod a témát – jegyzem meg.

– Csak a kenyeret ismerem ennyire – feleli szerényen Peeta. – Oké, most pedig neved, mintha valami vicceset mondtam volna.

Mindketten felnevetünk, elég hiteles az alakításunk. A körülöttünk ülők pillantásairól tudomást sem veszünk.

– Rendben van, most én mosolygok kedvesen, és te magyarázol – mondja Peeta. Mindkettőnknek fárasztó ez a helyzet, mármint, hogy Haymitch utasítását követve egész nap jópofizzunk. Mióta bevágtam a szobám ajtaját, valahogy fagyos lett köztünk a hangulat. De tartanunk kell magunkat a parancshoz.

– Arról már meséltem, amikor megkergetett egy medve? – kérdezem.

– Nem, de elég izgalmasan hangzik – feleli Peeta.

Megpróbálom belelkesíteni magam, ahogy felidézem az esetet, ami mellesleg tényleg megtörtént. Egyszer ugyanis balga módon kihívtam egy fekete medvét, hogy küzdjön meg velem a méhkaptárért. Peeta nevet és kérdezget, tökéletesen alakítja a szerepét. Ebben sokkal ügyesebb nálam.

A második napon, miközben a dárdahajítást gyakoroljuk, Peeta odasúgja nekem: – Azt hiszem, figyelnek bennünket.

Ahogy elhajítom a dárdát – egész jól megy, főleg ha nem kell túl messzire dobni –, megpillantom a kislányt a Tizenegyedik Körzetből, kissé hátrébb áll, és minket bámul. Ő az a tizenkét éves kislány, aki kiköpött Prim. Közelebbről inkább már csak tíz évesnek néz ki. Élénk, sötét szeme van, fényes barna bőre, lábujjhegyre áll,

karját kissé eltartja oldalra a testétől, mintha bármelyik pillanatban kész lenne akár a legkisebb neszre is felröppenni a levegőbe. Akárhogy nézem, egy madárra emlékeztet.

Miközben Peeta dob, felkapok egy másik lándzsát. – Ha jól emlékszem, Ruta a neve – súgja Peeta.

Az ajkamba harapok. A ruta egy kis sárga növény, amiből rengeteg nő a Réten. Ruta. Primula. Egyik sem nyom többet harmincöt kilónál. Vasággyal.

– Mit csináljunk? – kérdezem nyersen, pedig nem állt szándékomban.

– Semmit – feleli Peeta. – Csak gondoltam, beszélgessünk.

Most, hogy tudomást szereztem a kislány létezéséről, elég nehéz keresztülnézni rajta. Időnként felbukkan a különböző állomásoknál, hogy csatlakozzon hozzánk. Hozzám hasonlóan jól ért a növényekhez, ügyesen mászik fára, és jól céloz. Parittyával egyetlenegyszer sem téveszti el a célpontot. De mit ér egy parittyá, ha egy százkilós fiú ront rád karddal a kezében?

A Tizenkettedik Körzet emeletén, reggeli és vacsora közben Effie meg Haymitch kifaggat minket a nap minden percéről. Mit csináltunk, ki figyelt bennünket, milyen formában van a többi kiválasztott. Cinna és Portia nincsenek jelen, így aztán a józan ész érezhetően hiányzik az asztal mellől. Pedig Haymitch és Effie már nem marják egymást. Úgy tűnik, egyesítették az erőiket, és eltökélt szándékuk, hogy a lehető legjobb formába hozzanak bennünket. Egyfolytában arról magyaráznak,

hogy mit csináljunk, és mit ne csináljunk az edzéseken. Peeta a türelmesebb kettőnk közül, én azonban kezdek torkig lenni velük, és egyre mogorvábban viselkedem.

Amikor a második este végül sikerül meglépnünk az asztaltól, Peeta odasúgja nekem: – Jó lenne, ha valaki szerezne egy italt Haymitchnek.

Valami horkantásra és nevetésre egyaránt emlékeztető hangot adok ki. Aztán gyorsan kapcsolok. Kezdek teljesen összezavarodni, lassan már alig tudom eldönteni, mikor kell úgy viselkednem, mintha barátok lennénk, és mikor engedhetem el magam. Az arénában legalább nem lesz kérdés, hogy hányadán állunk. – Ne csináld, Peeta. Nem kell megjátszanod magad, ha kettesben vagyunk.

– Rendben van, Katniss – feleli fáradtan. – Ezután csak akkor beszélgetünk, ha mások is vannak a közelünkben.

A kiképzés harmadik napján sorban behívnak mindenkit, hogy egyenként, a nyilvánosság kizárásával megmutathassuk a Játékmestereknek, mit tudunk. Körzetenként hívják be a kiválasztottakat, először a fiúk, aztán a lányok kerülnek sorra. A Tizenkettedik Körzet, mint mindig, ezúttal is az utolsó. Az étkezőben lógunk, nincs jobb ötletünk. Akit egyszer behívnak, már nem jön vissza ide. Ahogy a terem fokozatosan kiürül, egyre kevésbé nyomaszt, hogy megjátsszam, mekkora barátok vagyunk Peetával. Miután behívják Rutát, egyedül maradunk. Szótlanul ülünk, aztán Peeta nevét kiáltják. A fiú feláll.

– Ne felejtse el, mit mondott Haymitch. Most kell megmutatnod, mekkora súlyt tudsz felemelni. – A szavak önkéntelenül törnek elő a számból.

– Kösz. Megmutatom nekik – feleli Peeta. – Te pedig... célozz pontosan.

Bólintok. Nem tudom, miért mondtam, amit mondtam. Persze, ha veszíteni fogok, annak örülnék a legjobban, ha Peeta nyerné a Viadalt. Az lenne a legjobb a Körzetnek, anyának, és Primnek is.

Úgy tizenöt perc múlva engem szólítanak. Lesimítom a hajamat, kihúzom a vállamat, és belépek a terembe. Rögtön érzem, hogy valami nincsen rendben. Túl régóta vannak már itt a Játékmesterek. Huszonhárom kiválasztottat néztek meg. Benyakaltak egy csomó bort, legalábbis a legtöbbjük. Nem akarnak mást, csak szépen hazamenni.

Én viszont nem tehetek mást, csak követem az előre megbeszélt tervet. Odalépek az íjászfelszereléshez. Ó, micsoda fegyverek! Négy napja majd megőrülök, hogy végre a kezembe vegyek egy ilyen íjat! Fából, műanyagból, fémből és számomra ismeretlen anyagokból készült. A nyilaknak tökéletesen egyformára vágott a tolla. Kiválasztok egy íjat, felajzom, és a vállamra vetem az egyik nyilakkal teli tegezt. A lőtér viszonylag kicsi. A végében a szokásos céltáblák és bábuk sorakoznak. A terem közepére állok, és célba veszem az egyik bábút, amin korábban a késdobálást gyakoroltuk. Már akkor érzem, hogy valami nem stimmel, amikor kifeszítem az íjat. A húr sokkal feszesebb, mint azokon a fegyvereken,

amiket otthon használtam. A nyíl pedig keményebb. Néhány centivel eltévesztem a bábut, mire a bizottság a maradék érdeklődését is elveszti. Legszívesebben elsüllyednék szégyenemben, de aztán visszamegyek a céltáblához. Addig lövöldözöm, míg végül ráérzek az újra.

Újra a terem közepére állok, ugyanoda, ahová először, és telibe találom a bábu szívét. A következő nyíllal ellövöm a kötelet, amin a bokszolók homokzsákja lóg. A zsák lezuhan a padlóra, szétnyílik, és kiömlik belőle a homok. A következő pillanatban egy tigrisbukfencet vetek, aztán fél térdre ereszkedem, és kilövöm a terem tetejéről lelógó egyik lámpát. Szikraeső hullik alá a plafonról.

Tökéletes találat. A Játékmesterek felé fordulok. Néhányan elismerően bólintanak, a többség figyelmét azonban az asztalon illatozó malacpecsenye köti le, amit az imént hoztak be.

Hirtelen elönt a méreg, hiszen nekem az életem múlhat ezen, ők meg arra sem képesek, hogy pár percre rám figyeljenek. Egy halott disznó háttérbe szorít. A szívem vadul lüktet, az arcom lángol. Anélkül, hogy végiggondolnám, mit csinálok, kihúzok egy nyilat a tegezből, és kilövöm. A nyílvevő a Játékmesterek asztalának kellős közepébe fúródik. Nagy a riadalom, többen rémülten felkiáltanak. A nyíl ugyanis kitépi a malac szájából az almát, és a terem falára szegezi. Az emberek hitetlenkedve bámulnak rám.

– Köszönöm a figyelmet – mondom. Aztán finoman meghajolok, és egyenesen kísétálok a teremből, anélkül, hogy engedélyt kapnék a távozásra.

Öles léptekkel megyek a lift felé, az egyik vállamon íj, a másikon tegez himbálózik. Elrobogok a tátott szájjal bámuló Avoxok mellett, akik a lifteket kezelik, és ököllel rávágok a „12” feliratú gombra. Az ajtó bezárul, és már száguldóm is felfelé. Sikerül felélnem az emeletre, mielőtt potyogni kezdenek a könnyeim. A többiek a társalgóban vannak, hangosan hívnak, de én átvágtatok az előszobán, a szobámba megyek, bevágom magam mögött az ajtót, és az ágyra vetem magam. És akkor tényleg sírva fakadok.

Most aztán megcsináltam! Mindent tönkretettem! Ha volt is valami halvány esélyem, ezzel az akcióval minden elúszott. Mit csinálnak velem? Letartóztatnak? Kivégeznek? Kivágják a nyelvem, Avoxot csinálnak belőlem, hogy aztán én is Panem jövőbeli kiválasztottainak szolgáljam fel az ételt? Mégis mi ütött belém, hogy így rálöttem a Játékmesterekre? Persze nem rájuk céloztam, hanem az almára, mert annyira feldühítettek a közömbösségükkel. Nem állt szándékomban megölni senkit. Ha azt akartam volna, már halott lenne valamelyikük!

De hát mit számít ez? Különben sem nézett ki úgy, hogy megnyerhetem a Viadalt. Kit érdekel, hogy mit akarnak csinálni velem? Az viszont komolyan aggaszt, hogy mit művelhetnek anyával és Primmel, hogy a családom fogja meginni a levét a forrófejűségemnek.

Vajon elveszik kevéske holmijukat, vagy börtönbe zárják anyát, Prim meg mehet a közösségi otthonba. Vagy megölik mindkettőjüket? Ezt nem tehetik meg, ugye? De hiszen miért ne tehetnék? Ezeknek nem számít semmi.

Ott kellett volna maradnom, hogy bocsánatot kérjek. Vagy nevetnem kellett volna, mintha az egész csak egy óriási poén lenne. Akkor talán elnézőbbek lennének. Ehelyett fogom magam, és kísétálok a teremből, a lehető legnagyobb fokú tiszteletlenséget tanúsítva.

Haymitch és Effie kopog az ajtón. Kikiabálok, hogy menjenek innen, amit végül meg is tesznek. Legalább egy órán keresztül zokogok, mire sikerül valamelyest megnyugodnom. Aztán csak fekszem az ágyon, felhúzott térdekkel, és a selyemtakarót simogatva nézem, ahogyan lemegy a nap a Kapitólium ragyogó épületei mögött.

Várom, hogy mikor jönnek értem az örök. De ahogy telik-múlik az idő, egyre kevésbé tűnik valószínűnek, hogy beállítanak. Megnyugszom. Elvégre muszáj, hogy minden körzetből részt vegyen egy lány a Viadalon, ebbe pedig a Tizenkettedik Körzet is beletartozik, nem igaz? Ha a Játékmesterek meg akarnak büntetni, megtehetik a nyilvánosság előtt. Megvárják, míg bekerülünk az arénába, és rám szabadítanak egy rakás kiéheztetett vadállatot. Az pedig teljesen biztos, hogy gondoskodnak róla, még véletlenül se legyen a közelben íj és nyílvessző, amivel megvédhetem magam.

Előtte azonban olyan alacsony pontokat adnak, hogy egyetlen épeszű ember sem lesz hajlandó támogatni. Ezt már ma este el fogják intézni. Mivel az edzések nem

nyilvánosak, a Játékmesterek pontozzák a résztvevőket, majd bejelentik, hogy ki milyen pontszámot kapott. A közönség ez alapján köt majd fogadásokat a Viadal ideje alatt. A pontszám egy és tizenkettő közé esik. Ha valaki egy pontot kap, gyakorlatilag azt jelenti, hogy menthetetlen, viszont akinek tizenkét pontot adnak, az igazán kimagasló képességekkel rendelkezik. Ebből könnyen ki lehet következtetni, hogy milyen ígéretes az adott versenyző. Ennek ellenére nem biztos, hogy az győz, aki a legmagasabb pontszámot kapja. Ez csak amolyan jelzés, hogy az adott versenyző milyen teljesítményt nyújtott a kiképzésen. Gyakran megesik, hogy az arénában olyan körülmények fogadják a Viadal résztvevőit, hogy a legmagasabb pontszámot kapott kiválasztottak esnek el elsőnek. Néhány éve egy olyan fiú lett a Viadal győztese, aki mindössze három pontot kapott a Játékmesterektől. A pontszámok viszont segíthetik, vagy éppen megnehezíthetik a résztvevők dolgát, hogy támogatókat találjanak. Bízom benne, hogy az íjásztudományommal hat, esetleg hét pontot is kaphatok, és ezzel kompenzálhatom, hogy nem vagyok valami erős. Most azonban már le merem fogadni, hogy nekem fogják adni a legkevesebb pontot a huszonnégy résztvevőből. Ugyanis ha senki sem támogat, semmi esélyem sincs, hogy életben maradjak az arénában.

Amikor Effie kopog az ajtón, és vacsorázni hív, úgy döntök, nem maradok a szobámban. Ma este mondják be a tévében, hogy melyik résztvevő hány pontot kapott. Úgysem tudom örökké titokban tartani a történeteket. A

fürdőszobába megyek, és megmosom az arcomat, de a sírás nyomait nem sikerül eltüntetnem.

Már mindenki az asztalnál ül, még Cinna és Portia is. Azt kívánom, bárcsak ne jöttek volna el a stílustanácsadók. Nem akarok csalódást okozni nekik. A mai kis akciómmal egy csapásra tönkretettem a kiváló munkát, amit a megnyitón végeztek. Nem nézek senkire, ahogy a halleséből kanalizok. A sós íz a könnyemet juttatja eszembe.

A felnőttek a várható időjárásról csevegnek. Összenézünk Peetával. Felhúzza a szemöldökét. Szeretné megtudni, hogy mi történt. Alig láthatóan megrázom a fejemet. Amikor felszolgálják a fő fogást, Haymitch így szól: – Rendben van, térjünk a lényegre. Meséljétek el, milyen pocskul teljesítettetek.

Peeta rögtön bedobja magát. – Nem tudtam, hogy ez ennyit számít. Amikor sorra kerültem, a Játékmesterek figyelemre sem méltattak, rám sem néztek. Csak ittak és dalolásztek. Én meg mindenféle súlyos tárgyakat hajigáltam, míg végül az egyikük szólt, hogy lelélphetek.

Peeta beszámolójától kicsit én is jobban érzem magam. Persze Peeta nem támadta meg a Játékmestereket, de legalább őt is kiakasztották.

– És te, drágaságom? – kérdezi Haymitch.

Az, hogy Haymitch drágaságomnak szólít, kizökkent annyira, hogy képes vagyok megszólalni. – Rálöttem íjjal a Játékmesterekre.

A kések és a villák megállnak a levegőben. – Micsoda?
– A rémület Effie Trinket hangjában megerősíti a legrosszabb sejtésemet.

– Kilőttem rájuk egy nyilat. Igazából nem is rájuk lőttem. Csak feléjük. Ugyanúgy viselkedtek velem is, mint Peetával. Csak lőttem a nyilakat, ők meg tudomást sem vettek rólam, és a végén... elvesztettem a fejemet, és kilőttem az almát annak a szerencsétlen malackának a pofájából! – közlöm velük dacosan.

– És mit szoltak hozzá? – kérdezi óvatosan Cinna.

– Semmit. Pontosabban nem tudom. Fogtam magam, és kísértél a teremből – teszem hozzá.

– Anélkül, hogy engedélyt kaptál volna a távozásra? – nyögi Effie levegő után kapkodva.

– Engedélyt adtam magamnak a távozásra – felelem. Eszembe jut, hogy megígértem Primnek, hogy mindent meg fogok tenni a győzelemért, és úgy érzem, mintha egy tonna szemet borítottak volna rám.

– Nos, akkor erről ennyit – szólal meg Haymitch. Aztán megvajazza a zsemléjét.

– Mit gondol, le fognak csukni? – kérdezem.

– Kizárt. Ebben a szakaszban már nehéz lenne másik résztvevőt keríteni – magyarázza Haymitch.

– És mi lesz a családommal? – faggatom tovább. – Meg fogják büntetni őket?

– Nem hinném. Nem lenne sok értelme. Ahhoz ugyanis fel kéne fedniük a Kiképzőközpontban történeteket, hogy Panem lakossága tudja, miből kell okulnia. Az embereknek meg kellene tudniuk, hogy mit csináltál –

magyarázza Haymitch. – Valószínűbb, hogy inkább az arénában fogják pokollá tenni az életed.

– Hát, ezt már úgyis megígérték, a történetektől függetlenül – veti közbe Peeta.

– Milyen igaz – vágja rá Haymitch. Rádöbbenek, hogy megtörtént az elképzelhetetlen: az asztalnál ülőknek sikerült felvidítaniuk engem. Haymitch megfog egy szelet disznóhúst, és beletunkolja a borospoharába. Effie Trinket rosszallóan nézi. Haymitch beleharap a húsba, és kajánul felnevet. – És milyen képet vágatok?

Érzem, ahogy hirtelen mosolyra görbül az ajkam. – Sokkot kaptak. Összeecsínálták magukat. Röhejesek voltak. – Beugrik egy jelenet. – Az egyikük hátralépett, és belecsücsült egy puncsos tálba.

Haymitch most már pukkadozik a nevetéstől, és mi is csatlakozunk hozzá, persze Effie-t kivéve, de még ő is elfojt egy mosolyt. – Nos, úgy kell nekik. Az lenne a dolguk, hogy megnézzék a Viadal résztvevőit. Az a tény, hogy ti a Tizenkettedik Körzetből érkeztetek, még nem mentség arra, hogy figyelemre se méltattak benneteket. – Effie ezután úgy pillant körbe, mintha valami igazán durva dolgot mondott volna. – Elnézést, de ez a véleményem – teszi hozzá mintegy mellékesen.

– Biztos csúnyán lepontoznak – mondom.

– Csak az számít, ha magas pontszámot érsz el, a középmezőnnyel és a leggyengébbekkel senki sem foglalkozik. Akár arra is gyanakodhatnak, hogy direkt nem mutattad meg, mit tudsz, azért kapsz olyan kevés

pontot. Sokan élnek ezzel a taktikával – magyarázza Portia.

– Remélem, az emberek is így értelmezik majd a dolgot, amikor meglátják, hogy csak négy pontot kaptam – jegyzi meg Peeta. – Már ha adnak annyit egyáltalán. De most komolyan, el tudtok képzelni kevésbé hatásos dolgot annál, hogy valaki felkap egy nehéz labdát, és elhajítja pár méterre. Ráadásul az egyiket majdnem sikerült a lábamra ejtenem.

Peetára mosolygok, és rádöbbenek, hogy majd kilyukad a gyomrom. Vágok egy darabot a disznóhúsból, és veszek a krumplipüréből, aztán belapátolom az egészet. Minden rendben. A családomnak nem eshet bántódása. És ha ők biztonságban vannak, akkor mégsem kavartam akkora galibát.

Vacsora után átmegyünk a társalgóba, hogy megnézzük az eredményhirdetést a tévében. Először mindig a kiválasztott fényképét mutatják, aztán alatta felvillan a pontszám. A Hivatásos Kiválasztottak szokás szerint nyolc-tíz pontot kapnak. A többiek nagy része átlagosan ötöt. Meglepő módon a kis Rutának hét pontot adnak. Fogalmam sincs, mivel kápráztatta el a zsűrit, de mivel olyan kicsi, biztosan valami lenyűgöző dolgot művelt.

A Tizenkettedik Körzet, mint mindig, ezúttal is a végére marad. Peeta nyolcat kap, ezek szerint mégis akadt néhány Játékmester, aki nézte. Ahogy megjelenik az arcom a képernyőn, a körmömet a tenyerembe mélyesztem. Felkészültem a legrosszabbra. És ekkor felvillan a „11”-es szám.

Tizenegy pont!

Effie Trinket felsikolt, a többiek a vállamat veregetik, tapsolnak, éljeneznek és gratulálnak. Mintha álmodnék.

– Biztosan tévedés történt. Hogyan... Hogyan fordulhatott ez elő? – kérdezem hebegve Haymitchtől.

– Biztos csípték, hogy ilyen kis heves vagy – vigyorog.

– Elvégre a műsornak minél látványosabbnak kell lennie. Szükség van néhány tüzesebb játékosra.

– Katniss, a lány, aki lángra lobbant – szól közbe Cinna, és megölel. – És még nem láttad a ruhádat, amit az interjúra készítettünk.

– Még több láng? – kérdezem.

– Valami olyasmi. – A szemében huncut fény csillan.

Peeta és én gratulálunk egymásnak. Egy újabb kényelmetlen pillanat. Mindketten jól teljesítettünk, de vajon mit jelent ez a másíknak? Amint lehet, visszavonulok a szobámba, és bevackolom magam a takaró alá. Az egész napi stressz, főleg a sírás, nagyon kifárasztott. Pillanatok alatt álomba merülök, halálosan fáradt vagyok, de végtelenül megkönnyebbültem, és a szemem előtt még mindig a 11-es szám villog.

Hajnalban felébredek, de nem kászálódok ki rögtön az ágyból, a felkelő napban gyönyörködöm ezen a gyönyörű reggelen. Vasárnap van. Otthon ez a szabadnapom. Azon töprengek, vajon Gale már az erdőt járja-e. A vasárnapokat általában mindig a készleteink feltöltésének szenteljük. Korán kelünk, vadászunk és gyűjtögetünk, aztán elmegyünk a Zugba csereberélni. Elképzelem, hogy Gale nélkülem, teljesen egyedül csinálja mindezt.

Mindketten tudunk egyedül vadászni, de együtt sokkal ügyesebbek vagyunk. Főleg, ha nagyobb vadakra megyünk. De a kisebb dolgokban is jól jön a segítség, ráadásul sokkal elviselhetőbb így ez az igen fáradságos munka, amivel élelmet varázsolunk a családunk asztalára.

Már vagy hat hónapja vadásztam egyedül, mikor először összefutottam Gale-lel az erdőben. Egy októberi vasárnapon történt, a levegő hűvös volt, és a halál orrfacsaró szagát hordozta a szél. Délelőtt a mókusokkal versenyre kelve mogyorót és diót gyűjtöttem. Délután pedig, amikor kissé felmelegedett az idő, a sekély tavacsákban gázolva katniss gumó után kutattam. Csak egy mókust sikerült leterítenem, azt is csak véletlenül: szegényke annyira belemerült a makkgyűjtésbe, hogy szabályosan nekiszaladt a lábamnak. Viszont az állatok még akkor is talpon lesznek, amikor minden más élelemforrást maga alá temet a hó. Aznap valamivel távolabb merészkedtem az erdőbe a szokásosnál, és már hazafelé igyekeztem jutazsákomat cipelve, amikor ráakadtam a nyúltetemre. A nyakánál fogva lógott egy vékony kötélen, és úgy harminc centivel a fejem felett himbálózott. Nagyjából tizenöt méterre onnan megpillantottam egy másik tetemet is. Azonnal felismertem a hurkos csapdát, mivel apa is gyakran használt ilyet. Ha egy állat belesétál, olyan magasra rántja a kötélt, hogy ne érhessek el a zsákmány után kutató éhes ragadozók. Egész nyáron hiába próbálkoztam a hurkos csapda felállításával, így aztán a földre dobtam a zsákomat, és közelebbről is szemügyre vettem a csapdát.

Alig értem hozzá a kötélhez, amikor a hátam mögött megszólalt egy hang: – Ne nyúlkálj, veszélyes!

Ijedtemben jó pár métert hátraugrottam, ahogy Gale előbukkant az egyik fa mögül. Egész idő alatt szemmel tartott. Akkor még csak tizennégy éves volt, de már száznyolcvan centi magas, úgyhogy simán felnőttnek néztem. Találkoztam vele a Peremen, és a suliban is láttam már párszor. Ő is ugyanabban a bányaszerencsétlenségben veszítette el az apját, amelyik megölte az én apámat. Januárban ott voltam a Törvényszék épületében, amikor átadták neki az érdemrendet. Belőle is túl korán lett családfő. Eszembe jutott a két öccse, ahogy az anyukájukba kapaszkodva pityeregnek. A nő hatalmas, domborodó pocakja elárulta, hogy napokon belül szülni fog.

– Hogy hívnak? – kérdezte Gale, és odalépett, hogy leszedje a nyulat a hurokról. Az övéen is lógott egy nyúltetem.

– Katniss – feleltem alig hallhatóan.

– Nos, Catnip, a lopás halállal büntethető. Vagy erről még nem hallottál? – szegezte nekem a kérdést.

– Katniss – ismétlem a nevemet, ezúttal hangosabban.
– És nem akartam ellopni a nyuladat. Csak a csapdát akartam megnézni. Nekem soha nem sikerül fognom semmit.

Mogorván rám pillantott. Láttam, hogy nem sikerült meggyőzőnöm. – Hol szerezted azt a mókust?

– Én lőttem – feleltem, és levettem a vállamról az íjamat. Még mindig a kisebbik íjat használtam, amit apa

készített nekem, de már nekiláttam gyakorolni a nagyobbikkal is, ha épp sikerült egy kis időt szakítanom rá. Bíztam benne, hogy tavaszra belejövök annyira, hogy nagyobb vadakat is el tudok majd ejteni.

Gale az újra szegezi a szemét. – Megnézhetem?

Odaadom neki. – Ne feledd, a lopás halállal büntethető.

Akkor láttam először mosolyogni. Egy pillanat alatt átváltozott, az addig fenyegető kinézetű srácból olyasvalaki lett, akivel szívesen megismerkedtem volna. Ennek ellenére csak hónapok múlva viszonztam a mosolyát.

A vadászatról beszélgettünk. Megmondtam, hogy esetleg tudok szerezni neki íjat, ha ad cserébe valamit. Nem kajára gondoltam. Hanem tudásra. Szerettem volna csapdát állítani, hogy egy nap az én övemen is ilyen kövér nyulak himbálózzanak. Gale beleegyezett, azt mondta, kitalálunk valamit. Ahogy az évszak lassan véget ért, vonakodva ugyan, de megosztottuk egymással, amit a vadászatról, a fegyverekről meg a vadszilvafákkal teli és pulykáktól nyüzsgő titkos helyekről tudtunk. Gale megtanított hurokcsapdát készíteni és horgászni. Én pedig megmutattam neki az ehető növényeket, és végül odaadtam neki az egyik nagy becsben tartott íjamat. Aztán egy szép napon – anélkül, hogy bármelyikünk kimondta volna – igazi csapattá váltunk. Osztottunk a munkán és a zsákmányon, így biztosak lehettünk afelől, hogy egyikünk családja sem fog éhezni.

Gale mellett biztonságban éreztem magam, ez pedig azóta hiányzott, hogy apa meghalt. Az erdőben töltött

hosszú, magányos órákat felváltották a Gale társaságában töltött kellemes napok. Sokkal jobban ment a vadászat, mivel nem kellett állandóan figyelnem, hogy mi van mögöttem, Gale ugyanis állandóan fedezett. Idővel aztán sokkal több lett egyszerű társnál, akivel vadászni jártam. Bizalmas barátok lettünk, megosztottam vele azokat a gondolataimat, amelyeket a kerítésen belül soha senkinek nem mondhattam el. Cserébe Gale is beavatott a dolgaiba. Kint az erdőben Gale-lel... néha még az is előfordult, hogy tényleg boldog voltam.

A barátomnak nevezem, bár az elmúlt esztendőben ezt a szót túl hétköznapinak éreztem a kapcsolatunkra vonatkoztatva. Hirtelen elfog a vágyódás Gale után. Bárcsak itt lehetne velem! Persze nem akarom, hogy itt legyen. Nem akarom, hogy őt is az arénába vessék, és megöljék. Csak... csak annyira hiányzik. És utálok egyedül lógni. Vajon én hiányzom neki? Biztosan.

A nevem alatt villogó 11-es számra gondolok. Tudom, hogy mit mondana most Gale: „Hát, van még hova fejlődni, kislány”. Aztán rám mosolyogna, én pedig habozás nélkül visszamosolyognék rá.

Nem bírom megállni, muszáj összehasonlítanom a Gale-lel való kapcsolatomat azzal, amit Peetával színlelünk. Gale indítékait illetően soha nem merültek fel bennem kétségek, mindig tudtam, hogy tisztességes szándékok vezérlik, bezzeg Peetával egészen más a helyzet. Vele kapcsolatban egyfolytában azon agyalok, vajon mit forgat a fejében. Igazából nem tisztességes dolog összehasonlítani őket. Gale-t meg engem a túlélés

kényszere kovácsolt össze. Most egészen más a helyzet: Peetával mindketten pontosan tudjuk, hogyha az egyikünk életben marad, az a másik halálát jelenti. Lehetetlen feloldani ezt az ellentmondást.

Effie kopog az ajtón, azért ugrott be, hogy emlékeztessen: ismét egy „nagy, nagy, nagy nap!” vár rám. Holnap este lesznek a tévéinterjúk. Lefogadom, az egész csapat lázban ég, hogy minél jobban felkészítsenek bennünket.

Felkelek, gyorsan lezuhanyozom, ezúttal kicsit óvatosabban nyomkodom a gombokat, aztán átmegyek az étkezőbe. Amikor belépek, Peeta, Effie és Haymitch fojtott hangon tanakodik az asztalnál. Ez elég furcsa, de az éhség legyőzi a kíváncsiságomat, és mielőtt csatlakozom hozzájuk, gyorsan telepakolom a tányéromat kajával.

Ma zsenge bárányhús és aszalt szilva szerepel a menün, amihez tökéletesen passzol a vadrizs köret. Már a felét belapátolom, amikor feltűnik, hogy a többiek szótlanul ülnek az asztalnál. Nagyon kortyolok a narancsléből, és megtorlóm a számat. – Nos, mi a helyzet? Lemaradtam valamiről? Ma az interjúra fogunk készülni, ha nem tévedek?

– Pontosán – vágja rá Haymitch.

– Nem kell megvárniuk, amíg befejezem. Tudok egyszerre figyelni és enni – mondom.

– Nos, változás van az eredeti tervben. Mármint a pillanatnyi stratégiában – teszi hozzá Haymitch.

– És mégis mi lenne az? – kérdezem. Bár igazából fogalmam sincs, mi is a pillanatnyi stratégiánk. Azonkívül, hogy a többi kiválasztott előtt megpróbálunk középszerűnek tünni, nem ugrik be más.

Haymitch vállat von. – Peeta szeretne külön készülni.

Elárult. Ez az első gondolatom, de persze érzem, hogy ez nevetséges. Ahhoz ugyanis, hogy valaki eláruljon, először meg kell bízni benne. Peeta meg én soha nem bízunk meg egymásban. A bizalom nem szerepelt az egyezésben. Mi ugyanis kiválasztottak vagyunk, a Viadal résztvevői. Ő az a fiú, aki korábban még egy verést is megkockáztatott, csak hogy kenyeret adjon nekem, aki segített, hogy ne pottyanjak le a harci szekérről, aki kihúzott a csávából, amikor elszóltam magam a vörös hajú Avox lánnyal kapcsolatban, aki azt bizonygatta Haymitchnek, milyen ügyes vadász vagyok... Csoda, hogy ezek után mégis megbíztam benne?

Másrészt viszont megkönnyebbültem, hogy nem kell tovább megjátszani, mekkora barátok vagyunk. Nyilvánvaló, hogy a kapcsolatnak, amelybe ostoba módon belebonyolódtunk, ezzel vége. És a bulinak is. Két nap múlva elkezdődik a Viadal, egy bizalmas viszony csak gyengíti az ember helyzetét. Nem tudom, hirtelen miért döntött így Peeta – talán mert túltettem rajta az edzéseken –, mégis végtelenül hálás vagyok neki. Talán végre elfogadta azt a tényt, hogy minél előbb beletörődik, mi ketten valójában ellenségek vagyunk, annál jobb.

– Jó – mondom. – Mi a terv?

– Mindketten négy órát gyakoroljátok Effie-vel a tálalást, velem pedig a tartalmat – mondja Haymitch. – Te kezdesz Effie-vel, Katniss.

El sem tudom képzelni, mit tanít majd nekem Effie négy órán át, de keményen végigdolgozzuk a rendelkezésre álló időt. A szobámba megyünk, földig érő ruhát és magas sarkú cipőt ad rám – nem pont azt, amelyiket az interjú alatt viselem majd –, és szól, hogy járkáljak kicsit. A cipő a legrosszabb az egészben. Soha nem hordtam magas sarkút, és egyszerűen képtelen vagyok megszokni, hogy gyakorlatilag lábujjhegyen kell mászkálnom. Mivel azonban Effie egész nap magas sarkú cipőben rohangál, eldöntöm, hogy ha neki ilyen könnyen megy, nekem is menni fog. Persze a ruhával sincs minden rendben. Állandóan rálóg a cipőmre, ezért aztán kénytelen vagyok feljebb húzni. Effie abban a pillanatban lecsap rám, mint egy sólyom, rávág a kezemre, és rám kiabál: – Nehogy a bokád fölé merd húzni a ruhát! – Amikor végre megtanulok járni, következik a leülés, a testtartás – úgy tűnik, hajlamos vagyok lehorgasztani a fejemet – a szemkontaktus, a kézmozdulatok és a mosolygás. A mosolygás lényege abból áll, hogy többet kell mosolyognom. Effie elmondta velem vagy száz közhelyes szófordulatot, közben pedig vigyorognom kell, mint a vadalma. Délben már sajognak az arcizmaim a túlzott igénybevételtől.

– Nos, azt hiszem, minden tőlem telhetőt megtettem – állapítja meg Effie nagyot sóhajtva. – Egy dolgot ne

felejts el, Katniss, az a célod, hogy a közönség megkedveljen.

– Úgy gondolja, hogy nem fogok bejönni nekik? – kérdezem.

– Ha ellenségesen méregeted őket, akkor biztosan nem. Ezt a mogorva tekintetet inkább az arénára tartogasd, rendben? Képzeld el, hogy a barátaiddal lógsz – javasolja Effie.

– Ezek az emberek fogadásokat kötnek, hogy meddig maradok életben! – fakadok ki felháborodottan. – Ezek nem a barátaim!

– Azért próbálkozni még lehet! Játssz meg magad! – csattan fel Effie. Aztán gyorsan összeszedi magát, és rám villantja ragyogó mosolyát. – Így, ahogy én csinálom. Mosolygok rád, pedig rettenetesen felidegesítettél.

– Nagyon meggyőző alakítás – vágok vissza. – Megyek, eszem valamit.

– Azzal lerúgom a lábamról a magas sarkút, és a ruhát a combomig felhúзва eldübörgök az étkező felé.

Peeta és Haymitch szemmel láthatólag igen jó hangulatban van, amiből arra következtetek, hogy a következő négy óra izgalmasabb lesz. Hamar rájövök, hogy csúnyán mellé löttem. Ebéd után Haymitch átkísér a társalgóba, leültet a kanapéra, aztán egy darabig rosszalló tekintettel méreget.

– Mi van? – kérdezem végül.

– Azon töprengek, mihez kezdjek veled – válaszolja. – Hogyan találjunk téged. Búbajos legyél? Esetleg tartózkodó? Vagy inkább heves? Eddig úgy ragyogsz,

mint a csillag az égen. Önként jelentkezted, hogy megmentsd a húgod életét. Cinna pedig felejtethetlenné tette a belépődöt a megnyitón. Te kaptad a legtöbb pontot a Játékmesterektől. Felkeltetted az emberek kíváncsiságát, de senki sem tudja, kicsoda vagy valójában. Holnap eldől, hogy mennyi támogatót tudok szerezni neked. Minden attól függ, milyen benyomást teszel a nézőkre – magyarázza Haymitch.

Minden évben megnéztem a kiválasztottakkal készített interjúkat, tudom, hogy Haymitchnek igaza van. Akinek sikerül belopnia magát az emberek szívébe – azzal, hogy vicces, kegyetlen, vagy hogy különleges –, hatalmas előnyhöz jut.

– Peeta mit fog csinálni? Vagy ez titok? – kérdezem.

– A rokonszenves fiút fogja alakítani. A humorára épít, amivel saját magát is kifigurázza – válaszolja Haymitch.

– Viszont neked elég kinyitnod a szádat, mindenki azonnal tudni fogja, hogy milyen mogorva és ellenséges vagy.

– Nem igaz! – csattanok fel.

– Kérlek. Nem tudom, honnan rántottad elő azt a vidám kislányt a harci szekéren, de sem előtte, sem utána nem láttalak olyannak – mondja Haymitch.

– Hát maga sem igyekezett nagyon, hogy jókedvre derítsen – vágok vissza.

– Nem nekem kell a kedvemben járnod. Nem én foglak támogatni. Most pedig játszd el, hogy én vagyok a közönség – javasolja Haymitch. – Vidíts fel!

– Jó! – förmedek rá. Haymitch a műsorvezető szerepébe bújik, én pedig próbálok minél megnyerőbben válaszolni a kérdéseire. De valahogy nem megy. Nagyon haragszom Haymitchre azért, amit mondott, és hogy ennek ellenére muszáj válaszolnom a kérdéseire. Csak arra tudok gondolni, milyen igazságtalan ez az egész, a Viadal. Úgy kell ugrálnom, mint valami cirkuszi kutyanak, csak azért, hogy kedvére tegyek a nézőknek, akiket szívből gyűlölök. Minél tovább tart az interjú, annál világosabban látszik, mennyire elegem van az egészből, mennyire dühös vagyok. A végén már csak odavetem a válaszaimat.

– Rendben van, elég lesz – könyörül meg rajtam Haymitch. – Valami mással kell próbálkoznunk. Ellenséges vagy, ráadásul képtelenség kihúzni belőled bármit is. Ötven kérdést tettem fel, de még mindig fogalmam sincs, hogyan éltél, milyen a családot és mi érdekel. Az emberek viszont meg akarnak ismerni, Katniss.

– De én nem akarom, hogy megismerjenek! Már így is elvették a jövőmet! Nem adom nekik azokat a dolgokat, amik fontosak voltak számomra a múltban!

– Akkor hazudj! Találj ki valamit! – tanácsolja Haymitch.

– Nem tudok jól hazudni – felelem.

– Pedig jobban jársz, ha villámgyorsan elkezded gyakorolni. Annyi kedvesség szorult beléd, mint egy széttaposott meztelen csigába – teszi hozzá Haymitch.

– Juj! Ez fáj.

Haymitchnek is feltűnik, hogy ezúttal túl durva volt, ezért aztán lágy hangon folytatja. – Van egy ötletem. Próbálj szerényen viselkedni.

– Szerényen? – visszhangzom.

– Fel sem tudod fogni, hogyan érhetett el ilyen eredményt egy kislány a Tizenkettedik Körzetből. Álmodban sem gondoltad volna, hogy ilyen csodás ez az egész. Beszélj nekik Cinna ruhakölteményeiről. Ecseteld, hogy milyen kedvesek az emberek. Milyen lenyűgöző a város. Ha nem akarsz magadról beszélni, udvariasnak kell lenned a közönséggel. Csavarj egyet a dolgon, és kész. Ömlengj nekik.

A következő óra maga a kínszenvedés. Rögtön világos, hogy képtelen vagyok ömlengeni. Aztán pimaszra veszem a figurát, de ahhoz meg nem vagyok elég arrogáns. Az is hamar kiderül, hogy túlságosan „sebezhető” vagyok, ezért kegyetlennek sem tethetem magam. Nem vagyok szellemes. Nem vagyok vicces. Nem vagyok szexi. És nem vagyok titokzatos sem.

A végén már úgy érzem, senki sem vagyok. Haymitch valahol a szellemes figura környékén kezdett inni, és azóta egyre szemetebb. – Drágaságom, én ezt feladom. Csak válaszolj a kérdésekre, és valahogy próbáld leplezni, mennyire megveted a nézőket.

A szobámban vacsorázom, iszonyatos mennyiségű kaját rendelek, és betegre zabálom magam, aztán összetöröm a tányérokat, így töltöm ki a haragomat, amit Haymitch, a Viadal és a Kapitólium minden egyes teremtménye iránt érzek. Amikor bejön a vörös hajú lány,

hogy megágyazzon, tágra nyílt szemmel mered a romokra. – Ne nyúlj hozzá! – kiabálok rá. – Ne nyúlj semmihez!

A lányt is utálok, sokat sejtető, szemrehányó pillantásokat vet rám, látom a szemén, hogy gyávának, szörnynek, a Kapitólium bábjának tart. Most és akkor is, amikor először találkoztunk. Számára hamarosan elérkezik az igazság pillanata. A halálom legalább valamelyest kárpótolni fogja a fiú halála miatt.

De a lány ahelyett, hogy elmenekülne, becsukja maga mögött az ajtót, és a fürdőszobába megy. Egy nedves törülközővel jön vissza, óvatosan megtörli az arcomat, és letörli a vért a kezemről, az egyik törött tányérral ugyanis sikerült megvágnom magam. Miért csinálja ezt? És miért nem állítom le?

– Meg kellett volna mentenem titeket, meg kellett volna próbálnom – suttogom.

A fejét rázza. Ezek szerint úgy gondolja, jól tettük, hogy nem avatkoztunk be? Talán megbocsátott nekem?

– Nem. Tudom, hogy rosszul cselekedtem – mondom.

Ujját az ajkára szorítja, aztán a mellkasomra mutat. Vajon azt akarja mondani, hogy én is Avoxként végeztem volna? Igen, ez könnyen előfordulhatott volna. Avoxként, vagy hullaként.

A következő órában segítek kitakarítani a szobát a vörös hajú lánynak. Amikor eltüntettünk minden szemetet és kajanyomot, a lány megágyaz nekem. Úgy mászom be az ágyba, mint egy ötéves gyerek, hagyom, hogy betakargasson, aztán elmegy. Szeretném, ha itt maradna

velem, amíg elalszom. Szeretném, ha akkor is itt lenne, amikor felébredek. Szükségem van rá, hogy megvédjen, annak ellenére, hogy én nem védtem meg őt, amikor kellett volna.

Reggel nem a lány, hanem az előkészítő csapat lepi el a szobámat. Szerencsére Effie-vel és Haymitch-csel már nem kell gyakorolni. Ezt a napot Cinnával töltöm. Ő az utolsó reményem. Talán sikerül olyan széppé varázsolnia, hogy az emberek nem foglalkoznak majd azzal, amit mondok.

A csapat késő délutánig dolgozik rajtam, a bőrömet szaténfényűvé változtatják, a karomra különböző mintákat festenek, mind a hús, tökéletes formájú körmömet apró lángnyelvek díszítik. Aztán Venia kezelésbe veszi a hajamat. A hajamba vörös szálakat sző, a hajfonat a bal fülemtől indul, megkerüli a fejemet, és a jobb vállamra omlik. Ezután bekenik az arcomat valami halvány alapozóval, és sminkceruzával újra kiemelik a vonásaimat. Hatalmas, sötét szemeket, telt, vörös ajkat csinálnak nekem, a szempillám pedig csillog, amikor pislogok. Végül az egész testemet behintik valami porral, amitől úgy nézek ki, mintha aranypor csillámlana rajtam.

Ezután Cinna lép a szobába. Valószínűleg a ruhámat hozza, de nem vagyok biztos benne, mert a kezében lévő holmi le van takarva. – Hunyd le a szemed! – mondja.

A selyembélés simogatja csupasz bőrömet, ahogy feladják rám a ruhát. Aztán megérzem a súlyát. Megvan vagy húsz kiló. Octavia karjába kapaszkodva, vakon belelépek a cipőmbé. Örömmel nyugtázom, hogy

legalább öt centivel rövidebb a sarka, mint annak a cipőnek, amit Effie hozott a gyakorolásra. Kicsit még igazgatnak a ruhán, sürgölődnek körülöttem. Aztán mindenki elhallgat.

– Kinyithatom a szememet? – kérdezem.

– Igen – feleli Cinna. – Nyisd ki a szemed!

A teremtmény, akit megpillantok az egész alakos tükörben, egy másik világból érkezett. Egy olyan helyről, ahol az emberek bőre csillámlik, a szemük szikrát szór, a ruháikat pedig minden bizonnyal gyémántból készítik. Ruhámat ugyanis teljes egészében csillogó drágakövek borítják. A vörös, sárga, fehér és kék kövek kiemelik a ruhát díszítő lángnyelvek csúcsát. Már a legapróbb mozdulat is azt a hatást kelti, hogy lángnyelvek nyaldossák a testemet.

Nem csinos vagyok. Nem szép vagyok. Hanem úgy ragyogok, mint a nap.

Egy darabig mindenki szájtátva bámul. – Ó, Cinna – sikerül végül kinyögnöm. – Köszönöm.

– Forogj egyet a kedvemért – kéri Cinna. Széttárom a karomat, és körbeforgok. A többiek felkiáltanak elragadtatásukban.

Cinna elküldi a csapatot, aztán megkér, hogy sétáljak egy kicsit a ruhában és a cipőben, amiben mellesleg összehasonlíthatatlanul könnyebb lépni, mint Effie túsarkújában. A ruha pont olyan hosszú, hogy járás közben ne kelljen felhúzni a szoknyát. Így legalább eggyel kevesebb dolog miatt kell aggódnom.

– Nos, felkészültél az interjúra? – érdeklődik Cinna. Látom az arcán, hogy beszélt Haymitch-csel, és tisztában van vele, hogy milyen reménytelen a helyzet.

– Borzalmas vagyok. Haymitch döglött csigának nevezett. Bármivel próbálkoztunk, semmi se ment. Képtelen vagyok eljátszani a szerepet, amit Haymitch akar rám osztani – mondom.

Cinna elgondolkozik egy pillanatra. – Akkor miért nem adod önmagad?

– Magamat? Az se lenne jó. Haymitch szerint mogorva és ellenséges vagyok.

– Hát, vele talán az is vagy... – vigyorog Cinna. – Én mindenesetre nem tartalak annak. A csapat is odavan érted. Még a Játékmestereket is sikerült megfőznöd. Ami pedig a Kapitólium lakosait illeti, nos, az utóbbi napokban mindenki rólad beszél. Az emberek csodálják a bátorságodat.

A bátorságomat? Na, ez új. Nem vagyok benne biztos, de valószínűleg ezzel azt akarják mondani, hogy buzog bennem a harci szellem. Hogy nem fogom feladni. Nem mintha nem lennék barátságos. Jó, elismerem, nem borulok mindenkinek a nyakába, és nem vigyorgok egyfolytában, mint a vadalma, de akad néhány ember, akinek a sorsát a szívemen viselem.

Cinna meleg mancsába fogja jéghideg kezemet. – Képzeld azt, hogy amikor a kérdésekre válaszolsz, valamelyik barátoddal beszélgetsz. Ki a legjobb barátod? – kérdezi Cinna.

– Gale – vágom rá kapásból. – Csakhogy ennek semmi értelme, Cinna. Soha nem mesélnék ilyen dolgokat Gale-nek. Gale jól ismer engem.

– És mit szólnál hozzám? El tudod képzelni, hogy barátok vagyunk? – kérdezi Cinna.

Mióta eljöttem otthonról, sok emberrel megismerkedtem, és Cinnát tartom a legjobb arcnak. Rögtön megkedveltem, és eddig még nem kellett csalódnom benne. – Azt hiszem, menne...

– Az interjú alatt a főpódiumon ülök majd, a többi stílustanácsadóval. Látni fogsz engem. Ha kérdeznek valamit, keress meg a szemeddel, és a lehető legőszintébben válaszolj a feltett kérdésre – tanácsolja Cinna.

– Akkor is, ha valami szörnyű dolog jut eszembe? – kérdezem, mivel ez könnyen előfordulhat.

– Főleg akkor, ha valami szörnyűség jut eszedbe – erősít meg Cinna. – Megpróbálsz?

Bólintok. Végre van valami terv. Vagy legalább egy szalmaszál, amibe kapaszkodhatom.

Sajnos hamarosan mennem kell. Az interjúkat a Kiképzőközpont előtt felállított színpadon veszik fel. Miután elhagyom a szobámat, néhány perc múlva már a tömeg, és egész Panem előtt állok majd, a kamerák kereszttüzeiben.

Ahogy Cinna elfordítja a kilincsgombot, megragadom a kezét. – Cinna...

– Totál eluralkodik rajtam a lámpaláz.

– Ne feledd, ezek az emberek már szeretnek téged – mondja kedvesen.

– Csak légy önmagad!

A Tizenkettedik Körzet csapatának többi tagjával a liftnél találkozunk. Portia és bandája is keményen dolgozott. Peeta remekül fest lángnyelvekkel díszített fekete öltönyében. Annak ellenére, hogy jól nézünk ki együtt, megkönnyebbülök, hogy nem ugyanolyan ruhába öltöztettek bennünket. Haymitch és Effie is kicsípte magát a jeles alkalomra. Haymitchet elkerülöm, Effie dicsérete viszont jólesik. Effie rendkívül fárasztó tud lenni az állandó értetlenkedésével, de legalább nem döngöli a földre az embert, mint Haymitch.

Amikor kinyílik a lift, sorba állítják a kiválasztottakat, hogy aztán feltereljék őket a színpadra. Mind a huszonnégyen egy nagy félkörben fogjuk végigülni az interjúkat. Én leszek az utolsó, pontosabban az utolsó előtti, mivel körzetenként haladunk majd, de ezúttal a lányok kerülnek sorra előbb. De jó volna, ha elsőnek szólítanának, akkor túl lennék ezen az egészen! Így viszont végig kell hallgatnom a sok szellemes, vicces, szerény, heves és bűbajos jelöltet, mielőtt én jövök. Ráadásul a közönség is elunja majd a dolgot, ugyanúgy, mint a Játékmesterek. De nem lőhetek be egy nyilat a nézők közé, hogy felhívjam magamra a figyelmet.

Mielőtt felmegyünk a színpadra, Haymitch odajön hozzánk, és a következőt dörmögi: – Ne felejtsetek el, hogy egy boldog páros vagytok. Viselkedjetez ennek megfelelően.

Micsoda? Azt hittem, hogy ezen már túl vagyunk, mióta Peeta kérte, hogy külön készítsenek fel bennünket. De ezek szerint azt akarják, hogy a nyilvánosság előtt továbbra is fenntartsuk a látszatot. Tök mindegy, nincs sok esélye, hogy szóba elegyedjünk, ugyanis libasorban megyünk fel az emelvényre elfoglalni a helyünket.

Alighogy színpadra lépek, kapkodni kezdem a levegőt. A halántékomban lüktetnek az erek. Már az is megkönnyebbülést jelent, hogy végre leülhetek a székemre, mert annyira remeg a lábam a magas sarkúban, hogy attól félek, bármelyik pillanatban elzúghatok. Esteledik, de a Köröndön világosabb van, mint egy verőfényes nyári napon. A híresebb vendégek megemelt ülőhelyeken foglalnak helyet, a stílustanácsadók a dísztribün első sorában ülnek. A kamerák akkor mutatják majd őket, amikor a közönség meglátja a ruhakölteményeiket. A Játékmesterek számára az egyik jobb kézre eső épület hatalmas erkélyét tartották fenn. A többi erkélyen a tévéstábok tolonganak. A Köröndön és a térről kiinduló sugárutakon lépni sem lehet, akkora a tömeg. Az ország összes otthonában, minden egyes közösségi teremben bekapcsolták már a tévéket. Panem összes állampolgára a képernyőre szegezi tekintetét. Ma este nem lesz áramszünet, az biztos.

Caesar Flickerman szökken fel az emelvényre. Már több mint negyven éve ő a műsor házigazdája, ma este is ő kérdez majd. Kicsit ijesztő, hogy ez idő alatt gyakorlatilag semmit sem változott a megjelenése. Ugyanaz az arc a sima, fehér smink alatt. Ugyanaz a

frizura, amit minden egyes Viadal alkalmával más színűre festet. Ugyanaz az ünnepi öltözet: éjkék öltöny, ezernyi apró, csillagként szikrázó izzóval díszítve. A Kapitóliumban nagy divatja van a plasztikai sebészetnek, így próbálják elérni, hogy az emberek fiatalabbnak nézzenek ki és vékonyabbak legyenek. A Tizenkettedik Körzetben inkább az a nagy szám, ha valaki öregnek látszik, mivel az emberek többsége fiatalon meghal. Ha egy idős emberrel találkozol, legszívesebben gratulálnál neki, hogy ilyen magas kort élt meg, aztán megkérdeznéd tőle, mi a titka, hogy ilyen sokáig életben tudott maradni. A kövérekre meg irigykednek, mert a többséggel ellentétben, szemmel láthatólag nem egyik napról a másikra tengetik az életüket. Itt azonban egészen más a helyzet. A ráncok nem kívánatosak. A kerek has nem a siker szimbóluma.

Caesar idén kobaltkékre festette a haját, és a szempillája meg az ajka is hasonló árnyalatú. Elég meredeken néz ki, de azért nem olyan para, mint tavaly, amikor bíborszínű hajjal parádézott, és úgy nézett ki, mintha ömlene a fejéből a vér. Caesar néhány viccel indít, hogy felpezsdítse kicsit a közönséget, de aztán nem sokat vacakol, egyből a tárgyra tér.

Az Első Körzetből érkezett lány kezd. Kihívóan fest áttetsző, aranyszínű hosszú ruhájában. A színpad közepére lejt, oda, ahol Caesar ül. Az ő mentorának tuti nem okozott gondot, hogy milyenre vegyék a figurát. A hosszú szőke hajzuhatag, a smaragdzöld szemek, a

karcsú, buja test... tök szexi a csaj, ezen nincs mit ragozni.

Az interjúk hárompercesek. Dudaszó jelzi, ha lejár az idő, és már a következő résztvevő jön. Ezt Caesar mentségére mondom, ő ugyanis mindent megtesz, hogy az összes kiválasztott a lehető legjobb színben tűnjön fel. Mindenkiel barátságos, ha valaki ideges, megpróbálja megnyugtatni, a béna poénokon is nevet, még a leggyengébb válaszokat is képes emlékezetessé varázsolni a reakciójával.

Miközben sorra jönnek a körzetek, végig úgy ülök, mint egy úrhölgy, ahogyan Effie mutatta. Lemennek a kiválasztottak a Második, Harmadik, és Negyedik Körzetből. Mindenki rájátszik valami hangsúlyosabb karakterjegyre. A Második Körzetből érkezett nagydarab srác a könyörtelen gyilkológépet alakítja. A rókaképű lány az Ötödik Körzetből ravasz és megfoghatatlan. Rögtön kiszúrtam Cinnát, amint leültem a helyemre, de még az ő jelenléte sem nyugtat meg. Nyolcadik, Kilencedik, Tizedik Körzet. A Tizedik Körzetből egy nyomorék fiút sorsoltak ki, szinte alig hallani, amit mond. Rettenetesen izzad a tenyerem, de a gyémántokkal díszített ruha anyaga nem szívja be a nedvességet, úgyhogy lecsúszik a kezem, amikor meg akarom törölni. Tizenegyedik Körzet.

Ruta, akit selyemfátyol ruhába bújtattak, és még szárnyat is szereltek a hátára, kilibben a színpad közepére. A közönség hirtelen elhallgat a mesebeli kis lidérc láttán. Caesar nagyon kedves a kislánnyal, gratulál

a Játékmesterektől kapott hét pontjához. Kiváló eredmény ez valakitől, aki ilyen picurka. Aztán Caesar megkérdezi, mi az erőssége, hogyan akar életben maradni az arénában, Ruta remegő hangon rávágja: – Nem könnyű engem elkapni. És ha nem kapnak el, nem tudnak megölni. Úgyhogy ne mondjon le rólam kapásból.

– Eszem ágában se volt – mosolyog bátorítólag Caesar.

Thresh következik, a fiú a Tizenegyedik Körzetből. Neki is ugyanolyan sötét a bőre, mint Rutának, de ezenkívül semmiben sem hasonlítanak egymásra. A srác egyike az óriásoknak, majd két méter magas, és erős, mint egy bivaly. Ennek ellenére visszautasította, amikor a többi Hivatásos Kiválasztott meghívta, hogy csatlakozzon hozzájuk. Inkább egyedül maradt, senkivel sem beszélt, és az edzések sem igazán hozták lázba. Ezzel együtt a Játékmesterek tíz pontot adtak neki, úgyhogy valamivel csak sikerült lenyűgöznie őket. Caesar ugratni próbálja, de a fiú nem veszi a lapot. A kérdésekre igennel vagy nemmel válaszol, néha pedig egyszerűen csendben marad.

Ha ekkora darab lennék, én is adhatnám a mogorvát és az ellenségest. Nem okozna gondot, az biztos! Lefogadom, hogy a támogatóknak legalább a fele azon gondolkodik, hogy őt válassza. Ha lenne pénzem, én is erre a fiúra tenném.

Aztán Katniss Everdeent hívják, és hirtelen úgy érzem, mintha egy álomba csöppennék. Felállok, és a színpad közepére megyek. Megszorítom Caesar kinyújtott kezét,

a tenyerem még mindig izzad. Caesar azonban van olyan rendes, és nem törli bele azonnal a tenyerét a ruhájába.

– Nos, Katniss, a Tizenkettedik Körzet után biztosan érdekesnek tűnik a Kapitólium. Mi nyugözött le a legjobban, mióta megérkeztél? – szólal meg Caesar.

Mi van? Mit kérdezett? Mintha a szavaknak nem lenne semmi értelme.

A szám kiszárad, mintha fűrészporról lenne tele. Kétségbeesetten fürkészem a közönséget, Cinnát keresem. Amikor újra megtalálom, mélyen a szemébe nézek. Elképzelem, hogy az iménti kérdést ő teszi fel. „Mi nyugözött le a legjobban, mióta megérkeztél?” Lázasan kutatok az agyamban, hátha eszembe jut valami, ami boldoggá tett. *Csak őszintén, gondolom. Csak őszintén.*

– A bárányragu – nyögöm ki végül.

Caesar felnevet, és mintha a közönség egy része is csatlakozna hozzá.

– Az aszalt szilvás? – kérdezi Caesar. Bólintok. – Ó, azt én is nagyon imádom. – Aztán kezét a hasára szorítva, halálra vált arccal a közönség felé fordul. – De ugye nem látszik? – A nézők gyorsan megnyugtattják Caesart. Tapsolnak és éljeneznek. Erre mondom, hogy a fickó milyen jó fej. Kihúzza a csávából, ha kell.

– Katniss – folytatja bizalmas hangon. – Amikor a nyitóünnepélyen megjelentél, szabályosan elállt a lélegzetem. Mit gondoltál arról a ruháról?

Cinna rám néz, és felhúzza az egyik szemöldökét. *Csak őszintén.* – Úgy érti, miután már nem paráztam, hogy

elevenen megégek? – kérdezek vissza. A közönség hangos nevetéssel jutalmazza a beszólást.

– Igen, az jó lesz kiindulópontnak – mosolyog Caesar.

Cinna a barátom, amúgy is illetet volna elmondanom neki. – Úgy gondolom, Cinna zseniális, ez volt a legcsodálatosabb ruha, amit valaha láttam, és alig hittem el, hogy ezt a ruhát én fogom viselni. Mondjuk az se semmi, ami most van rajtam – teszem hozzá, aztán felhúszom és szétterítem a szoknyámat. – Ezt nézzék meg!

A közönségnek a lélegzete is elakad, Cinna pedig alig észrevehetően int az ujjával. Tudom, mit akar. *Forogj körbe!*

Körbeforgok, a hatás nem marad el.

– Ó, ezt még egyszer, ha kérhetném! – kiáltja Caesar, úgyhogy felemelt karral forogni kezdek, és a szoknya szára száll körülöttem, és a ruha úgy borítja be a testemet, mintha lángnyelvek ölelnének. A közönség üdvitalgásba tör ki. Amikor megállok, kénytelen vagyok Caesar karjába kapaszkodni.

– Abba ne hagyd! – mondja.

– Muszáj. Nagyon szédülök – felelem, és közben úgy vihogok, ahogyan talán még soha életemben. De az idegesség és a ruhapörgetés már sok együtt.

Caesar átkarol, hogy ne essek el. – Semmi gond, foglak. Nem engedhetem, hogy a mentorod nyomdokaiba lépj.

Amikor az egyik kamera Haymitchre közelít, füttykoncert harsan. A fickó időközben híressé vált az

aratásnap i sorsoláson bemutatott fejesevel. Haymitch azonban kedélyesen elhessegeti a kamerát, és rám mutat.

– Minden rendben van – nyugtatja meg Caesar a közönséget. – Vigyázok a lányra, velem biztonságban van. Katniss, szeretném, ha most a kiképzésen kapott pontszámodról mesélnél. Tizenegy. Áru ld el, mi történt a teremben.

– Hmm... a kezdők szerencséje. Má st nem mondhatok.

Az összes kamera a nevetgélő és bólogató Játékmesterekre szegeződik.

– Meghalok a kíváncsiságtól, Katniss – nyöszörög Caesar, mintha tényleg fájdalmai lennének. – Részleteket. Kíváncsiak vagyunk a részletekre.

Az erkélyen ülőkhöz intézem a szavaimat. – Nem beszélhetek a teremben történtekről, ugye?

A Játékmester, aki belehuppant a puncsos tálba, lekiabál. – Így van, nem beszélhetsz.

– Köszönöm – mondom. – Elnézést, de lakatot kell tennem a számra.

– Akkor beszéljünk arról a pillanatról, amikor az aratásnapon felolvasták a húgod nevét – folytatja Caesar halkab bbra fogva a hangját. – Te pedig önként jelentkeztl a helyére. Mesélnél róla?

Nem. Nektek nem. De talán Cinnának. Biztosan nem képzelődöm, amikor szomorúnak látom az arcát. – Primnek hívják. Még csak tizenkét éves. És mindennél jobban szeretem.

A Köröndön síri csend lesz.

– Mit mondott neked a sorsolás után? – kérdezi Caesar.

Csak őszintén. Csak őszintén. Nagyot nyelek. – Megkért, hogy mindent tegyek meg a győzelemért. – A közönség dermedten csüng a szavaimon.

– És te mit mondtál neki? – sürget kedvesen Caesar.

A melegség helyett azonban valami jeges ridegség önti el a testemet. Az izmaim megfeszülnek, mint mielőtt leterítem a zsákmányt. Amikor megszólalok, úgy érzem, mintha a hangom egy oktávval mélyebb lenne. – Megesküdtem neki, hogy úgy lesz.

– Na, arra mérget vennék – mondja Caesar, és még egyszer megölel. Ebben a pillanatban megszólal a duda. – Bocsánat, de lejárt az időnk. Sok szerencsét Katniss Everdeennek, a Tizenkettedik Körzet kiválasztottjának!

A tapsvihar még sokáig nem akar szűnni, miután visszaülök a helyemre. Cinnát keresem, szeretnék valami pozitív visszajelzést. A hüvelykujja finom mozdulatával jelzi, hogy minden rendben.

Annyira meg vagyok keveredve, hogy teljesen lemaradok Peeta interjújának első feléről. Azért fél füllel hallom, hogy sikerült beindítania a közönséget; nevetnek, időnként pedig bekiabálnak valamit. Peeta a pék fia című műsorszámot adja elő. A Viadal résztvevőit az egyes körzetekben készített kenyerekhez hasonlítja. Aztán elmeséli, hogyan járt az egyik kapitóliumi zuhanyzóval. – Mondja, Caesar, még mindig rózsaillatom van? – kérdezi, aztán felváltva szagolgatni kezdik egymást, a közönség pedig majd megszakad a röhögéstől. Viszont amikor Caesar arról érdeklődik, hogy van-e otthon barátnője, megint engem mutat a kamera.

Peeta habozik, aztán – nem túl meggyőzően – a fejét rázza.

– Egy ilyen jó vágású srácnak? Biztos vár otthon egy különleges lány. Gyerünk, áruld el a nevét! – üti a vasat Caesar.

Peeta sóhajt. – Na jó, tényleg van egy lány. Bele vagyok zúgva, mióta az eszemet tudom. De szerintem ő még a létezéséről sem tudott az aratás napjáig. A közönség együtt érez Peetával. A viszonzatlan szerelem nekik is ismerős.

– Mással jár? – kérdezi Peeta.

– Nem tudom. De sok srácnak bejön – feleli Peeta.

– Megmondom, mit kell csinálnod. Megnyered a Viadalt, és szépen hazamész. Kizárt, hogy ki fog kosarazni, nem? – Caesar próbál lelket önteni Peetába.

– Nem hiszem, hogy ez menni fog. A győzelem... rajtam nem segít – mondja Peeta.

– És mégis miért nem? – kérdezi Caesar zavartan.

Peeta fülig vörösödik, és kinyögi a választ. – Mert... mert... együtt jöttünk a Viadalra.

Második rész
„A Viadal”

A kamerák egy pillanatig Peeta lesütött szemét mutatják. Eltart egy darabig, mire felfogják, amit mond. Aztán észreveszem, hogy az összes képernyő az én felnagyított arcomat mutatja, a szám félig tátva marad a csodálkozással vegyes tiltakozástól, mert ebben a másodpercben leesik, hogy Peeta rám céloz. *Rám!* Összeszorítom az ajkamat, és a padlót bámulom, abban bízom, hogy így el tudom rejteni a bennem forrongó érzéseket.

– Ó, hát ez elég nagy balszerencse – töri meg a csendet Caesar. A hangjába őszinte sajnálat és fájdalom vegyül. A tömeg egyetértően morajlik, néhányan még fel is kiáltanak kétségbeesésükben.

– Tényleg nem jó – ért egyet Peeta.

– Nos, nem hinném, hogy bárki szemrehányást tehetne neked ezért. Nem könnyű megállni, hogy az ember ne zúgjon bele az ifjú hölgybe – mosolyog Caesar. – Egyébként tudta, hogyan érzel iránta?

Peeta a fejét rázza. – Mostanáig nem.

A képernyőre pillantok, elég hosszan ahhoz, hogy lássam, minden kétséget kizáróan fülig pirultam.

– Jó lenne visszahívni Katnisszt, hogy kifaggassuk, mit gondol a dologról? – teszi fel a költői kérdést Caesar a közönségnek. A tömeg egy emberként támogatja a javaslatot. – Sajnos azonban muszáj betartanunk a szabályokat. Katniss Everdeen interjúja már véget ért.

Sok szerencsét, Peeta Mellark, azt hiszem, Panem minden lakosa nevében mondhatom: tiszta szívből szorítunk nektek.

A tömeg üvöltése fülsiketítő. Peeta mindenkit lesöpört a színről azzal, hogy szerelmet vallott nekem. Amikor a közönség végül lecsillapodik, Peeta kinyög egy halk „Köszönöm”-öt, és visszamegy a helyére. Felállunk, hogy meghallgassuk a himnuszt. Muszáj felemelnem a fejemet a kötelező tiszteletadás miatt, így aztán kénytelen vagyok szembesülni a ténnyel, hogy az összes képernyőn Peeta meg én látszunk, néhány lépésre állunk egymástól, és tudom, hogy a nézők fejében soha többé nem szakadunk el egymástól. Szegény, tragikus sorsú szerelmesek.

De engem nem vág át.

A himnusz után a kiválasztottak visszamennek a Kiképzőközpont előcsarnokába, és beszállnak a liftekbe. Úgy intézem, hogy még véletlenül se kerüljek egy liftbe Peetával. A nagy tömegben leszakadoznak a körülöttünk nyüzsgő stílustanácsadók, mentorok és egyéb kísérők, így végül magunkra maradunk. Senki sem beszél. A lift megáll, hogy a velem utazó négy kiválasztott kiszálljon, aztán egyedül maradok, és végül azon kapom magam, hogy kinyílik az ajtó, és már meg is érkeztem a tizenkettedik emeletre. Abban a pillanatban, amikor Peeta kilép a liftből, nekirontok, és tenyérrel rávágok a mellkasára. Elveszíti az egyensúlyát, és nekiesik egy művirágokkal teli ronda vázának. A váza megbillen, aztán ezernyi apró darabra törik a padlón. Peeta a szilánkokra zuhan, a keze rögtön vérezni kezd.

– Ezt most miért csináltad? – kérdezi döbbenten.

– Ehhez nem volt jogod! Nem volt jogod, hogy ilyeneket mondjál rólam! – kiabálom.

Ekkor ismét nyílik a lift, és kilép az egész csapat, Effie, Haymitch, Cinna, és Portia.

– Mi folyik itt? – kérdezi Effie, hisztérikusan remegő hangon. – Elestél, Peeta?

– Katniss fellökött – feleli Peeta, és Effie meg Cinna felsegítik a padlóról.

Haymitch odafordul hozzám. – Fellökted?

– A maga ötlete volt, ugye? Hogy hülyét csináljanak belőlem az egész ország előtt? – A kérdésre kérdéssel válaszolok.

– Az én ötletem volt – szól közbe Peeta, miközben fájdalomtól eltorzult arccal húzogatja ki a szilánkokat a tenyeréből. – Haymitch csak segített kidolgozni.

– Na persze, hogy milyen segítőkész ez a Mr. Haymitch! Legalábbis veled – teszem hozzá.

– Te *bolond* vagy – morogja Haymitch utálkozva. – Szerinted Peeta ártani akart neked? Olyasvalamit kaptál tőle, amit egyedül soha nem tudtál volna elérni.

– Gyengének tűntem miatta – fortyanok fel.

– Egy nagy fenét! Vonzóvá tett. És nézzünk szembe a ténnyel: ezen a téren minden segítség elkel neked. Annyi romantika volt benned, mint egy darab kőben, amíg Peeta nem kürtölte világgá, hogy bejössz neki. Most viszont mindenki téged akar. És csak rólatok beszélnek majd. A Tizenkettedik Körzet elátkozott szerelmeseiről. – Haymitch nagyon belelendül.

– De mi nem vagyunk elátkozott szerelmesek! – kiáltom.

Haymitch a vállamnál fogva megragad, és a falhoz nyom. – Kit érdekel?

Ez az egész csak egy nagy show. Csak az számít, hogy mit gondolnak rólad. Miután véget ért az interjúd, legfeljebb annyit tudtam volna mondani rólad, hogy elég helyes vagy, ami, tegyük hozzá, már önmagában véve is kisebbfajta csoda. Most viszont igazi szívtipró lett belőled. Ó, ó, ó, a fiúk odahaza elepedve omlanak a lábaid elé. Mit gondolsz, melyik Katniss Everdeen tud több támogatót szerezni?

A Haymitch pofájából áradó borszagtól felkavarodik a gyomrom. Letépem a mancsát a vállamról, és oldalra lépek, hogy rendezni tudjam a gondolataimat.

Cinna odajön hozzám, és átkarol. – Haymitchnek igaza van, Katniss. Fogalmam sincs, mit gondoljak. – Szólniuk kellett volna, hogy ne tűnjek tisztára hülyének.

– Nem, Katniss, a reakciód tökéletes volt. Ha előre tudod, mi fog történni, nem lett volna ilyen hiteles az egész – szólal meg Portia.

– A fiúja miatt aggódik – jegyzi meg Peeta mogorván, és félrehajítja a váza egy véres szilánkját.

Az arcom megint lángol, ahogy eszembe jut Gale. – Nincsen fiúm.

– Na persze – mondja Peeta. – De azt biztos, hogy kiszúrta volna, ha blöffölsz. Ráadásul *te* nem mondtad, hogy szeretsz *engem*. Akkor meg mit számít?

Lassan leesik, hogy mi a helyzet. A haragom kezd szertefoszlani. Nem tudom eldönteni, hogy kihasználtak-e vagy segítettek. Haymitchnek tényleg igaza van. Túléltem az interjút, de ezenkívül mit csináltam? Adtam a bolondos fruskát, és forogtam a csillogó ruhámban. Vihogtam. Egyedül akkor sikerült valamiféle erőt sugároznom, amikor Primről beszéltem. Ha ezt összevetem a Threshből áradó néma és halálos elszántsággal, kénytelen vagyok elismerni, hogy az alakításom felejthetőre sikeredett. Csacska, sziporkázó és felejthető voltam. Na jó, talán a Játékmesterektől kapott tizenegy pont hagyott valami nyomot a nézőkben.

Most viszont Peeta a vágy tárgyává tett. És nemcsak ő vágyódik utánam. Azt mondta, sokan odavannak értem. Ha a közönség tényleg elhiszi, hogy bele vagyunk zúgva egymásba... emlékszem, milyen lelkesen reagáltak Peeta vallomására. Haymitchnek igaza van, a kapitóliumiak bekajálják az elátkozott szerelmesek meséjét. Hirtelen azon kezdek parázni, hogy talán mégsem reagáltam elég jól.

– Miután Peeta szerelmet vallott, úgy tűnt, én is hasonlóan érzek iránta? – kérdezem.

– Nekem igen – feleli Portia. – Nem mertél a kamerákba nézni, lesütötted a szemed, és fülig vörösödtél.

A többiek kórusban helyeselnek.

– Ragyogó volt az alakításod, drágaságom. Tolongani fognak a támogatók – vigyorog Haymitch.

Zavarban vagyok, amiért úgy reagáltam, ahogy. Úgy érzem, muszáj bocsánatot kérnem Peetától. – Bocs, hogy meglöktelek.

– Semmi baj – von vállat Peeta. – Habár a szabályok tiltják az ilyesmit.

– Nagyon fáj a kezed? – kérdezem.

– Rendbe fog jönni – feleli.

Hirtelen mindenki elhallgat, és megcsapja az orrunkat a vacsora ínycsiklandó illata. – Menjünk, együnk valamit – javasolja Haymitch. Mindannyian követjük az asztalhoz, és leülünk. De Peeta keze továbbra is nagyon vérzik, úgyhogy Portia elviszi az orvosi szobába. Nélkülük látunk neki a tejszínes rózsaszíromlevesnek. Mire végzünk, már meg is jönnek. Peeta kezét bekötözték. Ahogy meglátom, elfog a büntudat. Holnap már az arénában leszünk. Peeta szívességet tett nekem, én meg így háláltam meg neki. Vajon lesz még valaha alkalmam, hogy törlesszem a tartozásomat?

Vacsora után megnézzük az interjúk ismétlését a társalgóban. Affektálósnak és sekélyesnek látom magamat, ahogy vihogva pörgök-forgok a csini ruhában, a többiek mégis azzal nyugtatnak, hogy elragadó vagyok. Peeta viszont tényleg az, a szerelmes fiú végképp viszi a pálmát. Aztán engem mutatnak, ahogy zavartan elpirulok. Cinna gyönyörűvé varázsolt, Peeta vallomása után pedig még vonzóbbnak tűnök, ehhez jön még a körülmények tragikus volta. Az összhatás felejthetetlen.

Amikor véget ér a himnusz, a képernyő elsötétül, és csend telepedik a szobára. Holnap hajnalban felkeltenek,

és felkészítenek az arénára. A Viadal igazából csak tízkor kezdődik, mivel a kapitóliumi emberek szeretnek lustálkodni. Nekünk azonban korán kell kelniünk. Egyelőre nem lehet tudni, milyen messze van az aréna, amit az idén készítettek.

Tudom, hogy Haymitch és Effie nem jön velünk. Innen egyenesen a Főhadiszállásra mennek, és remélhetőleg nem győzik majd összeírni a támogatóinkat, és kitalálni, mikor és hogyan adják oda a tőlük kapott ajándékokat. Cinna és Portia velünk utazik a helyszínre, ahonnan bebocsátanak bennünket az arénába. Elérkezik hát a búcsú pillanata.

Effie mindkettőnket kézen fog, és szemében valódi könnyekkel, sok szerencsét kíván nekünk. Elmondja, hogy életében nem érte még ekkora megtiszteltetés, hogy két ilyen ügyes kiválasztott kísérője lehetett, és ezért nagyon hálás nekünk. Aztán – Effie-ről van szó, és nála szinte törvényszerű, hogy valami igazán rettenetes dolgot is mondjon – hozzáteszi: – Nem lennék meglepve, ha jövőre végre valami rendes körzetbe küldenének!

Pusztit nyom az arcunkra, és az elválás okozta megrázkódtatástól, vagy helyzetének lehetséges jobbra fordulása miatt teljesen elérzékenyülve robog ki a helyiségből.

Haymitch keresztbe tett karral állva végigmér bennünket.

– Nem akar még valami jó tanácsot adni? – kérdezi Peeta.

– Ha megszólal a gong, gyorsan szívódjatok fel. Nem vagytok felkészülve a vérfürdőre, amit a Bőségszarunál rendeznek. Tűnjetek el, menjetek minél messzebbre a többiektől, és keressetek vizet. Világos?

– És utána? – kérdezem.

– Maradjatok életben – mondja Haymitch. A vonaton is ezt tanácsolta, de ezúttal nincs berúgva, és nem nevet. Mi pedig csak bólintunk. Mit is mondhatnánk?

Amikor elindulok a szobámba, Peeta még marad, hogy váltson pár szót Portiával. Ennek őszintén örülök. Akárhogy is búcsúzunk majd egymástól, várhat a dolog holnapig. Valaki felhajtotta az ágytakarót, de a vörös hajú Avox lánynak se híre, se hamva. Bárcsak tudnám a nevét. Meg kellett volna kérdezniem tőle. Talán le tudta volna írni. Vagy elmutogatta volna. Bár lehet, hogy ezért büntetést kapna.

Lezuhanyozom, lemosom magamról az aranyszínű festéket, a sminket és a parfümöt. Egyedül a körmömre festett lángnyelveket nem tüntetem el. Legyen valami, ami emlékeztet arra, hogy tekint rám a közönség. Az ő szemükben én Katniss vagyok, a lány, aki lánggra lobbant. Talán ez segít majd átvészelni a következő néhány napot, kell valami, amiből erőt meríthetek.

Vastag, bolyhos hálóinget húzok, és bemászom az ágyamba. Öt perc múlva rájövök, hogy hiába próbálkozom, nem fog menni az alvás. Pedig nagy szükségem lenne rá, hogy utoljára még aludjak egy jót. Mert az arénában minden egyes pillanat, amikor engedek a fáradtságnak, felér egy meghívással a halálra.

De sehogy se megy. Egy óra, kettő, három is eltelik, de a szemem csak nem akar lecsukódni. Egyfolytában azon pörög az agyam, vajon milyen lesz a terep az arénában. Sivatang? Mocsár? Jégtenger? A legjobban valami fás vidéknek örülnék, ahol lenne némi esélyem, hogy rejtekhelyet és élelmet találjak. Gyakran rendezik a Viadalt fás területen, mert a csupasz terep unalmas, és fák nélkül hamar véget ér a küzdelem. De vajon milyen lesz az éghajlat? És milyen csapdákat építettek a Játékmesterek, hogy felpörgessék az unalmasabb időszakokat? Aztán ott van a többi kiválasztott. Minél jobban idegesít, hogy nem tudok aludni, annál éberebb leszek. Végül annyira felhúzó magam, hogy képtelen vagyok az ágyban maradni. Egy darabig fel-alá járkálok a szobában, a szívem zakatol, levegő után kapkodok. A szobám egy börtöncellára emlékeztet. Érzem, ha nem megyek ki gyorsan a levegőre, megint randalírozni kezdek, és összetörök valamit. Kiszaladok az előtérbe, a tetőre vezető ajtóhoz. Nincs bezárva, egész pontosan tárva-nyitva áll. Talán elfelejtették bezárni, de ez igazából nem érdekel. A tetőt körülvevő energiamező megakadályoz minden, szökésre irányuló elkeseredett kísérletet. Amúgy sem áll szándékomban megszökni, csak szeretnék levegőzni kicsit. Szeretném még egyszer megnézni az égboltot és a holdat, az utolsó estémen, amikor nem vadásznak rám.

A tető nincs kivilágítva éjjel, de ahogy csupasz talpam a járólapra teszem, azonnal észreveszem a fekete alakot a Kapitólium örökkön izzó fényeinek háttére előtt. Az

utcákon még mindig viszonylag nagy a nyüzsgés, zene szól, az emberek énekelnek, az autók túlkölnék. A szobámban semmit sem hallani ebből a vastag, hangszigetelő üvegtáblák miatt. Most még visszaosonhatok anélkül, hogy észrevenne; nem hallana meg ebben a fülsiketítő lármában. De olyan édes és hűs a levegő, hogy képtelen vagyok visszatérni szobám fojtogató börtönébe. Különben sem számít már semmit, nem igaz? Mármint, hogy beszélünk-e egymással, vagy sem.

Nesztelenül lépkedek. Már csak egy méterre vagyok tőle, amikor így szólok: – Aludnod kéne egy kicsit.

Összerezzen, de nem fordul meg. Alig láthatóan megrázza a fejét. – Nem akartam lemaradni a buliról. Elvégre a mi tiszteletünkre rendezik.

Odalépek mellé, és áthajolok a korlát peremén. A széles utcákon hömpölyög a táncoló tömeg. Hunyorogva próbálom kivenni az alakokat. – Jelmezben vannak?

– Ki tudja? – feleli Peeta. – Amilyen örült szerkókban képesek mászkálni! Te sem tudsz aludni?

– Egyfolytában pörög az agyam – felelem.

– A családdra gondolsz? – kérdezi Peeta.

– Nem – ismerem el, és kissé elszégyellem magam. – A holnapi nap jár a fejemben. Aminek persze az égvilágon semmi értelme. – Alulról világítják meg a fények Peeta arcát, észreveszem, milyen esetlenül tartja bekötözött kezét. – Nagyon sajnálom, hogy megsérült a kezéd.

– Nem számít, Katniss – mondja Peeta. – Sosem akartam részt venni ebben a vérengzésben.

– Így nem állhatsz hozzá – mondom.

– Miért nem? Ha egyszer ez az igazság. Legjobb esetben is annyit érhetek el, hogy nem hozok szégyent magamra, és... – Peeta habozik.

– És mi? – kérdezem.

– Nem tudom pontosan megfogalmazni. Szeretnék... szeretnék önmagámként meghalni. Érted, mit akarok mondani? – kérdezi. A fejemet rázom. Mégis hogyan máshogy halhatna meg? Én sem szeretnék megváltozni az arénában. Nem szeretnék kifordulni magamból, hogy valami szörnyeteggé váljak, ami valójában nem vagyok.

Az ajkamba harapok, tök gáz vagyok. Miközben én azon ábrándoztam, milyen jó lenne, ha lennének fák, Peeta minden gondolatát az kötötte le, hogyan maradjon önmaga. Hogyan őrizze meg lelkének tisztaságát. – Úgy érted, nem fogsz megölni senkit? – kérdezem bátortalanul.

– Nem, amikor eljön az idő, biztosan én is gyilkolni fogok, mint mindenki más. Nem adom fel küzdelem nélkül. Csak azon töprengek, bárcsak lenne valami módja, hogy... megmutassam a Kapitóliumnak: nem vagyok a tulajdonuk. Hogy több vagyok, mint a Viadal egyik kelléke – magyarázza Peeta.

– Pedig nem vagy több – mondom. – Egyikünk sem az. Így működik a Viadal.

– Világos, de ettől függetlenül nem kellene megszűnnie a személyiségünknek – erősködik Peeta. – Érted, mire gondolok?

– Azt hiszem, igen. De... ne vedd sértésnek, Peeta, de mégis ki törődik ezzel? – kérdezem.

– Én. Úgy értem, semmi mással nem engedik, hogy törődjünk, nem igaz? – kérdez vissza mérgesen. Mélyen a szemembe néz, kék szeme választ követel.

Hátralépek. – Törődj azzal, amit Haymitch mondott. És maradj életben. Peeta szomorúan és gúnyosan rám mosolyog. – Rendben. Kösz a tippet, drágaságom.

Haymitch leereszkedő stílusában beszél. Mintha arcul csapna. – Nézd, ha életed utolsó óráit azzal szeretnéd tölteni, hogy valami nemes halálról szősz terveket, lelked rajta, engem nem érdekel. Én viszont a Tizenkettedik Körzetben szeretnék távozni az élők sorából.

– Nem lennék meglepve, ha összejönne – mondja. – Add át az anyámnak a jókívánságaimat, ha visszatérsz, rendben?

– Számíthatsz rám – vágom rá. Aztán sarkon fordulok, és lemegyek a tetőről.

Az éjszaka hátralévő részében el-elbóbiskolok ugyan, de nem jön álom a szememre. Azon töprengek, milyen gúnyos megjegyzéseket teszek majd Peeta Mellarkra reggel. Peeta Mellark. Majd meglátjuk, milyen hatalmas és dicső érzés lesz, amikor tényleg szembe kell néznie a halállal. Benne van a pakliban, hogy bekattan, és átmegy vadállatba, ahogyan az nem egy kiválasztottal előfordult már a korábbi Viadalokon. Néhány éve szerepelt a Viadalon egy srác – a Hatodik Körzetből érkezett, Titusnak hívták –, aki megpróbálta kitépni és megenni az áldozatai szívét. Teljesen megőrült, a végén a

Játékmesterek kénytelenek voltak kilövetni bénító fegyverrel, hogy legyen idő összeszedni az áldozatok holttestét, mielőtt még megeszi őket. Az arénában nincsenek szabályok, de a kannibalizmus kicsit már a kapitóliumiak ízlésének is meredek, így aztán megpróbálták elejét venni a dolognak. Akkoriban az a hír járta, hogy a lavina, ami betemette Titust, igazából előre megtervezett akció volt, mert a Játékmesterek biztosra akartak menni. Nem szerették volna, ha egy komplett örült nyeri a Viadalt.

Reggel nem találkozunk Peetával. Cinna felkeres hajnalban, és kényelmes ruhát ad rám, aztán felkísér a tetőre. A végső simításokat majd az aréna alatti katakombában végzi el. Egy légpárnás repülő bukkan elő a semmiből, mint azon a bizonyos napon az erdőben, amikor a vörös hajú lányt elfogták. Kötélhágcsót dobnak le. Abban a pillanatban, amikor megfogom a kötelet, és lábamat a hágcsó alsó fokára teszem, úgy érzem, mintha megfagynék. Mintha valami láthatatlan erő hozzáragasztana a kötélhágcsóhoz, aztán a levegőbe emelkedem.

Miután eltűnök a gép belsejében, arra számítok, hogy a kötélhágcsó elenged, de még mindig hozzá vagyok tapadva, amikor megjelenik mellettem egy fehér köpenyes nő, kezében fecskendővel. – Ez a nyomkövető, Katniss. Minél kevesebbet mocoorgsz, annál könnyebben el tudom helyezni – magyarázza.

Ne mocoorgjak? Olyan merev a testem, mintha szobor lennék. Ennek ellenére éles fájdalmat érzek, amikor a

tűvel bejuttatja alkaromba a fém nyomkövető szerkezetet. A Játékmesterek így már mindig tudni fogják, az aréna melyik részén járok. Nem akarják, hogy nyoma vesszen valamelyik résztvevőnek.

Amint a nyomkövető a helyére kerül, a hágcsó elenged. A nő eltűnik, és Cinnát is felhúzzák a tetőről. Egy Avox fiú lép oda hozzánk, és bekísér bennünket egy helyiségbe, ahol terített asztal fogad. Íme, a reggeli. Bár a gyomrom akkora, mint egy teniszlabda, megpróbálok minél többet enni. Ezúttal azonban valahogy nem hoz lázba a sok finomság. Olyan ideges vagyok, hogy talán azt sem venném észre, ha szénport ennék. Egyedül a kilátás tereli el a gondolataimat valamelyest. A város felett suhanunk, aztán a város határán túli vadon következik. Így látják a világot a madarak. Csakhogy ők szabadok és biztonságban vannak. Velem kicsit más a helyzet.

Úgy fél órája repülünk, amikor elsötétítik az ablakokat. Ez azt jelenti, hogy már az aréna közelében járunk. A légpárnás repülő megáll, aztán Cinnával leereszkedünk a kötélhágcsón, és egy csövön keresztül megérkezünk az aréna alatti katakombába. Az utasításokat követve hamarosan megtaláljuk a célállomást, egy kamrát, ahol elvégezhetjük az előkészületeket. A Kapitóliumban ezeket a helyiségeket Indítószobának hívják. A körzetekben meg Karámnak. A vágóhídon karámokba terelik a levágásra ítélt állatokat.

A kamrában minden vadiúj, én leszek az első és egyetlen kiválasztott, aki ezt az Indítószobát fogja használni. Az arénákat történelmi emlékhellyé alakítják a

Viadalok után. A kapitóliumiak körében ezek népszerű kirándulóhelynek számítanak. Van, aki egy hónapot is eltölt ezeken a helyeken, újra megnézi a Viadalt, körbejárja a katakombát, meglátogatja a helyeket, ahol a résztvevők meghaltak. Akár még az úgynevezett újrajátszásokon is részt lehet venni.

Azt mondják, ezeknek a helyeknek kiváló a konyhájuk.

Zuhanyozom, fogat mosok, és közben nagyon igyekszem, hogy a reggeli a gyomromban maradjon. Cinna a szokásos módon befonja a hajamat, aztán meghozzák a ruhákat. Az összes résztvevő ugyanolyan ruhában lesz. Cinnának nincs beleszólása, hogy milyen ruhában legyek, még azt sem tudja, mi van a csomagban, abban viszont segít, hogy milyen alsóneműt vegyek: egyszerű világosbarna bugyit, világoszöld inget, egy erős barna övet, és egy vékony, fekete, kapucnis kabátot ad rám, ami a combomig lelóg. – A kabát anyaga visszaveri a tested hőjét. Fel kell készülni az éjszakai hidegekre – teszi hozzá.

A bakancs, amit az iszonyatosan szűk zoknira húzok, jobb, mint amire számítok. Álmomban sem gondoltam, hogy ilyen puha bőrből lesz, nem hasonlít a lábbelikre, amiket otthon hordtam. Vékony, hajlékony és bordázott gumitalpa van. Futáshoz nincs ennél jobb.

Már azt hiszem, hogy végeztünk, amikor Cinna előveszi egyik zsebéből a dísztűt, a fecsegőposztátamat. Már teljesen elfeledkeztem róla.

– Hogyan került hozzád? – kérdezem.

– Leszedtem a zöld ruháról, amiben a vonaton voltál – feleli. Eszembe jut, hogy levettem a dísztit anya ruhájáról, és feltűztem az ingemre. – Ez a körzeted jelképe, ugye? – Bólintok, aztán Cinna feltűzi a ruhámra a madárkát. – Majdnem fennakadt a vizsgálaton. Néhányan azt mondták, hogy fegyverként is lehet használni, és nem akartak tisztességtelen módon előnyhöz juttatni. Végül aztán mégis átengedték – meséli Cinna. – A lánytól az Első Körzetből elvettek egy gyűrűt, amiből, ha elforgattál egy ékkövet, hegyes kis tüske ugrott elő. Egy mérgezett tüske. A lány váltig állította, hogy fogalma sem volt róla, és nem lehetett bebizonyítani, hogy hazudik. De a gyűrűt elvették tőle. Nos, azt hiszem, készen állsz. Járkálj egy kicsit, hogy biztosan minden elég kényelmes-e.

A karomat lóbálva körbesétálok. – Igen, azt hiszem, minden rendben. Pont az én méretem.

– Akkor nincs más hátra, megvárjuk, míg szólítanak – mondja Cinna. – Ha van étvágyad, még ehetsz valamit.

Egy falat sem menne le a torkomon, viszont kérek egy pohár vizet, amit a várakozás közben, a kanapén ülve elkortyolgatok. Nem akarom a körmömet rágni, vagy az ajkamat harapdálni, ezért aztán a szám belsejét kezdem rágcsálni. Még nem gyógyult be teljesen a seb a számban. Úgyhogy hamarosan megérezem a vérem ízét.

Az idegesség lassan rettegésbe megy át, ahogy belegondolok, mi vár rám. Lehet, hogy egy óra múlva már hulla leszek. Vagy még hamarabb. Kényszeresen tapogatom az alkaromon lévő kemény kis dudort, ahol a

fehér köpenyes nő belőtte a nyomkövetőt. Nyomkodom, habár fáj, aztán olyan erősen megnyomom, hogy elkezd kékülni a helye.

– Nincs kedved beszélgetni, Katniss? – kérdezi Cinna.

A fejemet rázom, aztán a következő pillanatban kinyújtom felé a karomat. Cinna a tenyere közé zárja a kézfejemet. Így ülünk egészen addig, míg egy kellemes női hang felszólít, hogy kezdjünk készülődni.

Még mindig Cinna kezét szorongatom, amikor odalépek a kör alakú fémlapra. – Ne feledd, mit mondott Haymitch: fuss el, keress vizet! A többi már menni fog – mondja Cinna. Bólintok. – És ezt is jegyezd meg. Nem fogadhatok, de ha tehetném, minden pénzemet feltenném rá, hogy te fogsz győzni.

– Komolyan mondd? – suttogom.

– Komolyan – feleli Cinna. Aztán előrehajol, és homlokon csókol. – Sok szerencsét, Katniss. – Egy üveghenger ereszkedik alá a plafonról, és elválasztja összekulcsolódó kezünket, elszakítja tőlem Cinnát. Cinna ekkor benyúl az álla alá. *Fel a fejjel*, mutatja.

Előreszegezem az államot, és kihúzom magam. Az üveghenger emelkedni kezd. A következő tizenöt másodpercben sötétség vesz körül, aztán érzem, ahogy a fémlap szabályosan kilő az üveghengerből a szabadba. Káprázik a szemem az éles napfényben, de érzem, hogy az erős szél fenyőfák illatát hozza.

Aztán meghallom a legendás konferanszié, Claudius Templesmith dübörgő hangját. – Hölgyeim és uraim, kezdődjék hát a hetvennegyedik Viadal!

Hatvan másodperc. Annyi ideig kell a fémkörökben állnunk, mielőtt megszólal az indítást jelző gong. Ha nem várod meg, hogy leteljen az egy perc, és lelépsz az emelvényről, taposóaknak szakítják le a lábadat. Hatvan másodperc áll rendelkezésre, hogy szemügyre vedd a Bőségszaru körül egyenlő távolságra álló versenyzőket. A Bőségszaru egy hatalmas, kúp alakú, ívelt végű aranytölcsér, amelynek hat méter magasan lévő szája telis-tele van mindazzal a holmival, ami segíthet az életben maradásban itt az arénában. Élelem, vizestömlők, fegyverek, gyógyszerek, ruhák és tűzgyújtó eszközök. A Bőségszaru köré szórva további felszerelések hevernek a földön, minél messzebb vannak magától a szarutól, annál értéktelenebbek. Például tőlem alig néhány lépésre meglátok egy műanyagdarabot. Minden bizonnyal hasznát vehetnem egy kiadós felhőszakadásban. Viszont a Bőségszaru szájából egy összecsomagolt sátor lóg ki, ami minden időjárási körülmény között megóvja használóját. Megszerezhetném, ha lenne elég bátorságom, hogy megküzdjek érte huszonhárom ellenfelemmel. De ettől mindenki óva intett.

Sík, nyílt terepen vagyunk. Egy döngölt földdel borított síkságon. A velem szemben álló kiválasztottak eltakarják a kilátást, nem derül ki, mi van a hátuk mögött. Talán egy meredek lejtő, vagy akár egy kiugró szikla is lehet. Jobbra tőlem egy tó vize csillog. Balra pedig egy sötét,

ritkás fenyőerdőt látok. Haymitch azt akarná, hogy az erdő felé meneküljek. Most rögtön.

Eszembe jut, mit mondott: „Tűnjetek el, menjetek minél messzebbre a többiektől, és keressetek vizet.”

De nagy a kísértés. Leküzdhetetlen vágyat érzek, amikor megpillantom a Bőségszaruban és körülötte a rengeteg ajándékot. Tudom, hogy ha én nem szerzem meg, majd más fogja elvinni őket. A Hivatásos Kiválasztottak, akik túléltek az első vérfürdőt, felosztják egymás között a zsákmányt, az életben maradáshoz szükséges holmikat. Megakad a szemem valamin. Egy feltekert pokrócokból készített, mesterséges dombocská tetején meglátok egy nyilat és egy ezüstszínű tegez. A nyíl már fel van ajzva, csak meg kellene valahogy szerezni. *Ez az enyém, gondolom. Ezt nekem készítették oda.*

Gyors vagyok. Gyorsabban futok, mint a legtöbb lány a suliban, de hosszú távon néhányan le tudnak győzni. Ez a negyven méteres táv, ami az íjtól elválaszt, pont nekem való. Tudom, hogy képes lennék megkaparintani a fegyvert, tudom, hogy képes lennék elsőként odaérni. A legfontosabb kérdés viszont az, hogy milyen gyorsan tudnék lelépni. Mire sikerülne kibontanom a csomagot, és megragadom az íjat, a többiek már rég a bőségszarunál lennének, és ha néhányat még le is tudok szedni, tucatnyian maradnak, ilyen kis távolságból pedig simán kinyírnak dárdával, vagy utánam erednek, és agyonvernek botokkal. Esetleg a pusztá öklükkel.

Persze az is igaz, hogy nem én lennék az egyetlen célpont. Fogadni mernék, hogy a legtöbben inkább elszalasztanának egy kistermetű lányt – még akkor is, ha esetleg tizenegy pontot kapott a kiképzésen –, hogy kicsinálják a kegyetlenebb, veszélyesebb ellenfeleiket.

Haymitch soha nem látott futni. Talán ha látott volna, most azt mondaná, próbáljam megszerezni az íjat. Startoljak rá a fegyverre. Ez a fegyver ugyanis a menekülést jelentheti számomra. Ráadásul csak egyetlen íjat látok az egész halomban. Mindjárt letelik az egy perc, és döntenem kell, milyen taktikát alkalmazok, és azon kapom magam, hogy ösztönösen az íj irányába fordulok, futásra készen, nem pedig a környező fák felé. Ekkor megpillantom Peetát, tőlem jobbra áll, öt hellyel arrébb, elég messzire, de így is látom, hogy engem néz, és úgy tűnik, mintha a fejét rázná. De szemből süt a nap, és amíg én így tépelődöm, megszólal a gong.

És lemaradok! Elszalasztom az esélyt! Mert ez a néhány másodperc, amit elvesztegetek, elég ahhoz, hogy elbizonytalanodjak. Meggondolom magam, mégsem indulok az íjért. Egy pillanatig még egy helyben toporgok, a lábam képtelen követni az utasításokat, amiket az agyam küld, aztán előrevetem magam, megragadok egy műanyag terítőt, és felkapok egy vekni kenyeret. A zsákmány olyan kevés, és annyira haragszom Peetára, amiért elterelte a figyelmemet, hogy újabb húsz métert sprintelek, hátha sikerül felkapnom egy rikító narancssárga hátizsákot, amiben fogalmam sincs, mi

lehet. Egyszerűen nem bírom elviselni a gondolatot, hogy üres kézzel távozzak a Bőségszarutól.

Egy fiú, talán a Kilencedik körzetből, ugyanabban a pillanatban ér a hátizsákhoz, mint én, dulakodni kezdünk, megpróbáljuk kirángatni a másik kezéből a zsákmányt, amikor egyszer csak a fiú köhögni kezd, és a szájából kifröccsenő vér összekeveri az arcomat. Hátratántorodom, felfordul a gyomrom, ahogy megérzem a bőrömön a langyos, ragacsos permetet. Aztán a fiú lerogy a földre. A hátából egy kés áll ki. Néhányan már elérték a Bőségszarut, felmarkolták a fegyvereket, és támadásba lendültek. Például a lány a Második Körzetből, alig tíz méterre van tőlem, felém rohan, egyik kezében fél tucat kést szorongat. Az edzéseken láttam, milyen ügyesen bánik a késsel. Mindig telibe találta a célpontot. Ami ezúttal én vagyok.

Az addig semmihez sem köthető félelem hirtelen testet ölt ebben a lányban, ebben a ragadozóban, aki néhány másodperc múlva talán már végez is velem. Elönti a testemet az adrenalin, a vállamra vetem a hátizsákot, és eszeveszett tempóban rohanni kezdek az erdő felé. Hallom, ahogy a felém repülő penge suhog, és ösztönösen a tarkómra szorítom a zsákot, hogy védjem a fejemet. A kés a hátizsákba fúródik. A zsák mindkét pántjába belebújok, és rohanok tovább a fák felé. Valahogy érzem: a lány nem fog utánam jönni. Visszasiet a Bőségszaruhoz, mielőtt még a többiek minden használható holmit eltüntetnek. *Kösz a kést, vigyorgok magamban.*

Az erdő szélén visszafordulok, és gyorsan szemügyre veszem a terepet. A Bőségszarunál úgy egy tucat kiválasztott gyilkolja egymást. Körülöttük mindenféle holttestek hevernek a földön. Akik menekülőre fogták, sorra eltűnnek a fák között, vagy elnyeli őket az erdővel szemközti üres térség. Rohanok, sikerül az erdő rejtekébe érnem, itt már nem látnak a többiek, úgyhogy kicsit lassítok, és kényelmes tempóban haladok, hogy sokáig bírjam. A következő néhány órában felváltva kocogok és sétálok, és megpróbálok a lehető legtávolabb kerülni az ellenfeleimtől. Amikor azzal a fiúval verekedtem, a Kilencedik Körzetből, kiesett a kezemből a cipő, viszont a műanyagterítőt sikerült begyűrnöm a kabátom ujjába. Menet közben szépen összehajtogatom, és zsebre vágom. Kihúzom a kést a táskából, és az övembe dugom. Szép darab, hosszú, borotvaéles pengéje fogazott a markolat előtt, ami még jól jöhet, ha el kell fűrészelni valamit. Egyelőre még nem merek megállni, hogy megnézzem, mi van a hátizsákban. Megyek tovább, csak azért lassítok időnként, hogy megnézzem, követnek-e.

Messzire el tudok jutni így. Ezt már megtanultam az erdőben töltött napok során. Vízre viszont mindenképpen szükségem lesz. Ez volt Haymitch második tanácsa, és mivel az első nem sikerült maradéktalanul betartanom, éberem figyelek, hátha találok valahol vizet. Nincs szerencsém.

Az erdő kezd megváltozni, a fenyők között különféle fákat látni, van, amelyiket felismerem, de olyan is bőven akad, amelyikről fogalmam sincs, micsoda. Egyszer zajt

hallok, és előrántom a késemet, hátha meg kell védenem magamat, de csak egy ijedt nyúl az. – Örvendek a szerencsének – suttogom. Ahol egy nyúl van, ott akadhat még bőven, csak el kell kapni őket a hurkos csapdával.

A terep lejteni kezd. Nem igazán tetszik a dolog. A völgyekben mindig úgy érzem, mintha csapdába kerülnék. Inkább a magasan fekvő területeken szeretek mászkálni, például a Tizenkettedik Körzet körüli hegyekben, ahol könnyebben kiszúrom, ha ellenség közeledik. Most azonban nincsen választásom, mennem kell előre.

Furcsa módon nem is érzem rosszul magam. Megérte annyit zabálni az utóbbi néhány napban. Egyelőre jól bírom a strapát, annak ellenére, hogy elég keveset aludtam. Az erdőben úgy érzem, mintha újjászületnék. Hálás vagyok, hogy végre egy kicsit egyedül lehetek, még akkor is, ha tudom, mindez puszta illúzió, hiszen simán előfordulhat, hogy ebben a pillanatban is engem mutat valamelyik kamera. Persze nem folyamatosan, hanem csak időnként. Az első napon általában annyi gyilkosság történik, hogy egy az erdőben magányosan vándorló kiválasztottal ilyenkor nemigen foglalkoznak. Annyi időre viszont biztosan képernyőre kerülök, hogy a nézők tudják: még életben vagyok, nem sérültem meg, és bevettem magam az erdőbe. A fogadások szempontjából az első a legkeményebb nap, amikor befutnak a hírek a veszteségekről. De mindez semmi ahhoz képest, ami akkor megy, amikor már csak egy maroknyi játékos marad életben.

Késő délután meghallom az ágyúdörgést. Minden egyes lövés egy-egy halottat jelent. A harc minden bizonytalán véget ért a Bőségszarunál. Addig sosem gyűjtik össze a vérfürdő áldozatának holttestét, amíg a gyilkosok fel nem szívódnak. A nyitónapon csak akkor sütik el az ágyúkat, amikor az első nagy összecsapás véget ér, mivel a zűrzavarban képtelenség pontos információt szerezni a halálos áldozatok számáról. Egy pillanatra megállok, a dörrenéseket számolom. Egy... kettő... három... és így tovább, egészen tizenegyig. Ezek szerint tizenegyen haltak meg. Akkor már csak tizenhármán maradtunk játékban. A Kilencedik Körzetből érkezett fiú arcomra száradt vérért kapargatom a körmömmel. Ő biztosan az áldozatok között van. Eszembe jut, vajon mi lehet Peetával. Túlélte az első napot? Néhány óra múlva ezt is megtudom, amikor a halottak arcképét kivetítik az aréna fölé az égre, hogy mindenki lássa.

Hirtelen elemi erővel hasít belém a gondolat, hogy Peeta talán már halott, elvérzett, holttestét begyűjtötték, és már úton van visszafelé a Kapitóliumba, ahol majd rendbe teszik, lemosdatják, felöltöztetik, és egy egyszerű fakoporsóban hazaszállítják a Tizenkettedik Körzetbe. Peeta nincs itt köztünk többé. Hazafelé tart. Összeszedem magam, és megpróbálom végiggondolni, láttam-e egyáltalán azt követően, hogy elkezdődött az öldöklés. Ám a legutolsó emlékképen, amit képes vagyok előhívni, Peeta a fejét csóválja, és a háttérben megszólal a gong.

Talán jobb is, ha Peeta már meghalt. Nem bízott magában, nem hitte el, hogy képes lehet a győzelemre. Nekem pedig nem kell majd megölnöm a végén. Talán neki is jobb, hogy ilyen hamar kiszállt a játékból.

Kimerülten lerogyok a hátizsákom mellé a földre. Meg kell néznem, mi van benne, mielőtt leszáll az éj. Hogy tudjam, milyen eszközök állnak rendelkezésemre. Kicsatolom a szíjakat, a táska anyaga erős, viszont a színválasztás nem túl szerencsés. A narancssárga anyag ugyanis ragyogni fog az éjszaka sötétjében. Holnap reggel az lesz az első dolgom, hogy álcázzam valahogy.

Kinyitom. Vízre lenne a legnagyobb szükségem. Haymitch nem véletlenül mondta, hogy azonnal próbáljak vizet szerezni. Víz nélkül nem fogom sokáig húzni. Néhány napig talán még nem jelentkeznek a kiszáradás kellemetlen tünetei, de utána pillanatokon belül menthetetlenné válik a helyzet, és egy héten belül felfordulok. Szépen kipakolom a hátizsákot. Egy fekete hálózsák, ami visszaveri a test hőjét. Egy csomag sós keksz. Egy csomag szárított marhahús. Egy üveg jód. Egy doboz gyufa. Egy kis tekercs huzal. Egy napszemüveg. Egy kétliteres, zárható műanyagpalack, amiben vizet lehet szállítani, de ami jelenleg teljesen üres.

Sehol egy csepp víz. Tényleg ilyen rohadt nehéz lett volna megtölteniük ezt a palackot? Hirtelen rájövök, hogy a szám és a torkom már most teljesen kiszáradt, az ajkam pedig kicserepedett. Egész nap meneteltem.

Nagy volt a hőség, és sokat izzadtam. Ez otthon is ugyanígy szokott lenni, csak ott az erdőben rengeteg patak csordogál, amiből inni lehet, vagy ha minden kötél szakad, havat is lehet olvasztani.

Ahogy visszapakolom a holmikat a zsákba, ijesztő gondolatom támad. A tó. A tó, amit akkor láttam, amikor a gong hangját vártuk. Mi van, ha az a tó az egyetlen víznyerő hely az egész arénában? Semmit sem bíznak a véletlenre, így garantálnák, hogy a Viadal résztvevői előbb-utóbb megküzdjenek egymással. De a tó egy napi járásra van attól a helytől, ahol jelenleg ülök, és víz nélkül visszafelé sokkal keményebb lenne az út. Ha esetleg mégis sikerülne elvergődnöm a partig, már most fogadni mernék rá, hogy a Hivatásos Kiválasztottak egy része őrizet alá vonta a tavat. Kezdek nagyon kétségbeesni, amikor eszembe jut a nyuszi, akit korábban úgy megijesztettem. Víz nélkül ő sem bírja sokáig. Csak ki kell derítenem, hol szokott inni.

Alkonyodik, én pedig nyugtalankodni kezdek. A fák nem elég vastagok, hogy megfelelő rejtekhelyet biztosítsanak. A talajt borító vastag tűlevélszőnyeg letompítja ugyan a lépteimet, viszont sokkal nehezebb követni az állatok nyomát, pedig ha fel akarom kutatni a vízlelő helyet, muszáj lesz megtalálnom a csapást. Még mindig lefelé haladok, egyre mélyebben és mélyebben járok a végtelennek tűnő völgyben.

Megéhezem, de egyelőre még nem merem megkezdeni a keksz- és marhahúskészletet. Inkább előhúszom a késemet, és lehántolom egy fenyő külső kérgét, és

kikaparok egy jó marokra való puha háncsot. Lassan rágcsálni kezdem, ahogy tovább sétálok. Egy héten át a világ legfinomabb ételeivel tömtem a hasamat, ezért most nehezen tudom lenyelni a háncsot. Mivel azonban rengeteget ettem már életemben, tudom, hogy gyorsan hozzá fogok szokni.

Egy óra múlva muszáj lesz elkezdenem táborhelyet keresni. Kezdenek előbújni az éjszakai állatok. Időnként bagolyhuhogást hallok. Ezek szerint természetes vetélytársam is akad majd a nyúl vadászat során. Ahhoz még nem ismerem eléggé a terepet, hogy megállapítsam, vajon nagyobb ragadozók is laknak-e az erdőben. Ez esetben ugyanis nem én állok majd a tápláléklánc csúcsán. Talán már ebben a pillanatban is egy rakás vadállat próbál becserkészni.

Mégis úgy döntök, hogy a legnagyobb veszélyt a Viadal többi résztvevője jelenti. Biztos vagyok benne, hogy egész éjjel folytatják majd a hajtóvadászatot. A Bőségszarunál lezajlott vérfürdő győzteseinek rengeteg élelmet szereztek, a többől gyakorlatilag korlátlan mennyiségű vizet nyerhetnek, van elemlámpájuk, és már égnek a vágytól, hogy végre használhassák a fegyvereiket. Csak abban reménykedhetem, hogy elég messzire sikerült menekülnöm, és elég gyorsan. Talán egyelőre lőtávolon kívül kerültem.

Mielőtt lefekszem, még kikeresem a hátizsákomból a drótot, és felállítok két hurokcsapdát a közeli csaltosban. Tudom, hogy elég kockázatos csapdát állítani, de hamarosan szükségem lesz élelemre. És menekülés

közben nem tudok majd csapdával vadászni. Azért még jó öt percet gyalogolok, mielőtt tábort verek.

Alaposan szemügyre veszem a környező fákat. A választásom végül egy fűzfára esik, nem túl magas, de több fűzfa között áll, a hosszú, leomló ágak pedig jó rejtékhelyet biztosítanak. Felmászom, ügyelve, hogy csak a vastagabb ágakba kapaszkodjam, azokon is mindig közel a törzshöz. Végül találok egy masszívnak tűnő villás elágazást. Ez lesz az ágyam. Eltart egy darabig, de végül sikerül viszonylag kényelmesen elhelyeznem a hálózsákat. A hátizsákot berakom a hálózsákba, aztán én is bebújok. Elővigyázatosságból hálózsákostól hozzákötözöm magamat az övemmel a faághoz. Ha álmomban forgolódni kezdek, nem fogok lezúgni a fáról. Elég kicsi vagyok, hogy betakarjam a fejemet a hálózsákkal, de azért a kapucnimat is felhúzom. Ahogy leszáll az éj, gyorsan hűlni kezd a levegő. Annak ellenére, hogy kockázatos volt megszerezni a hátizsákot, most már tudom, hogy jól döntöttem. A hálózsák felbecsülhetetlen kincs, visszaveri a testem hőjét, így nem fogok kihűlni. Tuti, hogy csomó kiválasztottnak most az a legnagyobb gondja, hogy ne fagyjon meg, miközben én néhány órát alhatok. Azt kívánom, bárcsak ne lennék ilyen szomjas...

Ahogy leszáll az éjszaka, felharsan Panem himnusza, amely a gyilkosságok ismétlését vezeti be. A faágak között kilesve látom, hogy az égbolton a Kapitólium címere úszik. Valójában egy hatalmas képernyőt látok, amit egy légpárnás lopakodóval szállítottak az aréna fölé. A himnusz fokozatosan elhalkul, és az égbolt elsötétül

egy pillanatra. Otthon megnéznénk a teljes összefoglalót, minden egyes gyilkosságot. Itt viszont nem mutatják meg nekünk, hogy mi történt, mivel ez tisztességtelen előnyhöz juttatná a játékosokat. Például, ha sikerül megszereznem a nyilat, megölök valakit, és az esti összefoglalóban mindenki megnézi, hogy mit csináltam, azzal fény derülne a titkomra. Nem, itt az arénában csak azokat a fényképeket láthatjuk, amiket a kiképzés utáni pontozáskor vágtak be. Csak az arcképeket mutatják. Ezúttal azonban a pontok helyett csak a versenyző körzetének száma villan fel. Lélegzetvisszafojtva nézem a halottak felvillanó fényképét, és közben az ujjamon számolom, hogy hányan vannak.

Először a lányt mutatják a Harmadik Körzetből. Ez azt jelenti, hogy az Első és a Második Körzet összes kiválasztottja, a Hivatásosak túléltek a Bőségszarunál lezajlott összecsapást. Beigazolódott a papírforma. Aztán a fiú következik a Negyedik Körzetből. Ez viszont meglepő, a Hivatásosak ugyanis többnyire mind túl szokták élni az első napot. A fiú az Ötödik Körzetből... Úgy tűnik, a rókaképű lány eddig megúsza. A Hatodik és Hetedik Körzetből mindkét fiú és lány meghalt. A Nyolcadik Körzetből a fiú. Mindketten a Kilencedik Körzetből. Ez volt az a srác, akivel a hátizsákért verekedtem. Az ujjaimra pillantok, már csak egyvalaki maradt. Vajon Peeta lesz az? Nem. A lány a Tizedik Körzetből. Ennyi. Újra feltűnik az égen a Kapitólium címere, fülsiketítő harsonaszó kíséretében. Aztán visszatér a sötétség és az erdő hangjai.

Megkönnyebbülök, hogy Peeta még él. Megint emlékeztetem magam, hogy ha engem esetleg megölnék, anya és Prim még mindig akkor jár a legjobban, ha Peeta lesz a Viadal győztese. Ezzel próbálom indokolni a különös, zavaros érzéseket, amelyek akkor ébrednek bennem, ha Peetára gondolok. A hálát, amiért az interjúban szerelmet vallott, és ezzel rám irányította a figyelmet. A haragot, ami utolsó este a tetőn tört ki belőlem, amikor úgy éreztem, sokkal jobb ember nálam. A rettegést, hogy bármelyik pillanatban szemtől szembe találkozhatjuk magunkat itt az arénában.

Tizenegyen meghaltak, de a Tizenkettedik Körzet két versenyzője nincsen közöttük. Megpróbálom kisakkozni, ki maradt életben. Öten a Hivatásos Kiválasztottak közül. A rókaképű lány. Thresh és Ruta. Ruta... tényleg, ezek szerint ő is átvészelte valahogy az első napot. Ruta az ellenfelem, de valahogy mégis örülök, hogy életben van. Ez összesen tíz. Hogy kicsoda a maradék három, azt majd holnap kitalálom. Most, hogy leszállt az éj, sötét van, messzire menekültem, és itt kuporgok magasan, fenn egy fán, nincs más dolgom, mint hogy megpróbáljak pihenni.

Az utolsó két napban alig aludtam valamit, aztán meg egész nap utaztunk, hogy eljussunk az arénához. Szép lassan elernyednek az izmaim. Becsukom a szemem. Utoljára még átvillan az agyamon, hogy milyen mázli, hogy nem horkolok.

Reccs! Reccsenő ágak hangjára ébredek. Vajon mennyit aludtam? Négy órát? Ötöt? Az orrom hegye jéghideg. *Reccs! Ropp!* Mi folyik itt? Ez a hang nem

olyan, mint amikor valaki rálép egy száraz gallyra, és kettétörik a talpa alatt. Ez az éles ropogás inkább olyan, mint amikor valaki a fák ágát tördeli. *Reccs! Ropp!* Akárki is az, néhány száz méterre lehet tőlem, jobbra. Lassan, nesztelenül a hang irányába fordulok. Pár percig a sötétségbe bámulok, és hallgatózom. Aztán egyszer csak egy apró szikra száll az égre, és fellobban a tűz. Valaki a kezét melegíti a lángok felett, sajnos azonban ennél többet nem tudok kivenni a sötétben.

Az ajkamba harapok, nehogy hangosan szidni kezdjem ezt az ostobát, aki tüzet gyújtott. Mégis mit képzelsz? Az egy dolog, ha valaki kora este tüzet rak. Akik győztek a Bőségszarunál – a legnagyobb készlettel rendelkező és legerősebb kiválasztottak –, szürkületig biztosan nem jártak elég közel ehhez a helyhez, hogy észrevegyék a tüzet. Most viszont valószínűleg átfésülik az erdőt áldozatok után kutatva. Ennyi erővel zászlót lengetve üvöltözhetne ez a szerencsétlen: „Gyertek, itt vagyok, kapjatok el!”

Én meg itt kuporgok egy fán, kőhajításnyira a Viadal legnagyobb balekjától. Csapdába kerültem. Moccanni sem merek, mivel a tűz idevonzza a környékről az összes gyilkost, és rögtön kiszúrnának engem is. Oké, azt értem, hogy rohadt hideg van, és nem mindenkinek sikerült hálózsákat szereznie. De ha ezen múlik, hogy életben maradok, akkor inkább kihúzó vagyok valahogy hajnalig!

A következő néhány órát a hálózsákban töltöm, magamban fortyogok, és közben azon agyalok, hogy ha mégis le tudnék mászni valahogy a fáról, gondolkodás

nélkül kinyírnám újdonsült szomszédomat. Az ösztöneim azt súgják, hogy meneküljek, nem azt, hogy harcoljak. Ezzel együtt nyilvánvaló, hogy ez a valaki engem is könnyen veszélybe sodorhat. Az ostoba emberek veszélyesek. Ráadásul szinte tuti, hogy ennek itt a tűznél nincs fegyvere, míg nekem van egy kiváló késem.

Az égbolt még sötét, de már látni a hajnal első jeleit. Kezdem azt hinni, hogy mi, mármint én meg ez a személy, akinek a halálát tervezgetem, szóval hogy mi talán mégis megúsztuk az éjszakát anélkül, hogy észrevettek volna minket. Ám ebben a pillanatban hangokat hallok. Lábak dobognak. Többen közelednek, futva. A tűzgyújtó valószínűleg elbóbiskolt. Rajtaütnek, mielőtt menekülni tudna. Az egyik lány az. Hallom, ahogy az életéért könyörög, ahogy felüvölt fájdalomában. Aztán nevetés harsan, és néhányan gratulálnak valakinek. Valaki felkiált. – Tizenkettő megvan, már csak tizenegy maradt! – A megjegyzést lelkes kiáltozás követi.

Szóval falkában vadásznak. Nem igazán vagyok meglepve. A Viadal elején gyakran kötnek szövetséget a résztvevők. Az erősek összefognak, hogy levadásszák a gyengéket, aztán amikor a feszültség már elviselhetetlenné fokozódik, egymásnak esnek. Nem kell sok ész, hogy kitaláljam, ezúttal ki lépett szövetségre. Az életben maradt Hivatásos Kiválasztottak, az Első, a Második és Negyedik Körzetből. Két fiú és három lány. A Kiképzőközpontban mindig együtt ebédeltek.

Átkutatják a halott lány ruháját, hátha találnak nála valami használható cuccot. A megjegyzéseik alapján nem

jártak sikerrel. Azon gondolkodom, hogy vajon Ruta lehet-e az áldozat, de gyorsan elhessegetem a gondolatot. Rutának sokkal több esze van annál, hogy tüzet rakjon az éjszaka közepén.

– Tűnjünk innen gyorsan, hogy el tudják vinni a hullát, mielőtt bűzleni kezd. – Fogadni mernék, hogy ezt az a kegyetlen fiú mondja a Második Körzetből. A többiek halkan helyeselnek, aztán legnagyobb rémületemre a falka felém veszi az irányt. Nem tudhatják, hogy itt lapulok. Mégis honnan tudnák? Jól elrejtőztem a fák sűrűjében. Amíg nem kel fel a nap, kizárt, hogy észrevegyenek. Utána viszont a fekete hálózsa többé már nem fog álcázni, hanem elárulja, hol rejtőzöm. Ha nem állnak meg újra, egy perc múlva már se hírük, se hamvuk nem lesz.

De a Hivatásosak megtorpannak a tisztáson, amely alig tíz méterre van a fától, amin kuporgok. Elemlámpa és fáklya van náluk. Az ágak között kilesve hol egy kart, hol egy bakancsot pillantok meg. Kővé dermedek, még levegőt se merek venni. Lehet, hogy észrevettek? Nem, még nem. A beszélgetésükből kiderül, hogy valami más foglalkoztatja őket.

- Mostanra már el kellett volna sütniük az ágyút, nem?
- Igen, szerintem is. Simán bejöhetnének érte.
- Kivéve, ha még nem halt meg.
- Meghalt. Saját kezűleg szúrta le.
- Akkor meg miért nem hallottuk az ágyúdörgést?
- Valakinek vissza kéne mennie. A biztonság kedvéért.

– Igen, kár lenne, ha még egyszer le kéne vadászni a lányt.

– Mondom, hogy halott!

Egy darabig még vitatkoznak, amikor az egyikük félbeszakítja őket. – Csak az időnket fecséreljük! Visszamegyek, végzek vele, aztán mehetünk tovább!

Majdnem leesem a fáról. Peeta hangja az.

Hála az égnek, volt annyi eszem, hogy az övemmel hozzákötöztem magamat a fához. Átfordultam a másik oldalamra a villás ágon, és most arccal a föld felé nézek. Az öv miatt nem zuhanok le; fél kézzel és fél lábbal pedig úgy kapaszkodom a faágba, hogy közben még a hátizsákomat is szorongatom. Valami kis zajt biztosan csaptam, ahogy átfordultam, de szerencsére a Hivatásosak mással vannak elfoglalva, leköti a figyelmüket a vita.

– Rajta, te hősszerelmes – mondja a fiú a Második Körzetből. – Tiéd a pálya.

Megpillantom Peetát az egyik fáklya fényében, amint elindul visszafelé a lányhoz, aki tüzet rakott. Peeta arca feldagadt, kék-zöld foltok és horzsolások borítják, a karján a kötés már átvérzett, és a járása hangjából ítélve, sántít is. Eszembe jut, hogyan rázta a fejét, hogyan adta tudtomra, hogy ne vegyek részt a készletekért folytatott harcban, miközben ő mindvégig azt tervezte, hogy beleveti magát a dolgok sűrűjébe. Pont az ellenkezőjét annak, amit Haymitch tanácsolt.

Rendben van, ezt még le tudom nyelni. Én is nehezen tudtam ellenállni a kísértésnek, amikor megláttam azt a rengeteg holmit. De ez... ez a másik dolog. Hogy így összeáll a Hivatásosakkal, és egy falkában vadászik a többiekre, köztük rám is. A Tizenkettedik Körzetből soha, senkinek nem jutott volna eszébe ilyesmi! És nem

csak azért, mert a Hivatásosak iszonyatosan gonoszak, arrogánsak, jól tápláltak, hanem mert ők a Kapitólium ölebei. Éppen ezért általában mindenki gyűlöli őket, a saját körzeteiket kivéve. El tudom képzelni, miket mondhatnak most Peetáról otthon. És még volt képe kioktatni engem a becsületességről?

Most már látom, hogy ez a nagyszerű fiú, akivel a tetőn beszélgettem, csak szórakozott velem. De ez volt az utolsó húzása! Türelmetlenül várom, mikor vetítik már végre a képét az éjszakai égboltra, vagy mikor végezhetek vele saját kezűleg.

A Hivatásosak csendben maradnak, amíg Peeta hallótávolságon kívülre nem kerül, aztán fojtott hangon így szólnak:

– Miért nem öljük meg őt is? Akkor legalább ezt is letudnánk.

– Jöjjön csak velünk. Mi baj lehet belőle? Különben meg egész ügyesen bánik a késsel.

Tényleg? Ezt nem tudtam. Mennyi érdekes, új dolgot tudok meg ma Peetáról, a barátomról.

– Ha velünk marad, könnyebben megtaláljuk a lányt.

Nem esik le rögtön, hogy a „lány” én vagyok.

– Miért? Szerinted bevette ezt a nyálas szerelmes dumát?

– Lehet. Elég naivnak tűnt. Ahányszor csak eszembe jut, ahogy ott pörög-forog a csini ruhácskájában, okádnom kell.

– Bárcsak ki tudnánk deríteni, mire adtak neki tizenegy pontot.

– A hősszerelmes biztosan tudja.

Meghallják, hogy Peeta közeledik, és azonnal elhallgatnak.

– Na, halott volt? – kérdezi a fiú a Második Körzetből.

– Nem. De most már az – feleli Peeta. És abban a pillanatban eldördül az ágyú. – Nos, akkor indulhatunk?

A Hivatásosak falkája futva indul útnak, éppen akkor, amikor a felkelő nap első sugarai megjelennek az égen, és a levegő madárcsicsergéssel telik meg. Egy darabig még nem moccanok, pedig az izmaim már remegnek a megerőltetéstől, aztán felhúzómagam a faágra. Le kell másznom, tovább kell mennem, de egy pillanatig csak fekszem az ágon, és próbálom megemésztetni az imént hallottakat. A naiv kislány, akit azért komolyan kell venni a tizenegy pont miatt, amit a Játékmesterektől kapott. Merthogy ügyesen bánik az íjjal és a nyíllal. Amit Peeta nagyon jól tud.

De egyelőre még nem árulta el nekik. Vajon azért tartja vissza az információt, mert tisztában van vele, hogy ez az egyetlen garancia arra, hogy életben hagyják? Vajon a közönség kedvéért tettei továbbra is, hogy szeret? Vajon mit forgat a fejében?

Hirtelen elhallgatnak a madarak. Aztán éles rikoltás harsan a csendben, a figyelmeztető jelzés. Egyetlen rövid rikoltás. Pont olyan, mint amit Gale-lel hallottunk, mielőtt az erdőben elfogták a vörös hajú Avox lányt. Magasan a pislákoló tábornok felett előbukkan a semmiből egy légpárnás repülő. Egy hatalmas fémfogakból álló szerkezetet eresztenek alá. Majd lassan,

óvatosan felhúzzák a halott lányt. Aztán egy szempillantás alatt eltűnnek. A madarak tovább dalolnak.

– Indulj – suttogom magamnak. Kikászálódok a hálósákból, feltekerem, és elrakom a hátizsákba. Mély lélegzetet veszek. Amíg az éjszaka sötétjében, a fűzfa ágai közt rejtőztem a hálósákban, és fejemre húztam a kapucnimat, a kamerák valószínűleg nehezen tudtak felvenni. Most azonban biztosan megpróbálnak becserkészni. Abban a pillanatban, hogy földet érek, tuti, hogy közelképen mutatnak.

A nézők majd kiugrottak a bőrukából az izgalomtól, hiszen mindvégig tudták, hogy a fán rejtőzöm, és kihallgattam a Hivatásosak beszélgetését, és rájöttem, hogy Peeta beállt közéjük. Amíg kitalálom, milyen taktikát fogok alkalmazni, a legjobb lesz, ha megmutatom nekik, hogy tudom, mit csinálok. Nem döbbsen meg. Nem zavarodtam össze, és nem ijedtem meg.

Mindig egy lépéssel előttem kell járnom.

Így aztán, amikor kiosonok a lombok közül, és kilépek a hajnali fénybe, megállok egy pillanatra, elég időt hagyva a kameráknak, hogy rám tudjanak fókuszálni. Aztán kissé oldalra fordítom a fejemet, és sokat sejtetően elmosolyodom. Nesztek! Törjétek csak a fejeteket, hogy mit jelent ez a mosoly!

Már éppen elindulnék, amikor eszembe jutnak a csapdák. Talán meggondolatlanúság ellenőrizni őket most, hogy a többiek még a közelben vannak. De mégsem bírok ellenállni a kísértésnek. Azt hiszem, túl régóta vadászom már. És a zsákmány ígérete is igen csábító.

Kíváncsiságomnak egy szép nagy nyúl a jutalma. Villámgyorsan megnyúzom és kibelezem az állatot, a fejét, a lábait, a farkát és a zsigereket egy levélkupac alá rejtem. Épp azon töprengek, hogy jó lenne tüzet rakni – a nyers nyúlhústól ugyanis tularémiás lehet az ember, azt pedig a saját káromon tanultam meg, hogy milyen –, amikor eszembe jut a halott lány. Visszarohanok arra a helyre, ahol előző éjjel táborozott. A tűz ugyan már nem ég, de a fadarabok még parázslanak. Feldarabolom a nyulat, nyársat készítek, és megsütöm a parázson.

Hálás vagyok, hogy a kamerák vesznek. Szeretném, ha a támogatók is látnák, milyen ügyesen vadászom, hogy tudják, érdemes rám fogadni, mert nem fogok csapdába esni olyan könnyen, mint a többiek, akiket egyre jobban kínoz majd az éhség. Amíg a nyúl megsül, összemorzsolok egy elszenesedett fadarabot, és nekilátok, hogy bekenjem narancssárga hátizsákomat. A szénpor segít ugyan valamit, de a legjobb az lenne, ha be tudnám kenni sárral. Persze ahhoz víz is kellene...

Összeszedem a holmimat, megragadom a nyársat, földet rúgok a parázsra, aztán elindulok. Ellenkező irányba, mint a Hivatásosak. Menet közben megeszem a nyúl felét, aztán a maradékot elteszem későbbre. Miután a hús leérkezik, már nem korog a gyomrom, viszont az étel szemernyi sem csillapítja a szomjúságomat. Minél előbb vizet kell találnom, ez most a legfontosabb.

Megyek tovább, és szinte biztos vagyok benne, hogy a kamerák még mindig engem mutatnak, így aztán nagyon ügyelek, nehogy eláruljam, mit érzek. Claudius

Templesmith és a meghívott vendégek biztosan remekül szórakoznak a tévéstúdióban. Ízekre szedik Peeta viselkedését, és alaposan elemzik a reakcióimat. Vajon hogyan értelmezik a történeteket? Peeta megmutatta az igazi arcát? Mennyiben befolyásolja mindez a fogadásokat? Elveszítjük a támogatóinkat? *Vannak* egyáltalán támogatóink? Igen, ebben az egyben biztos vagyok... voltam.

Peeta mindenesetre csavart egy nagyot az elátkozott szerelmesek meséjén. Vagy nem? Mivel alig beszélt rólam, talán még ki tudunk hozni valamit a dologból. Talán az emberek azt hiszik majd, hogy együtt terveztük ki az egészet. Feltéve persze, ha sikerül eljátszanom, hogy milyen remekül szórakozom azon, amit Peeta csinál.

A nap felkúszik az égre, és még a lombsátor sem nyújt védelmet az erős sugarai ellen. Bekenem kicserepesedett ajkamat a nyúl zsírjával, és próbálok minél kevésbé zihálni, ám igazából mindez semmit sem használ. Még csak egy napja nem ittam, de máris kezdek kiszáradni. Megpróbálom végiggondolni, milyen módszereket ismerek, amelyekkel vizet lehet találni. A víz mindig lefelé csorog, úgyhogy talán nem nagy baj, ha tovább megyek lefelé a völgyben. Ha találnék egy vadcsapást, vagy valami élénkzöld növényzettel borított területet, közelebb kerülnék a megoldáshoz. De minden változatlan. Még az enyhén lejtő terep is. Éneklő madarak és egyforma fák vesznek körül.

Ahogy telik-múlik az idő, érzem, hogy egyre nagyobb bajban vagyok. Csak néhány csepp, sötétbarna színű vizeletem volt, hasogat a fejem, a nyelvem száraz, és már nyálam sincsen. A nap égeti a szememet, ezért előveszem a napszemüveget a hátizsákomból, de amikor felteszem, a lencsék eltorzítják a látásomat, ezért inkább gyorsan lekapom, és visszagyömöszölöm a zsákba.

Késő délután megpillantok egy bogyósgyümölcsbokrót, és arra gondolok, talán megmenekültem. Odasietek, hogy leszüreteljem a termést, és kiszívjam a bogyók édes nedvét. De mielőtt bekapom az első szemet, alaposabban szemügyre veszem. Most látom csak, hogy amit eredetileg feketeáfonyának néztem, nem egészen olyan alakú, és amikor szétnyomom a bogyót, a belsejéből vérvörös lé fröccsen a kezemre. Nem ismerem ezt a gyümölcsöt, lehet, hogy ehető, de simán előfordulhat, hogy a Játékmesterek gonosz trükkjével állok szemben. Az oktató, aki felkészített bennünket a Kiképzőközpontban, azt tanácsolta, hogy csak abban az esetben együnk bármilyen bogyós gyümölcsből, ha száz százalékgig biztosak vagyunk benne, hogy nem mérgező. Számomra ez nem volt újdonság, most viszont olyan szomjúság gyötör, hogy csak ennek a figyelmeztetésnek köszönhetem, hogy sikerül összeszednem magamat, és végül eldobom a bogyókat.

Kezdek fáradni, de ez nem az a kellemes kimerültség, amit egy hosszú erdei séta után érez az ember. Egyre gyakrabban kell megállnom pihenni, miközben tisztában vagyok vele, hogy a helyzetemre az egyetlen orvosságot

az jelenti, ha tovább kutatok víz után. Kipróbálok egy új taktikát: olyan magasra mászom az egyik fára, amilyen magasra ebben az állapotban merek, és körülnézek, hátha látok valami vízforrásra utaló nyomot. De bármerre kémlelek, minden irányban ugyanazt a végtelennek tűnő, könyörtelen erdőséget látom.

Elhatározom, hogy napnyugtáig nem állok meg, és addig gyalogolok, amíg a végén már botladozni kezdek.

Az erőm végén járok, de valahogy sikerül felkapaszkodnom egy fára, és az övemmel egy vastagabb ághoz erősítem magamat. Nincsen étvágyam, de azért egy nyúlcsontot szopogatok, hogy még véletlenül se kezdjem harapdálni a számat. Leszáll az éjszaka, felharsan a himnusz, és magasan, fenn az égen meglátom a Nyolcadik Körzetből való lány fényképét. Őt végezte ki Peeta, amikor visszament a tábortűzhöz.

A kínzó szomjúsághoz képest még a Hivatásos Kiválasztottak falkájától való félelem is jelentéktelennek tűnik. Főleg, hogy az ellenkező irányba indultam, és mostanra már jó messzire járhatnak, ráadásul előbb-utóbb nekik is muszáj lesz pihenni. A vízhiány miatt az is előfordulhat, hogy kénytelenek lesznek visszamenni a tóhoz, hogy feltöltsék a palackjaikat.

Talán nekem is ez az egyetlen lehetőségem, hogy vízhez jussak.

Reggel borzalmas állapotban ébredek. A fejem minden egyes szívdobbanásnál szét akar repedni. A legkisebb mozdulat is iszonyatos fájdalmat okoz, az ízületeim rettenetesen nyilallnak. Leugrom, vagyis inkább lezúgok

a fáról. Jó pár percig eltart, mire sikerül összeszednem a felszerelésemet. Valahol a lelkem mélyén érzem, hogy ez így nincsen rendben. Sokkal elővigyázatosabbnak kellene lennem, sokkal gyorsabban kellene mozognom. De az elmém zavaros, és képtelen vagyok kitalálni valami használható tervet. A hátamat a fa törzsének vetem, végighúzom az ujjamat a nyelvemen, amelynek tapintása leginkább egy smirglire emlékeztet, és közben sorra veszem a lehetőségeimet. Hogyan tudnék vizet szerezni?

Vissza kell menni a tóhoz. Nem jó ötlet. Kizárt, hogy eljutnék odáig.

Esőért imádkozom. Az égen azonban egyetlen felhő sem úszik.

Tovább kutatok. Igen, ez az egyetlen esélyem. Ám ekkor eszembe jut még valami, a gondolattól dühbe gurulok, és hirtelen kitisztul a fejem.

Haymitch! Haymitch küldhetné nekem vizet! Csak megnyom egy gombot, és percekben belül ledobnák a légpárnásokból a vizet, és a tartály ezüstszínű ejtőernyőkön hullna alá az égből. Tudom, hogy vannak támogatóim; biztosan akad köztük olyan, aki megengedheti magának, hogy vesz nekem fél liter vizet. Nem olcsó mulatság, de ezeknek a bőrük alatt is pénz van. Ráadásul rám fogadnak. Haymitch talán nem fogta fel, mekkora bajban vagyok.

Összeszedem a bátorságom, és amilyen hangosan csak merem, így szólok: „Vizet.” Aztán várok, és reménykedem, hogy az égből hamarosan ejtőernyővel

aláéreszkedik egy palack víz. De végül semmi sem történik.

Valami nem stimmel. Becsaptak a támogatókkal kapcsolatban? Vagy Peeta viselkedése miatt léptek vissza? Nem, ezt nem tudom elképzelni. Biztosan van odakint valaki, aki venne nekem vizet, de Haymitch nem engedi. Mint a mentorom, Haymitch dönti el, milyen ajándékokat kaphatok a támogatóktól. Tudom, hogy Haymitch utál engem. Nemegyszer tanúbizonyságot tett erről. De képes lenne hagyni, hogy szomjan haljak? Ezt nem teheti meg, ugye? Ha egy mentor rosszul bánik a kiválasztottjával, a nézők, a Tizenkettedik Körzet lakói felelősségre vonhatják. Ezt még Haymitch sem merné megkockáztatni, ugye? Nem sok jót lehet mondani a seftelőkről a Zugban, de azt azért kizártnak tartom, hogy tárt karokkal fogadnák Haymitch barátunkat, ha hagyná, hogy szomjan haljak. És akkor honnan szerezné be a mindennapi itókáját? Viszont még mindig nem értem, hogy mi van. Így akar megbüntetni, amiért szembeszálltam vele? Az összes támogatót Peetához irányítja? Vagy megint berúgott, és fogalma sincs, mi folyik az arénában? Ezt valahogy nehezen tudom elképzelni, de azt sem, hogy hanyagságból okozná a vesztemet. Megvan a maga kellemetlen stílusa, de azzal együtt mégis próbált a lehető legjobban felkészíteni a megmérettetésre. Akkor meg mi a fene folyik itt?

A kezembe temetem az arcomat. Nem félek, hogy elsírom magam. Már annyi folyadék sincs a szervezetemben, hogy könnyezzek, hiába múlik ezen az

életem. Mi a francot művel Haymitch? A harag, a gyűlölet és a balsejtelmek ellenére egy vékony kis hang a fejemben megsúgja a választ.

Talán így akar üzeni neked, szólal meg a hang. Egy üzenet? Mégis mit akar üzeni? És akkor megértem. Egyetlen oka lehet, hogy Haymitch nem küld nekem vizet. Tudja, hogy a közelben valahol van víz.

A fogamat csikorgatva feltápászkodom. A hátizsák mintha háromszor olyan nehéz lenne. Felszedek a földről egy letört ágat, ami megteszi sétabotnak, aztán elindulok. A nap tűz, és ha lehet, még jobban perzsel, mint az első két napon. Kiszáradok, és berepedezik a bőröm a hőségben. Olyan, mint egy cserzett bőrdarab. Minden lépés kínszenvedés, de mégsem állok meg. Nem ülök le. Mert ha leülök, jó esély van rá, hogy soha többé nem fogok felállni, sőt még arra sem fogok emlékezni, hogy mit kellene tennem.

Milyen könnyű préda vagyok! Bármelyik kiválasztott, akár még Ruta is simán végezni tudna velem, csak felöklelne, és a saját késemmel átvágná a torkomat. Szemernyi erőm sem maradt, nem tudnék tenni ellene semmit. De ha valaki jár is a környéken, nem vett még észre. Az az igazság, hogy fényévekre érzem magam a legközelebbi emberi lénytől.

Pedig nem vagyok egyedül. Egészen biztos, hogy ebben a szent pillanatban is kamerák figyelnek. Megpróbálok visszagondolni arra, hány kiválasztottat láttam éhen halni, megfagyni, elvérezni és szomjan halni

az évek során. Hacsak nincsen valahol komolyabb harc, biztosan engem mutatnak a tévében.

Eszembe jut Prim. Nem valószínű, hogy nézi az adást, de a suliban, ebédszünetben levetítik nekik az összefoglalót. Prim kedvéért próbálok a lehető legkevésbé elkeseredettnek tűnni.

Délután azonban már érzem, hogy eljött a vég. A lábam remeg, a szívem szaporán ver. Folyton elfelejtem, mit is csinálok éppen. Többször megbotlottam, de valahogy még sikerült talpon maradnom, mégis amikor végül kicsúszik alólam a bot, a földre zuhanok, és nem bírok feltápászkodni. Lehunyom a szememet.

Félreismertem Haymitchet. Egyáltalán nem áll szándékában, hogy segítsen.

Nincsen semmi baj, gondolom. Nem is rossz ez a hely. A levegő nem olyan forró, ami az alkonyat közeledtét jelzi. Valami enyhe, édes, a liliumra emlékeztető illatot érzek. Végigsimítom a talajt, az ujjam meglepően könnyedén csúszik. *Ezen a helyen jó lesz meghalni,* gondolom.

Az ujjhegyemmel csigavonalakat rajzolok a hűs, síkos földre. *Imádom az iszapot,* gondolom. Hányszor olvastam ki a vadak nyomát ebből a puha, süppedős anyagból. És a méhcsípésre is jó. Iszap. Iszap. Iszap! Hirtelen felpattan a szemhéjam, az ujjamat a talajba mélyesztem. De hiszen ez iszap! Az orromat előreszegve mélyet szippantok a levegőből. De hiszen ez liliumillat! Méghozzá vízililium!

Kúszom előre az iszapban, az illat felé vonszolom magamat. Öt méterre onnan, ahol elestem, egy sűrű

hínárosan átgázolva belemászom egy tóba. A tavacska tetején az én tündérrózsáim lebegnek, gyönyörű sárga virágukkal.

Össze kell szednem az akaraterőmet, hogy ne dugjam a fejemet a vízbe, és ne igyam tele magamat. Szerencsére azonban még magamnál vagyok annyira, hogy ellenálljak a kísértésnek. Remegő kézzel előveszem a palackot a táskámból, és megtöltöm vízzel. Aztán megfelelő mennyiségű jódot csöpögtetek bele, hogy fertőtlenítsen. Fél órát kell várni, hogy a jód hasson. A pokol kínjait kell kiállnom, de valahogy kibírom. Legalábbis úgy emlékszem, hogy fél órát kell várni. Kizárt, hogy kibírok akár csak egy másodperccel is többet.

Csak lassan, nyugodtan, mondogatom magamban. Belekortyolok a palackba, és kényszerítem magam, hogy várjak. Megint kortyolok. Várok. Néhány óra alatt megiszom mind a két liter vizet, ami a palackba fér. Aztán megiszom még két liter vizet. Végül újra teletöltöm a palackot, elrejtőzöm az egyik közeli fán, és vizet kortyolgatok, meg a nyulat eszegetem, sőt még a kekszet is megkóstolom. Amikor este megszólal a himnusz, már sokkal jobban érzem magam. Ma este nem vetítenek egyetlen arcot sem az égboltra, ami azt jelenti, hogy ezen a napon egyetlen kiválasztott sem halt meg. Holnap egész nap itt maradok, pihenek, álcázásnak bekenem sárral a hátizsákomat, megpróbálok fogni néhányat a kis halakból, amiket akkor láttam, amikor a tóparton ültem, gyűjtök egy nagy adag vízililiom-gyökeret, amiből végre csinálhatok egy rendes ebédet.

Bemászom a hálózásákba, és úgy szorongatom a vizes palackot, mintha az életem múlna rajta... ami ráadásul még igaz is.

Pár óra múlva lábdobogás ébreszt szendergésemből. Az állatok fejvesztetten menekülnek. Rémülten körbepillantok. Még nem virrad, de mégis látom, mi okozza a zűrzavart.

Nehéz lenne nem észrevenni a felém robogó lángnyelvek áthatolhatatlan falát.

Ösztönösen azonnal le akarok mászni a fáról, de hozzákötöztem magamat az ághoz. Valahogy sikerül kioldani az övet, és a hálózszakomba gabalyodva a földre zuhanok. Nincs idő pakolni. Szerencsére a hátizsakomat és a vizes palackot már korábban a hálózszakba raktam. Most gyorsan begyömöszölöm az övet, aztán a vállamra vetem a zsákot, és menekülőre fogom.

A világ tűzzé és füstté változott körülöttem. Lángoló ágak törnek le a fákról, és szikrát szórva csapódnak be a földbe a lábam mellett. Nincsen jobb ötletem, ezért a fák között menekülő állatok – nyulak, őzek és egy csapat vadkutya – nyomába eredek. Az ő irányérzékükben valahogy jobban megbízom, mint a sajátomban, mivel az ösztöneik nem tompultak el úgy, mint az enyém. Az állatok azonban sokkal gyorsabbnak bizonyulnak nálam, könnyedén szökellnek a sűrű aljnövényzetben, miközben nekem állandóan beleakad a csizmám a gyökerekbe és a lehullott ágakba. Egyszerűen képtelen vagyok lépést tartani velük.

A hőség elviselhetetlen, de a füst még annál is rosszabb. Úgy érzem, bármikor megfulladhatok. Felhúzott pólómmal próbálom eltakarni az arcomat. A forróságban teljesen átizzadt a pólóm, így aztán valamennyire véd a füsttől. Fulladozva rohanok tovább, a zsákom a hátamnak ütődik, az arcomat összevagdossák a sűrű, szürke ködből mindenféle előzetes figyelmeztetés

nélkül előbukkanó ágak. Csak azért rohanok tovább, mert tudom, hogy ez az egyetlen esélyem.

Ezt a tüzet nem a Viadal valamelyik résztvevője gyújtotta, és nem véletlenül áll lángokban az erdő. A tüzet természetellenes magasság, valami egyenletesség és szabályosság jellemzi, amiből azonnal megértem, hogy ember gyújtotta, gép gyújtotta, Játékmester gyújtotta jelenséggel állok szemben. Túlságosan nyugodt volt ma minden. Senkit sem öltek meg, sehol nem tört ki komolyabb harc. A nézők, és főként a Kapitólium lakói, unatkozni kezdtek, és játék szervezőinek szemére hányják majd, hogy a Viadal unalomba fulladt. Ez az egyetlen dolog, amit a Játékmestereknek minden körülmények között el kell kerülniük.

Nem nehéz rájönni, mi motiválta a Játékmestereket. A Hivatásosak falkája próbálja felhajtani a többi játékost, akik viszont szétszóródva rejtőznek az aréna legkülönbözőbb pontjain. A tűzzel ki akarnak ugrasztani bennünket, össze akarják terelni a résztvevőket. Talán nem a legeredetibb módszer, amivel valaha találkoztam, viszont átkozottul hatékony.

Átugrom egy kidőlt fa lángoló törzsén. De nem sikerül elég magasra ugranom. A kabátom tüzet fog, és meg kell állnom, hogy letépjem magamról a ruhát, és eltapossam a lángokat. A kabátom megperzselődött és füstöl; annak ellenére, hogy kockázatos, mégis belegyömöszölöm a hálósákba. Abban reménykedem, hogy nincsen elég levegő a zsákban, és amit nem sikerült rendesen eloltanom, majd magától elalszik. Nem hagyhatok el

semmit, hiszen csak ez a néhány holmim van, amit a hátamon cipelek, és még ez is kevés a túléléshez.

Pár perc múlva már iszonyatosan csípi a füst a torkomat és az orromat. Hamarosan köhögni kezdek, a tüdőm pedig mintha kigyulladt volna. A rosszullét hamarosan kétségbeesésbe csap át, amikor minden egyes lélegzetvételnél perzselő fájdalom árad szét a mellkasomban. Alighogy sikerül menedékbe húzódnom egy sziklakibúvó alatt, öklendezni kezdek, elvesztegetve amúgy is elég soványka vacsorámat és minden csepp vizet, ami a gyomromban maradt. Négykézláb mászom tovább, és addig öklendezem, amíg végül már nincs mit kihányni.

Tudom, hogy nem állhatok meg, de egész testemben remegek, rettenetesen szédülök és fulladozom. Egy korty vízzel megnedvesítem a számat, köpök egyet, aztán iszom pár kortyot a palackból. *Egy perced van*, mondom magamban. *Egy percet pihenhetsz*. Az időt arra használom, hogy rendbe tegyem a felszerelésemet: feltekerem a hálózsákat, aztán mindent belegyömöszölök a hátizsákba. Lejárt az egy perc. Tudom, hogy tovább kell mennem, de a füst teljesen elkábít. A gyors léptű vadállatok már messzire járnak, és nélkülük nem tudom, merre meneküljek tovább. Korábban még nem jártam az erdőnek ezen a részén, most láttam először olyan nagyobb sziklákat, amilyenek a tövében az előbb menedéket kerestem. Vajon hová akarnak terelni a Játékmesterek? Vissza a tóhoz? Vagy egy veszélyekkel teli, ismeretlen terület felé? Alig néhány órája pihentem a

tónál, amikor kitört az erdőtűz, amikor a támadás megkezdődött. Ha párhuzamosan haladok a tűzzel, talán meg tudom kerülni, és vissza tudok jutni valahogy a tavacskához. A lángfálnak is vége kell hogy legyen egyszer, és a tűz nem fog a végtelenségig égni. Nem azért, mert a Játékmesterek nem tudnák táplálni, hanem mert a nézők előbb-utóbb ezt is unalmasnak találnák. Ha valahogy vissza tudnék jutni a tűz vonalán túlra, elkerülhetném a Hivatásosakat. Amikor végül úgy döntök, megpróbálok egy hatalmas kört leírva visszakerülni a tűztenger túloldalára, és bevállalom a hosszú, kacskaringós utat, sarkamban a pokoli tűzáradattal, a fejemtől alig fél méterre becsapódik a sziklába az első tűzgolyó. Kiugrom a kiszögellés alól, a félelem újabb hulláma ad erőt.

A Viadal érdekes fordulatot vett. Azért gyújtottak tüzet, hogy kiugrasszanak bennünket a rejtekhelyeinkről. A közönség megkapja, amire vágyik, kezdődik az igazi móka. Amikor meghallom a következő süvítést, körül sem nézek, csak hasra vágódom. A tűzgolyó tőlem balra csapódik be, eltalál egy fát, amiből pár másodperc múlva már csak hamu marad. Ha itt maradok, végem. Alig ugrok talpra, amikor a harmadik tűzgolyó is becsapódik, és ott, ahol fél másodperce hasaltam, hatalmas tűzoszlop emelkedik az ég felé. Az idő elveszíti értelmét, ahogyan kétségbeesetten próbálok félreugrani az egymás után becsapódó tűzgolyók elől. Nem tudom, honnan lövik ki őket, de biztosan nem egy légpárnásból. Ahhoz nem elég meredek a becsapódási szög. Talán ezt az egész erdősávot

telerakták a fák és a sziklák mögé rejtett precíziós katapultokkal. Valahol egy hűvös, ragyogóan tiszta teremben egy Játékmester üldögél egy vezérlőpult előtt; ujját a kioldó gombra helyezi, és egy apró mozdulattal véget vethet a szenvedéseimnek. Elég egyetlen telitalálat.

Bármilyen ködös terveim is voltak még az imént a tavacskához való visszatéréssel kapcsolatban, mostanra mind semmivé vált, ahogyan cikcakkban futva, nyakamat behúzva próbálom kerülgetni a tűzgolyókat. A golyók alig nagyobbak egy almánál, viszont a becsapódáskor irtózatosszerű erővel robbannak. Minden érzékszervemmel, minden egyes idegszállal a túlélésre koncentrálok. Nincsen idő végiggondolni, hogy a megfelelő irányba mozdulok-e. Ha süvítést hallok, csinálnom kell valamit, különben végem.

Valami mégis hajt tovább előre. Egész életemben néztem a Viadal közvetítését, ezért tudom, hogy az aréna egy-egy adott területén egy bizonyos támadásra lehet számítani. Ha el tudok menekülni erről a részről, talán sikerül a katapultok lőtávólán kívül kerülnöm. És talán egy viperával teli verem mélyén kötök ki... De ezen egyelőre nincs kedvem parázni.

Nem tudom megmondani, meddig ugrálok a tűzgolyók elől, de egyszer csak mintha megszűnnének a támadások. Aminek nagyon örülök, mert megint öklendezni kezdek. Ezúttal valami savas anyagot, ami átkozottul marja a torkomat, és még az orromba is jut belőle. Muszáj megállnom, a testem görcsbe rándul, ahogy próbál megszabadulni a mérgektől, amiket a támadás során

beszívtam. Várom a tűzgolyó becsapódását megelőző süvítést, a jelet, hogy ismét neki kell iramodnom. De hirtelen csend támad. Az öklendezés annyira megerőltető, hogy könny szökik a szemembe. Teljesen átizzadtam a ruhámat. A füst és a hányás bűzébe megpörkölődött haj szaga keveredik. Ahogy végigtapogatom a hajfonatomat, kiderül, hogy az egyik tűzgolyó leégetett belőle vagy tizenöt centit. A megfeketedett hajszálok szétporladnak az ujjaim között. Döbbsen bémegyek ezt az átalakulást, amikor újra meghallom a tűzgolyók süvítését.

Az izmaim ösztönösen működésbe lépnek, de ezúttal nem elég gyorsan. A tűzgolyó közvetlenül mellettem csapódik be a földbe, de előtte még súrolja a jobb lábikrámat. Ahogy meglátom, hogy a nadrágom szára tüzet fog, teljesen kiakadok. Megfordulok, négykézláb mászva menekülök visszafelé. Üvöltök, és próbálok minél távolabb kerülni ettől a borzalomtól. Amikor végül egy pillanatra feleszmélek, többször végighúzom a lábamat a földön, hátha sikerül eloltanom a nadrágom lángoló szárát. És ekkor, anélkül, hogy végiggondolnám, mit csinálok, csupasz kézzel leszakítom a nadrágból még megmaradt szövetet.

Leülök a földre, a lángok alig néhány méterre táncolnak tőlem. Iszonyatosan fáj a vádlim, vörös hurkák borítják a kezemet. Annyira remegek, hogy moccanni sem bírok. Ha a Játékmesterek végezni akarnak velem, érkezett a tökéletes pillanat.

Cinna hangját hallom, ahogy az ékkövekkel kirakott drága ruhát hozza. „Katniss, a lány, aki lángra lobbant.”

A Játékmesterek biztosan remekül szórakoznak ezen. Még az is lehet, hogy a Cinna által tervezett gyönyörű ruhák ihlették a támadást. Tudom, hogy Cinna nem láthatta előre mindezt, de most biztosan együtt érez velem, mert ahhoz semmi kétség nem fér, hogy megszeretett. Mindent egybevetve most mégis úgy gondolom, jobb lett volna inkább anyaszült meztelenül felállni a harci szekérre.

A támadás véget ért. A Játékmesterek nem akarnak megölni. Legalábbis egyelőre. Mindenki tudja, hogy ha úgy tartaná kedvük, a Viadal kezdetét jelentő gongszó utáni másodpercekben simán elpusztíthatnának mindenkit. De a Viadalban éppen az a legjobb buli, hogy a kiválasztottak egymást gyilkolják le. Időnként azért a Játékmesterek is megölnék egy-egy résztvevőt, csak hogy mindenki lássa: megtehetik. Legtöbbször azonban inkább úgy alakítják a dolgokat, hogy a kiválasztottak kénytelenek legyenek szemtől szemben megütközni egymással. Ebből pedig az következik, hogy amennyiben nem lőnek rám a tűzgolyókkal, legalább egy játékos van még rajtam kívül a közelben.

Ha lehetne, felmásznék egy fára, hogy elrejtőzzek, de még mindig túl sűrű a füst, és valószínűleg megfulladnék. Nagy nehezen felállók, és sántikálva arrébb megyek az égboltot megvilágító lángfaltól. Mintha nem üldözne tovább a tűz, már csak a fekete füstfelhők követnek.

Egy másfajta fény, a napfény kezd átszűrődni a sűrű füstön. Az örvénylő füst felfogja a napsugarakat. Alig látok valamit. Legfeljebb tizenöt méter a látótávolság.

Bárki könnyen elrejtőzhet ilyen körülmények között. Elővigyázatosságból nem ártana elővenni a késemet, bár kétlem, hogy huzamosabb ideig képes lennék a kezemben tartani. A fájdalom a kezemben össze sem hasonlítható azzal, amit a vádlimban érzek. Gyűlölöm az égési sebeket, világéletemben gyűlöltem, még azt is, amikor a sütővel kicsit megégettem az ujjamat. Ennél borzalmasabb fájdalmat nem tudok elképzelni, és soha nem volt ehhez hasonló égési sérülésem.

Annyira kimerült vagyok, hogy csak akkor veszem észre, hogy egy tavacskában vagyok, amikor már bokáig járok a vízben. A forrás táplálta tó hús vize egy sziklahasadékból buzog elő. Beledugom a kezemet a sekély vízbe, és a fájdalom azonnal enyhülni kezd. Anya is mindig valami ilyesmit mondott. Az égési sebekre először hideg vizet kell eresztetni. A hideg víz elvonja a hőt, vagy mi. De anya a kisebb égésekről beszélt. Talán most is ezt javasolná a kezeimre. De mit csináljak a vádlimmal? Egyelőre még ahhoz sem szedtem össze a bátorságomat, hogy megvizsgáljam, de a fájdalomból ítélve egészen más jellegű sérüléssel állok szemben.

Egy darabig a tavacska partján hasalok, a hús vízbe mártom a kezemet, a körmömre festett apró lángnyelveket nézegetem, amelyek már kezdenek lekopni. Szuper. Azt hiszem, a tűzből egy életre elegendő lett.

Lemosom a vért és a kormot az arcomról. Megpróbálom végiggondolni, hogy mit tudok az égési sérülésekről. A Peremben elég gyakori az ilyen sérülés,

mivel szénnel fűtünk, és széntüzelésű sütőket használunk. A bányarobbanásokról nem is beszélve... Egyszer beállított hozzánk egy család egy eszméletét veszített fiatal férfival. Könyörögtek anyának, hogy segítsen. A körzet orvosa, aki a bányászokat kezelte, lemondott a férfiról, azt tanácsolta a családnak, hogy vigyék haza, mert hamarosan meg fog halni. A család azonban nem nyugodott bele a dologba. Eljöttek hozzánk, a konyhaasztalra fektették az ájult férfit. Csak egy pillantást vettem a combján tátongó sebre, a szénné égett húsrá, amely alól kilátszott a csont, aztán kirohantam a házból. Az erdőbe mentem, egész nap vadásztam, és egész nap kísértett az összeégett férfi és apám halálának emléke. Az egészben az volt a legmegdöbbentőbb, hogy Prim, aki még a saját árnyékától is félt, otthon maradt, és segített anyának. Anya szerint a gyógyítók születnek, ezt a mesterséget nem lehet megtanulni. Minden tőlük telhetőt megtettek, de a férfi végül meghalt, ahogyan az orvos mondta.

Lassan kezdeni kellene valamit a lábammal, de még mindig nem visz rá a lélek, hogy megnézzem. Mi van, ha olyan csúnya a sebem, mint annak a férfinak? Mi van, ha kilátszik a csontom? Aztán eszembe jut, mit mondott anya: ha egy égési sérülés súlyos, előfordul, hogy az áldozat nem érez fájdalmat, mert az idegek is elpusztulnak. Ebből merítetek bátorságot, aztán felülök, és magam elé húzom a lábamat.

Kis híján elájulok, amikor meglátom a vádlimat. A hús vörösen csillog, és a lábamat hólyagok borítják. Lassan,

mélyet lélegzem, a kamerák ebben a pillanatban is az arcomat mutatják. Nem árulhatom el, hogy mennyire megrémít a sérülés. Már amennyiben szeretnék segítséget kapni. Szánalomból nem fognak segíteni rajtam. Viszont, ha látják, hogy nem adod fel, csodálni fognak, és akkor talán van még remény. Térdnél levágom a nadrágom szárát, pontosabban, ami megmaradt belőle, és alaposabban szemügyre veszem a sebet. Nagyjából tenyérsi területen égett meg a lábam. A bőröm nem feketedett meg. Úgy ítélem meg a helyzetet, hogy nem árthat, ha víz éri a sebet. Óvatosan kinyújtom a lábamat, és belemártom a tavacskába, a bakancsom sarkát egy kiugró sziklára támasztom, hogy ne szívja meg magát túlságosan a bőr, aztán sóhajtok, mert a fájdalom szinte azonnal enyhül a hűs víz hatására. Tudom, hogy vannak olyan növények, amik felgyorsítják a gyógyulást, de nem ugrik be egy sem. Egyedül a víz és az idő gyógyító hatására számíthatok.

Indulnom kellene. A füst ugyan fokozatosan feloszlik, de még mindig elég sűrű és fojtogató. Viszont ha továbbra is ebbe az irányba haladok, el a tűztől, szinte biztos, hogy belerohanok a Hivatásosakba. Ráadásul abban a pillanatban, ahogy kiemelem a lábamat a vízből, olyan éles fájdalmat érzek, hogy muszáj azonnal visszadugnom. A kezeim valamivel jobb állapotban vannak. Rövid időre ki tudom emelni őket a vízből anélkül, hogy megörlődnék a fájdalomtól. Így szép lassan elrendezem a felszerelésemet. Először megtöltöm a palackot, aztán jóddal fertőtlenítem a vizet, majd

elegendő idő elteltével nekilátok, hogy hidratáljam a szervezetemet. Kis idő múlva sikerül rávennem magam, hogy elrágcsáljak egy kekszet, ami valamelyest megnyugtatta a gyomromat. Összehajtogatom a hálózszakomat. Néhány apró fekete foltot leszámítva viszonylag ép maradt. A kabátom viszont rosszabbul járt. Rettenetes szagot áraszt, és csúnyán összeégett, a hátán, jókora területen helyrehozhatatlanul megsérült. Levágom a tönkrement részt. Az új kabátomnak elég érdekesre sikerül a szabása. A hasamig ér. A kapucnija viszont sértetlen maradt, ami azért jóval több a semminél.

A fájdalom ellenére kezdek elálmosodni. Felmásznék egy fára pihenni, csak hogy ott túl könnyen kiszúrhatnak. Ráadásul képtelen lennék eltávolodni a tavacskától. Szépen elpakolom a holmimat, a vállamra veszem a hátizsakomat, de képtelen vagyok elindulni. Találok néhány vízinövényt, aminek ehető a gyökere. A maradék nyúlhúsból és a gyökerekből összeütök egy kis vacsorát. Vízet kortyolok. A nap lassan végigkúszik az égbolton. Mégis hol találhatnék ennél biztonságosabb helyet? Hátradőlök, még a hátizsakomat sem veszem le. *Ha a Hivatásosak engem akarnak, hát tessék, itt vagyok, gondolom, mielőtt álomba merülök. Keressenek csak meg.*

Naná, hogy megtalálnak. Még szerencse, hogy készen állok az indulásra, mert amikor meghallom a léptek zaját, alig egy percem marad, hogy eltűnjek. Alkonyodik. Alig riadok fel, máris talpra ugrom, és rohanni kezdek. Keresztülgázolok a tavacskán, és eltűnök a bozótban. A

lábam miatt nem tudok olyan gyorsan haladni, de üldözőim sem olyan fürgék már, mint a tűz előtt. Köhögnek, és rekedt hangon kiabálnak egymásnak.

Ennek ellenére fokozatosan bekerítenek, mint egy vadkutya falka, így aztán azt teszem, amit hasonló helyzetben mindig is csináltam. Kiválasztok egy magas fát, és felmászom. Ha a futástól fájt a lábam, a fára mászás valóságos kínszenvedés, amelletts ugyanis, hogy erőlködnöm kell, kénytelen vagyok hozzáérni megégett tenyeremmel a fa kérgéhez. Azért még így is elég gyorsan mászom, és mire üldözőim a fa alá érnek, már hat méter magasan vagyok. Egy pillanatra mindenki megáll, és szemügyre veszi a másikat. Remélem, nem hallják meg, ahogy a szívem kalapál.

Ez ennyi volt, gondolom. Mégis mennyi esélyem van ellenük? Hatan vannak, az öt Hivatásos meg Peeta, és az egyetlen vigaszom, hogy ők is borzalmasan festenek. De még így is elég egy pillantást vetni a fegyvereikre. Az arcukat nézem, vigyorognak, a fogukat vicsorgatják. Könnyű préda vagyok. Nem kecsegtet sok jóval a helyzet. Ám ekkor rájövök valamire. Nagyobbak és erősebbek nálam, ehhez nem fér kétség, viszont nehezebbek is. Nem véletlen, hogy mindig én másztam fel a magasabban lévő gyümölcsökért, én loptam ki a tojást a madárfészkekből, nem pedig Gale. Még a legkisebb Hivatásosnál is legalább huszonöt-harminc kilóval könnyebb vagyok.

Mosolygok. – Hogy ityeg a fityeg odalent? – kiáltok le vidáman. Egy pillanatra mindannyian megdöbbennek, de

tudom, hogy a közönség imádni fogja, amit most csinálok.

– Egész jól – kiáltja a fiú a Második Körzetből. – És odafent?

– Kicsit meleg van – mondom, és szinte már hallom is a kapitóliumi nézők nevetését. – Viszont sokkal jobb a levegő. Miért nem másztok fel ti is?

– Azt hiszem, én felmegyek – szólal meg ugyanaz a fiú.

– Tessék, Cato, fogd! – mondja a lány az Első Körzetből, és a fiú kezébe nyomja az ezüst íjat és nyilakkal teli tegez. Az én íjam! Az én nyilaim! Már a látványuktól olyan mérges leszek, hogy legszívesebben üvöltenék, magamra haragszom és az áruló Peetára, amiért a Bőségszarunál elterelte a figyelmemet. Próbálok a szemébe nézni, de szándékosan kerüli a tekintetemet, miközben tisztára törli a kése pengéjét a ruháján.

– Nem – mondja Cato, és eltolja magától a felkínált íjat. – Inkább a kardomat használom. – Megpillantom a szóban forgó fegyvert: a rövid, széles pengéjű tör Cato övéén lóg.

Hagyok időt Catónak, hogy felkapaszkodjon az egyik alsó ágra, aztán elindulok felfelé. Gale szerint olyan vagyok, mint egy mókus, olyan gyorsan mászom fel akár a legvékonyabb ágakon is. Ezt részben azért tudom megcsinálni, mert könnyű vagyok, részben pedig azért, mert rengeteget gyakoroltam. Tudni kell, hogy hová rakja az ember a kezét meg a lábát. Újabb tíz méterrel magasabban járok, amikor meghallom a reccsenést.

Lepillantok, Cato hadonászva zuhan a mélybe, az ággal együtt, amibe kapaszkodott. Keményen csapódik a földre, éppen azért imádkozom, hogy törje ki a nyakát, amikor feltápáskodik, és vadul szitkozódni kezd.

A lány az íjjal, akit valaki Glimmernek szólít – röhejes, milyen neveket képesek adni a gyerekeknek az Első Körzetben –, szóval ez a Glimmer elkezd felfelé mászni a fán, de amikor recsegni kezdenek a lába alatt az ágak, van annyi esze, hogy megálljon. Most már legalább huszonöt méter magasan vagyok. Glimmer megpróbál lelőni, de azonnal látszik, hogy nem ért az íjhoz. Viszont az egyik nyíl még így is elég közel fúródik a fa törzsébe ahhoz, hogy elérjem, és kihúzzam. Lóbálom a zsákmányt, mintha csakis azért szedtem volna ki a nyilat a fából, hogy bosszantsam őket. Pedig úgy tervezem, hogy az első adandó alkalommal használni fogom. Meg tudnám ölni őket, mindegyiket, ha az ezüstözött íj egyszer a kezembe kerülne.

A Hivatásosak körben állnak a fa alatt, hallom, ahogy fojtott hangon morgolódnak, nagyon bosszantja őket, hogy bolondot csináltam belőlük. Lassan alkonyodni kezd, hamarosan kénytelenek lesznek felfüggeszteni a támadást. Peeta hangját hallom, ahogy rekedten így kiált: – Hagyjuk, hadd maradjon fenn a fán. Úgysem tud hová menni. Majd reggel ellátjuk a baját.

Nos, egy dologban tökéletesen igaza van. Nem nagyon megyek sehová. Elmúlt a hús víz fájdalmat enyhítő hatása, a sebeim újra iszonyatosan lüktetnek. Lejjebb ereszkedem egy villás ághoz, és nagy nehezen sikerül

valami fekhelyet készítenem magamnak. Felveszem a kabátomat. Kiterítem a hálózsákat. Az övemmel hozzákötözöm magamat az ághoz, és visszafojtom a nyöszörgésemet. A hálózsák azonban túl meleg a sebes lábamnak. Felhasítom a zsák anyagát, és kidugom a lábamat a résen. Vizet permetezek a sebre és a kezemre.

Elszállt belőlem minden harciasság. A fájdalom és az éhség teljesen legyengít, de képtelen vagyok rávenni magam, hogy bekapjak valamit. Még ha az éjszakát túl is élem valahogy, vajon mit hoz a hajnal? A lombsátorba bámulva próbálok pihenni kicsit, de a lüktető sebek egy pillanat nyugtot sem hagynak. A madarak éjszakai pihenőjükhöz készülődnek, altatódalt énekelnek bókáiknak. Előbújnak az éjszakai állatok. Valahol bagoly huhog. Egy bűzös borz alig érezhető szaga vegyül a füstbe. A szomszéd fáról valami állat – talán egy oposszum – bámul, a szeme megcsillan a Hivatásosak fáklyáinak fényében. Hirtelen felkönyökölök. Várjunk csak, ez nem is egy oposszum. Jól ismerem az oposszum üvegesen csillogó szemeit. Az a helyzet, hogy nem egy állat bámul a másik fáról. A lemenő nap utolsó sugaraiban sikerül kivennem, hogy ki leskelődik némán az ágak közül. Ruta.

Vajon mióta lehet ott fenn? Valószínűleg mindvégig ott kuksolt. Mozdulatlaná dermedt, senki sem vette észre, ő pedig figyelte, hogyan bontakoznak ki az események a mélyben. Kevéssel előttem mászhatott fel a fára, amikor meghallotta a közelgő falka trappolását.

Egy darabig egymás szemébe bámulunk. Aztán anélkül, hogy akár csak egy levelet is megzörgetne, Ruta kinyújtja apró kezét, és a fejem fölé mutat.

Felemelem a fejemet, és a lombok közé bámulok, oda ahová Ruta mutat. Először fogalmam sincs, mire gondol, aztán egyszer csak, úgy négy-öt méterrel felettem, a sápadt alkonyi fényben megpillantok egy elmosódott tárgyat. Mi a fene lehet? Talán valami állat? Nagyjából akkora, mint egy mosómedve, de lágyan ringatózva lóg lefelé egy ágról. És van itt még valami. Az alkonyi erdő jól ismert neszeibe különös, halk zümmögés vegyül. Ebben a pillanatban rájövök, hogy mire mutatott Ruta. Egy darázsfészekre.

Hirtelen elönt a rémület, de szerencsére van annyi lélekjelenlétem, hogy nem sikoltok fel. Különben sem tudhatom, milyen darazsak élnek ebben az erdőben. Talán csak a közönséges „ha békén hagyysz, mi sem bántunk” fajtából valók. De mivel itt most a Viadal arénájában vagyunk, nem sok esélyét látom, hogy közönséges darázsfészekbe botlottam. Sokkal valószínűbb, hogy a Kapitólium mutánsaival van dolgom, a nyomkövető vadászdarazsakkal. A fecsegőposztáthoz hasonlóan ezeket a gyilkos rovarokat is génlaboratóriumokban fejlesztették ki, és a körzetek stratégiai fontosságú pontjaira telepítették a háború éveiben, mint valamiféle különleges taposóaknákat. A vadászdarázs nagyobb a közönséges daráznál, a teste jellegzetes aranyszínű, a csípése helyén szilva nagyságú dudor keletkezik. Az emberek többsége csak néhány fullánkot bír elviselni. De

olyan is van, hogy az áldozat az első csípéstől meghal. A túlélőknek olyan borzalmas hallucinációi lesznek a darázméregtől, hogy sokan egyszerűen megőrülnek. És ez még nem minden: ezek a darazsak képesek levadászni bárkit, aki zargatja a fészkeket, és megpróbál végezni velük. Innen ered a „vadász” jelző a nevükben.

A háborút követően a Kapitólium elpusztította a város körül elhelyezett darázsfészkeket, de a körzetek közelében lévőket nem bántották. Gondolom, ezzel is a gyengeségünkre akarnak emlékeztetni, ugyanúgy, mint a Viadallal. Már csak a darazsak miatt sem érdemes elhagyni a Tizenkettedik Körzet területét. Amikor Gale meg én véletlenül vadászdarázsfészekbe botlottunk, gondolkodás nélkül menekülni kezdtünk az ellenkező irányba.

Szóval egy ilyen fészek lóg a fejem felett? Visszanézek Rutára, hátha van valami ötlete, hogyan mászhatnék ki a csávából, de a lány közben eltűnt a lombsátorban.

Az adott helyzetben igazából tök mindegy, milyen darázs fészkel a fán. Megsebesültem és csapdába estem. Kapok ugyan egy kis haladékot, a sötétség elodázza a problémát, de mire felkel a nap, a Hivatásosak biztosan kitalálják, hogyan végezzenek velem. Nincsen választásuk, azok után, hogy ország-világ előtt hülyét csináltam belőlük. Egyedül a fejem felett himbálózó darázsfészek segíthet. Ha valahogy sikerülne ledobni rájuk, talán el tudnék menekülni. De ezzel kockára teszem az életemet.

Természetesen nem tudok elég közel mászni a fészekhez, hogy levágjam. El kell fűrészelnem az ágot a tövénél, és a gallyal együtt kell ledobnom a fészket. A késem fűrészfogas része pont megfelel a célnak. De vajon a kezem bírni fogja? És nem fogom felriasztani a darázsrajt a fűrészelés keltette rezgéssel? És mi van, ha a Hivatásosak rájönnek, mire készülök, és odébb költöztetik a táborukat? Ezzel egy pillanat alatt dugába dőlne a tervem.

Rájövök, hogy kizárólag akkor van esélyem, hogy észrevétlenül elfűrészeljem az ágot, amikor este felhangzik a himnusz. A himnusz viszont bármelyik pillanatban felharsanhat. Kikászálódok a hálózásából, megbizonyosodom róla, hogy a kés nem fog kicsúszni az övemből, aztán elkezdek felfelé mászni. Ez már önmagában véve veszélyes, mert az ágak elvékonyodnak, és még az én súlyomhoz sem elég erősek, de azért kitartóan mászom tovább. Amikor elérem azt az ágot, amelyiken a darázs-fészek lóg, a zümmögés jól hallhatóvá válik. Az viszont továbbra sem derül ki, hogy milyen fajta darázsok lakják a fát. *A füst*, ugrik be hirtelen a megoldás. *A füst elkábította őket.* A füst volt a lázadók egyetlen hatékony fegyvere a háború idején a vadászdarázs-rajok ellen.

Az éjszakai égbolton felragyog a Kapitólium címere, és megszólal a himnusz. *Most vagy soha*, mondom magamban, és elkezdem fűrészelni a fát. A hólyagok kifakadnak a jobb tenyeremen, ahogyan ügyetlenül rángatom előre-hátra a kést. Ha sikerül vágatot

csinálnom, már könnyebben megy a munka, de még így is alig bírom. A fogamat csikorgatva fűrészzelek tovább, időnként felpillantok az égre, és látom, hogy ma sem halt meg senki. De nincsen semmi baj. A közönség a képernyők előtt marad, engem néznek, ahogyan lesérülve kuporgok a fán, miközben alattam a falka lesben áll. A himnusz lassan véget ér, még csak a faág háromnegyed részét vágtam át, amikor elhallgat a zene, az ég elsötétül, és muszáj leállnom.

Most mit csináljak? Talán be tudnám fejezni vakon is a dolgot, kitapogatva az ágat, de nem biztos, hogy ez lenne a legokosabb megoldás. Ha a darazsak túlságosan bekábultak a füsttől, ha a darázsfészek beakad, miközben lefelé zuhan, ha menekülni próbálok, akkor ez az egész csak végzetes időpocsékolás. Inkább várok hajnalig, gondolom, aztán felmászom ide, és ledobom a nyakukba a darázsfészket.

A Hivatásosak fáklyáinak halvány fényében óvatosan visszamászom a villásan elágazó faághoz, ahol is kellemes meglepetés vár. A hálózsákomon egy kicsi műanyag tégelyt találok, amihez egy kis ezüst ejtőernyő kapcsolódik. Támogatóm első ajándéka! Haymitch biztos a himnusz alatt küldte be. A tégely kényelmesen elfér a tenyeremen. Mi lehet benne? Biztosan nem kaja. Letekerem a fedelét, és az illatból már tudom, hogy valami gyógykenőcs lesz. Óvatosan megtapogatom a krém felszínét. Mintegy varázsütésre megszűnik az ujjhegyemben lüktető fájdalom.

– Ó, Haymitch! – suttogom. – Köszönöm. – Akkor mégsem hagyott cserben. Nem hagyott teljesen magamra. Csillagászati összegbe kerülhetett ez a kis tégely gyógykenőcs. Az is lehet, hogy nem egy, hanem jó néhány támogató dobta össze a pénzt. Számomra viszont mindennél többet ér.

Két ujjamat a kenőcsbe mártom, és óvatosan bekenem a lábamat. A hatás egyszerűen varázslatos, alig érintkezik a sérült felülettel a krém, a fájdalom abban a pillanatban megszűnik, és csak valami kellemes, hűsítő érzés marad utána. Ez nem olyan kotyvalék, amit anya csinált erdei gyógynövényekből, ezt a balzsamot a Kapitólium laboratóriumaiban fejlesztették ki. Miután lekezelem a lábamat, vékonyan bekenem a kezemet is. Becsomagolom a tégelyt a kis ejtőernyőbe, és befészkélem magamat a hálósákba. Most, hogy megszűnt a fájdalom, alig helyezkedem el, pillanatok alatt álomba merülök.

Alig néhány méterre tőlem egy madár telepedik az egyik ágra, és énekével jelzi, hogy új nap virradt. A hajnali szürkületben szemügyre veszem a kezemet. A csúnya, vörös hurkák helyén rózsaszín és puha a bőr. A lábam mintha továbbra is lángolna, de előző nap sokkal mélyebb volt a seb. Újra bekenem a sebet, aztán csendben összepakolom a holmimat. Bármilyen történjék is, lépnem kell, nincs vesztegetni való időm. Valahogy sikerül lenyomnom a torkomon egy kekszet és egy darabka szárított húst, aztán iszom pár korty vizet. Előző nap

szinte mindent kihánytam, és máris érzem az éhség hatását.

A Hivatásosak falkája és Peeta még alszik. A testhelyzetéből ítélve – hátát a fa törzsének támasztva ül – Glimmer van őrségben, de annyira kimerülhetett, hogy elnyomta az álom.

Hunyorogva próbálom kivenni Rutát a szomszéd fán, de sehol sem látom. Mivel ő hívta fel a figyelmemet a darázsfészekre, tartozom neki annyival, hogy figyelmeztetem. Ráadásul, ha ma meghalok, azt szeretném, hogy Ruta győzzön. Hiába jelentene némi extra élelmet a családomnak, még a gondolatát sem bírom elviselni, hogy Peeta nyeri meg a Viadalt.

Suttogva szólítom Rutát, és hamarosan megpillantom tágra nyílt, rémült szemeit. Ujjával újra a fejem felett lógó darázsfészekre bök. A késemet magam előtt tartva fűrészelő mozdulatot teszek. Ruta bólint, aztán eltűnik. Az egyik közeli fa lombja megzörren. Aztán valamivel távolabbról hallatszik a levelek susogása. Ekkor jövök rá, hogy Ruta fáról fára ugrál. Alig bírom megállni, hogy hangosan felnevessek. Ezt mutatta be a Játékmestereknek? Elképzelem, ahogy Ruta a Kiképzőközpont tornatermében repked, anélkül, hogy a padlót érintené. Tíz pontot simán adhattak volna neki.

Pirkad, a felkelő nap sugarai rózsaszínűre festik az ég alját. Nem várhatok tovább. Az előző éjszaka gyötrelmeihez képest most szinte könnyedén kúszom felfelé az ágak között. Nemsokára már ott kuporgok annál az ágnál, amelyiken a darázsfészek himbálózik,

belehelyezem a kést a vágatba, és már éppen nekilátnák, hogy tovább fűrészeljek, amikor valami mozgolódásra leszek figyelmes. Egy ragyogó aranyszínű vadászdarázs vánszorog a fészek szürke, pergamenszerű felszínén. Szemmel láthatólag kicsit még be van lassulva, de él és mozog, ami azt jelenti, hogy hamarosan a többiek is megjelennek. Izzadni kezd a tenyerem, a verejtékcseppek a balzsam tetején gyöngyöznek, megpróbálom szárazra törölni a tenyeremet a pólómon. Ha nem sikerül villámgyorsan levágnom az ágot, a darázsraj felébred, és rám ront.

Most már nincs értelme feladni. Nagy levegőt veszek, megmarkolom a kés nyelét, és teljes erőből fűrészelni kezdek. *Előre, hátra, előre, hátrál* A vadászdarázsak zümmögni kezdenek, és hallom, hogy előbújnak a fészekből. Éles fájdalom nyilall a térdembe, ahogy az egyik darázs megcsíp, és tudom, hogy hamarosan megtalálnak a többiek is. *Előre, hátra, előre, hátra!* Abban a pillanatban, ahogy a kés átvágja az ágot, megpróbálom minél messzebb hajítani magamtól. A fészek zuhan lefelé, keresztül az alsóbb ágakon, időnként megakad egyik-másik gallyban, de a végén valahogy mindig kiszabadul, aztán tompa puffanással a földbe csapódik. A fészek szétreped, mint egy tojás, a dühödt vadászdarázsak kirajzanak a szabadba.

Még egy csípést érzek az arcomon, és egy harmadikat a nyakamon, a darázsak mérgétől azonnal szédülni kezdek. Fél kézzel kapaszkodom a fába, miközben a másik kezemmel kirántom a horgas végű fullánkokat a

húsomból. Szerencsére csak három darázs mart meg, mielőtt ledobtam a fészket. A többi rovar már a földön keres magának célpontot.

Elszabadul a pokol. A Hivatásosak egy elsőpró erejű vadászdarázs-támadásra riadnak fel álmukból. Peetának és néhány Hivatásosnak van annyi lélekjelenléte, hogy csapat-papot hátrahagyva menekülőre fogja. Hallom, ahogy azt üvöltik: „A tóhoz! A tóhoz!”. Abban reménykednek, hogy a vízben le tudják rázni a darázsakat. Elég közel lehet a tó, ha azt hiszik, hogy sikerül lehagyniuk a dühödt rovarokat. Glimmernek és a lánynak a Negyedik Körzetből nincsen szerencséje. A darázsak borzalmasan összezsipkedik őket, mielőtt el tudnának menekülni. Glimmer teljesen becsavarodik, sikoltozva próbálja elhessegetni a megvadult rovarokat az íjával, de persze nem sikerül neki. Segítségért kiált, de a többiek természetesen nem fordulnak vissza. A másik lány tántorogva eltűnik a szemem elől, de kizártnak tartom, hogy eljut a tóhoz. Glimmer közben összeesik, percekig kétségbeesetten vonaglik a földön, aztán nem mozdul többé.

A darázsfészkekből csak az üres héj marad. A rovarok üldözőbe vették a többieket. Nem hiszem, hogy visszajönnek, de nem akarok kockáztatni. Leugrom a fáról, és futva indulok a tóval ellenkező irányba. Szédülök a darázsak mérgétől, de visszatalálok a saját kis tavacskámhöz, és lemerülök a víz alá, hátha időközben a nyomomba szegődtek a darázsak. Úgy öt perc múlva kimászom a parti sziklákra. Nem túlzás, amit a

vadászarazsak csípéséről mesélnek. A térdemen a csípés helyén nem szilva, hanem inkább narancs méretű dudor keletkezett. Ahonnan kihúztam a fullánkokat, bűzös, zöld genny szivárog.

A dudor. A fájdalom. A genny. A haldokló Glimmer vonagló teste a földön. Alig kelt fel a nap, máris mennyi borzalom. Nem akarok belegondolni, hogyan nézhet ki Glimmer. A testét felismerhetetlenségig eltorzítják a csípések. Feldagadt ujjai az újra kulcsolódnak...

Az íj! Egyik gondolat követi a másikat, és mielőtt felfognám, mit teszek, újra talpon vagyok, és visszafelé tántorgok a fák között Glimmerhez. Az íj. A nyilak. Meg kell szereznem őket. Még nem sütötték el az ágyút, Glimmer talán kómába esett, a szíve még viaskodik a darázsméreggel. De amint megáll, és az ágyúdörgés tudatja mindenkivel, hogy a lány meghalt, megjelenik az égen egy légpárnás repülő, hogy elvigye a holttestét, az egyetlen íjjal és a tegezzel együtt, amit az arénában láttam. Nem hagyhatom, hogy még egyszer lenyúlják az orrom elől!

Abban a pillanatban, amikor megérkezem Glimmer holttestéhez, eldördül az ágyú. A vadászarazsaknak semmi nyoma. A lány, aki olyan lélegzetelállítóan gyönyörű volt aranszínű ruhájában az interjú éjszakáján, most felismerhetetlen. Az arcvonásai gyakorlatilag eltűntek, az összes végtagja háromszorosára dagadt. A fullánkok helyén keletkezett kelések kezdenek kifakadni, bűzös zöld gennyet okádva magukból. Muszáj eltörnöm feldagadt ujjait egy kővel, hogy ki tudjam szabadítani az

íjat. A tegez a hátán volt, és most beszorult a teste alá. A kezénél fogva rángatom, hátha sikerül hasra fordítanom, de a húsa gyakorlatilag szétmállik a kezemben, én pedig hátratántorodom, és a földre huppanok.

Ez most tényleg megtörténik? Ez a valóság? Vagy már hallucinálok? Erősen összeszorítom a szememet, próbálok egyenletesen lélegezni a számon keresztül, hátha nem hányom össze magamat. A reggelinek a gyomromban kell maradnia, mert kizárt, hogy a következő néhány napban alkalmam nyílik majd vadászni. Másodszor is eldördül az ágyú, ezúttal valószínűleg a Negyedik Körzetből való lány halálát jelzi. Hirtelen elhallgatnak a madarak, aztán felhangzik a jól ismert fütty, amivel figyelmeztetik egymást, hogy mindjárt megérkezik a légpárnás. Összezavarodom, először arra gondolok, Glimmer holttestéért jönnek, jóllehet ennek nincs sok értelme, mert még nem adtam fel, még nem sikerült megszereznem a tegezt. Előretántorodok, és ahogy ott térdelek, egyszer csak vadul hajladozni kezdenek körülöttem a fák. Az égbolt közepén kiszúrom a légpárnás repülőt. Rávetem magam Glimmer testére, mintha meg akarnám védeni, de ekkor megpillantom, ahogyan a másik lány holtteste a levegőbe emelkedik, és eltűnik.

– Csináld már! – parancsolok rá magamra. Összeszorított foggal benyúlok Glimmer teste alá, és a bordáinál fogva hasra fordítom. Nem bírom tovább, kapkodni kezdem a levegőt, ez az egész olyan, mint egy rémálom, már nem tudom eldönteni, hogy hol ér véget a

valóság, és hol kezdődnek a hallucinációk. Megragadom a nyilakkal teli ezüst tegez, de a szíja beakad valamibe – talán Glimmer lapockájába –, nagyot rántok rajta, és végül sikerül kiszabadítanom. Abban a pillanatban, ahogy megragadom a tegez, lépteket hallok. Többen rohannak felém a bozótban, a Hivatásosak visszatértek. Azért jöttek, hogy megöljenek, vagy a fegyvereikért, bár a kettő nem zárja ki egymást.

A meneküléshez már túl késő van. Előhúzó egy gennytől síkos nyilat a tegezből, és megpróbálom az új húrjára illeszteni, de egy helyett három húrt látok, és a gyomrom is felfordul a förtelmes büztől, úgyhogy képtelen vagyok felajzani a fegyvert. Nem tudom megcsinálni. Nem tudom megcsinálni. Nem tudom megcsinálni.

Amikor az első vadász magasba emelt dárdával, dobásra készen kiront a fák közül, már tudom, hogy elvesztem. Nem tudom hová tenni a Peeta arcára kiülő rémületet. Várom, hogy mikor fúródik belém a lándzsa. Peeta azonban leereszti a karját.

– Mi a fenét csinálsz még itt? – sziszegi ingerülten. Értetlenül bámulok rá, miközben víz csöpög a füle alatt befúródott fullánk végéről. Peeta egész teste csillog, mintha harmatban fürdött volna. – Meg vagy örülve? – Döfködni kezd a lándzsa tompa végével. – Kelj fel! Kelj már fel! – feltápászkodom, de Peeta tovább lökdös. Mi van? Mi folyik itt? Aztán Peeta hatalmasat taszít rajtam. – Fuss! – üvölti. – Fuss!

A háta mögött megpillantom Catót, amint éppen átverekszi magát a bozótoson. Ő is csurom víz, és csúnya csípésnyom éktelenkedik a szeme alatt. A napfény megcsillan kardja pengéjén, de aztán megfordulok, és rohanni kezdek, ahogyan Peeta mondta. Magamhoz szorítom az íjat és a nyilakat. Állandóan nekimegyek a semmiből előbukkanó fáknak. Minduntalan megbotlom, elveszítem az egyensúlyomat, és elesem. Elhagyom a tavacskámat, aztán már az erdő ismeretlen részén járok. A világ ijesztően eltorzul körülöttem. Egy pillangó ház méretűre növekszik, aztán milliónyi apró, csillogó szilánkra robban szét. A fák vérré változnak, és a bakancsomra fröccsennek. Hangyák másznak elő a kezemen a hólyagokból, és hiába próbálom, nem tudom lerázni őket magamról. Felmásznak a karomon, fel a nyakamba. Valaki üvölt, hosszan, élesen, és mintha soha nem akarná abbahagyni, hogy levegőt vegyen. Nem vagyok benne biztos, de mintha én üvöltenék. Megbotlom, és belezuhanok egy kis gödörbe, amit apró narancssárga buborékok vesznek körül, amelyek úgy zümmögnek, mint a vadászdarazsak. A térdemet felhúzó az államhoz, és várom a halált.

Rosszul vagyok, és teljesen összezavarodtam, egyetlen tiszta gondolat motoszkál a fejemben: *Peeta Mellark megmentette az életemet.* Aztán a hangyák belemásznak a szemembe, és minden elsötétül.

Időről időre felriadok a rémálomból, hogy aztán valami még borzalmasabb látomás vegye kezdetét. Minden félelmem, minden, amitől a szeretteimet féltem, olyan eleven képekben jelenik meg, hogy kénytelen vagyok elhinni: valóban megtörténik, amit látok. Minden alkalommal, amikor felébredek, azt gondolom, *végre, talán most már véget ér*, de újra meg újra tévedek. Az ébredés csak a gyötrelmek újabb fejezetének kezdetét jelzi. Össze sem tudom számolni, hányszor, hány különféle módon pereg le a szemem előtt Prim halála. Hányszor élem át újra az apám halála előtti perceket? Hányszor szaggatják darabokra a testemet? Mindezt a vadászdarázs mérge teszi, amelyet kifejezetten úgy terveztek, hogy célba vegye a félelem központját az ember agyában.

Amikor magamhoz térek, és kicsit kitisztul a fejem, mozdulatlanul várom, hogy mikor rohannak meg újra a rémképek. De végül, úgy tűnik, a méreg lassan lebomlik és kiürül a testemből. Ezzel együtt teljesen kikészültem, és nagyon gyenge vagyok. Még mindig az oldalamon fekszem, magzati pózban. Megtapogatom a szememet, mindkettő ép, nem tettek benne kárt a nem létező hangyák. Már az is iszonyatos erőfeszítésembe kerül, hogy kinyújtsam a végtagjaimat. Az egész testem sajog, annyi helyen megsérültem, hogy felesleges leltárt készíteni. Lassan, nagyon lassan sikerül felülnöm. Egy

szűk kis gödörben ülök, ami nem zümmögő, narancssárga buborékokkal van tele, mint a hallucinációmban, hanem lehullott, száraz falevelekkel. A ruhám nedves, de nem tudom megállapítani, hogy pocsolyavíz, harmat, eső, vagy izzadság áztatta át. Sokáig nem csinálok mást, csak a vizemet kortyolgom a palackból, és egy loncbokron felfelé kepesztő bogarat bámulok.

Vajon meddig hevertem itt a gödörben eszméletlenül? Reggel volt, amikor elájultam. Most délután van. De zsibbadó tagjaim arra engednek következtetni, hogy egy napnál több telt el, talán még kettő is. Ha így áll a helyzet, sosem fogom kideríteni, hányan éltek túl a darázstámadást. Glimmer és a lány a Negyedik Körzetből biztosan meghalt. De ott volt még a fiú az Első Körzetből, a két kiválasztott a Másodikból és Peeta.

Vajon ők belehaltak a csípésekbe? Ha életben maradtak, az utóbbi néhány nap nekik is legalább olyan borzalmas kellett, hogy legyen, mint nekem. És mi lehet Rutával? Olyan kicsi, vele egy kevéske méreg is könnyen végezne. Viszont... a vadászdarazsaknak utol kellett érniük őt, és Rutának talán sikerült égerutat nyernie.

Valami undorító, rossz íz járja át a számat, amin a víz sem segít. A loncbokorhoz vonszolom magamat, és letépek egy virágot. Óvatosan kitépem a porzószálat a bimbóból, és a nyelvem hegyére csöppentem a növény édes nektárját. A fenséges íz szétárad a számban, lecsorog a torkomba, a nyár, az otthoni erdő, és Gale közelségének emléke pezsdíti fel az ereimet. Eszembe jut az aratás napjának reggele, a beszélgetésünk Gale-lel.

– *Tudod, szerintem megcsinálhatnánk.*

– *Micsodát?*

– *Leléphetnénk a körzetből. Meglóghatnánk. Itt élnénk az erdőben. Te meg én, meg tudnánk csinálni.*

Aztán hirtelen azon kapom magam, hogy nem Gale-re, hanem Peetára gondolok... Peeta! *Megmentette az életemet!* Amikor összetalálkoztunk, már nem tudtam megkülönböztetni a valóságot a darázsméreg kiváltotta lázálmoktól. De ha ez igaz – az ösztöneim ezt súgják –, és Peeta tényleg megmentette az életemet, mégis miért tette? Talán nem akart kizökkenni a hősszerelmes szerepéből, amit az interjú óta alakít? Vagy tényleg meg akart védeni? És ha ez utóbbi a helyzet, mi a fenének csatlakozott a Hivatásosak falkájához? Valahogy nem áll össze a kép.

Egy pillanatra eltöprengek, hogy vajon mit szólt Gale ehhez a kis epizódhoz, aztán megpróbálom elfelejteni a témát, mert Peeta és Gale nemigen fér meg egymás mellett a gondolataimban.

Így aztán a legjobb dologra összpontosítok, ami azóta történt velem, hogy beléptem az arénába. Van ugyanis egy íjam, nyilakkal! Egy tucat nyíl, ha azt is beleszámítjuk, amit a fatörzsből húztam ki. A Glimmer testéből szivárgó mérgező, zöld gennynek nyoma sincs a nyilakon – amiből arra következtetek, hogy a genny nem is létezett –, viszont alvadt vér borítja őket. Majd később letisztítom, viszont kilövik néhányat egy közeli fára, hogy kicsit gyakoroljak. Inkább a Kiképzőközpontban

használt fegyverekre emlékeztet, nem az otthoni íjaimra, de kit érdekel? Ez is tökéletesen megfelel.

A fegyver teljesen új helyzetet teremt. Tudom, hogy kemények az életben maradt ellenfelek, de többé már nem menekülő és rejtőzködő préda vagyok, aki kétségbeesett lépésekre szánja el magát. Ha Cato a következő pillanatban előront a fák közül, nem fogok elmenekülni, hanem lelövöm. Ami azt illeti, a lelkem mélyén még várom is a pillanatot.

Először azonban újra fel kell szívnom magam, mert nagyon legyengültem. Megint kezd teljesen kiszáradni a testem, a víztartalékom viszont vészesen leapadt. Az a kevéske súlyfelesleg, amit a kiképzés alatt a Kapitóliumban sikerült felszednem, már rég eltűnt, és vele együtt még további kilók is. Nem emlékszem, hogy a csípőcsontom és a bordáim valaha ennyire kilátszottak volna, leszámítva az apa halálát követő rettenetes hónapokat. És akkor a sebesüléseimről még nem is beszéltem: égési sebek, vágások, horzsolások, ahogy menekülés közben a fáknak ütköztem, és a három vadászdarázscsípés, ami mostanra iszonyatosan feldagadt és fáj. Bekenem a sebeimet a balzsammal, aztán egy keveset teszek a csípésekre is, de azokra nem hat. Anya tudta, hogyan lehet ezeket a csípéseket kezelni, van egy bizonyos falevél, ami kiszívja a mérget, de mivel szinte soha nem kellett használni, már a nevére sem emlékszem, arra meg pláne nem, hogyan nézett ki.

Előbb vizet kell szereznem, figyelmeztetem magam. Most már tudok ütközben vadászni. Nem nehéz kideríteni,

melyik irányból érkeztem, vékony ösvény jelzi, merre vonszoltam megtépázott testemet a fák között, így aztán az ellenkező irányba indulok tovább, remélve, hogy az ellenségeim még nem tértek vissza a vadászdarázs-méreg okozta hallucinációk szürreális világából.

Nem tudok gyorsan mozogni, az ízületeim viszolyognak minden hirtelen mozdulattól. Beállok arra a lassú, de egyenletes tempóra, amit vadászat közben mindig felveszek. Alig telik el néhány perc, amikor megpillantok egy nyulat. Nem tétovázom, elejtem az első zsákmányt az íjjal. Ezúttal nem a megszokott módon, a szemén találom el, de ezt azért túlélem. Úgy egy óra múlva sekély vizű, viszonylag széles, ám minden igényt kielégítő patakra bukkanok. A nap kegyetlenül éget, ezért amíg arra várok, hogy a jód fertőtlenítse a vizet, levetkőzöm alsóneműre, és belegázolok a kellemes sodrású folyócskába. Tetőtől talpig merő egy mocsok vagyok. Először megpróbálom lefröcskölni magamat, aztán egyszerűen belefekszem a vízbe, és hagyom, hogy az áramlat lemossa rólam a kormot, a vért és az égési sebekről hámló bőrt. Aztán kiöblítem a ruháimat és kiteregetem őket a bokrokra száradni, majd kiülök a partra sütkérezni, és megpróbálom kibogozni a hajamat az ujjammal. Megjön az étvágyam, úgyhogy elmajszolok egy kekszet és egy darabka szárított marhahúst. Egy marék mohával ledörgölöm a vért ezüst fegyvereimről.

Miután így felfrissülök, újra lekezelem az égéseimet, befonom a hajamat, és felveszem még nedves ruháimat, mert tudom, hogy a napon úgyis pillanatok alatt

megszáradnak. A legokosabb lépésnek az tűnik, ha a folyás irányával szembe megyek tovább a patak mentén. Most felfelé haladok, amit egyrészt sokkal jobban szeretek, másrészt pedig a folyóból nem csak én, hanem a vadak is bármikor ihatnak. Könnyedén leszedek egy furcsa kinézetű madarat, talán valami vadpulyka lehet. Mindenesetre ehetőnek tűnik. Késő délután úgy döntök, megsütöm a zsákmányt, az alkonyi félhomály ugyanis segít elrejteni a felszálló füstöt, mire pedig leszáll az éj, eloltom a tüzet. Megtisztítom a zsákmányt, a madárral különösen óvatosan bánok, de nincsen semmi jele, hogy veszélyes lenne. Miután megkopasztom, kiderül, hogy nem nagyobb egy csirkénél, de jó húspan van. Abban a pillanatban, hogy a parázs fölé rakom az első adag húst, reccsenést hallok.

Villámgyorsan a hang irányába fordulok, és a vállamhoz emelem a felhúzott íjat. De nincsen ott senki. Legalábbis nem látok senkit. Aztán észreveszem, hogy az egyik fa törzse mögül egy kis gyerekbakancs orra kandikál ki. Leengedem a vállamat, és elmosolyodom. Úgy mozog az erdőben, mint az árnyék; ügyesen csinálja, meg kell hagyni. Máskülönben, hogyan tudott volna a nyomomban maradni anélkül, hogy észrevettem volna? Mielőtt bármit tehetnék ellene, előbuggyannak belőlem a következő szavak:

– Tudod, nem csak ők köthetnek szövetséget.

Egy pillanatig nem érkezik válasz. Aztán Ruta kidugja a buksiját a fa mögül. – Szövetkezni akarsz velem?

– Miért ne? Kihúztál a csávából azokkal a darazsakkal. És elég ügyes lehetsz, hogy sikerült ilyen sokáig életben maradnod. Ráadásul nagyon úgy fest, hogy amúgy sem tudlak lerázni – mondom. Ruta rám sandít, hirtelen nem tud dönteni. – Éhes vagy? – kérdezem, amikor meglátom, mekkorát nyel, és a tekintete minduntalan a parázs fölött sülő húsrá vándorol. – Gyere, ma kettőt is lőttem. Ruta óvatosan kilép a fa mögül. – Meg tudom gyógyítani a csípéseket.

– Komolyan? – kérdezem. – Hogyan?

Benyúl a táskájába, és kivesz egy marék levelet. Lefogadom, hogy anya is pont ilyeneket szokott használni. – Hol találtad?

– Mindenfelé. Mindig tartunk magunknál ilyet, amikor a gyümölcsösben dolgozunk. Arrafelé elég sok darázsfészket meghagytak – magyarázza Ruta. – De itt is akad jó pár.

– Milyen igaz. Elfelejtettem, hogy a Tizenegyedik Körzetből jöttél. A földművelők körzete – mondom. – Gyümölcsösök, mi? Ezért tudsz te ilyen ügyesen repkedni fáról fára. – Ruta elmosolyodik. Valószínűleg beletrafáltam az egyetlen olyan dologba, amire igazán büszke. – Nos, akkor gyere. Gyógyíts meg.

Lehuppanok a tűz mellé, és felhajtom a nadrágom szárát, hogy megmutassam Rutának a térdemen lévő csípést. Legnagyobb meglepetésemre Ruta bekap egy marék levelet, és elkezd összerágni. Anya biztosan más módszert választana, de itt most nincsen sok választásunk. Úgy egy perc múlva Ruta a térdemre

nyomja a levelekből rágott ragacsos, zöld trutyit, aztán ráköp.

– Óóó! – kiáltok fel önkéntelenül. A levelek valósággal kiszívják a fájdalmat a sebből.

Ruta kuncogni kezd. – Még szerencse, hogy volt annyit eszed, hogy kihúzd a fullánkokat, különben sokkal rosszabbul lennél.

– Az arcomat is kend be! – könyörgök.

Ruta újabb marék levelet gyömöszöl a szájába, megrágja, a csípésekre teszi, én pedig alig bírom visszafojtani a nevetésemet, annyira édes a megkönnyebbülés. Ekkor észreveszek egy hosszú égési sebet Ruta alkarján. – Adok neked cserébe valamit. – Leteszem az íjamat, és bekenem Ruta karját a balzsammal.

– Jó támogatóid lehetnek – sóhajt szomorúan Ruta.

– Te már kaptál valamit? – kérdezem. Ruta a fejét rázza. – Úgyis kapsz, nyugi. Csak figyelj. Minél közelebb a Viadal vége, annál többen jönnek rá, milyen ügyes vagy. – Megforgatom a húst.

– Komolyan mondtad, hogy szövetkezni akarsz velem? – kérdezi Ruta.

– Igen, komolyan mondtam – felelem. Szinte hallom, ahogy Haymitch felnyög, amiért összeállok ezzel a vézna kislánnyal. De szükségem van rá, mert Ruta igazi túlélő, bízom benne, és bevallom, azért is szeretnék összeállni vele, mert Primre emlékeztet.

– Rendben van – mondja, és kezét nyújt. Belecsapok. – Áll az alku. Természetesen az efféle szövetségek csak ideiglenesek, erről azonban egyikünk sem tesz említést.

Ruta egy jókora maréknyi kemény gumóval járul hozzá a vacsoránkhoz. Megsütve olyan édes, erős íze van, mint a paszternáknak. Ruta felismeri a madarat is, valami vadon élő fajta, amit a körzetében guvatnak hívnak. Elmeséli, hogy amikor időnként betéved egy-egy csapat a gyümölcsösbe, mindig jól belakmároznak. Aztán egy darabig egyikünk sem szól semmit, csak a hasunkat tömjük. A guvat húsa nagyon finom, csillog az arcunk a zsírtól, ahogy beleharapunk.

– Ó – sóhajt Ruta. – Soha életemben nem ehettem meg egy egész combot.

A fejemet tenném rá, hogy nem hazudik. A fejemet tenném rá, hogy szinte sosem esznek húst. – Edd csak meg a másikat is – mondom.

– Komolyan mondod? – kérdezi.

– Annyit ehetsz, amennyi beléd fér. Most, hogy sikerült íjat meg nyilakat szereznem, bármikor vadászhatok. És felállíthatjuk a csapdákat is. Majd megmutatom, hogyan kell csinálni – teszem hozzá. Ruta még mindig nem hiszi el, hogy tényleg megeheti a combot. – Rajta, edd csak meg – nógatom, és a kezébe nyomom a combot. – Úgyis csak néhány napig jó, és van egy egész guvatunk meg egy nyulunk. – Abban a pillanatban, ahogy megfogja a combot, az éhség diadalmaskodik felette, és a kislány hatalmasat harap a húsból.

– Azt hittem, hogy a Tizenegyedik Körzetben valamivel több kaja jut az embereknek, mint nálunk. Már csak azért, mert ti termelitek az élelmet – jegyzem meg.

Ruta szeme elkerekedik. – Á, dehogy, nem szabad megennünk a terményt.

– Letartóztatnak, vagy mit csinálnak? – kérdezem.

– Nyilvánosan megkorbácsolnak – feleli Ruta. – A polgármester szigorúan betartatja a törvényeket.

Ruta arckifejezéséből ítélve a Tizenegyedik Körzetben mindennapos lehet a korbácsolás. Nálunk szerencsére elég ritkán fordul elő, de persze mi sem ússzuk meg mindig. Gale-t meg engem gyakorlatilag mindennap megkorbácsolhatnának az orvvadászat miatt – ami azt illeti, sokkal rosszabbul is járhatnánk –, de hát az összes előljáró tőlünk szerzi a húst. Ráadásul Undersee polgármester, Madge apja nem rajong az efféle eseményekért. Talán annak is megvan az előnye, ha az ember Panem legszegényebb, legótvarebb, leglenézettebb körzetében tengeti az életét. Például, hogy a Kapitólium békén hagy bennünket, ha kitermeljük az előírt mennyiségű szenet.

– Nektek mindig van elég szenetek? – kérdezi Ruta.

– Egy fenét – vágom rá. – Nekünk is meg kell venni, leszámítva persze a szénport, ami a bakancsunkra ragad.

– Aratáskor valamivel több élelmet kapunk, hogy jobban bírjuk a munkát – meséli Ruta.

– Nem kell suliba járnotok? – kérdezem.

– Aratás idején soha. Olyankor mindenki dolgozik – feleli a lány. Ritkán hall az ember arról, milyen az élet a

többi körzetben. Szinte soha nem beszélünk más körzetből való emberekkel. Ami azt illeti, a Játékmesterek valószínűleg lekeverték a beszélgetésünket, mert bár ártalmatlan dolgokról csevegtünk, minden eszközt bevetnek az ellen, hogy a különböző körzetekben élő emberek bármit megtudjanak egymásról.

Ruta javaslatára kirakjuk az összes kajánkat, hogy tudjuk, mivel kell gazdálkodnunk. Ő már majdnem a teljes készletemet látta, de most a kupac tetejére rakom az utolsó néhány darab kekszet és a szárított marhahúst is. Ruta szép nagy készletet halmozott fel különböző gumókból, csonthéjasokból, zöldségekből, sőt még egy adag bogyós gyümölcsöt is szedett.

A kezembe veszek pár szem, számomra ismeretlen gyümölcsöt. – Biztos vagy benne, hogy nem mérgező?

– Naná, ilyen otthon is terem. Napok óta ezt eszem – feleli, és bekap egy marékka a gyümölcsből. Óvatosan én is beleharapok egybe. Nagyon finom, olyan, mint a földieper, amit az erdőben szoktam szedni. Egyre inkább úgy érzem, hogy jól döntöttem, amikor szövetkeztem Rutával. Elfelezzük a készletünket, így abban az esetben, ha elszakadunk egymástól, néhány napig egyikünknek sem kell aggódnia, hogy mit fog enni.

A kaján kívül Rutának van még egy bőrből készült kis tömlője, egy házi készítésű csúzlija és egy tartalék zoknija. Késnek egy éles kőszilánkot használ. – Tudom, hogy ez nem valami sok – mondja szégyenkezve –, de muszáj volt gyorsan elmenekülnöm a Bőségszarutól.

– Nagyon jól csináltad – nyugtatom meg. Kipakolom a felszerelésemet, és Rutának egy pillanatra tátva marad a szája, amikor meglátja a napszemüveget.

– Ezt meg hol szerezted? – nyögi ki végül.

– A hátizsákban volt. Eddig nem sok hasznát vettem. Semmit sem használ a nap ellen, de közben alig látni benne – mondom, és vállat vonok.

– Ezt nem nappal kell használni, hanem sötétben – kiált fel Ruta. – Néha, amikor éjjel is dolgoznunk kell, ilyen szemüveget adnak azoknak, akik a legmagasabb ágakról szedik a gyümölcsöt. Oda már nem ér fel a fáklyák fénye. Egyszer egy Martin nevű srác megpróbált lenyúlni egyet. A gatyájába rejtette. De elkapták, és a helyszínen kivégezték.

– Kivégezték egy ilyen szemüveg miatt? – kérdezem döbbenet.

– Igen, pedig mindenki tudta róla, hogy ártalmatlan. Martinnak hiányzott egy kereke. Úgy viselkedett, mint egy hároméves. Csak játszani akart a szemüeggel – meséli Ruta.

Ahogy hallgatom, kezdem úgy érezni, hogy a Tizenkettedik Körzet maga a mennyország. Mifelénk ugyan az emberek nagy része az éhhalál szélén áll, de azért nehezen tudom elképzelni, hogy a Békeörök megöljenek egy bolond gyereket. Greasy Sae egyik unokája, egy kislány állandóan ott lebzsel a Zug körül. Nem teljesen komplett, de mégis mindenki úgy bánik vele, mint egy dédelgetett háziállattal. Meg szokta kapni a maradékot, meg mindenfélét.

– Szóval, hogy működik ez a szemüveg? – kérdezem Rutát.

– Tök sötétben is látni vele – feleli a lány. – Próbáld ki este, naplemente után.

Adok Rutának néhány gyufát, ő pedig még egyszer megnézi, hogy van-e elég gyógynövény nálam arra az esetre, ha a csípések újra begyulladnának. Eloltjuk a tüzet, és tovább megyünk, szembe a folyásiránnyal, egészen napszálltáig.

– Hol szoktál aludni? – kérdezem. – A fákon?

Ruta bólint.

– Egy szál kabátban?

Ruta felemeli a tartalék zokniját. – Ezt a kezemre húzom.

Eszembe jutnak az átvészelt fagyos éjszakák. – Alhatsz a hálózszakomban, ha akarsz. Ketten is simán elférünk benne. – Ruta arca felragyog. Ezt még álmában sem remélte.

Kiválasztunk egy magasan lévő villás ágat. Pont akkorra sikerül elhelyezkednünk, amikor megszólal a himnusz. Ma sem halt meg senki.

– Ruta, ma tértem magamhoz. Nem tudod, hány napig aludtam? – A himnusz amúgy is elnyomja a szavaimat, de azért suttogóra fogom. Sőt még arra is ügyelek, hogy a kezemet a szám elé tartsam. Nem akarom, hogy a nézők megtudják, mit készülök mondani Peetáról. Ruta veszi a lapot, és ő is eltakarja a száját.

– Kettőt – feleli. – Az Első és a Negyedik Körzetből való lányok halottak. Már csak tízen maradtunk.

– Valami különös dolog történt. Legalábbis szerintem nagyon különös volt. De az is lehet, hogy a vadászdarázs-méreg miatt hallucináltam – suttogom. – Ismered a srácot a körzetemből? Peetát? Azt hiszem, megmentette az életemet. Közben pedig szövetségre lépett a Hivatásosakkal.

– Most már nincsen velük – mondja Ruta. – Előző éjjel a tó melletti alaptábornál kémkedtem. Sikerült visszatérniük, mielőtt a méreg kiütötte őket. De Peeta már nem volt velük. Talán tényleg megmentette az életedet, és menekülnie kellett.

Nem felelek. Ha Peeta valóban megmentett, akkor megint az adósa vagyok. Ez viszont nem olyasmi, amit vissza lehet fizetni. – Talán csak azért mentett meg, mert a szerepét játszotta. El akarja hitetni az emberekkel, hogy szerelmes belém.

– Ó! – Ruta gondolkodóba esik. – Nem hinném, hogy megjátszotta magát.

– Még szép, hogy színészkedett – vágom rá. – A mentorunkkal tervezte ki az egészet. – A himnusz véget ér, az égbolt elsötétül. – Próbáljuk ki a szemüveget. – Kiveszem a hátizsákból, és felteszem a szemüveget. Ruta tényleg nem hülyéskedett. Mindent látok, a fák leveleitől kezdve a borzig, ami tőlünk jó tizenöt méterre mászkál a bokrok között. Ekkora távolságból simán le tudnám szedni, ha akarnám. Bárkit le tudnék szedni.

– Azon gondolkodom, kinek lehet még ilyen – töröm meg a csendet.

– A Hivatásosaknak. Kettő is. De az összes felszerelésük a tónál van – mondja Ruta. – És nagyon erősek.

– Mi is erősek vagyunk – vetem ellen. – Csak másként.

– Te az vagy. Tudsz íjazni – sóhajt Ruta. – De én mihez értek?

– El tudod látni magadat élelemmel. És ők? – kérdezem.

– Nekik nem is kell. Megkaparintották az egész készletet – mondja Ruta.

– Tegyük fel, hogy nem sikerült nekik. Tegyük fel, hogy elfogynak a készleteik. Vajon meddig húzzák? Elvégre ez az Éhezők Viadala, nem?

– De Katniss, ők nem éheznek – ellenkezik Ruta.

– Nem, valóban nem éheznek. Ez a baj. – Igazat kell adnom Rutának. Viszont most először tudom, hogy mit fogok csinálni. A terv lényege ezúttal már nem a menekülés vagy az ellenfél elkerülése. Támadásba fogunk lendülni. – Azt hiszem, ez esetben nincsen más választásunk, Ruta, orvosolnunk kell a problémát.

Ruta úgy döntött, feltétel nélkül bízik bennem. Ezt onnan tudom, hogy amint véget ér a himnusz, szorosan hozzám bújik, és szinte azon nyomban elalszik. Bennem sincs semmi gyanakvás, nem is teszek óvintézkedéseket. Ha a haláloamat akarja, elég lett volna továbbállnia anélkül, hogy megmutatja a vadászdarázsfészket a fán. Egy dolog azonban nem hagy nyugodni. Képtelen vagyok kivenni a fejemből, hogy ketten nem nyerhetjük meg a Viadalt. Mivel azonban a győzelmi esélyeink továbbra sem túl biztatóak, valahogy mégis sikerül elhessegetnem ezt a nyomasztó gondolatot.

Sokat segít, hogy egyfolytában ott motoszkál a fejemben a legutóbbi ötletem a Hivatásosakkal és készleteikkel kapcsolatban. Muszáj kitalálnunk, hogyan semmisítsük meg az élelmüket. Biztos vagyok benne, hogy iszonyatos erőfeszítést igényelne, ha saját maguknak kellene élelemről gondoskodniuk. A Hivatásosak általában mindig ugyanazt a taktikát követik: a Viadal legelején ráteszik a kezüket a készletekre, és aztán végig abból gazdálkodnak. Azokban az években, amikor nem védték jól az élelmet – egy alkalommal undorító csúszómászók pusztították el, egy másik évben meg a Játékmesterek árasztották el vízzel a raktárt –, többnyire valamelyik másik körzet kiválasztottja aratott győzelmet a Viadalon. A Hivatásosoknak valójában hátrányuk származik abból, hogy úgy nőttek fel, hogy

volt mit enniük, ugyanis nem tudnak mit kezdeni az éhséggel. Nem úgy, mint Ruta meg én.

Ahhoz már túl kimerült vagyok, hogy részletesen kidolgozzam a tervet. A sebeim gyógyulnak, a fejem viszont még mindig kótyagos a darázsméregtől. Ruta testének melege és vállamra hajtott buksija valamiféle biztonságérzetet ad. Most először eszmélek rá, milyen magányos voltam, mióta az arénába kerültem, és milyen megnyugtató tud lenni egy másik emberi lény közelsége. Engedek az álmoságnak, és azzal az elhatározással merülök álomba, hogy holnap fordul a kocka. Holnap a Hivatásosoknak kell résen lenniük, ha életben akarnak maradni.

Az ágyú dörrenésére riadok fel. Az égbolton a pirkadat fényei játszanak, madárcsicsergés hallatszik. Ruta velem szemben csücsül egy ágon, a kezében tart valamit. Várunk, hallgatózunk, de az ágyú nem dördül el újra.

– Szerinted ki volt az? – Nem tehetek róla, de rögtön Peeta ugrik be.

– Nem tudom. Bárki lehetett – feleli Ruta. – Majd este megtudjuk.

– Számoljuk össze újra, hogy ki van még életben, jó? – kérem.

– A fiú az Első Körzetből. Mindketten a Másodikból. A fiú a Harmadik Körzetből. Thresh és én. Te és Peeta – sorolja Ruta. – Ez nyolc. Ja, megvan, a sánta fiú a Tizedik Körzetből. Vele együtt kilencen vagyunk.

Még valaki kimaradt, de egyikünknek sem ugrik be senki.

– Kíváncsi vagyok, hogyan halt meg az utolsó – szólal meg Ruta.

– Kizárt, hogy megtudjuk. De mindenesetre nekünk jól jön. Minden haláleset lehiggasztja kicsit a nézőket. Így talán elég időnk lesz, hogy csináljunk valamit, mielőtt a Játékmesterek lassúnak találják az események folyását – magyarázom. – Mi van a kezében?

– A reggeli – feleli Ruta, azzal felém nyújt két jókora madártojást.

– Miféle tojások ezek? – kérdezem.

– Nem tudom. Arrafelé van egy mocsaras terület. Biztosan valami vízimadár tojása lehet – mondja Ruta.

Jó lenne megfőzni a tojásokat, de kockázatos lenne tüzet rakni. Arra tippelek, hogy a kiválasztott, aki ma halt meg, a Hivatásosak áldozata volt, vagyis felépültek annyira, hogy folytatni tudják az öldöklést. Kiszívjuk a tojásokat, megeszünk egy nyúlcombos, meg egy kevés szedret. Egy ilyen reggeli bárhol, bármikor megtenné.

– Készen állsz? – kérdezem, és felveszem a hátizsákomat.

– Mire? – kérdez vissza Ruta, de abból, ahogy felpattan, látszik, hogy bármit megtesz, amit kérek.

– Ma megszerezzük a Hivatásosak élelmiszerkészletét – mosolygok.

– Tényleg? Hogyan? – Ruta szeme lelkesen és izgatottan csillog. Tekintete alapján egyáltalán nem hasonlít Primre, akinek minden kaland maga a kínszenvedés.

– Fogalmam sincs. Gyere! Vadászat közben majd kitalálunk valamit – javaslom.

A vadászat nem megy valami fényesen, mert egész úton Rutát faggatom, hogy kisedjek belőle minden információt a Hivatásosak táboráról. Csak rövid ideig kémkedett a tábor körül, viszont remek megfigyelő.

A Hivatásosak a tó mellett állították fel a táborukat. A készleteiket nagyjából tíz méterrel arrébb rejtették el. Napközben a Harmadik Körzetből kiválasztott fiú őrködik a táborban, ő tartja szemmel a raktárt.

– A fiú a Harmadik Körzetből? – kicsit meghökkenek.
– Ő is beállt közéjük?

– Igen, egész nap a táborban van. Őt is megcsípték a darazsak, amikor a többiek a tó felé menekültek – magyarázza Ruta. – Szerintem megállapodtak, hogy életben hagyják, ha cserébe őrködik. De nem valami erős.

– Milyen fegyverei vannak? – kérdezem.

– Amennyire láttam, nem vészes a helyzet. Egy lándzsája van. Néhányunkat talán távol tudna tartani vele, de Thresh könnyedén végezne vele – folytatja Ruta.

– És az élelmet a szabad ég alatt tárolják? – Ruta bólint. – Nekem nagyon gyanús valami ezzel a táborral kapcsolatban.

– Szerintem is. De nem tudom, pontosan mi az – helyesel Ruta. – Katniss, még ha sikerül is hozzáférned az élelemhez, hogyan akarod megsemmisíteni?

– Elégetem. Beleszórom a tóba. Lelocsolom benzinnel.

– Hasba bököm Rutát, ugyanúgy, ahogyan Primet szoktam. – Felfalom az egészet! – A kislány felkacag. –

Ne aggódj. Kitalálok valamit. Pusztítani sokkal könnyebb, mint teremteni.

Egy darabig gumókat ásunk ki a földből, bogyókat és zöldségeket gyűjtögetünk, és közben suttogva kiterveljük a taktikát. Ezalatt megismerem Rutát, hat gyerek közül a legidősebbet, aki az élete árán is védelmezi testvéreit, szétosztja a fejadagját a kisebbek között, és egy olyan körzetben kutat élelem után a réteken, ahol a Békeörök egyáltalán nem olyan elnézőek, mint mifelénk. Ruta, aki ha megkérdezed, mit szeret a legjobban a világon, azt feleli: „a zenét”.

– A zenét? – kérdezek vissza meghökkenve. A mi világunkban a zene valahol a hajszalag és a szivárvány között helyezkedik el hasznavehetőség tekintetében. A szivárvány legalább az időjárásról elárul ezt-azt.

– Mikor van időd erre? – kérdezem.

– Otthon szoktunk énekelni. És munka közben is. Ezért tetszik annyira a kitűződ – magyarázza Ruta, és a fecsegőposztátára bök, amit időközben megint teljesen elfelejtettem.

– Nálatok is élnek fecsegők? – kérdezem.

– Naná. Van néhány barátom is köztük. Órákig tudunk felelgetni egymás énekére. Üzeneteket is szoktak vinni – teszi hozzá Ruta.

– Hogy érted? – kérdezem.

– Mivel munka közben általában én mászom a legmagasabbra, én veszem észre elsőnek a munkaidő végét jelző zászlót. Van egy dal, amit ilyenkor szoktam énekelni – mosolyog Ruta. Aztán tiszta, lágy hangon

elénekel egy négy ütemből álló dalocskát. – A fecsegőposztáták adják tovább a hírt a gyümölcsösben. Így tudja meg mindenki, hogy véget ért a műszak. Vigyázni kell velük, veszélyesek tudnak lenni, ha az ember túl közel merészkedik a fészekükhöz. De hát ezért nem lehet hibáztatni őket.

Leszedem a ruhámról a kitűzőt, és Ruta felé nyújtom. – Tessék, a tiéd. Neked többet jelent, mint nekem.

– Ne csináld – utasítja vissza az ajándékot Ruta, és ráhajtja az ujjamat a tenyeremen lévő dísztüre. – Szeretem nézni, ahogyan csillog a ruhádon. Ezért döntöttem úgy, hogy megbízom benned. Különben is, nekem itt van ez. – Ruta egy fűszálakból font nyakláncot húz elő az ingéből. A nyakláncra egy durván faragott fa csillag lóg. Vagy talán egy virág. – Szerencsetalizmán.

– Hát, úgy fest, eddig bevált – mosolygok, és visszatűzőm a fecsegőposztátát a ruhámra. – Lehet, hogy nem érdemes elcserélned.

Délre készen áll a tervünk. Kora délutánra összeszedjük magunkat annyira, hogy képesek legyünk kivitelezni. Segítek Rutának fát gyűjteni az első két tábortűzhöz, a harmadikat már egyedül fogja megcsinálni, elég ideje lesz. Megbeszéljük, hogy az akció után ott találkozunk, ahol először együtt ettünk. A patak mentén kell menni, hogy visszataláljunk. Mielőtt elindulok, meggyőződöm róla, hogy Rutának elég élelme és gyufája van. Ahhoz is ragaszkodom, hogy nála maradjon a hálózsa, hátha nem találjuk meg egymást, mielőtt leszáll az éj.

– Veled mi lesz? – kérdezi. – Nem fogsz fázni?

– Ha a tónál sikerül szereznem másik hálózásokat, akkor nem. Tudod, itt nem büntetik a lopást – vigyorgok.

Az utolsó pillanatban Ruta még megtanítja nekem a fecsegőposztáták füttyét, amellyel a munkaidő végét szokták jelezni a társaiknak. – Nem biztos, hogy beválik. De ha meghallod a fecsegőposztáták énekét, tudni fogod, hogy jól vagyok, csak valami okból kifolyólag nem tudok vissza jönni.

– Rendben van. Ha minden a tervek szerint alakul, együtt fogunk vacsorázni – próbálom megnyugtadni Rutát.

Ekkor Ruta váratlanul megölel. Csak egy másodpercig habozom, mielőtt én is átkarolom őt.

– Óvatos legyél! – mondja.

– Te is – felelem. Azzal megfordulok, és a patak felé veszem az Irányt, Nyugtalan vagyok. Aggódok, hogy megölik Rutát, de azért is aggódok, hogy életben marad, hogy mi ketten éljük túl a Viadalt, aggódok, hogy egyedül kell hagynom Rutát, és aggódok, hogy egyedül hagytam Primet. De nem, Primnek ott van anyja és Gale, meg a pék, aki megígérte, nem hagyja, hogy éhezzen a családom. Ruta viszont csak rám számíthat.

Amint a patakhoz érek, nincsen más dolgom, mint folyásirányban menni addig a helyig, ahol a vadászdarázs-támadás után rátaláltam a folyóra. Óvatosan lépkedek a vízben, mert minduntalan azon kapom magam, hogy elkalandoznak a gondolataim, egy sor megválaszolatlan kérdés jár a fejemben, melyek

többnyire Peetával kapcsolatosak. Az ágyú, amelynek dörrenését kora reggel hallottuk, vajon az ő halálát jelezte? Ha igen, hogyan halt meg? Valamelyik Hivatásos keze által? Így bosszulták meg, hogy futni hagyott? Megpróbálom még egyszer felidézni azt a pillanatot, amikor Glimmer holttesténél guggolok, és Peeta egyszer csak kiront a fák közül. De már az a tény is bizonytalanná tesz a történetek valóságával kapcsolatban, hogy Peeta teste csillogott.

Tegnap nagyon lassan haladhattam, mert most néhány óra alatt eljutok a sekély gázlóhoz, ahol fürödtem. Feltöltöm a palackomat, és újra bekenem sárral a hátizsákomat. Mintha a táska azon lenne, hogy mindenképpen visszanyerje eredeti rikító narancssárga színét, függetlenül attól, hány réteg sarat kenek rá.

A Hivatásosak táborához közeledve élesebbé válnak az érzékeim. Minél közelebb járok a táborhoz, annál elővigyázatosabb leszek, gyakran megtorpanok, a gyanús neszeket figyelem, és már egy nyilat is bekészítettem az íjba. Sehol semmi mozgás, nincsenek a közelben játékosok, viszont megpillantok valamit, amiről Ruta mesélt: édes bogyókkal teli bokrokat. Még egy olyan bokrot is látok, amelyiknek a levelével Ruta a darázscsípésemet meggyógyította. Fürtökben lógnak a vadászdarázsfészkek a fa közelében, amelyiken csapdába estem. Magasan, fenn a fák lombkoronájában időnként felvillan a fecsegőposzáták jellegzetes fekete-fehér szárnya.

Amikor megérkezem a fához, amelynek tövében az üres darázsfészek hever, megállok egy pillanatra, hogy összeszedjem a bátorságomat. Ruta részletesen elmagyarázta, hol találom meg a legbiztonságosabb leshelyet a tó mellett. *Ne feledd, emlékeztetem magam, most te vagy a vadász, nem ők.* Még erősebben megmarkolom az íjat, és elindulok. Sikerül eljutnom ahhoz a sűrű bozótoshoz, amiről Ruta beszélt. Nem győzöm csodálni, milyen okos ez a lány. A bozótos ugyanis közvetlenül az erdő szélén van, de a levélzet olyan sűrű, hogy ha lehasalok, könnyen szemmel tarthatom a Hivatásosak táborát, anélkül, hogy észrevennének. Elöttem az a sík térség terül el, ahol a Viadal kezdődött.

A táborban négyen vannak. A fiú az Első Körzetből, Cato, a lány a Második körzetből és a vézna, sápadt fiú, aki valószínűleg a Harmadik Körzetből érkezett. Szinte alig lehetett látni a Kapitóliumban töltött napokban. Semmire sem emlékszem vele kapcsolatban, sem a ruhájára, sem arra, hogy hány pontot kapott a kiképzésen, de még az interjújára sem. De még most is teljesen háttérbe szorítják nagydarab társai, ahogy ott ül, és valami műanyagdobozzal babrál. Ennek ellenére biztosan hasznát veszik, máskülönben már rég megölték volna. Mégis, ahogy a srácot figyelem, egyre erősödik bennem valami szorongató érzés. Egyszerűen nem értem, miért ezt a fiút bízták meg a Hivatásosak a tábor őrzésével. És egyáltalán miért hagyták életben?

A négy kiválasztott még nem épült fel teljesen a vadászdarázs-támadás okozta sérülésekből. Még ekkora távolságból is könnyen ki tudom venni a testüket borító hatalmas dudorokat. Vagy nem volt annyi eszük, hogy kihúzogassák a fullánkokat; de ha kihúzták őket, akkor biztosan nem ismerik a növényt, amelynek a levelével gyógyítani lehet a csípéseket. Úgy látszik, a Bőségszaruban talált orvosságok hatástalannak bizonyultak.

A Bőségszaru az eredeti helyén áll, de mostanra már teljesen kifosztották. A ládákban, jutazsákokban, műanyagrekeszekben tárolt készletek nagy részét szabályos gúlába rakták a tábortól meglepően nagy távolságra. A maradék holmi szétszórva hever a földön a gúla körül, hasonlóan ahhoz, ahogyan a Bőségszaru előtt elhelyezték a holmikat a Viadal kezdetekor. A gúlát letakarták hálóval, ami azonkívül, hogy talán elriasztja a madarakat, teljesen értelmetlennek tűnik.

Van valami végtelenül nyugtalanító a tábor elrendezésében. A távolságok, a háló, a fiú a Harmadik Körzetből. Egy dolog biztos, a készletek elpusztítása nem lesz egyszerű. Gyanús ez az egész, valami nagyon nem stimmel. A legjobb lesz, ha nyugton maradok, és megpróbálom kitalálni, mi az. Arra tippelek, hogy telerakták csapdákkal a gúla környékét. Álcázott vermek, magasból ledobott hálók, egy zsinór, amit ha átszakít az ember, mérgezett lándzsa fúródik a szívébe. A lehetőségek gyakorlatilag korlátlanok.

Miközben azon töprengek, hogy mit csináljak, Cato hangját hallom. A fák felé mutat, messze túl azon a helyen, ahol lapulok, és anélkül, hogy megfordulnék, tudom, hogy Ruta meggyújtotta az első tábortüzet. Rengeteg zöld gallyat meg levelet gyűjtöttünk, hogy a tűznek minél nagyobb füstje legyen. A Hivatásosak azonnal megragadják a fegyvereiket.

Vita robban ki. Elég hangosan beszélnek, hogy halljam, azon veszekednek, hogy a Harmadik Körzetből való fiút hagyják-e hátra örnek, vagy inkább őt is vigyék magukkal.

– Velünk jön. Szükségünk lesz rá az erdőben, itt pedig már úgy sincsen semmi dolga. Senki sem férhet hozzá a készletekhez – érvel Cato.

– És mi a helyzet a hősszerelmessel? – ellenkezik a fiú az Első Körzetből.

– Hányszor mondtam még, hogy felejtse már el? Tudom, hogy hol vágtam meg. Csoda, hogy még nem vérzett el. Kizárt, hogy képes lenne rajtunk ütni – magyarázza Cato.

Ezek szerint Peeta ott van valahol az erdőben, és súlyosan megsebesítették. De továbbra is sötétben tapogatózom: fogalmam sincs, miért árulta el a Hivatásosakat.

– Induljunk – adja ki az utasítást Cato. Azzal a Harmadik Körzetből való fiú kezébe nyom egy dárdát, és elindul a füstoszlop irányába. A többiek követik, mielőtt eltűnnek a fák között, még hallom, hogy Cato így szól: –

Ha megtalálom a lányt, úgy fogom megölni, ahogyan én akarom. Senki sem akadályozhat meg.

Valami azt súgja, nem Rutáról beszél. Nem ő dobta Cato nyakába a vadászdarázsfészeket. Úgy fél óráig nem mozdulok, megpróbálom kitalálni, mi lehet a trükk a gúlával. Az új nagy előnye, hogy távol maradhatok a célponttól. Ekkora távolságból könnyen fel tudnám gyújtani a készleteiket egy tüzes nyílvezzővel – elég ügyes vagyok ahhoz, hogy betaláljak a háló lyukain –, de egyáltalán nem biztos, hogy a holmik lángra lobbannak. Valószínűbb, hogy a nyílvezző elaludna, és kész. Ezzel nem érném el a célokat, viszont elárulnám magamat. Azt, hogy itt jártam, hogy van egy társam, és kiválóan célzok íjjal.

Nincsen más választásom, közelebb kell mennem, hogy kiderítsem, mivel védik a készleteiket. Már éppen előbújnék a bokorból, amikor mozgásra leszek figyelmes. Tőlem jó pár száz méterre, jobbra valaki kilép a fák közül. Egy pillanatig úgy tűnik, mintha Ruta lenne, de aztán felismerem a rókaképű lányt – ő maradt ki, amikor reggel Rutával összeszámoltuk, ki van még életben –, ahogy kikúszik a nyílt terepre. Amikor úgy ítéli meg, hogy biztonságban van, odaszalad a gúlához, fürge, apró lépésekkel halad. Mielőtt elérné a gúla körül szétszórt holmikat, megtorpan, és fürkészni kezdi a talajt, majd nagyon óvatosan lép egyet. Ezután különös kis ugrásokkal közelíti meg a gúlát, időnként egy lábra érkezik, billeg kicsit, néha megkockáztat néhány lépést. Egy helyen magasba szökken, átugrik egy kis hordót, és

lábujjhegyre érkezve egyensúlyozik. Azonban elnézte a távolságot, a kelleténél valamivel nagyobb lendülettel érkezik, és előrebillen. Éles sikoly hallatszik, ahogy a kezével megtámaszkodik a földön, de aztán semmi sem történik. Egy pillanattal később a lány már újra talpra áll, és folytatja az utat a gúla felé.

Ezek szerint nem tévedtem, amikor arra gyanakodtam, hogy csapdákat helyeztek el mindenfelé, de a csapdák rendszere jóval bonyolultabb, mint gondoltam. Igazam volt a lánnyal kapcsolatban is. Milyen ravasz lehet, hogy sikerült kifürkésznie az élelemhez vezető ösvényt? Aztán pedig milyen ügyesen végigment rajta. Megtölti a zsákját, több helyről is vesz, de mindenhol csak néhány dolgot, kekszet egy kosárból, néhány almát egy kötélen lógó zsákból. Pont annyit vesz el, hogy ne legyen feltűnő, így a Hivatásosak nem fogják észrevenni, hogy valaki megdézsmálta a készletüket. Ahhoz nem elég nagy az okozott kár, hogy gyanút fogjanak. Aztán a lány újra előadja a furcsa táncot, ezúttal visszafelé, majd eltűnik a fák közt, mint semmi sem történt volna. Ép bőrrel megúsza.

Azon kapom magam, hogy idegességemben a fogamat csikorgatom.

A rókaképű akciója megerősítette, amit már magamtól is sejtettem. De milyen csapdát állítottak, amelynek kijátszása ekkora elővigyázatosságot és ügyességet igényel? Vajon hány helyen lehet működésbe hozni? Miért sikoltott fel a lány, amikor véletlenül a földre tenyerelt? Talán attól félt, hogy... Ebben a pillanatban

derengeni kezdett, hogy mi a helyzet. Talán attól félt, hogy felrobban alatta a föld.

– Aláaknázták a terepet – suttogom. Ez mindent megmagyaráz. Megmagyarázza, hogy miért hajlandóak őrizetlenül hagyni a tábort, hogy miért rémült meg annyira a rókaképű lány, amikor a földre támaszkodott, hogy mi lehet a Harmadik Körzetből való fiú szerepe. Az ő körzetében működnek azok az ipari üzemek, ahol tévét, autót és robbanószert gyártanak. De hol szerezték az aknákat? A Bőségszaruból? Ez nem az a fajta fegyver, amit a Játékmesterek előszeretettel osztogatnak, mivel mindenki azt szereti, amikor szemtől szemben küzdenek egymással a résztvevők. Kisurranok a bokorból, és odalopózom az egyik kör alakú fémlaphoz, amin kilöktek bennünket az arénába. A fémlap körül valaki felásta a földet, aztán betemette a gödröt. A taposóaknákat hatástalanították, miután letelt a hatvan másodperc, amíg mozdulatlanul kellett várakoznunk a fémlapon, de a fiú a Harmadik Körzetből valahogy újra aktiválta az aknákat. Ilyesmi eddig még soha nem fordult elő a Viadal történetében. Lefogadom, hogy a Játékmestereknek is leesett az álluk.

Nagyon örülök, hogy végre valaki őket is meg tudta lepni, viszont most fogalmam sincs, mihez kezdjek. Kizárt, hogy el tudok jutni a gúlához anélkül, hogy felrobbantsam magamat. És a tüzes nyíllal sem érdemes próbálkozni, ez az ötlet most már kifejezetten röhejesnek tűnik. Az aknák nyomásra lépnek működésbe. De nem kell hozzá sok. Egyik évben egy lány elejtette a

talizmánját, egy kis fagolyócskát, miközben még a fémlapon állt. Szó szerint úgy kellett összekaparni szegényt a földről.

Elég jó erőben vagyok, kővel el tudnék dobni odáig, na de mit érek el vele? Talán egy aknát sikerülne felrobbantanom? Az viszont elindíthat egy láncreakciót? Vagy nem? Esetleg a fiú a Harmadik Körzetből úgy helyezte el az aknákat, hogy amennyiben valamelyik felrobban, ne tudja működésbe hozni a körülötte lévőket? így garantáltan nem esik kár a készletekben, viszont a betolakodó biztosan meghal. Nekem azonban elég egy aknát felrobbantanom, hogy felhívjam magamra a Hivatásosak figyelmét. Egyébként nem is értem, hogy gondolhattam ezt. Hiszen még a hálót is kifeszítették, hogy visszaverjen egy ehhez hasonló támadást. Ráadásul legalább harminc követ kellene egyszerre elhajítanom, hogy elég nagy legyen a láncreakció, és az egész tábor megsemmisüljön.

Az erdő felé pillantok. A második tábortűz füstje az ég felé kígyózik. A Hivatásosak talán már sejtik, hogy valaki a bolondját járattja velük. Rohamosan fogy az idő.

Kell, hogy legyen valami megoldás, ha elég erősen összeponosítok, rá fogok jönni. Mereven bámulom a gúlát. A ládák, a rekeszek, a kosarak túl nehezek ahhoz, hogy egy nyílveesszővel felborítsam őket. Talán az egyikben étolaj van, gondolom, és újra beugrik a tüzes nyíl ötlete, de szinte azonnal rájövök, hogy így akár az összes nyilamat elvesztegethetem anélkül, hogy telibe találnék egy olajjal teli kannát, hiszen csak vaktában

lődnének. Komolyan gondolkodom azon, hogy megpróbálok végigmenni a rókaképű által felfedezett útvonalon, amikor hirtelen megakad a szemem az almával teli zsákon. Egyetlen lövéssel át tudnám szakítani a kötelet, amin a zsák lóg, úgy ahogyan a kiképzésen csináltam, nem igaz? A zsák ugyan elég nagy, ettől függetlenül elképzelhető, hogy csak egy aknát tudnék így működésbe hozni. Viszont, ha valahogy ki lehetne szabadítani az almákat...

Megvan, mit kell tennem. Lőtávolon belülrre megyek, és kihúzok a tegezből három nyilat, ennyi elég kell hogy legyen. Felveszem a megfelelő testtartást, kizárom a külvilágot, és gondosan célzok. Az első nyíl kiszakítja a zsák oldalát valahol a felső részénél. A második kitágítja a lyukat. Abban a pillanatban, ahogy kigurul a zsákból az első alma, útjára bocsátom az utolsó nyílvesszőt, amely beleakad a vászonba, és letép belőle egy jókora darabot.

Egy pillanatra úgy tűnik, mintha minden beledermedne az időbe. Aztán az almák a földre potyognak, én pedig hátrarepülök az első, hatalmas erejű detonációtól.

Ahogy háttal leérkezem a keményre döngölt földre, kipréselődik a tüdőmből a levegő. A hátizsák sem tompítja igazán az ütés erejét Szeren cséré a tegez beakadt a könyökhajlatomba, így a vállam és a nyilak épségben megússzák a becsapódást, az íjamat pedig még mindig a kezemben szorongatom. A föld reng a robbanásoktól. Bár magukat a robbanásokat nem hallom. Igazából nem hallok semmit. Mindenesetre az almáktól elég sok akna felrobbant, és a szétröpülő törmelék működésbe hozta a többit. Az arcom elé kapom a karomat, így sikerül valamelyest megvédeni magamat a felém záporozó, izzó törmelékdaraboktól. Maró füst terjeng, ami nem a legjobb olyankor, ha az ember éppen a légzés képességét próbálja visszanyerni.

Úgy egy perc múlva a föld rengése megszűnik. Oldalra fordulok, és egy pillanatig a gúla helyén füstölgő roncsalmaz látványában gyönyörködöm. Nem valószínű, hogy a Hivatásosak bármit ki tudnak menteni.

Most pedig az lenne a legjobb, ha minél gyorsabban eltűnnél, figyelmeztetem magam. *Mindjárt itt lesz az egész bagázs.* De amint talpra állok, rádöbbenek, hogy nem is lesz olyan egyszerű elmenekülni. Szédülök. Nem egyszerűen kótyagos a fejem, hanem veszettül imbolyognak körülöttem a fák, a talaj pedig hullámszik a lábam alatt. Néhány lépés után négykézlábra zuhanok. Pár percet várok, hátha elmúlik a szédülés, de hiába.

Kezdek pánikolni. Nem maradhatok itt. Muszáj elmenekülnöm. De nem tudok járni, és nem hallok. A bal fülemre teszem a kezemet, mert a bal oldalamat fordítottam a felrobbanó aknák felé, és ahogy elveszem, látom, hogy véres. Lehet, hogy megsüketültem a robbanástól? Megrémít a gondolat. Vadászat közben legalább annyira kell a hallásomra, mint a látásomra támaszkodnom, sőt sokszor még jobban. De nem árulhatom el, hogy félek. Most ezer százalék, hogy Panem összes tévéje engem mutat.

Nem hagyhatok vérnyomokat, figyelmeztetem magamat, és valahogy sikerül a fejemre húzni a kapucnit, aztán ügyetlenkedve megkötöm a zsinórját az állam alatt. A kapucni felszívja a vért. Járni nem tudok, de vajon a mászás menni fog? Tapogatózva haladok előre. Lassan, nagyon lassan képes vagyok mászni. Errefelé nem nyújtanak megfelelő fedezéket a fák. Az egyetlen reményem, hogy sikerül visszajutnom a csalitosba, ahonnan Ruta is kémkedett, és el tudok bújni a bokrok sűrűjében. Nem kaphatnak el itt a nyílt terepen, miközben négykézláb vonszolom magam. Az a biztos halált jelentené, Cato pedig gondoskodna róla, hogy sokáig szenvedjek a keze között. A gondolat, hogy Primnek mindezt végig kell néznie, arra ösztönöz, hogy minden erőmet összeszedve tovább kússzak a rejtekhely felé.

Egy újabb robbanás arccal a földhöz passzíroz. Egy akna, amit valószínűleg egy összedőlő láda hozott működésbe. Az elsőt további két robbanás követi. Eszembe jut, hogy amikor nagy ritkán kukoricát

pattogtattunk Primmel otthon a tűzön, mindig maradt egy-két szem, ami jóval a többi után pattogott ki.

Nem írja le pontosan a helyzetet, ha azt mondom, hogy az utolsó utáni pillanatban sikerül eltűnnöm. Abban a másodpercben, hogy bevonszoló magamat a bokrok alá, Cato kiront a síkra a fák közül, sarkában a társai loholnak. Olyan dührohamot kap, hogy akár komikusnak is tűnhetne – szóval az emberek tényleg a hajukat tépve csépelik az öklükkel a földet –, ha nem tudnám, hogy a haragja ellenem és az ellen irányul, amit tettem. Ehhez jön még, hogy mindez itt történik mellettem, és hogy képtelen vagyok elmenekülni vagy megvédeni magamat. Így aztán, ami azt illeti, nagyon megijedek. Hálás vagyok, hogy a bokrok sűrűje nem teszi lehetővé a kamerák számára, hogy közeli képeket mutassanak az arcomról, mert olyan veszettül rágom a körmömet, mintha elérkezett volna a világvége. Lerágcsálom a maradék körömlakkot, és próbálom megakadályozni, hogy vacogjon a fogam.

A fiú a Harmadik Körzetből köveket dobál a romokra, aztán valószínűleg közli a többiekkel, hogy az összes akna felrobbant, mert a Hivatásosak elindulnak a füstölgő romhalmaz felé.

Cato dührohamának első felvonása véget ért, most a füstölgő ládák rugdosásával próbálja levezetni a haragját. A többiek a romok közt turkálnak, hátha meg tudnak menteni valamit, de nem járnak szerencsével. A fiú a Harmadik Körzetből kiválóan teljesítette a feladatát. Minden bizonnyal valami ilyesmi jut eszébe Catónak is,

mert odalép a fiúhoz, és kiabálni kezd vele. A fiú a Harmadik Körzetből sarkon fordul, menekülni próbál, de Cato elkapja, és járomfogásba szorítja a fejét. Látom, ahogy Cato karján megfeszülnek az izmok, aztán hirtelen ránt egyet a fiú fején.

Egy szempillantás alatt végez vele. A fiú a Harmadik Körzetből halott. A másik két Hivatásos mintha megpróbálná lecsillapítani Catót. Amennyire a rejtekhelyemről meg tudom állapítani, Cato vissza akar menni az erdőbe, a másik kettő meg egyfolytában az égre mutogat, amit először nem értek, de aztán egyszerre csak leesik, miről van szó. *Hát persze. Hiszen ezek azt hiszik, hogy aki a robbanást előidézte, meghalt.* Nem tudnak a nyílveesszőkről és az almákról. Azt hiszik, hogy a taposóakna meghibásodott, de a játékos, aki felrobbantotta a raktárt, szintén a levegőbe repült. Ha dörrent is a halált jelző ágyú, az egymás után robbanó aknák elnyomták a hangját. Ezek tényleg azt hiszik, hogy a tolvaj földi maradványait elszállította a légpárnás. Visszavonulnak a tó távolabbi partjára, hogy a Játékmesterek el tudják távolítani a Harmadik Körzetből való fiú holttestét. És várnak.

Mintha ágyúdörgést hallanék. Aztán felbukkan az égen a légpárnás, és elragadja a fiú holttestét. A nap lebukik a láthatáron. Leszáll az éjszaka. Fenn, az égen meglátom a Kapitólium címerét, és tudom, hogy most játsszák a himnuszt. Egy pillanatra minden sötétbe borul. Aztán megmutatják a fiút a Harmadik Körzetből. Utána pedig a fiút a Tizedik Körzetből, ezek szerint tehát ő halt meg

hajnalban. Aztán újra megjelenik az égen a címer. Akkor most már tudják. A robbantó még életben van. A címer fényében látom, ahogyan Cato és a lány a Második Körzetből felteszi az éjjellátó szemüveget. A fiú az Első Körzetből meggyújt egy faágat, a fáklya fényében meglátom az arcukra kiülő ádáz eltökéltséget. A Hivatásosak elindulnak az erdőbe. Kezdődik a hajtóvadászat.

A szédülés mostanra már csillapodott valamelyest, de a bal fülemmel továbbra sem hallok, a jobb fülem azonban cseng, amit jó jelnek tartok. Nincsen értelme elhagyni a rejtekhelyemet. Sehol sem lennék nagyobb biztonságban, mint a bűntény helyszínének közvetlen közelében. Biztosan azt hiszik, hogy a robbantónak két-három óra előnye van velük szemben. De még így is csak nagy sokára merek megmoccanni.

Az első dolgom, hogy előkeresem a hátizsákomból a saját éjjellátó szemüvegem, és felteszem, amitől megnyugszom kicsit, mert így a vadászathoz szükséges érzékszerveim közül legalább egy működik. Iszom egy kis vizet, és lemosom a vért a fülemről. Mivel nem akarom a hús szagával odacsalogatni a vadállatokat – mondjuk erre a célra a friss vér is tökéletesen megfelel –, a Ruta által gyűjtött zöldségből, gumókból és bogyókból készítek magamnak kiadós vacsorát.

Hol lehet a kis szövetségesem? Vajon sikerült visszatérnie a megbeszélte találkozóhelyre? Aggódik miattam? Az ég legalább azt megmutatta, hogy mindketten életben vagyunk.

Megszámolom az ujjaimon, hogy hány kiválasztott van még életben. A fiú az Első Körzetből, mindketten a Másodikból, a rókaképű lány, és ketten-ketten a Tizenegyedik illetve a Tizenkettedik Körzetből. Már csak nyolcan maradtunk. A Kapitóliumban most már mindenki a fogadás lázában ég. Különleges összefoglalókat vetítenek rólunk a tévében. Talán interjút készítenek a családukkal és a barátainkkal. Régóta nem fordult elő, hogy az utolsó nyolc közé sikerült bekerülnie a Tizenkettedik Körzet kiválasztottjának. Most pedig mindketten benn maradtunk. Habár az alapján, amit Cato mondott, Peeta már nem húzza sokáig. Na nem mintha Catoé lenne az utolsó szó bármiben is. Hiszen épp most veszítette el a teljes élelmiszerkészletét és az összes felszerelését, nem igaz?

Kezdődjék hát a hetvennegyedik Viadal, Cato, gondolom. De most aztán tényleg.

Közben hűs szellő támad. A hálózsákomért nyúlok, de eszembe jut, hogy Rutának adtam. Hiszen úgy volt, hogy majd szerzek másikat, de a nagy robbantgatásban teljesen kiment a fejemből a dolog. Dideregni kezdek. Mivel nem lenne sok értelme egy fán ücsörögni egész éjjel, ások egy kis gödröt a bokrok alatt, és beborítom magamat levelekkel meg fenyőtűvel. Még mindig nagyon fázom. A felsőtestemet betakarom a műanyagterítővel, a hátizsákomat pedig úgy helyezem el, hogy felfogja a szelet. Valamivel jobb a helyzet. Most már megértem, hogy a lány a Nyolcadik Körzetből miért rakott tüzet az első éjszaka. Most ugyanis nekem kell a fogamat

csikorgatva kihúznom hajnalig. Még több levelet, még több fenyőtűt kotrók magamra. A karomat bedugom a kabátomba, a térdemet felhúzom a mellkasomhoz. Végül sikerül álomba merülnöm.

Amikor kinyitom a szememet, a világ mintha szilánkokra töredezett volna, eltart egy darabig, mire rájövök, hogy időközben felkelt a nap, és az éjjellátó szemüveg zavar a látásban. Ahogy felülök és leveszem a szemüveget, nevetést hallok a tó felől, és kövé dermedek. A hang ugyan torzított, de a tény, hogy hallottam, azt jelenti, hogy mégsem süketültem meg. Igen, újra hallok a jobb fülemmel, annak ellenére, hogy még mindig cseng. Ami a bal fületem illeti, legalább már nem vérzik.

Kikukucskálok a bokor mögül, attól tartok ugyanis, hogy visszatértek a Hivatásosak, és jó darabig megint csapdába kerülök. De nem ők azok, hanem a rókaképű lány, a gúla romjain áll, és nevet. Okosabb, mint a Hivatásosak, hiszen talál néhány használható holmit a kupacban. Egy fémedényt. Egy késpengét. Először döbbenet figyelem a rókaképű lány határtalan lelkesedését, aztán rájövök, mi járhat a fejében: most, hogy a Hivatásosak raktára megsemmisült, az ő esélyei is jobbak a túlélésre. Csakúgy, mint mindenkinek, aki nem tartozik közéjük. Átfut az agyamon, hogy felfedem magamat, és megpróbálok szövetséget kötni a rókaképű lánnyal a Hivatásosak falkája ellen. De végül meggondolom magamat. Van valami a lány ravasz mosolyában, ami azt súgja, ha közel engedem magamhoz, késsel a hátamban végzem. Viszont, ha már itt tartunk,

kiváló alkalom lenne leszedni az íjjal. De a rókaképű hall valamit, nem engem, mert másfelé fordul, a szakadék irányába, aztán felpattan, és az erdő felé iramodik. Várok. Senki és semmi sem bukkan fel. De ha a rókaképű lány veszélyesnek ítélte a helyzetet, talán ideje lenne nekem is eltűnni innen. Ráadásul alig várom, hogy beszámolhassak végre Rutának a gúlánál történteokról.

Mivel fogalmam sincs, merre járnak a Hivatásosak, úgy döntök, a folyó mentén megyek vissza. Sietek, egyik kezemben a felajzott íj, a másikban egy darab hideg guvathús, ugyanis rettenetesen éhes vagyok, és nem csak levelekre meg bogyókra van szüksége a szervezetemnek, hanem a húspanban lévő zsír és fehérje is. Az út a patakig eseménytelenül telik. Miután elérem a medret, megtöltöm a palackot, és megmosakszom. Vigyázok, nehogy víz menjen a sérült fülemben. Aztán elindulok felfelé a patakot követve. Egy helyen bakancsnyomokat találok a paron az iszapban. Itt jártak a Hivatásosak, de nem mostanában. A nyomok mélyek, mert az iszap nedves volt, amikor beleléptek, mostanra viszont szinte teljesen kiszáradtak a tűző napon. Nem voltam elég elővigyázatos, azt hittem ugyanis, hogy óvatos lépteimet elrejtí a földet borító tülevéltakaró. Most levetem a bakancsomat és a zoknimat, és mezítláb folytatom az utat a folyómederben gázolva.

A hideg víz felfrissíti a testemet és a lelkemet egyaránt. Lövök két halat, nem nehéz leszedni őket a lassú folyású patakban, az egyiket meg is eszem nyersen, pedig nemrég ettem meg a guvatot. A másik halat Rutának tartogatom.

Fokozatosan, alig észrevehetően szűnni kezd a csengés a jobb fülemben, míg végül teljesen megszűnik. Azon veszem észre magamat, hogy időnként megtapogatom a bal fülemet, és megpróbálom leszedni róla azt a valamit, ami miatt nem hallok. Ha javul is az állapota, semmit sem érzek belőle. Egyszerűen képtelen vagyok hozzászokni a süketséghez. Úgy érzem, mintha elveszteném az egyensúlyomat, és teljesen védtelen vagyok a bal oldalam felől. És vak. A fejemet ugyanis minduntalan a sérült fülem irányába forgatom, mivel így próbálom áttörni a semmi tömör falát, ami a robbanás óta elzárja a korábbi információáradatot. Minél több idő telik el, annál kevesebb reményt látok, hogy a fülem meg fog gyógyulni.

Amikor elérem első találkozóhelyünket, biztos vagyok benne, hogy nem járt arrafelé senki. Rutának semmi nyoma, sem a földön, sem a fákon. Ezt furcsának találom. Mostanra már vissza kellett volna érnie, hiszen már dél van. Az éjszakát biztosan valamelyik fán töltötte. Mást nem nagyon csinálhatott a sötétben, miközben a Hivatásosak egész éjjel az erdőt járták az éjjellátó szemüvegeikben. És az is igaz, hogy a harmadik tábortűz volt a legtávolabb a találkozóhelytől. Habár éjjel nem néztem meg, hogy Ruta tényleg meggyújtotta-e. Talán csak nagyon elővigyázatos a visszaúton. Bárcsak igyekezne, mert nem akarok túl sokáig itt lógni. Délután szeretnék eljutni végre a hegyekbe, útközben pedig vadászni akarok. Most azonban nem tehetek mást, várnom kell.

Kimosom a vért a kabátomról és a hajamból, és kitisztítom a sebeimet, melyek listája egyre hosszabb. Az égések egész szépen begyógyultak, de azért kenek rájuk egy kevés balzsamot. Most az a legfontosabb, hogy ne fertőződjenek el a sebeim. Aztán nekilátok, és megeszem a másik halat. Úgysem áll el sokáig ebben a hőségben, viszont bármikor szerzek Rutának frisset a patakából. Bárcsak megérkezne végre.

Félig süketen nem érzem magam biztonságban a földön, ezért felmászom az egyik közeli fára, és ott várok tovább. Ha a Hivatásosak felbukkannak, innen simán leszedem őket. A nap vánszorog az égen. Mindenfélét csinállok, hogy elűssem az időt. Leveleket rágcsálok és rátapasztom a masszát lepadt, de még mindig érzékeny csípéseimre. Az ujjammal kifésülöm nedves hajamat, és befonom. Újra befűzöm a cipőfűzőt a bakancsomba. Ellenőrzöm az íjat és a maradék kilenc nyilat. Megzörgetem a leveleket a bal oldalamon, hogy kiderítsem, javult-e valamit a fülem állapota, de továbbra sem hallok semmit.

A guvat és a hal nem verte el az éhségemet, a gyomrom hangosan korog, és tudom, hogy a mai nap olyan, amit a Tizenkettedik Körzetben csak „lyukas napnak” hívunk. Az ilyen napokon teljesen mindegy, mit és mennyit eszik az ember, semmi sem elég. Semmi dolgom nincs, azon kívül, hogy üldögelek a fán, és ez csak tovább rontja a helyzetet, úgyhogy végül nem bírom tovább. Sok súlyt veszítettem az arénában, szükségem van a plusz kalóriára.

És mióta megszereztem az íjat és a nyilakat, sokkal jobb színben látom a jövőmet.

Megtörök és elmajszolok egy marék mogyorót. Megeszem az utolsó kekszet. A guvat nyakát. Ez jó, mert eltart egy darabig, mire sikerül lecsipegetnem a húst a csontról. Végül elpusztítom a guvat szárnyát is, és ezzel a madárból csak egy kupac csont marad. De mivel lyukas nap van, teli hassal is csak a kajára tudok gondolni. Főleg azokra az ingyencségekre, amikkel a Kapitóliumban traktáltak bennünket. A narancsszószos csirkehúsról. A süteményekre és a pudingokra. A vajjas kenyérre. A nokedlire a zöld szószból. Az aszalt szilvás báránnyal. Elszopogatok néhány mentalevelet, és megpróbálom továbbblendülni. A menta azért jó, mert otthon vacsora után mindig mentateát szoktunk inni, és így el tudom hitetni a gyomrommal, hogy vége a vacsora-időnek. Legalábbis szeretném.

Ücsörgök az ágon, a nap melegen süt, a szám tele mentalevéllel, a kezemben az íjam... mióta beléptem az arénába, nem éreztem ilyen nyugodtnak magamat. Bárcsak megérkezne Ruta, és le tudnánk lépni végre. Ahogy az árnyékok egyre hosszabbak lesznek, úgy növekszik a nyugtalanságom is. Késő délután elhatározom, hogy megkeresem a kislányt. Megnézem a harmadik tábornok helyét, hátha találok valami nyomot, amiből kiderül, merre lehet Ruta.

Indulás előtt összekotrok néhány mentalevelet a tábornok mellett. Mivel a leveleket távolabb gyűjtöttük,

Ruta tudni fogja, hogy itt jártam, a Hivatásosak viszont észre sem fogják venni.

Alig egy óra alatt megtalálom a helyet, ahol Rutának meg kellett volna gyújtani a harmadik tábortüzet, és azonnal látom, hogy valami nem stimmel. Úgyesen elrendezte a tűzifát és a gyújtózt, de meggyújtani már nem gyújtotta meg a tüzet. Ruta előkészítette a tábortüzet, de már nem sikerült visszajönnie ide. Valamikor a második füstoszlop megjelenése és a raktár felrobbanása között Ruta bajba került.

Emlékeztetem magamat, hogy a lány még biztosan életben van. De elbizonytalanodom. Lehet, hogy a Ruta halálát jelző ágyúlövés kora hajnalban dördült el, amikor még mindkét fülemre teljesen süket voltam? Ma este Ruta fényképét vetítik majd az égre? Nem, ezt képtelen vagyok elfogadni. Ezer más oka lehet annak, hogy Rutának nyoma veszett. Talán csak eltévedt. Belebotlott néhány ragadozóba vagy egy másik kiválasztottba, például Threshbe, és ezért el kellett rejtőznie. Bármilyen történt is, szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy itt bujkál, valahol a második és a harmadik tábortűz közötti területen. El kellett rejtőznie egy fa lombjában.

Úgy döntök, megkeresem.

Az egész délután tartó tétlen várakozás után valósággal megkönnyebbülök, hogy végre van mit csinálnom. Halkan osonok az árnyékok között, hagyom, hogy elrejtse nek. De semmi gyanús jelet nem látok. Nincsen nyoma harcnak, de még a tülevelekben sem látni nyomokat. Megtorpanok egy pillanatra, amikor

meghallom. Oldalra kell fordítanom a fejemet, hogy meggyőződjem róla, tényleg nem tévedek, de aztán újra meghallom. Egy fecsegőposzáta Ruta négy hangból álló dalocskáját énekli. Amelyik azt jelenti, hogy jól van.

Elmosolyodom, és a madár felé indulok. Nem messze egy másik is rázendít a dalocskára. Ruta nemrég énekelt nekik. Különben már valami más dalt fütyülnének. A fák lombját fürkészem, hátha meglátom Ruta nyomát. Nyelek egyet, és halkán énekelni kezdek. Remélem, ebből tudni fogja, hogy nincs veszély, csatlakozhat hozzám. Egy fecsegőposzáta elismétli nekem a dallamot. És ekkor meghallom az üvöltést.

Egy gyerek üvölt, egy kislány, Rután kívül nincsen senki az arénában, aki képes kiadni ilyen hangot. A hang irányába rohanok, bár simán lehet, hogy a három Hivatásos csapdába akar csalni, mégsem állok meg. Újabb éles kiáltást hallok, Ruta ezúttal a nevemet üvölti: – Katniss! Katniss!

– Ruta! – kiáltok vissza, hogy tudja, itt vagyok a közelben. És most már *ők* is tudják, hogy közel járok. Abban reménykedem, hogy a lány, aki a nyakukba dobta a vadászdarázsfészket, és – továbbra sem ismert okból – tizenegy pontot kapott a Játékmesterektől, érdekesebb lesz számukra, mint Ruta. – Ruta! Jövök!

Ahogy kirentek a tisztásra, megpillantom Rutát, a földön fekszik, reménytelenül belegabalyodva egy hálóba. Csak annyi ideje marad, hogy kidugja a kezét a hálón, és odakiáltson nekem, aztán a testébe fúródik egy dárda.

A fiú az Első Körzetből meghal, mielőtt ki tudná húzni Ruta testéből a lándzsát. A nyílveesszőm mélyen a tarkója közepébe fúródik. Térdre rogy, és megfelelzi életének hátralévő másodperceit: kitépi a tarkójából a nyílveesszőt, és belefullad a saját vérébe. Újra felhúztam az íjat, a környéket pásztázom, miközben odakiáltok Rutának: – Vannak még? Vannak még?

Ruta többször visszakiált, hogy „nincsenek”, mire végre meghallom.

Ruta az oldalára fordult, a teste összegömbül a dárda körül. Félrelököm a halott fiút, és előrántom a késemet, hogy kiszabadítsam Rutát a hálóból. Elég egyetlen pillantást vetnem a sebre, hogy megértsem, nem tudom meggyógyítani. Sőt, talán senki sem tudná. A dárdahegy mélyen a hasába fúródik. Leguggolok mellé, és tehetetlenül bámulok a Ruta testéből kiálló fegyverre. Semmi értelme a vigasztaló szavaknak, semmi értelme azt mondani, hogy minden rendben lesz. Ruta nem hülye. Kinyújtja a kezét, én pedig megragadom, mintha egy mentőkötél volna. Mintha nem is Ruta, hanem én haldokolnék.

- Felrobbantottad a kajájukat? – suttogja.
- Az utolsó morzsáig – felelem.
- Győznöd kell – mondja.

– Győzni fogok. Mindkettőnkért – ígérem. Ágyúlövés dördül, és felnézek. Az Első Körzetből való fiú halálát jelzi a dörrenés.

– Maradj itt. – Ruta még erősebben szorítja a kezemet.

– Hát persze, hogy maradok. Itt, melletted – mondom. Közelebb húzódok hozzá, és az ölembe fektetem a fejét. Óvatosan a füle mögé tűröm sötét, vastag szálú haját.

– Énekelj – kéri Ruta, de alig érteni a szavát.

Énekeljek? Mit énekeljek? Ismerek néhány dalt, az igaz. Talán hihetetlennek tűnik, de egykor a mi házunkban is szólt zene. Zene, amiben én magam is közreműködtem. Apának csodálatos hangja volt, vele szerettem együtt dalolni, de mióta meghalt, szinte sosem énekeltem. Kivéve, ha Prim megbetegedett. Olyankor elénekeltem neki azokat a dalokat, amiket kisbaba korában szeretett.

Énekelj! A torkomat könnyek fojtogatják, rekedt vagyok a füsttől és a kimerültségtől. De ha ez Prim... vagyis Ruta utolsó kívánsága, legalább meg kell próbálnom. Egy egyszerű altató jut eszembe, amit mifelénk a síró, éhes babáknak énekeltek. Régi dal, nagyon régi. Valamikor réges-régen költötték a hegyekben. A zenetanárunk csak hegyi dalnak hívja. De a szövege egyszerű és megnyugtató, azt ígéri, hogy a holnap reményteljesebb lesz, mint az idő ezen rettenetes darabkája, amit mának nevezünk.

A torkomat köszörülöm, nagyot nyelek, aztán énekelni kezdek:

*A láperdő mélyén, a fűzfa lombja alatt
A pázsitágyra, a puha, zöld párnára
Hajtsd le a fejed, hunyd le álmos szemed
És amikor újra kinyitod, felkel a nap.
Itt biztonságban vagy, nem fázol
A százszorszép megóv mindentől
S a holnap valóra váltja az álmaidat
Drága kicsikém, úgy szeretlek.*

Ruta lehunyja szemét, a szempillája remeg. A mellkasa még emelkedik és süllyed, de már alig érezni. Nem bírom tovább, könnyek gördülnek le az arcomon. De be kell fejeznem a dalt, ennyivel tartozom Rutának.

*A láperdő mélyén, messze elbújva
A holdfényben, a levéltakaró alatt,
Felejts el minden bajt s bánatot,
S reggelre a szomorúságnak nyoma sem marad.
Itt biztonságban vagy, nem fázol,
A százszorszép megóv mindentől.*

Az utolsó sort már alig hallani.

*S a holnap valóra váltja az álmaidat
Drága kicsikém, úgy szeretlek.*

Minden elnémul, a világ mozdulatlaná dermed. Aztán a fecsegőposzták is énekelni kezdik a dalt.

Egy pillanatig csak ülök, és nézem, ahogyan a könnyeim Ruta arcára csöppennek. Ágylövés dördül.

Előrehajolok, és megcsókolom Ruta halántékát. Aztán lassan, mintha arra ügyelnék, nehogy felébrezzem, lefektetem a fejét a földre, és elengedem a kezét.

Azt akarják, hogy azonnal tűnjek el. Be akarják gyűjteni a holttesteket. Különben sincs miért itt maradni. A hasára fordítom a fiút, és elveszem a hátizsákját, aztán kihúszom a tarkójából az életét kioltó nyílvest. Ruta hátáról is levágom a zsákot, tudom, hogy azt akarná, vigyem magammal a holmiját, viszont a dárdát nem húzom ki a hasából. Ezeket a fegyvereket a holttestekkel együtt felhúzzák a légpárnásra. Mivel úgysem venném semmi hasznát a dárdának, annál jobb, minél előbb eltüntetik az arénából.

Nem bírom levenni a szememet Rutáról, még sosem láttam ilyen aprónak: olyan, mint egy hálóból készült vackon kuporgó vadállatkölyök. Képtelen vagyok így itt hagyni. Már nem eshet több bántódása, mégis olyan végtelenül védtelennek tűnik. Annak sincs semmi értelme, hogy az Első Körzetből való fiúra haragudjak, most, a halálában ő is sebezhetőnek látszik. A Kapitóliumot gyűlölöm, azért, amit velünk tesz.

Gale szavai visszhangoznak a fejemben. Most már nem tartom értelmetlennek a Kapitólium ellen intézett kirohanásait. Ruta halála rákényszerít, hogy szembenézzek az ellenünk elkövetett igazságtalanságok és kegyetlenség felett érzett haragommal. Itt azonban még annál is tehetetlenebbnek érzem magam, mint otthon. Sehogy sem tudok bosszút állni a Kapitóliumon. Vagy mégis?

Aztán eszembe jut, mit mondott Peeta a tetőn. *Csak azon töprengök, bárcsak lenne valami módja, hogy... megmutassam a Kapitóliumnak: nem vagyok a tulajdonuk. Hogy több vagyok, mint a Viadal egyik kelléke.* És most először, megértem, mire gondolt.

Tennem kell valamit, itt és most, hogy megszégyenítsen! Hogy felelősségre vonjam őket, hogy megmutassam a Kapitóliumnak, akármit tesznek is, akármire próbálnak rákényszeríteni bennünket, a Viadal egyetlen résztvevőjét sem vehetik teljesen birtokba. Ruta nemcsak a Viadal egyik kelléke volt. És én sem az vagyok.

Alig pár lépésre a fák között vadvirágok nőnek. Az is lehet, hogy valami gaz, de a virága csodálatos lila, sárga és fehér árnyalatokban tündököl. Szedek egy csokorra valót, és visszamegyek Rutához. Lassan, egyesével rakosgatva a virágokat, feldíszítem a holttestet. A szirmok beborítják a csúnya sebet. Koszorúként ölelik körbe az arcát. Élénk színekkel szövik át a haját.

Ezt meg kell mutatniuk. De ha esetleg úgy döntenek, hogy másfelé fordítják a kamerákat, a holttest elszállítását akkor is muszáj lesz mutatniuk, és akkor mindenki látja majd, és tudni fogják, hogy én díszítettem fel Rutát. Hátralépek, és még egy utolsó pillantást vetek Rutára. Mintha csak elnyomta volna az álom, úgy fekszik ott a tisztáson.

– Viszlát, Ruta – suttogom. Bal kezem három középső ujját az ajkamhoz szorítom, és Ruta felé nyújtom. Aztán hátra sem nézve eltűnők a fák között.

A madarak elhallgatnak. Valahol egy fecsegőposzáta leadja a légpárnás közeledtét jelző figyelmeztetést. Fogalmam sincs, honnan tudják. Biztosan olyan neszeket is meghallanak, amit az emberi fül nem képes felfogni. Megállok, előre nézek, arra összpontosítok, ami előttem van, nem arra, ami mögöttem. Hamar végeznek, aztán a madarak újra énekelni kezdenek, és tudom, hogy Ruta már nincs többé.

Egy fecsegőposzáta – a kinézete alapján fiatal példány – száll le egy faágra előttem, és rázendít Ruta dalocskájára. Az én énekem ismeretlen volt a fiatal madár számára, ezért aztán nem is jegyezte meg, Ruta néhány hangjegyből álló dalocskáját viszont mesterien megtanulta. Ez a dal jelenti azt, hogy Ruta jól van.

– Jól van, és biztonságban – motyogom, ahogy elhaladok az ág alatt. – Érte már nem kell többé aggódni.
– Jól van, és biztonságban.

Fogalmam sincs, merre menjek. A Rutával töltött éjszaka otthonosságának érzete nyomtalanul eltűnt. Napnyugtáig megyek, amerre a lábam visz. Nem félek, még csak nem is vigyázok. Könnyű célpont vagyok. Eltekintve attól, hogy kész vagyok bárkit lelőni, aki az utamba kerül. Gondolkodás nélkül, és még a kezem sem remegne. A Kapitóliummal szemben érzett gyűlöletem szemernyi sem változtatott a többi kiválasztottal – legfőképp a Hivatásosakkal – szemben érzett gyűlöletemen. Ők fognak megfizetni Ruta haláláért.

Egyelőre azonban senki sem bukkan fel. Nem sokan maradtunk, az aréna pedig elég nagy. Hamarosan

kitalálnak majd valamit, hogy megint közelebb tereljenek bennünket egymáshoz. De mára elég volt a vérengzésből. Talán még aludni is tudunk.

Épp arra készülök, hogy felhurcoljam egy fára a hátizsákokat, és letáborozzak, amikor egy kis csomag ereszkedik alá az égből ezüst ejtőernyőn. Egy ajándék a támogatóktól. De miért pont most? Egész jól állok, volt mit ennem az utóbbi napokban. Talán Haymitch észrevette, mennyire elcsüggedtem, és megpróbál felvidítani valamivel? Vagy kapok valamit a fülemre?

Kibontom a csomagot, és egy kis kenyeret találok benne. Nem finom, kapitóliumi fehérkenyér. A szegényebb körzetekben fejadagként kiosztott gabonából készült, félhold alakú, sötétbarna vekni. Magokkal megszórva. Visszagondolok az előadásra, amit Peeta tartott a Kiképzőközpontban a különböző körzetek kenyereiről. Ezt a kenyeret a Tizenegyedik Körzetben készítették. Óvatosan felemelem a még langyos veknit. Vajon mibe kerülhetett ez a kenyér a Tizenegyedik Körzet lakóinak, akik még maguknak sem tudnak elég élelmet szerezni? Hányan adták össze a kenyérre való összeakuporgatott pénzükből? Rutának szánták, az biztos. Ahelyett azonban, hogy a lány halála után visszavonták volna az ajándékot, felhatalmazták Haymitchet, hogy adja oda nekem. Talán köszönetképpen? Vagy azért, mert hozzám hasonlóan nem szeretnek adósai maradni senkinek? Akármi az oka, ilyen még nem fordult elő a Viadal történetében. Ez az első alkalom, hogy egy körzet nem a saját kiválasztottjának ad ajándékot.

Felemelem a fejemet, és kilépek a lemenő nap fényébe.
– Köszönöm a Tizenegyedik Körzet lakóinak! –
mondom. Azt akarom, hogy tudják, tudom, kitől kaptam
a kenyeret. Hogy tudom, milyen értékes ez az ajándék.

Nagyon magasra mászom a fán, nem azért, mert ott
biztonságos, hanem azért, hogy minél messzebb kerüljek
ettől a borzalmas naptól. Előveszem a szépen felgöngyölt
hálózásokat Ruta táskájából. Holnap átnézem a
felszerelésemet. Holnap új tervet készítek. De ma este
már csak arra marad erőm, hogy hozzászíjazzam
magamat a fához, és elmajszoljam a kenyeret. Finom. Az
íze eszembe juttatja az otthonomat.

Hamarosan felragyog a Kapitólium címere az égen,
megszólal a himnusz, amit továbbra is csak a jobb
fülemmel hallok. Megmutatják a fiút az Első Körzetből,
aztán Rutát. A mai két áldozatot. *Hatan maradtunk*,
gondolom. *Már csak hatan*. Aztán – kezemben a kenyeret
szorongatva – azonnal álomba merülök.

Nem tudom, hogyan működik az elmém, de néha,
amikor nagyon rossz dolgok történnek velem, vidámat
álmodom. Apával járjuk az erdőt. Süt a nap, és mi
süteményt eszünk Primmel. Ma éjjel Ruta látogat meg
álmban, még mindig virágok díszítik, egy végtelen
erdőrengeteg egyik égbe nyúló fáján üldögél, és
megpróbálja megtanítani, hogyan beszélgessek a
fecsegőposztákkal. A sebei nyomtalanul eltűntek, sehol
egy csepp vér, egy vidám, mosolygós kislány ül előttem.
Tiszta, lágy hangon olyan dalokat énekel, amelyeket soha
nem hallottam még. Egész éjszaka énekel. Szünet nélkül.

Néhány álomittas pillanat után meghallom Ruta dalának utolsó néhány hangját, de addigra a lányt már elnyelik a lombok. Miután felébredek és magamhoz térek, egy pillanatig enyhül a fájdalmam. Megpróbálok belekapaszkodni az álom nyugalmába, de az álom egy pillanat alatt tovasiklik, én pedig szomorúbb és magányosabb leszek, mint valaha.

Iszonyatos fáradtság járja át a testemet, mintha folyékony ólom csordogálna az ereimben. Nincsen erőm semmihez, a legkisebb dolog megtételéhez sem, csak fekszem az ágon, és mereven bámulok ki a lombok sátrán. Órákig fekszem mozdulatlanul. Aztán, ahogyan az lenni szokott, Prim segít áttörni a levertség falát, látom magam előtt, otthon ül, és gondterhelt arccal bámul engem a tévében.

Olyan egyszerű utasításokat adok magamnak, mint például: „Most ülj fel, Katniss. Igyál egy kis vizet, Katniss.” Lassú, robotszerű mozdulatokkal hajtom végre a saját magam által kiadott parancsokat. „Most nézd át a hátizsákokat, Katniss.”

Ruta hátizsákjában van a hálózszakom, a szinte teljesen üres vizes tömlő, egy marék dió és gumó, egy kis darab nyúlhús, az extra pár zoknija, meg a csúzlija. A fiú táskájában találok egy csomó kést, két tartalék lándzsahegyet, egy zseblámpát, egy kis bőrrerszényt, egy elsősegélydobozt, egy teljes üveg vizet meg egy csomag aszalt gyümölcsöt. Egy csomag aszalt gyümölcs! Pont ezt választotta, amikor annyi mindent hozhatott volna a Bőségszarunál lévő raktárból. Számomra mindez a fiú

végtelen önteltségét bizonyítja. Minek vesződjön az élelemmel, amikor a táborban hatalmas készleteket halmoztak fel? Minek hozzon magával élelmet, amikor úgyis olyan gyorsan végez az ellenfeleivel, hogy meg sem éhezik, mire hazaér? Csak abban reménykedhetem, hogy a többi Hivatásos is hasonlóan kevés élelmet tartott magánál, és akkor semmijük sem maradt.

Ami azt illeti, az én készleteim is kezdenek kimerülni. Megeszem a maradék kenyeret és a nyúlhúst. Milyen gyorsan elfogy minden kaja! Már csak a gumók és a csonthéjasok maradnak, amit Ruta gyűjtött, meg a fiú aszalt gyümölcse és egy darabka szárított marhahús. *Vadásznod kell, Katniss*, figyelmeztetem magamat.

Egy táskába pakolom a felszerelést, amire szükségem lesz. Miután lemászom a fáról, elrejttem a fiú késeit és a dárdahegyeket egy kőrakás alá, nehogy valaki megkaparinthassa. Előző este összevissza mászkáltam, úgyhogy most fogalmam sincs, merre lehetek, de megpróbálok visszakeveredni valahogy a patakhöz. Amikor belebotlom Ruta harmadik tábortüzébe, már tudom, hogy jó irányba tartok. Valamivel később felfedezek egy guvatrajt az egyik fán. Mielőtt felfognák, hogy veszélyben vannak, már leszedek hármat. Visszamegyek Ruta tábortüzéhez, és meggyújtom, nem érdekel, hogy mennyire füstöl. *Merre jársz, Cato?* – töprengek, ahogy a madarakat és a gumókat sütöm. *Itt foglak várni.*

Ki tudja, merre járhatnak most a Hivatásosak? Talán túl messze vannak, esetleg attól tartanak, hogy megint

valami trükk van a dologban, vagy... Lehet, hogy félnek tőlem? Tudják, hogy nálam van az új, Cato látta, amikor elvettem Glimmertől. De vajon rájöttek, hogy banni is tudok vele? Rájöttek, hogy én robbantottam fel a raktárukat, és én öltem meg a társukat? Talán azt hiszik, Thresh csinálta. Valószínűbbnek tűnhet, hogy ő állt bosszút Ruta haláláért, nem én. Hiszen ugyanabból a körzetből érkeztek. Nem mintha Thresh törődött volna Rutával.

És mi a helyzet a rókaképű lánnyal? Ő vajon végignézte, hogyan robbantom fel a raktárt? Nem. Amikor másnap reggel megláttam, hogy a romok közt kutat és hangosan nevet, olyannak tűnt, mint aki valami kedves ajándékot kapott.

Kizárt, hogy azt higgyék, Peeta gyújtott jelzőtüzet. Cato biztos benne, hogy Peeta már az utolsókat rúgja. Hirtelen azon kapom magam, szeretném elmesélni Peetának, hogy virágokkal díszítettem fel Ruta holttestét.

Szeretném elmondani neki, hogy már értem, mit akart mondani a tetőn. Ha Peeta nyer, látni fog majd a győztes éjszakáján, amikor megismétlik a Viadal legizgalmasabb pillanatait. A képernyő a színpad felett lesz, ahol az interjúk készültek, és a győztes ott ül majd segítői körében.

De megígértem Rutának, hogy győzni fogok. Mindkettőnkért. És valahogy ez most fontosabbnak tűnik még a Primnek tett fogadalmamnál is.

Komolyan úgy érzem, hogy van esélyem a győzelemre. Nemcsak azért, mert van egy íjam, vagy mert párszor

túljárta a Hivatásosak eszén, habár ez is sokat segített. Történt valami, amikor Ruta kezét fogtam, és figyeltem, ahogy távozik az élők sorából. Eltökélt vagyok, bosszút akarok állni érte, azt akarom, hogy ne felejtsek el őt, ezt pedig csak úgy tudom elérni, ha megnyerem a Viadalt, és ezáltal én magam válok feledhetetlenné.

Túlsütöm a madarat, mert abban reménykedem, talán végre felbukkan valaki, de nem történik semmi. Talán a többiek éppen most gyilkolják egymást. Amit nem bánnék különösebben. A vérfürdő óta jóval többet szerepeltem a képernyőn a kelleténél.

Végül becsomagolom a húst, és visszamegyek a folyóhoz, hogy feltöltssem a palackjaimat. De a reggeli ólmos fáradtság visszatér belém, és annak ellenére, hogy még csak kora este van, felmászom egy fára, és fekhelyet készítek. A fejemben újra meg újra lepereregnek az előző nap eseményei. Rutát látom a testébe fúródott dárdával, a fiút a nyílveesszővel a tarkójában. Nem tudom, miért jut eszembe a fiú.

Aztán egyszer csak rádöbbenek... ő az első áldozatom.

Csomó statisztikai adat áll rendelkezésre azoknak, akik fogadni szeretnének. Többek között listát készítenek az adott játékos által elkövetett gyilkosságokról is. Glimmer és a lány a Negyedik Körzetből valószínűleg az én listámra került, hiszen én dobtam a nyakukba a darázsfészket. De ez a fiú volt az első, akiről pontosan tudtam, hogy meg fog halni a kezem által. Számtalan állatot elejtettem már, de csak egyetlen embert öltem meg. Hallom Gale hangját: „Mégis mi a különbség?”.

Ami a végrehajtást illeti, döbbenetes a hasonlóság. Az ember felhúzza az íjat, és kilövi a nyílvesszőt. Az utóhatása teljesen más. Megöltem egy fiút, akinek még a nevét sem tudtam. A családja most biztosan siratja. A barátai bosszút esküsznek ellenem. Talán még barátnője is volt, aki reménykedett benne, hogy a srác épségben visszatér...

De aztán Ruta élettelen testére gondolok, és sikerül kiverni a fejemből a fiúval kapcsolatos nyomasztó gondolatokat. Legalábbis egy időre.

Eseménytelenül zajlott a nap. Nem halt meg senki. Azon gondolkodom, mennyi időnk van, míg a következő természeti katasztrófa újra össze nem terel bennünket. Talán már ma éjszaka bekövetkezik, de én még szeretnék aludni egyet előtte. Befogom az ép fületem, hogy ne halljam a himnuszt, de aztán megszólalnak a harsonák, én pedig várakozva felülök.

A kiválasztottak és a külvilág kapcsolata többnyire kimerül annyiban, hogy esténként az égre vetítik a halottak arcképét. Időnként azonban előfordul, hogy valami bejelentést tesznek, amit minden esetben a harsonák hangja vezet be. Az esetek többségében lakomára invitálják a résztvevőket. Amikor kevés az élelem, a Játékmesterek banketre hívják a játékosokat, egy mindenki által ismert helyre, mint amilyen a Bőségszaru. Mindez persze azt a célt szolgálja, hogy összehozzák bennünket, és folytatódjon a küzdelem. Van, amikor igazi lakomát csapnak, néha viszont csak

egy penészes kenyérért folyik az öldöklés. A kaja nem érdekel, viszont könnyen leszedhetem pár ellenfelemet.

Claudius Templesmith hangját halljuk az égből, először gratulál az életben maradt hat kiválasztottnak. De nem hív meg bennünket lakomázni. Nagyon furcsa bejelentést tesz. Arról beszél, hogy a Viadal szabályai megváltoztak. Megváltoztak a szabályok?! A kijelentés már önmagában véve értelmezhetetlennek tűnik, mivel a Viadalnak eleve nincsenek szabályai, leszámítva, hogy hatvan másodpercig tilos leugrani a fémlapról, illetve az a hallgatólagos megállapodás, hogy a játékosok nem esznek egymás hullájából. Az új szabály kimondja, hogy amennyiben az utolsó két életben maradt kiválasztott ugyanabból a körzetből érkezett, mindkettőjüket győztesnek nyilvánítják. Claudius elhallgat egy pillanatra, mintha pontosan tudná, hogy nem értjük, miről van szó, aztán megismétli a szabálymódosítást.

Végül leesik. Idén két győztese is lehet a Viadalnak. Ha ugyanabból a körzetből érkeztek. Mindketten életben maradhatnak. Mindketten életben maradhatunk.

Mielőtt le tudnám állítani magamat, Peeta nevét kiáltom.

Első rész
„A győztes”

A szám elé kapom a kezemet, de elkésem. Az ég elsötétül, és valahol a közelben megszólal a békák brekegő kórusa. Nagyon haragszom magamra. Nem értem, hogyan csinálhattam ekkora hülyeséget. Kővé dermedve várom, mikor rontanak elő a fák közül támadóim. Aztán eszembe jut, hogy már alig maradtunk néhányan.

A sebesült Peeta most már a szövetségesem. Minden vele kapcsolatos kétségem egy csapásra megszűnik, mert ha bármelyikünk megöli a másikat, számkivetetté válik, miután visszatér a Tizenkettedik Körzetbe. Ami azt illeti, ha nem résztvevője, hanem nézője lennék a Viadalnak, szívből gyűlölném azokat a kiválasztottakat, akik ugyanabból a körzetből származnak, és nem fognak össze. Ráadásul így már van értelme megvédeni egymást. Ez pedig elvárható a Tizenkettedik Körzet elátkozott szerelmespárjától – feltéve persze, ha szeretnék még további ajándékokat kapni a támogatóktól.

Az elátkozott szerelmesek... Peeta végig remekül alakította szerepét. Mi másért változtatták volna meg a Játékmesterek a szabályokat? Erre nem volt példa a Viadal történetében. „Románcunk” biztosan nagyon népszerű volt a nézők körében, és ha szomorú véget ért volna, veszélybe sodorja a Viadal sikerét. Ezért tették lehetővé, hogy két kiválasztottnak is esélye legyen a végső győzelemre. Ehhez nekem semmi közöm. Én csak

annyival járultam hozzá a dologhoz, hogy nem öltem meg Peetát. De bármit is csinált Peeta az arénában, sikerült meggyőznie a közönséget, hogy azért tette, hogy én életben maradjak. A fejét rázva jelezte, hogy ne menjek oda a Bőségszaruhoz. Szembeszállt Catóval, hogy el tudjak menekülni. Még azzal is engem akart védelmezni, hogy összeállt a Hivatásosakkal. A végén még kiderül, hogy sosem kellett volna tartanom tőle.

Elmosolyodom erre a gondolatra. Leejtem a kezemet, és az arcomat a holdfénybe tartom, hogy a kamerák még véletlenül se maradjanak le.

Ki maradt még, akitől tartani kell? A rókaképű lány? Az ő körzetéből már meghalt a fiú. Egyedül dolgozik, éjszaka. Az elkerülés a taktikája, nem a támadás. Nem igazán hiszem, hogy – még ha meg is hallotta a hangomat – bármit tenne, azon kívül, hogy reménykedik, hátha valaki más végez velem.

Aztán ott van még Thresh. Na igen, ő tényleg veszélyes. De egyetlenegyszer sem láttam a Viadal kezdete óta. Eszembe jut, mennyire megijedt a rókaképű lány, amikor a raktár füstölgő romjai közt kotorászott, és valami neszt hallott. De nem az erdő felé fordult, hanem az ellenkező irányba. A szakadék, az aréna számomra teljesen ismeretlen része felé. Szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy a rókaképű Thresh elől menekült, és hogy a szakadékon túl kezdődik Thresh felségterülete. Ha tényleg ott van, kizárt, hogy meghallotta a kiáltásomat, de ha esetleg mégis, akkor sincsen baj, mert elég magasra

másztam ahhoz, hogy egy ekkora darab ember ne tudjon utánam jönni.

Ezek szerint nem maradt más, csak Cato és a lány Második Körzetből, akinek előnye származhat a szabálmódosításból. Egyedül nekik van okuk ünnepelni Peetán és rajtam kívül. Menekülnöm kellene, hátha meghallották a kiáltásomat? *Nem, inkább megvárom őket.* Jöjjenek csak az éjjellátó szemüvegeikben, és próbáljanak felmászni a fára. Az ágak úgysem bírják el őket. Bárcsak lőtávolon belülre kerülnének. De tudom, hogy nem fognak. Ha nappal nem jöttek, amikor tüzet raktam, nem fogják megkockáztatni, hogy esetleg valami csapdába sétálnak a sötétben. Ha jönnek, önszántukból teszik majd, nem azért, mert elárultam nekik, hogy merre találunk.

Maradj nyugton, és próbálj aludni kicsit, Katniss, utasítom magamat, habár legszívesebben most azonnal Peeta keresésére indulnék. *Holnap majd megtalálod.*

Alszom egyet, de reggel már nagyon óvatos vagyok, mert eszembe jut, jöllehet a Hivatásosak haboznak, hogy megtámadjanak a fán, de lesből bármikor rajtam üthetnek. Alaposan felkészülök az előttem álló napra – kiadósat reggelizem, biztonságba helyezem a hátizsákomat, előkészítem a fegyvereimet –, mielőtt rászánom magam, és lemászom a fáról. Minden nyugodtnak és csendesnek tűnik.

Ma a szokásosnál is elővigyázatosabbnak kell lennem. A Hivatásosak tudják, hogy megpróbálom előkeríteni Peetát. Az is lehet, hogy megvárják, míg megtalálom, és csak utána támadnak. Ha tényleg olyan súlyos a

sebesülése, ahogyan Cato mondta, akkor nekem kell egyedül megvédeni majd mindkettőnket. De ha Peeta valóban olyan rossz állapotban van, mégis hogyan tudott életben maradni? És hogy a francba fogom megtalálni?

Megpróbálom végiggondolni, mi mindent mondott Peeta, hátha beugrik valami, amiből ki tudom következtetni, merre rejtőzhet, de semmi értelmes nem jut eszembe. Visszapörgetem a fejemben az eseményeket, egészen addig, amikor utoljára láttam Peetát, ahogyan a napfényben csillogott a teste, és azt üvöltötte, hogy meneküljek. Aztán megjelent Cato, kivont karddal. Utána eltűntem, Cato pedig megsebesítette Peetát. De vajon hogyan menekült el mégis? Talán Peeta szervezete jobban bírta a vadászdarázs-mérget, mint Catóé. Talán ezért tudott elmenekülni. De a darazsak akkor is megcsípték. Vajon milyen messzire juthatott sebesülten és összezsípkedve, méreggel a szervezetében? És hogyan tudott életben maradni? Ha a Cato ejtette vágás és a darázscsípések nem végeztek vele, víz nélkül akkor sem bírta volna ilyen sokáig.

És ekkor rájövök, hogy merrefelé bujkálhat Peeta. Ha nem talál vizet, már rég halott lenne. Ezt pontosan tudom az első néhány nap tapasztalatából kiindulva. Egy vízforrás közelében kellett elrejtőznie. Nem tartom valószínűnek, hogy a tónál bújt el, mert az nagyon közel van a Hivatásosak táborához. Van néhány forrás táplálta tavacska az arénában. De ott könnyű célpontot jelentene az ellenfeleknek. És ott van még a patak. A patak, amelyik a Rutával közös táborunktól egészen a tóig

kanyarog, és még azon is túl. Ha Peetának sikerült elérnie a patakot, állandóan változtatni tudja a helyét, és mindig vízközeiben marad. Ha a mederben gyalogol, még nyomokat sem hagy. És talán még egy-egy halat is sikerül fognia.

Kiindulópontnak mindenesetre jó lesz.

Hogy megzavarjam ellenfeleimet, újra tüzet rakok, nedves fából, hogy rendesen füstöljön. Még ha valami cselt sejtenek, akkor is azt gondolják majd, hogy valahol a közelben bujkálok. Miközben valójában Peetát fogom keresni.

A nap pillanatok alatt eltünteti a hajnali ködöt, ami azt jelenti, hogy minden eddiginél nagyobb hőségre kell számítanunk. A víz hűvös, és kellemesen simogatja csupasz lábamat, ahogyan folyásirányban gázolok a mederben. Kísértést érzek, hogy Peeta nevét kiáltsam, de végül mégsem teszem. Szememmel és épen maradt fülemmel kell megtalálnom, vagy neki kell megtalálnia engem. De ugye tudja, hogy keresem? Talán nincsen olyan rossz véleménnyel rólam, hogy azt feltételezze, az új szabályról tudomást sem véve, magára hagyom. Vagy igen? Peeta kiszámíthatatlan, ami más körülmények között egész érdekessé tenné őt, jelen pillanatban azonban csak további nehézséget jelent.

Hamarosan elérem azt a helyet, ahol elkanyarodtam a patakmedertől, amikor a Hivatásosak tábora felé tartottam. Peetának semmi nyoma, de ez nem meglepő. Háromszor jártam végig oda-vissza a patak ezen szakaszát a vadászarazsakkal történt incidens óta. Ha

Peeta itt van a közelben, egészen biztosan megneszelem. A patak itt balra kezd kanyarodni, az erdő számomra ismeretlen része felé. A sáros partot kusza vízi növények borítják, a patak egyre nagyobb, egyre magasabb sziklák között kanyarog, egy idő után kezdem úgy érezni, mintha csapdába kerültem volna. Nem lenne egyszerű kimenekülni a mederből. Vagy megküzdeni Catóval és Thresh-sel ezen a sziklás terepen. Ami azt illeti, már éppen az jár a fejemben, hogy teljesen rossz nyomon járok – hiszen képtelenség, hogy valaki sebesülten le tudjon mászni ezeken a sziklafalakon a vízhez –, amikor egyszer csak megpillantok egy vércsíkot az egyik lapos kövön. Rég megszáradt már, de a szétmázolt véres vonalak arra engednek következtetni, hogy valaki megpróbálta eltüntetni a nyomait – valaki, aki nem volt szellemi képességeinek teljes birtokában.

A sziklafal mellett óvatosan a vérnyomok felé osonok, Peeta nyomait fürkészem. Találok még néhány vérfoltot, az egyikbe beleragadt néhány szövetszál is, de ezen kívül semmit. Nem bírom tovább, és fojtott hangon szólítgatni kezdem Peetát. – Peeta! Peeta! – suttogom. Aztán egy fecsegőposzáta száll egy közelben álló satnya fára, és utánozni kezdi a hangomat, úgyhogy inkább abbahagyom. Feladom, és elindulok visszafelé a mederben. *Biztosan továbbment. Még messzebb, lefelé a patakban*, gondolom.

A lábfejem épp megtöri a víz tükrét, amikor hangot hallok.

– Azért jöttél, hogy végezz velem, drágaságom?

Megpördülök. Balról jött a hang, ezért nem hallottam valami jól. Ráadásul rekedt és erőtlen volt. Mégis biztos vagyok benne, hogy Peeta szólt. Ki más szólítana az arénában drágaságomnak? Alaposan szemügyre veszem a partot, de nem látok semmit. Csak sarat, növényeket, és a sziklák alját.

– Peeta? – suttogom. – Hol vagy? – Nem érkezik válasz. Talán csak képzelődtem? Nem, az kizárt, a hang valahonnan nagyon közlelől jött. – Peeta? – Továbbosonok a part mentén.

– Légy szíves, ne taposs össze.

Ijedtemben hátraugrom. Peeta pontosan a talpam alól szólt. De még mindig nem látok semmit. Aztán kinyitja a szemét, semmivel sem lehet összetéveszteni azokat a kék szemeket a barna sár és a zöld levelek között. Elakad a lélegzetem, Peeta fogsora fehérén villan, ahogy jutalmul rám nevet.

Az álcázás mestere. Még a súlylökést is álcázásból gyakorolta a Kiképzőközponban. Peeta valami egészen mást mutatott a Játékmestereknek: kifestette magát, hogy fának nézzék. Vagy lapos kőnek. Vagy vízinnövényekkel borított, sáros folyópartnak.

– Csukd be a szemed egy pillanatra – kérem. Peeta becsukja a szemét, és a száját is, és láthatatlanná válik. A testét vastagon borítja a sár és a levelek, nem is tudom pontosan megmondani, hogyan helyezkedik el. Olyan mesterien álcázta az arcát és a karjait, hogy azok is láthatatlanok. Letérdelek mellé. – Úgy látom, nem hiába díszítetted a pékségben a süteményeket.

Peeta elmosolyodik. – Na igen, a cukormáz. A haldoklók utolsó mentsvára.

– Nem fogsz meghalni. – A hangom határozott.

– Mégis ki szerint? – Peeta teljesen berekedt.

– Szerintem. Egy csapatban vagyunk, ugye hallottad? – kérdezem. Peeta kinyitja a szemét. – Igen, hallottam. Kedves tőled, hogy megkerested, ami maradt belőlem.

Előveszem a vizes palackot, és megitatom Peetát. – Cato tényleg megsebesített? – kérdezem.

– Megvágta a bal lábamat. A combomnál – feleli Peeta.

– Bele kellene feküdnöd a patakba, hogy le tudjam mosni rólad a sarat, akkor megnézhetnénk, milyen mély a seb.

– Előbb feküdj mellém egy percre – suttogja. – Mondanom kell valamit. – Fölé hajolok, és az ép fületem a szája felé fordítom. Csiklandoz, ahogy suttog. – Ne felejtsd el, hogy örülten egymásba vagyunk zúgva, szóval bármikor nyugodtan megcsókolhatsz, ha kedved van.

Hirtelen felkapom a fejemet, de aztán felnevetek. – Kösz, majd észben tartom. – Legalább a humorérzékét nem veszítette el. De amikor nekilátok, hogy segítek neki eljutni a patakig, már egyáltalán nem olyan vicces a helyzet. Alig fél méterre fekszik a paktól, nem lehet ez olyan nehéz. Csak akkor döbbenek rá, milyen kemény a helyzet, amikor megértem, hogy Peeta képtelen megmozdulni. Borzalmasan legyengült, a legtöbb, amit tenni tud, hogy hagyja magát. Megpróbálom elvonszolni a vízhez, de annak ellenére, hogy tudom, Peeta minden tőle telhetőt megtesz, hogy csendben maradjon, mégis

éles kiáltások szakadnak fel a torkából. Végül csak egy hatalmas rántással tudom kihúzni a sár és a levelek fogságából. Még mindig fél méterre van a víztől, a fogát csikorgatva fekszik a földön, könnyek csíkozzák mocskos arcát.

– Figyelj, Peeta, megpróbállak átfordítani, belegördítelek a vízbe. Itt nagyon sekély a patak, rendben? – mondom.

– Pompás – feleli Peeta.

Leguggolok mellé. *Bármi történik is, nem szabad feladnom, míg Peeta a vízben nem lesz*, figyelmeztetem magamat. – Háromra – mondom. – Egy, kettő, három! – Csak egyszer bírom átfordítani, mert olyan fájdalmasan üvölt, hogy muszáj abbahagynom. Viszont most legalább már a patak partján fekszik. Talán így még jobb is.

– Rendben van, módosítom a tervet. Mégsem görgetlek bele teljesen a vízbe – közlöm Peetával. Ráadásul ha egyszer belelököm a patakba, ki tudja, hogy képes leszke-e kiszedni onnan.

– Nincsen több görgetés? – kérdezi Peeta.

– Nincsen, végeztünk. Inkább lemoslak. Addig, ha tudod, tartsd szemmel az erdőt, rendben? – Fogalmam sincs, hol kezdjem. Peetát tetőtől talpig vastagon borítja a sár és az összeragadt levelek, még a ruháit sem látom. Azt sem tudom, egyáltalán van-e rajta ruha. Ez egy pillanatra elbizonytalanít, de aztán mégis nekilátok. Itt az arénában nem nagy szám, ha valaki meztelenül van, nem igaz?

Két vizes palack van nálam, és Ruta tömlője. Kettőt közülük a patakban lévő szikláknak támasztok, hogy amíg a harmadikból Peetára öntöm a vizet, a másik kettő megteljen. Eltart egy darabig, de végül sikerül megszabadulni annyi sártól, hogy meglássam a ruháit. Óvatosan lehúzó a kabátja cipzárját, kigombolom az ingét, és lehúzó róla. A trikója annyira beleragadt a sebekbe, hogy késsel kell levágnom, aztán kénytelen vagyok lelöcsölni, hogy végre meg tudjam szabadítani tőle. A mellkasán hosszú égési sérülés látszik, a vadászdarazsak pedig négy helyen megmarták, ha beleszámítjuk a füle alatti csípést is. Én viszont valamelyest fellélegzem. Ezeket a sebeket el tudom látni. Úgy döntök, először a felsőtestét ápolom le, hátha sikerül csillapítanom valamelyest a fájdalmát, és csak utána foglalkozom a combján lévő vágással.

Nincsen értelme Peeta sebeit kezelni, amíg ebben a sáros tócsában fekszik, ezért aztán valahogy sikerül felhúznom, és a hátát egy kőnek támasztja. Csak ül, meg sem nyikkan, én pedig lemosom a hajáról és a testéről a maradék sarat. Nagyon sápadtnak tűnik a napfényben, most már egyáltalán nem látom olyan erősnek és zömöknek. Először ki kell húznom a vadászdarazsfullánkokat, ami szemmel láthatólag nem esik jól Peetának, ugyanis összerezzen, de amint ráteszem a leveleket a sebekre, megkönnyebbülten sóhajt. Amíg megszárad a napon, kimosom és kiterítem az ingét és a kabátját a lapos kövekre. Bekenem a mellkasán lévő égési sebet a balzsammal. Ekkor veszem csak észre, milyen

forró a bőre. A sár és a víz miatt nem vettem észre, hogy Peeta lázas. Átkutatom az elsősegélydobozt, amit az Első Körzetből való fiútól szereztem, szerencsére találok lázcsillapítót. Időnként anya is feladja, és vesz ezekből a tablettákból, amikor a gyógynövénykészítményei nem válnak be.

– Ezt nyeld le – mondom Peetának, mire engedelmesen beveszi a gyógyszert. – Biztosan éhes vagy.

– Nem igazán. Fura, de napok óta nem érzek éhséget – feleli Peeta. Amikor megkínálom a guvatból, fintorogva elfordul. Ekkor megértem, hogy mennyire beteg lehet.

– Peeta, muszáj enned valamit – erősködöm.

– Rögtön visszajönne az egész – mondja. Végül sikerül rávennem, hogy egyen néhány falat aszalt almát. – Kösz. Sokkal jobban vagyok, de tényleg. Most már alhatok, Katniss? – kérdezi.

– Mindjárt – ígérem. – De előbb meg kell néznem a sebet a lábodon. – Amilyen óvatosan csak tudom, leveszem a bakancsát, a zokniját, aztán nagyon lassan, milliméterről milliméterre lehúzó a nadrágját is. Látom, milyen hosszan felhasította Cato kardja a nadrágot, de amikor meglátom a sebet, alig hiszek a szememnek. Mély és csúnyán elmérgesedett, vér és genny szivárog belőle. A lába fel van dagadva. De a legrosszabb az üszkösödő hús szaga.

Legszívesebben elrohannék. Eltűnnék az erdőben, mint azon a napon, amikor behozták az összeégett férfit a házunkba. Elmennék vadászni, amíg anya és Prim ellátja a beteget, mert ehhez én nem értek, ráadásul bátorságom

sincs hozzá. De nincsen itt senki, hogy segítsen. Megpróbálok olyan nyugodtan viselkedni, ahogyan anya szokott, amikor súlyos állapotban lévő betegeket kezel.

– Csúnya, mi? – kérdezi Peeta. A tekintetével engem fürkész.

– Tűrhető. – Vállat vonok, mintha nem lenne semmi nagy baj. – Látnod kellene azokat a sebesülteket, akiket anyához szoktak hozni a bányából. – Azt nem kötöm Peeta orrára, hogy általában mindig lelépek otthonról, ha anya bármilyen, a náthánál súlyosabb betegséget kezel. Sőt, most, hogy jobban belegondolok, akkor sem nagyon szeretek ott lófrálni, ha valaki köhög. – Először alaposan ki kell tisztítani a sebet.

Nem vettem le az alsógatyáját, mert nem túl koszos, és nem akarom áthúzni Peeta feldagadt lába fölött, és, jól van, elismerem, talán kényelmetlenül érezném magam, ha teljesen meztelen lenne. Van még egy érdekes dolog anyával és Primmel kapcsolatban. Őket egyáltalán nem zavarja a meztelenség, teljesen közömbösek tudnak maradni. A legröhejesebb az egészben, hogy a húgomnak most sokkal nagyobb hasznát venné Peeta. Begyűröm alá a műanyagterítőt, hogy mindenhol le tudjam mosni. Minden újabb palack vízzel, amit ráöntök, egyre csúnyábbnak tűnik a seb. Leszámítva a vágást, egész jól megúsza, lejjebb már csak egy vadászdarázs-fullánkot találok, meg néhány kisebb égési sérülést, amit gyorsan le is kezelek. De a mély vágás a combján... fogalmam sincs, mi a fenét kezdjek vele.

– Mi lenne, ha kicsit szellőztetnénk, aztán... – kezdem, de elharapom a mondatot.

– Aztán befoltozod? – kérdezi Peeta. Szinte már sajnálkozva néz rám, mintha sejtené, mennyire tanácstalan vagyok.

– Úgy van – vágom rá végül. – Te pedig szépen megeszed ezeket. – Néhány félbevágott aszalt körtét nyomok a kezébe, aztán visszamegyek a patakhoz, hogy kimossam Peeta többi ruháját. Miután kiterítem őket száradni, még egyszer átnézem az elsősegély-dobozt. Kötszer, lázcsillapító tabletták, gyomornyugtató orvosság. Semmi, amivel Peeta sebét kezelni lehetne.

– Muszáj lesz kísérletezni – ismerem be végül. Tudom, hogy a vadászdarázs mérget semlegesítő levelek fertőtlenítő hatásúak, úgyhogy első körben ezzel próbálkozom. Néhány perccel azután, hogy rányomok a sebre egy maréknyi összerágott levelet, csorogni kezd a genny Peeta lábszárában. Ezt jó jelnek tartom, de azért összeszorítom a fogamat, mert úgy érzem, mindjárt visszajön a reggelim, hogy levegőzzön egyet.

– Katniss? – szólal meg Peeta. Összenézünk, érzem, hogy az arcom közben zöldes árnyalatúra változott. Peeta jó hangosan azt mondja: – Na, mit szólnál most ahhoz a csókhoz?

Hangosan felnevetek, mert rettenetesen felháborítónak találom a dolgot.

– Valami baj van? – kérdezi kissé talán túl ártatlanul Peeta.

– Én... én nem vagyok jó ebben. Én nem az anyám vagyok. Fogalmam sincs, mit csinálok, és felfordul a gyomrom a gennytől – mondom. – Hú!

– Muszáj nyögnöm egyet, ahogyan leöblítem az első adag levelet a sebről, és felteszem a következőt. – Húúúúú!

– Ha ezt nem bírod, hogyan szoktál vadászni? – kérdezi Peeta.

– Hidd el, sokkal könnyebb megölni egy állatot, mint ez – felelem. – Bár, ami azt illeti, lehet, hogy éppen most öllek meg téged.

– Nem tudnád kicsit gyorsabban csinálni? – kérdezi.

– Nem. Fogd be a szádat, és edd meg a körtét! – szólok rá Peetára.

A harmadik adag levél és egy vödörnyi genny után egész tűrhetően néz ki a seb. Most, hogy a duzzanat kissé leapadt, látom csak, milyen mélyen belevágott Cato a kardjával Peeta combjába. Még a csont is látszik.

– Mi a következő lépés, Everdeen doktornő? – érdeklődik Peeta.

– Teszek rá egy kicsit a balzsamból, amivel az égési sebeket bekentem. A fertőzések ellen biztosan jó. Aztán bekötözöm. – Valahogy sokkal kezelhetőbbnek tűnik a dolog, miután bekötözöm a sebet a tiszta fehér gézzel. Habár a steril kötszerhez képest az alsógatyája mocskosnak látszik, és valószínűleg hemzsegnek rajta a kórokozók. Előveszem Ruta hátizsákját.

– Tessék, takard be magad ezzel, és akkor kimosom a gatyádat.

– Ó, engem nem zavar, ha meztelenül látsz – mosolyog Peeta.

– Olyan vagy, mint a családom többi tagja – csattanok fel. – Engem viszont zavar, rendben? – Hátat fordítok neki, a patakot nézem, míg végül az alsógatya a vízbe csobban. Biztosan jobban van, ha már dobni is tud.

– Tudod, gyilkos csaj létedre elég finnyás vagy – szólal meg Peeta, miközben a gatyáját a kövekhez csapkodom. – Hagynom kellett volna, hogy te fürdesd meg Haymitchet. Elfintorodom, ahogy felidézem az esetet. – Küldött már neked valamit?

– Semmit – feleli Peeta. Aztán egy pillanatra elhallgat, és így folytatja: – Miért, neked mit küldött?

– A balzsamot – felelem zavartan. – És egy kis kenyeret.

– Mindig is tudtam, hogy te vagy a kedvence – jegyzi meg Peeta.

– Ne már, rosszul van, ha csak a közelemben kell lennie – mondom.

– Mert túlságosan hasonlítotok egymásra – dünnyögi Peeta. Elengedem a fülem mellett a megjegyzést, mert nem hiszem, hogy ez a legmegfelelőbb pillanat, hogy Haymitchet sértegessem, pedig az ösztöneim ezt diktálnák.

Hagyom szundikálni Peetát, amíg a ruhái száradnak, de késő délután már nem bírok tovább várni. Óvatosan megrázom a vállát. – Peeta, most már indulni kell.

– Indulni? – Látszik, hogy nem érti. – Hová?

– El, minél messzebbre innen. A folyásirányban. Keresnünk kell egy helyet, ahol pihenni tudsz, és kicsit megerősödsz – magyarázom. Segítek neki öltözni, a lábára nem adok semmit, mert a patakban gázolva fogunk menni, aztán felhúzom. Amint a lábára nehezedik, kiszalad a vér az arcából. – Gyerünk. Meg tudod csinálni – biztatom.

De sajnos tévedek. A hosszú menetelést biztosan nem fogja bírni. Úgy ötven métert megyünk lefelé a folyóban, Peeta a vállamra támaszkodik, és látszik, hogy mindjárt elájul. Leültetem a patakparton, a fejét a térde közé nyomom, és ütögetem a hátát, miközben a környéket fürkészem. Jó lenne felvinni Peetát egy fára, de erre semmi remény. Sőt, ami azt illeti, talán még rosszabb is lenne. Észreveszek néhány kis, barlangszerű mélyedést a sziklákon. Kinézem az egyiket, úgy húsz méterrel a patakpart fölött. Amikor Peeta újra fel tud állni, feltámogatom – vagy inkább felcipelem – a barlanghoz. Szeretnék körülnézni a környéken, hátha találok jobb búvóhelyet, de egyelőre be kell érünk ezzel, mert a szövetségeseim totál ki van ütve. Hullasápadt, zihál, és – annak ellenére, hogy még csak most kezd hűlni az idő – rázza a hideg.

A barlang aljára egy réteg tűlevelet szórok, kiterítem a hálósákomat, és belebújtatom Peetát. Amikor nem figyel, sikerül belediktálnom néhány lázcsillapítót, meg egy kevés vizet, de máskülönben még a gyümölcsöt is visszautasítja. Aztán csak fekszik, tekintetét az arcomra szegezi, miközben én valami redőnyfélét tákolok

indákból, hogy elrejtsem a barlang bejáratát. Az eredmény nem túl fényes. A vadállatok nem fognának gyanút, de egy ember azonnal felismerné, hogy mesterséges alkotmányról van szó. Idegesen letépem az egészet.

– Katniss – szólal meg Peeta. Odamegyek hozzá, és félresöpröm a haját a homlokából. – Kösz, hogy megkerestél.

– Te is megkerestél volna, ha olyan állapotban vagy – mondom. A homloka lángol. Mintha a lázcsillapítónak semmi hatása nem lenne. Hirtelen belém hasít a felismerés, hogy tényleg meghalhat. Megrémülök.

– Igen. Figyelj, ha nem úszom meg... – kezdi Peeta.

– Ezt meg sem hallom. Nem ezért tisztítottam ki azt a rengeteg gennyet a sebedből – vágok a szavába.

– Tudom. De ha mégis... – folytatja Peeta.

– Nem, Peeta, erről nem nyitok vitát – szakítom félbe újra, aztán az ujjamat a szájára teszem, hogy lecsendesítsem.

– De én... – erősködik Peeta.

Ösztönösen előrehajolok, és megcsókolom, hogy elhallgasson végre. Ez már különben is régen esedékes volt, hiszen Peetának teljesen igaza van abban, hogy mindenki azt hiszi, örülden egymásba vagyunk zúgva. Életemben először csókolóztam. Azt hittem, valami lehengerlő dolgot érzek majd, de csak arra tudok gondolni, milyen borzalmasan forró Peeta szája a láztól. Felülök, és betakarom a hálózsákkal. – Nem fogsz meghalni. Megtiltom. Megértetted?

– Megértettem – suttogja.

Ahogy kilépek a hűvös esti levegőre, egy ejtőernyő ereszkedik alá az égből. Gyorsan kibontom, mert abban reménykedem, hogy Peeta lábára küldtek valami igazi gyógyszert. De csak egy kis tál forró húslevest érkezett.

Haymitch üzenete teljesen egyértelmű. Egy csókért egy tál húsleves jár. Szinte hallom, ahogy morog: – El kell játszanod, hogy szerelmes vagy, drágaságom. A fiú haldoklik. Mutass valamit, amivel dolgozhatok!

Igaza van. Ha meg akarom menteni Peeta életét, valami komolyabbat kell mutatnunk a közönségnek, valamit, ami igazán lázba hozza őket. Az elátkozott szerelmespárt, aki mindenre képes, hogy hazajusson. Két egyszerre dobbanó szívet. Romantikát.

Soha nem voltam még szerelmes, úgyhogy nem lesz egyszerű a feladat. A szüleimre gondolok. Eszembe jut, hogy apa mindig hozott anyának ajándékot az erődből. Anya arca pedig mindig felderült, amikor meghallotta apa bakancsának dobogását az ajtó előtt. És eszembe jut, hogy anya kis híján belehalt, amikor elveszítette őt.

– Peeta! – kiáltom, és próbálom utánózni anya hangját, azt a különleges hangot, amit csak apának tartogatott. Peeta megint elszundikált, de megcsókolom, mire felriad, és szemmel láthatólag meglepődik. Aztán elmosolyodik, mintha nem lenne számára nagyobb boldogság, mint hogy itt feket, és engem nézhet az idők végezetéig. Jól csinálja, nagyon ügyes.

Odanyújtom neki a fazekat. – Peeta, nézd, mit küldött neked Haymitch.

Egy óra nyaggatás, könyörgés, fenyegetőzés, és, igen, csókolózás árán, végre sikerül kortyonként belediktálnom Peetába a tál húslevest. Utána hagyom aludni, gondoskodom a magam szükségleteiről, befalom a guvatból meg gumókból álló vacsorát, és figyelem az égre kivetített napi jelentést. Nincsenek újabb áldozatok. Úgy látszik, sikerült lekötnünk a közönség érdeklődését, és elég érdekesnek találták a mai napot. Remélhetőleg a Játékmesterek békén hagynak bennünket az éjszaka.

Körülnézek, hátha találok egy megfelelő fát rejtekhelynek, de aztán rájövök, hogy ez most nem fog menni. Egy darabig legalábbis. Nem hagyhatom Peetát őrizetlenül a földön. Semmit sem csináltam a patakparton lévő búvóhelyével – úgysem tudtam volna eltüntetni a nyomokat –, ami alig ötven méterre van tőlünk. Felteszem az éjjellátó szemüveget, bekészítem a fegyvereimet, és nekifogok az őrködésnek.

A hőmérséklet zuhanni kezd, hamarosan csontig hatol a hideg. Végül feladom, és bebújok Peeta mellé a hálósákba. Mintha egy kenyérpirítóba másztam volna be, kényelmesen elhelyezkedem, de aztán rájövök, hogy nem egyszerűen meleg van, hanem iszonyatos hőség, mert a hálósák szigetelő rétege bent tartja a Peeta lázas testéből sugárzó hőt. A homlokára teszem a kezemet, lángol és száraz. Nem tudom, mit csináljak. Hagyjam bent Peetát a hálósákban, és reménykedjem, hogy a

borzalmas hőség végül letöri a lázat? Vagy vegyem le róla a hálózszakot, hátha a hideg levegő lehűti a testét? Végül beáztatok egy gézdarabot, és a homlokára teszem. Nem tűnik valami hatásosnak, de nem merek mást csinálni.

Az éjszakát Peeta mellett – félig ülve, félig fekve – töltöm, időnként lecserélem a borogatást, és közben próbálom kivenni a fejemből a nyomasztó gondolatot, hogy így, Peetával sokkal kiszolgáltatottabb vagyok, mint egyedül voltam. Muszáj a földön maradnom, nem rejtőzhetem el a fákon, állandóan örködnöm kell, ráadásul gondoskodnom kell Peetáról, aki nagyon rossz bőrben van. De tudtam, hogy megsérült. Mégis megkerestem. Nem tehetek mást, egyedül abban bízhatom, hogy nem hagytak cserben az ösztöneim, amikor azt súgták, hogy keressem meg Peetát.

Pirkadni kezd, a hajnali fényben meglátom a Peeta ajkán gyöngyöző verejtékcseppeket, ami azt jelenti, hogy lejjebb ment a láza. Még nincsen teljesen rendben, de néhány fokkal biztosan csökkent. Előző éjjel, amikor az álcázáshoz szükséges indákat gyűjtöttem, véletlenül találtam egy bokrot Ruta kedvenc bogyóival. Leszedtem a gyümölcsöt, a fazékban összenyomkodtam, és öntöttem hozzá egy kis hideg vizet.

Peeta éppen próbál feltápászkodni, amikor a barlanghoz érek. – Felébredtem, és nem találalak sehol – mondja. – Aggódtam miattad.

Nevetnem kell, ahogy visszasegítem a fekhelyére. – Te aggódtál miattam? Láttad mostanában, hogy nézel ki?

– Azt hittem, Cato és Clove megtaláltak. Szeretnek éjjel vadászni – magyarázza Peeta komoly képpel.

– Clove? Melyikük az? – kérdezem.

– A lány a Második Körzetből. Még életben van, ugye? – kérdezi Peeta.

– Igen, rajtunk kívül már csak ők ketten vannak, meg Thresh és a rókaképű lány – sorolom. – Rókaképűnek neveztem el a lányt az Ötödik Körzetből. Hogy érzed magad?

– Jobban, mint tegnap. Hatalmas előrelépés ez a dagonyázáshoz képest – teszi hozzá. – Tiszta ruha, orvosság, hálózsa... és te.

Ja, persze, már megint kiment a fejből, hogy szerelmesek vagyunk. Kinyújtom a karomat, és megérintem Peeta arcát, mire ő megragadja, és a szájához szorítja a kezemet. Eszembe jut, hogy apa pontosan ugyanezt csinálta anyával, és azon gondolkodom, vajon Peeta honnan vette az ötletet. Biztosan nem az apjától meg attól a rémes boszorkától.

– Nem csókolhatsz meg, amíg nem eszel valamit – mondom.

A hátát a barlang falának támasztja, és engedelmesen megeszi a bogyós gyümölcsből készített kotyvalékot. A guvatból azonban továbbra sem kér.

– Nem aludtál – mondja.

– Jól vagyok – felelem. De az igazság az, hogy teljesen ki vagyok ütve.

– Aludj egyet. Majd én öröködöm. Felébresztelek, ha bármi történik – folytatja. Habozom. – Katniss, nem maradhatsz ébren örökké.

Igaza van. Előbb-utóbb muszáj lesz aludnom. És jobb, ha most pihenek, amíg Peeta viszonylag élénknek tűnik, és a napfény is nekünk kedvez. – Rendben van – egyezem bele. – De csak néhány órát alszom. Mindenképpen kelts fel.

Túl meleg van a hálózsákhoz. Leterítem a földre, és lefekszem, fél kézzel az íjat fogom, hogy azonnal löni tudjak, ha kell. Peeta mellettem ül, hátát a falnak veti, sérült lábát kinyújtja, és a környéket fürkészi. – Gyerünk, most már aludjál – mondja gyengéden. Kisöpri a homlokomból a hajtincseket. Az eddigi csókokhoz és simogatásokhoz képest ez a mozdulat most természetesnek tűnik, és megnyugtat. Nem akarom, hogy abbahagyja, és Peeta nem is hagyja abba. Még akkor is a hajamat simogatja, amikor elalszom.

Túl sokáig. Túl sokáig aludtam. Amint kinyitom a szememet, tudom, hogy már délután van. Peeta mellettem ül, ugyanúgy, mint amikor elaludtam. Felülök, napok óta nem pihentem ki magam ilyen jól, de valahogy olyan kiszolgáltatottnak érzem magamat.

– Peeta, nem úgy volt, hogy felébresztesz? – kérdezem.

– Mégis minek? Az égvilágon semmi sem történt – feleli. – És különben is szeretem nézni, ahogy alszol. Olyankor nem ráncolod a homlokodat. Sokkal helyesebb így az arcod.

Erre a megjegyzésre természetesen azonnal összeráncolom a homlokom, mire Peeta elvigyorodik. Csak ekkor veszem észre, mennyire kiszáradt a szája. Megtapogatom a homlokát. Forró, mint egy kályha. Peeta azt állítja, hogy ivott, amíg aludtam, de nekem úgy tűnik, mindegyik palack és a tömlő is tele van. Adok neki néhány szem lázcsillapító tablettát, és árgus szemmel vizslatom, amíg megiszik egy, majd még egy liter vizet. Utána lekezelem a kisebb sebeit és az égést a mellkasán, meg a csípéseket, amelyek most már sokkal jobban néznek ki. Minden bátorságomat összeszedem, és leszedem a kötést Peeta lábáról.

A szívem majd kiugrik a helyéből. Rosszabb, sokkal rosszabb állapotban van, mint előző nap. A seb ugyan szemmel láthatólag már nem gennyedzik, viszont a lába iszonyatosan feldagadt, és fényesen csillogó, feszes bőrén is látszik, hogy gyulladásban van. Aztán megpillantom a lábán felfelé kúszó vörös csíkokat. Vérmérgezése van. Ha nem kezelik, biztosan belehal. Az összerágott levelek és a balzsam itt már nem segít. Valami bivalyerős antibiotikumra van szükség, amit csak a Kapitóliumból tudnánk beszerezni. El sem tudom képzelni, mennyibe kerülhet egy ilyen gyógyszer. Talán még az sem lenne elég, ha Haymitch az összes támogató összes felajánlását bedobná a közösbe. Kizárt, hogy ennyi pénz összejöjjön. Az ajándékok annál drágábbak, minél tovább tart a Viadal. Ugyanazért az összegért az első nap még egy komplett ebédet kap az ember, a tizenkettedik napon viszont lehet, hogy már csak egy darab kekszet. Peetának

most olyan orvosságra lenne szüksége, ami már a kezdetek kezdetén is csillagászati összegbe került volna.

– Hát, jobban bedagadt, viszont már nem gennyes – közlöm Peetával bizonytalan hangon.

– Tudom, hogy vérmérgezésem van, Katniss – szólal meg Peeta. – Még ha az anyám nem is gyógyító.

– Túl kell élni a többieket, Peeta. Ha győzünk, a Kapitóliumban majd meggyógyítanak – próbálom biztatni.

– Ez jó ötlet – mondja Peeta. De tudom, hogy csak azért mondja, hogy megnyugtasson.

– Enned kell. Muszáj jó erőben maradnod. Csinálok neked levest – mondom.

– Ne gyújts tüzet – kéri Peeta. – Nem éri meg.

– Majd meglátjuk – felelem. Ahogy leviszem a fazekat a patakhoz, valósággal letaglóz a hőség. Fogadni mernék, hogy a Játékmesterek keze van a dologban, nappal rendszeren befűtenek, éjjel meg fagypont alá süllyeszti a hőmérsékletet. Amikor megérzem, hogy a patak mentén lévő napsütötte kövek ontják magukból a meleget, támad egy ötletem. Talán nem is kell tüzet rakni.

Leülök egy nagy lapos kőre a barlang és a patak között félúton. Miután fertőtlenítek egy kis vizet, kiteszem a tálat a napra, és belepottyantok néhány tojás nagyságú forró kavicsot. Sosem tagadtam, hogy nem vagyok valami nagy szakács. Mivel azonban a leves készítése alapvetően abból áll, hogy az ember beledobál egy csomó mindent egy fazékba, és türelmesen vár, az ebéd egész jól sikerül. Addig aprítom a guvathúst, amíg pépes állagú

lesz, aztán szétnyomkodom Ruta gumóinak egy részét, és hozzáadom a húspéphez. Szerencsére a gumókat korábban már megsütöttem valamennyire, úgyhogy elég megmelegíteni őket. A víz pillanatok alatt felmelegszik a tűző napon, a kövek között. Belerakom a felaprított húst és a gumókat, belezuttyantok néhány forró kavicsot, és körülnézek a környéken, hátha találok valami fűszert, amivel kicsit fel tudom dobni a levest. Nem kell sokat kutatnom, az egyik szikla tövében találok egy csomó snidlinget. Tökéletes.

Apróra vágom, és beleszórom a levesbe, aztán megint kicserélem a kavicsokat, ráteszem a fazékra a fedőt, és hagyom főni a kotyvalékot.

Vadállatoknak nem sok nyomát láttam a környéken, de nem akarom egyedül hagyni Peetát, amíg vadászom, ezért aztán felállítok fél tucát csapdát, és reménykedem, hogy szerencsénk lesz. Kíváncsi lennék, hogyan boldogulnak a többiek, azóta, hogy felrobbantottam a raktárt, és megfosztottam őket fő élelemforrásuktól. Legalább hárman – Cato, Clove és a rókaképű – a raktárból szerezték az élelmet. Az egyedüli kivétel valószínűleg Thresh. Az a gyanúm, hogy Rutához hasonlóan ő is ért valamelyest ahhoz, hogyan szerezze be a szükséges élelmet a természetből. Vajon ezek négyen egymás ellen harcolnak? Vagy bennünket keresnek? Talán az egyikük már ki is derítette, hol rejtőzünk, és várja a megfelelő pillanatot, hogy megtámadjon minket. Ahogy ebbe belegondolok, azonnal felpattanok, és visszasietek a barlanghoz.

Peeta a hálózásokon hever, a kövek árnyékában. Kissé felderül ugyan az arca, amikor belépek, de látszik, hogy borzalmas állapotban van. Kicserélem a borogatást a homlokán, de a hideg vízbe mártott ruhadarab szinte azonnal felforrósodik, amint Peeta homlokára teszem.

– Kérsz valamit? – kérdezem.

– Nem – feleli Peeta. – Köszönöm. Várj, mégis kérnék valamit. Mesélj nekem.

– Meséljek? Mégis miről? – kérdezem. Nem vagyok valami nagy mesélő. Ezzel is úgy vagyok, mint az énekléssel. Nagy ritkán Primnek sikerül rávennie.

– Mesélj egy vidám történetet. Meséld el életed legboldogabb napját – kéri Peeta.

Valami sóhajtásra és ingerült fújtatásra egyaránt emlékeztető hang hagyja el a számat. Egy vidám történetet akar hallani? Ez sokkal nagyobb erőfeszítésbe kerül, mint a leves elkészítése. Boldog emlékek után kutatok a fejemben. Nagy részük Gale-hez és a vadászathoz kötődik, de valahogy úgy érzem, hogy erre most sem Peeta, sem a közönség nem lenne vevő. Akkor már csak Prim marad.

– Azt még nem meséltem, hogyan szereztem Primnek egy kecskét, ugye? – kérdezem. Peeta a fejét rázza, majd várakozva rám pillant. Nincs más választásom, belefogok a mesébe. De vigyáznom kell. Mert a szavaimat Panem minden egyes lakója hallja. Afelől ugyan semmi kétségem, hogy az emberek rég rájöttek, hogy szoktam vadászni – annak ellenére, hogy a törvény tiltja –, azt viszont semmiképpen sem akarom, hogy Gale-nek,

Greasy Sae-nek, a hentesnek vagy akár a Békeöröknek – a legjobb vevőimnek – bántódása essen azért, mert nyilvánosan bejelentem, hogy ők is megszegik a törvényt.

Elmondom, igazából hogyan szereztem a pénzt Prim kecskéjére, Ladyre. Péntek este volt, május vége felé, egy nappal Prim tizedik születésnapja előtt. Amint véget ért a tanítás, Gale meg én bevetettük magunkat az erdőbe, mert szerettem volna elég zsákmányt ejteni, hogy cserélni tudjak Primnek valami ajándékot. Esetleg valami ruhaanyagot, amiből új ruhát varrhatunk neki, vagy egy hajkefét. A hurokcsapdák jól beváltak, az erdő pedig tele volt friss zöldséggel, de a fogás még így sem volt nagyobb, mint bármelyik átlagos péntek éjszaka. Csalódottan indultam hazafelé, Gale azzal bízott, hogy másnap biztosan nagyobb szerencsénk lesz. Egy pillanatra megálltunk egy pataknál, amikor megláttam egy fiatal bakot. A mérete alapján egyéves lehetett. Az agancsa épphogy elkezdett benőni, még kicsi volt, és puha bőr borította. Hirtelen nem tudta, mit csináljon, nem tudta, hogy elfusson-e. Még nem találkozott emberrel. Gyönyörű volt.

Sajnos a testébe fúródó két nyílvessző eléggé elcsúfította, egyet kapott a nyakába, egyet meg a szügyébe. Menekülni próbált, de megbotlott, és Gale elvágta a torkát, mielőtt felfogta volna, mi történt vele. Egy pillanatig nagyon szomorú lettem, büntudatot éreztem, hogy megöltünk egy ilyen fiatal és ártatlan élőlényt. De aztán korogni kezdett a gyomrom a

gondolattól, hogy milyen friss és finom lehet a húsa ennek a fiatal és ártatlan jószágnek.

Egy őz! Addig összesen háromszor sikerült őzet lőnünk. Az első egy suta volt, aminek megsérült a lába, úgyhogy az nem is számított igazán. Arra viszont jó volt, hogy megtanuljuk, nem szabad elcipelni a zsákmányt a Zugba. Az emberek teljesen megőrültek, licitálni kezdtek az állatra, sőt volt, aki megpróbált levágni belőle egy darabot. Greasy Sae-nek kellett közbeavatkozni, elküldött bennünket a henteshez az őzzel, de addigra már a zsákmány egy része odaveszett, jókora darabokat levágtak a húsból, az irháját pedig kilyuggatták. Annak ellenére, hogy jó árat kaptunk érte, még többet is kereshettünk volna.

Ezúttal megvártuk, hogy besötétedjen, és kerestünk egy lyukat a kerítésen a hentesüzlet közelében. Annak ellenére, hogy mindenki tudta rólunk, hogy vadászunk, nem lett volna jó ötlet végigvonulni egy nyolcvan kilós őzzel a Tizenkettedik Körzet utcáin fényes nappal, mert úgy vette volna ki magát a dolog, mintha direkt bosszantani akarnánk az előljárókat.

Rooba, a hentes, egy alacsony, tagbaszakadt nő, kinyitotta nekünk a hátsó ajtót, amikor kopogtunk. Roobával nem szabad alkudozni. Megmondja, mennyit ad, amit vagy elfogadsz, vagy nem, de általában nem szokta lehúzni az embereket. Elfogadtuk az ajánlatát, ráadásnak kaptunk néhány szelet vadhúst, amiért később kellett visszajönnünk, miután már feldarabolta az őzet. Feleztünk Gale-lel. Soha az életben nem volt egyszerre

ennyi pénzünk. Elhatároztuk, hogy senkinek nem mondjuk el, és másnap este mindketten meglepjük a családunkat a hússal és a pénzzel.

Na, így szereztem a pénzt a kecskére, de Peetának inkább azt mondom, hogy eladtam anya egyik régi ezüstmedálját. Ezzel senkinek sem árthatok. Aztán Prim születésnapjának délutánjától folytatom a történetet.

Kimentünk Gale-lel a piacra; ruhaanyagot akartam venni. Éppen egy vastag, kék pamutvásznat nézegettem, amikor megakadt a szemem valamin. A Perem túlsó végében lakik egy öregember, akinek van egy kis kecskenyája. Még a rendes nevét sem tudom, mindenki csak úgy hívja, hogy a kecskés ember. Az ízületei feldagadtak, a kézfeje kicsavarodott, száraz és szaggató a köhögése, ami elárulja, hogy éveket húzott le a bányában. De még így is a szerencsésebbek közé tartozik. Az évek során valahogy sikerült összekuporgatnia annyi pénzt, hogy vegyen magának néhány kecskét, így aztán az öregkor nem a keserves éhhalált jelenti számára. Mocskos és türelmetlen fickó, de a kecskéi tiszták, és jó zsíros a tejük, feltéve persze, ha az ember megengedheti magának.

Az egyik kecske, egy fekete foltos fehér jószág, egy talicskán feküdt. Nem volt nehéz rájönni, hogy miért. Valami, talán egy kutya, megharapta a vállát, és a seb elfertőződött. Rossz bőrben volt, a kecskés embernek meg kellett támasztania, ha meg akarta fejni. Nekem viszont eszembe jutott, hogy ismerek valakit, aki meg tudja gyógyítani.

– Gale – suttogtam. – Megveszem ezt a kecskét Primnek.

A Tizenkettedik Körzetben egy nőtény kecske képes megváltoztatni az életedet. Ezek az állatok szinte bármin megélnek, a Réten pompásan ellegelésznek, és akár negyed liter tejet is adnak egy nap. Amit megihatsz, amiből sajtot készíthetsz, amit eladhatsz. Ráadásul teljesen legálisan.

– Elég csúnyán megsérült – mondta Gale. – Nézzük meg alaposan, mielőtt megveszed.

Odamentünk az öreghez, vettünk egy bögre tejet, aztán csak álltunk a kecske előtt, mintha semmi dolgunk nem volna.

– Hagyjátok békén – mordult ránk az öreg.

– Hé, nézelődni azért szabad, nem? – szemtelenkedett Gale.

– Hát csak gyorsan nézzétek. Mindjárt viszem a henteshez. Nem nagyon viszik a tejét, de aki vesz belőle, az is csak fél áron – magyarázta az öreg.

– Mennyit fizet érte a hentes? – kérdeztem.

Az öreg vállat vont. – Maradjatok itt, akkor megtudjátok. – Megfordultam, és láttam, hogy Rooba közeledik a tér túlsó vége felől. – Szerencse, hogy megjöttél – mondta neki az öreg köszönés helyett. – Ez a kislány itt szemet vetett a kecskére.

– Persze csak ha nem foglalt – jegyeztem meg elővigyázatlanul. Rooba tetőtől talpig végigmért, aztán rosszállóan a kecskére pillantott.

– Nem az. Nézd csak meg a vállát. Lefogadom, hogy a húsának a fele még szaláminak se lenne jó, olyan üszkös már.

– Micsoda? – csattant fel az öregember. – Megállapodtunk.

– Igen, de a megállapodás egy olyan állatról szólt, aminek fognyomok vannak a vállán. Nem pedig erről itt. Add csak el a lánynak, ha van olyan hülye, és hajlandó megvenni – morogta Rooba, aztán faképnél hagyta az öreget. De távoztában még rám kacsintott.

A kecskés ember majd felrobbant, de mindenképpen meg akart szabadulni a kecskétől. Fél óráig alkudoztunk, mire sikerült megállapodnunk az árban. Szép kis tömeg verődött össze körülöttünk, és mindenki megosztotta velünk a véleményét. Remek üzlet, ha a kecske életben marad; viszont ha megdöglik, az rablás. Mindenki határozottan állást foglalt a vitában, de végül is megvettem a kecskét.

Gale felajánlotta, hogy segít hazavinni. Legalább annyira szerette volna megnézni, milyen arcot vág Prim, amikor megkapja, mint én. Tisztára hebehurgya voltam, még egy rózsaszín szalagot is vettem, és a kecske nyakába kötöttem. Aztán elmentünk a házukhoz.

Látnod kellett volna Primet, amikor beállítottunk a kecskével. Csak hogy világos legyen, ugyanarról a lányról beszélünk, aki elbőgte magát, hogy megmentse Kökörcsint, ezt a rusnya, öreg kandúrt. Prim annyira izgatott lett, hogy egyszerre bőgött és nevetett. Anya már nem volt annyira lelkes, főleg miután meglátta a sebet, de

aztán ketten együtt kezelésbe vették szegény jószágot, összemorzolt gyógynövényekkel etették a szerencsétlent.

– Ez alapján hasonlítanak rád – szólal meg Peeta. Annyira belemerültem a mesélésbe, hogy el is felejtettem, hogy Peeta is ott van.

– Ó, nem, Peeta. Ők igazi varázslók, csodákra képesek. Az a szegény kecske akkor sem tudott volna meghalni, ha az lett volna minden vágya – magyarázom. De aztán elharapom a mondatot, mert rádöbbenek, milyen rosszul hangzik ez, Peeta ugyanis haldoklik, és az én ügyetlen kezeimben van az élete.

– Ne aggódj. Nem akarok meghalni – próbálja elviccelni a dolgot Peeta.

– Elmeséled a történet végét?

– Nos, igazából ennyi az egész. Egyedül arra emlékszem még, hogy aznap este Prim ragaszkodott hozzá, hogy együtt aludhasson Ladyvel egy pokrócon a kályha előtt. És mielőtt elaludtak volna, a kecske megnyalta Prim arcát, mintha jó éjt pusztított volna, vagy mi. Már akkor teljesen oda volt a húgomért.

– Még mindig a nyakában van a rózsaszín szalag? – kérdezi Peeta.

– Azt hiszem, igen – felelem. – De miért kérdezed?

– Csak próbálom elképzelni, milyen lehet – feleli Peeta elgondolkodva.

– Azt hiszem, értem, miért voltál boldog azon a napon.

– Naná, hogy örültem, hiszen az a kecske valóságos aranybánya – mondom.

– Igen, persze, én is pont erre gondoltam, nem arra, hogy mekkora örömet szerezteél a húgodnak, akit annyira szeretsz, hogy képes voltál önként jelentkezni helyette a Viadalra – jegyzi meg szárazon Peeta.

– A kecske megérte az árát. *Bőven* megérte – jelentem ki fölényesen.

– Még szép, ennyivel azért tartozott neked, miután megmentetted az életét – mondja Peeta. – Én is valami ilyesmit szándékozom tenni.

– Tényleg? És mégis mennyibe kerültél nekem? – kérdezem.

– Sok gondot okoztam. De ne aggódj. Vissza fogom fizetni – mondja.

– Összevissza magyarázol – mondom végül. Aztán megtapogatom a homlokát. Most mintha megint felszökött volna a láza. – Szerintem egy kicsit lement a lázad – hazudom.

Összerezzenek a harsonák hangjára. Talpra ugrom, és egy pillanat alatt a barlang bejáratánál termek, nehogy lemaradjak valamiről. Megint csak újdonsült barátunk, Claudius Templesmith jelentkezik, és ahogyan arra számítani lehetett, egy lakomára invitál bennünket. Mivel egyikünk sem különösebben éhes, közömbös legyintéssel utasítom el az ajánlatot, ami így szól: – Várjatok, még nincsen vége! Tudom, hogy néhányan talán már el is utasítottátok a meghívást. De ezúttal nem egy hagyományos lakomáról van szó. Mindnyájatoknak szüksége van valamire, méghezzá nagyon.

Igen, nekem is szükségem van valamire. Valamire, amivel meg tudom gyógyítani Peeta lábát.

– Holnap hajnalban a Bőségszarunál megtaláljátok, amire szükségetek van egy-egy hátizsákban, amin a körzetetek száma szerepel. Jól gondoljátok meg, hogy kihagyjátok-e ezt a lehetőséget. Néhányatoknak ugyanis nincsen más esélye – teszi hozzá Claudius.

Azzal vége, de a szavai mintha még mindig ott lógnának a levegőben. Összerezzenek, ahogy Peeta a vállamra teszi a kezét. – Ne – mondja. – Ne tedd kockára az életedet miattam.

– Ki mondta, hogy kockára akarom tenni? – kérdezem.

– Szóval akkor nem fogsz odamenni?

– Még szép, hogy nem megyek. Ne nézz teljesen hülyének, ha megkérhetlek! Szerinted majd öltre megyek Catóval, Clove-val, meg Threshsel, hogy megkaparintsak egy hátizsákot? Ne légy már ennyire hülye – mondom, és visszatámogatom Peetát a fekhelyére. – Hagyom, hadd gyilkolják egymást, holnap este megnézzük, ki maradt még életben, aztán kitaláljuk, mit csináljunk.

– Nem tudsz hazudni, Katniss. Fogalmam sincs, hogyan tudtál életben maradni. – Peeta utánózni kezd. – *Naná, hogy örültem, hiszen az a kecske valóságos aranybánya. Mintha kicsit lement volna a lázad. Még szép, hogy nem megyek.* – Csóválja a fejét. – Ígérd meg, hogy soha nem fogsz kártyázni. Elvesztenéd minden pénzedet – teszi hozzá.

Dühbe gurulok, és fülig vörösödöm. – Jól van, el fogok menni, te pedig nem akadályozhatod meg!

– Akkor követlek. Legalábbis egy darabig. Talán nem jutok el a Bőségszaruig, de ha elég hangosan kiabálom a nevedet, valaki előbb-utóbb meg fog találni. És akkor tuti, hogy meghalok – mondja.

– Száz méterre sem tudnál elvándorolni innen, amilyen állapotban a lábad van – vágok vissza.

– Akkor majd vonszolom magam – mondja Peeta. – Ha te mész, én is megyek.

Van olyan makacs és erős, hogy képes legyen megcsinálni. Üvöltve követne az erdőn át. És ha a többiek nem is, egy ragadozó attól még megtalálhatja. Nem tudja megvédeni magát. Talán csak akkor tudnám itt tartani, ha befalaznám a barlangba. Ráadásul biztosan nem bírná a megerőltetést.

– Most mégis mit csináljak? Üljek itt, és ölbe tett kézzel nézzem, ahogy meghalsz? – Nagyon elkeseredem. Biztosan tudja, hogy ez az eshetőség ki van zárva. Biztosan tudja, hogy a közönség meggyűlölné, ha hagynám meghalni. És ami azt illeti, én is megutálnám magamat, ha még csak meg sem próbálnám megmenteni Peetát.

– Nem fogok meghalni. Megígérem. Ha te cserébe megígéred, hogy nem mész oda a Bőségszaruhoz – mondja.

Patthelyzet. Tudom, hogy hiába próbálnám, úgysem tudnám meggyőzni, ezért aztán meg sem próbálom. Vonakodva úgy teszek, mintha elfogadnám az ajánlatot. – Akkor viszont azt kell tenned, amit mondok. Megiszod a vizet, felkeltesz, amikor kérem, és az utolsó kanálig

megeszed a levest, függetlenül attól, milyen gusztustalannak találod! – förmedek rá Peetára.

– Megegyeztünk. Elkészült már? – kérdezi.

– Várj egy percet – felelem. A levegő már lehűlt, habár a nap még nem ment le. Igazam volt, hogy a Játékmesterek szórakoznak a hőmérséklettel. Talán az egyik hátizsákba egy jó meleg takarót raktak, mert valakinek pont arra van szüksége. A leves szerencsére még nem hűlt ki a fémfazékban. És ami azt illeti, nem is olyan borzalmas az íze.

Peeta szó nélkül bekanalazza a levest, sőt, a végén még lelkesen kikaparja a sűrűjét a fazék aljáról. Aztán arról kezd magyarázni, milyen finomat főztem, ami akár hízeltető is lehetne, ha nem tudnám, hogy a lázas emberek félrebeszélnek. Peeta most úgy beszél, mint Haymitch, mielőtt még az alkohol teljesen a fejébe szállna. Beadok neki még egy adagot a lázcsillapítóból, mielőtt teljesen becsavarodik.

Lemegyek a patakhöz, hogy elmosogassak, és közben egyfolytában az jár a fejemben, hogy Peeta meg fog halni, ha nem megyek el a lakomára. Egy-két napig még kihúzhatja valahogy, de aztán a fertőzés eléri a szívét, az agyát vagy a tüdejét, és akkor vége. Én pedig egyedül maradok. Megint. És várhatom a többieket.

Annyira elmerülök a gondolataimban, hogy alig veszem észre az ejtőernyőt, pedig közvetlenül mellettem ereszkedik alá az égből. De aztán rávetem magam, és kirántom a vízből. Az ezüst csomagolóanyagból egy fiola kerül elő. Haymitch mégis megcsinálta! Megszerezte az

orvosságot – fogalmam sincs, hogyan, talán sikerült rávennie néhány érzelgős bolondot, hogy adja el az ékszerét –, amivel meg tudom menteni Peetát! Mondjuk elég aprócska a fiola. Valami bivalyerős szer lehet, ha ennyi elég ahhoz, hogy meggyógyítson egy olyan súlyos beteget, mint Peeta. Kétségem támad. Letekerem a kupakját, és beleszagolok a fiolába. Amint megérzem az émelyítő édes illatot, azonnal alábbhagy a lelkesedésem. Sejttem, hogy mi ez, de hogy egészen biztos legyek benne, a nyelvem hegyére cseppentek egy keveset a szerből. Semmi kétség, altatószirup. A Tizenkettedik Körzetben sokan használják. Olcsó, és ahogy az lenni szokott, könnyen függőséget okoz. Egy-egy alkalommal szinte kivétel nélkül mindenki kapott már ilyen. Nekünk is van otthon egy kis üveggel. Anya az őrjöngő betegeknek szokott adni belőle, ez a szer kiüti őket, és amíg alszanak, össze lehet varrni a sebüket, vagy egyszerűen csak megnyugszanak, vagy enyhíti a fájdalmaikat, és végig tudják aludni az éjszakát. Kevés is elég belőle. Egy ekkora adag egy napra kiütné Peetát, de azzal nem mennék semmire. Nagyon megharagszom, legszívesebben a folyóba dobnám Haymitch kedves ajándékát, amikor hirtelen rájövök, miért küldte. Egy egész napra kiütné Peetát? Annyi idő bőven elég lesz.

Összenyomkodok egy marék bogyt, hogy ne legyen olyan ismerős az íze, és hozzákeverek néhány mentalevelet a biztonság kedvéért. Aztán visszamegyek a barlanghoz. – Hoztam neked meglepetést. Találtam egy

bokrot, tele mézédes bogyókkal, kicsit lejjebb a patak mentén.

Peeta kinyitja a száját, és habozás nélkül lenyeli az első kanál pépet. Aztán a homlokát ráncolva a szemembe néz.
– Nagyon édes.

– Igen, mézbogyónak hívják. Anya lekvárt szokott főzni belőle. Még sosem ettél ilyet? – mondom, miközben belenyomom a következő kanál pépet Peeta szájába.

– Nem – feleli Peeta zavartan. – De olyan ismerős az íze. Mézbogyó?

– Hát, a piacon nem árulnak ilyesmit, csak az erdőben lehet szedni – magyarázom. Peeta lenyeli a következő kanál pépet. *Na még egyet, gondolom.*

– Olyan édes, mint a szirup – mondja, ahogy bekapja az utolsó kanállal. – Szirup. – Peeta szeme elkerekedik, amikor rájön, hogy mi a helyzet. A kezemet a szájára és az orrára szorítom, hogy ne tudja kiköpni a pépet. Megpróbálja kihányni a cuccot, de kicsit elkésik, és máris szédülni kezd. Ahogy elveszti az eszméletét, látom a szemén, hogy amit tettem, sosem fogja megbocsátani.

A sarkamra ülök, és szomorúsággal vegyes elégedettséggel nézem Peetát. Egy eltévedt bogyó összekeni az állát. Letörlöm. – Ki nem tud hazudni, mi? – mondom, pedig tudom, hogy már nem hallja.

Nem számít. Elég, hogy Panem lakói hallják.

Kihasználom az időt napnyugtáig, köveket gyűjtök, és megpróbálom minél jobban elrejtetni a barlang bejáratát. Lassan haladok, sok vesződséggel jár a feladat, de a hosszas pakolászás meghozza gyümölcsét, a végén egészen jól sikerül az álcázás. A barlang most úgy néz ki, mintha egy nagyobb kőhalom része lenne, amiből jó pár akad a környéken. Egy kis nyíláson keresztül még mindig be tudok mászni Peetához, de a bejáratot kívülről lehetetlen észrevenni. Ezt nem is bánom, ugyanis ma éjjel megint osztoznom kell Peetával a hálózásokon. Ha pedig nem térek vissza a lakomáról, Peeta legalább el tud rejtőzni idebent, anélkül hogy a barlang a börtöne lenne. Ezzel együtt nem hiszem, hogy Peeta sokáig húzza orvosság nélkül. Ha meghalok a lakomán, nem valószínű, hogy a Viadal a Tizenkettedik Körzet győzelmével fog véget érni.

Errefelé kis, szálkás halak élnek a pataokban, fogok néhányat, és elkészítem őket, aztán megtöltöm az összes palackot, fertőtlenítem a vizet, és letisztítom a fegyvereimet. Kilenc nyílvevesszőm maradt. Nem tudom eldönteni, itt hagyjam-e Peetának a kést, hogy meg tudja védeni magát, amíg távol leszek, de aztán rájövök, hogy nem sok értelem lenne. Peetának igaza volt, az álcázás az ember utolsó mentsvára. Én viszont még hasznát vehetem a késnek. Ki tudja, mivel kell szembenéznem?

Néhány dologban biztos vagyok. Az egyik, hogy Cato, Clove és Thresh ott lesznek a lakomán. A rókaképű lánnyal kapcsolatban már kétségeim vannak, mivel a közvetlen konfrontáció nem jellemző rá, nem ez az erős oldala. Még nálam is kisebb, és elméletileg nincsen fegyvere, hacsak nem szerzett valahonnan az elmúlt néhány nap során. Talán valahol a közelben lóg, és arra vár, hogy mit kaparinthat meg. De a másik három... Kemény menet lesz. Az én erősségem az, hogy távolról tudok ölni, de most muszáj lesz belevetnem magamat a harc sűrűjébe, ha meg akarom szerezni a hátizsákot, amiről Claudius Templesmith magyarázott.

Az eget fürkészem, hátha holnap hajnalban eggyel kevesebb ellenféllel kell megküzdenem. De ma este nem vetítenek fényképeket az égre. Holnap más lesz a helyzet. A lakomák mindig követelnek halálos áldozatokat.

Bemászom a barlangba, biztonságba helyezem a szemüveget, és odabújom Peeta mellé. Szerencsére ma jól kialudtam magam. Most ugyanis ébren kell maradnom. Nem hiszem, hogy bárki megpróbálná megtámadni a barlangunkat az éjszaka folyamán, de nem kockáztathatom meg, hogy hajnalban elalszom.

Hideg van, rettenetesen hideg az éjszaka. Mintha a Játékmesterek fagyos levegőt fújattak volna az arénába, ami valószínűleg pontosan így is történt. Peeta mellett fekszem a hálósákban, és próbálom magamba szívni a lázas testéből sugárzó hőt. Furcsa érzés, hogy közvetlen testi kontaktusban vagyok valakivel, aki közben valahol messze jár. Peeta ennyi erőből akár a Kapitóliumban, a

Tizenkettedik Körzetben vagy a Holdon is lehetne, akkor sem lenne nehezebb kapcsolatot teremteni vele. A Viadal kezdete óta még egyszer sem éreztem ennyire egyedül magamat.

Törődj bele, hogy rossz éjszakád lesz, mondom magamnak. Nem akarok anyára és Primre gondolni, de aztán feladom. Egy szemhunyásnyit sem fognak aludni az éjjel. A Viadal utolsó szakaszában, egy ilyen fontos esemény előtt, mint a lakoma, talán még az iskolában is szünetet rendelnek el. A családom vagy az ütött-kopott tévén nézi az adást, vagy csatlakozik a téren összegyűlt tömeghez, akik a hatalmas kivetítőkön követik az eseményeket. Otthon nyugton hagyják őket, a téren viszont támaszt nyújtanak nekik az emberek. Egy-egy kedves szóval, egy-egy falat élelemmel. Azon töprengek, hogy Peeta apja felkereste-e már őket – főleg most, hogy Peeta és én egy csapat lettünk –, és betartotta-e az ígéretét, hogy nem hagyja éhezni Primet.

A Tizenkettedik Körzet minden bizoronnyal lázban ég. Nagyon ritkán fordul elő, hogy valaki a körzetünkből ilyen sokáig húzza a Viadalon. Az emberek biztosan nagyon szorítanak nekünk, főleg most, hogy együtt vagyunk. Becsukom a szememet, elképzelem, ahogy a képernyők és kivetítők előtt ülve vagy állva hangosan bíztatnak bennünket. Látom az arcokat, látom, ahogyan Greasy Sae és Madge szurkol nekünk, sőt, talán még a Békeőrök is, akik tőlem veszik a húst.

És Gale. Jól ismerem őt. Ő nem fog kiabálni vagy éljenezni. De nézni fog, minden pillanatban, követni

fogja az eseményeket, és szorítani fog nekem, hogy hazatérjek. Kíváncsi lennék, hogy Peeta hazatérésének is örülne-e. Gale nem a fiúm, de nem vagyok biztos benne, hogy nem is akart volna járni velem. Különben miért javasolta, hogy szökjünk meg együtt? Csak azért, mert együtt nagyobb esélyünk van a túlélésre a vadonban? Vagy más is volt a dologban?

Kíváncsi lennék, mit szól ahhoz, hogy megcsókoltam Peetát.

A kövek közti repedéseken keresztül nézem, ahogy a hold végigúszik az égbolton. Számításaim szerint még három óra van napfelkeltéig, amikor készülődni kezdek. Odakészítem Peetának a vizet és az elsősegélydobozt. Másnak nem nagyon veszi majd hasznát, ha esetleg nem térek vissza a lakomáról, de még ez a néhány holmi is csak kicsivel hosszabbítja meg az életét. Rövid hezitálás után lehúzom Peeta dzsekijét, és ráveszem a kabátomra. Neki úgysem lesz szüksége rá. Napközben megsülne így lázasan a hálózsákban, én pedig nem leszek itt, hogy levegyem róla a kabátot. A kezem már most meggémberedett a hidegben, ezért Ruta tartalék zoknijából kesztyűt készítek, és felhúzom a kezemre. Jobb, mint a semmi. Ruta kis hátizsákjába kaját, vizet és kötszert pakolok, a kést az övembe dugom, megfogom az íjat. Már éppen indulnék, amikor eszembe jut, hogy a nézők miatt muszáj fenntartani a látszatot, ezért aztán Peeta fölé hajolok, és hosszan, szenvedélyesen megcsókolom. Szinte hallom, ahogyan a közönség elérzékenyülten sóhajt, és úgy teszek, mintha letörölnék

egy könnycseppet az arcomról. Aztán kimászom a barlangból az éjszaka sötétjébe.

A hidegben azonnal látszik a leheletem, kis fehér felhők gomolyognak elő a számból, ahogyan kifújom a levegőt. Otthon novemberben nincsen ilyen hideg éjszaka. Egyszer egy novemberi éjszakán nekivágtam az erdőnek egy lámpással a kezemben, hogy csatlakozzam Gale-hez egy előre megbeszélt helyen, ahol aztán egymáshoz bújva szürcsöltük a gyógyteát egy vattába bugyolált fémkulacsból, és lestük, hogy mikor bukkan elő végre valami vad a fák közül. *Ó, Gale, bárcsak itt lennél, és vigyáznál rám...*

Nagyon igyekszem, de nem merek túl gyorsan menni. Az éjjellátó szemüveg tényleg nagyon sokat segít, de továbbra sem hallok a bal fülemmel, és ez nagyban megnehezíti a dolgomat. Nem tudom, mi történt a fülemmel a robbanáskor, de az biztos, hogy nagyon súlyos a sérülés. Sebaj. Ha hazajutok, annyi pénzem lesz, hogy meg tudom fizetni, ha találok valakit, aki hajlandó megműteni.

Éjszaka valahogy mindig másként néz ki az erdő. Még így, éjjellátó szemüvegben is minden olyan szokatlannak, furcsának tűnik. Mintha a nappal oly ismerős fák, virágok és kövek nyugovóra térnének, hogy átadják helyüket önmaguk vészjóslóbb, félelmetesebb változatának. Nem próbálkozom semmi trükkel, nem választok új útvonalat. A patak mentén haladok felfelé, és megkeresem a Ruta által ajánlott rejtekhelyet a tó mellett. Útközben nem találkozom senkivel, nem látom semmi nyomát a

többieknek, sehol egy leheletfelhő, de még egy ág se moccan. Vagy elsőnek érkezem a Bőségszaruhoz, vagy a többiek már az éjszaka elhelyezkedtek. Még mindig van legalább egy óra – talán még kettő is – hajnalig, amikor megérkezem a helyszínre, és bekúszom a bokor alá, hogy megvárjam a vérontás kezdetét.

Mentalevelet rágcskálok, egy falat kaja se menne le a torkomon. Hála az égnek, hogy elhoztam Peeta kabátját. Ha nem vettem volna fel, muszáj lenne mozognom, hogy ne fagyjak meg. Lassan pirkad, az ég borús és szürke, a többieknek továbbra sincsen semmi nyoma. Ami egyáltalán nem meglepő. Mindenki kimutatta már a foga fehérjét, ki az erejével, ki a kegyetlenségével, ki pedig a ravaszságával tűnt ki. Vajon arra gyanakszanak, hogy Peeta is velem van? A rókaképű és Thresh még azt sem tudja, hogy Peeta megsebesült. Annál jobb, mert így azt hiszik majd, hogy Peeta fedez, amikor elindulok a hátizsákért.

De vajon hol vannak a hátizsákok? Most már elég világos van az arénában, hogy levegyem a szemüveget. A madarak rázendítenek. Lassan kezdődnie kellene már a mulatságnak, nem? Egy pillanatra megrémülök, hogy talán nem is a jó helyen várok. De nem, egészen biztos, hogy Claudius Templesmith a Bőségszarut mondta. Az pedig itt van az orrom előtt. Jó helyen vagyok. Na de akkor miért nem kezdődik már a lakoma?

Abban a pillanatban, hogy a nap első sugara megcsillan a Bőségszarun, kavarodás támad a síkságon. A szaru szája előtt megnyílik a föld, és egy hófehér abrosszal

leterített kerek asztal emelkedik ki a mélyből. Az asztalon négy hátizsák pihen: két nagy fekete, az egyikén a 2-es a másikon a 11-es számmal, egy közepes méretű zöld, amin az 5-ös szám látszik, illetve egy kicsi – olyan apró, hogy akár csuklópántnak is használhatnám – narancssárga, amire valószínűleg a 12-es számot írták.

Alig kerül a helyére az asztal, amikor valaki előugrik a Bőségszaruból, felkapja a zöld hátizsákot, és egy szempillantás alatt eliszkol. A rókaképű! Le a kalappal, hogy be merte vállalni ezt a zseniális, de igen kockázatos megoldást! Míg a többiek kivárnak, és felméri a helyzetet, a rókaképű lány már meg is szerzi a hátizsákját. Ráadásul ügyesen kelepcébe is csalt mindenkit, hiszen addig úgysem fogják üldözőbe venni, amíg meg nem szerezték a saját hátizsákjukat. Még arra is ügyelt, nehogy véletlenül hozzányúljon a többiek holmijához, mert tudta, ha ellopja valamelyik hátizsákot, akkor biztosan üldözőbe veszik. Nekem is ezt kellett volna csinálni! Mire sikerül túltennem magam az első döbbenetemen és csodálatomon, valamint a harag, az irigység és a tehetetlenség érzése is csillapodik valamelyest, a vörösös sörény már valahol lőtávolon kívül lobog, és a rókaképű lány eltűnik a fák között az erdőben. Hú! Végig a többiektől tartottam, de lehet, hogy ez a lány lesz a legkeményebb ellenfelem.

Értékes másodperceket vesztegetek el miatta, mert most már muszáj másodiknak eljutnom az asztalhoz. Ha bárki előbb odaér, könnyedén felkaphatja a kis narancssárga táskát, és eltűnhet. Gondolkodás nélkül

rohanni kezdek az asztal felé. Szerencsére az első kés jobb oldalról repül felém süvítve, úgyhogy még időben meghallom, és sikerül félreütnöm az íjjal. Megfordulok, felajzom az íjat, és Clove szívét célba véve elengedem a nyílveesszőt. A lánynak sikerül annyira félreugrania, hogy a nyíl ne ejtsen rajta halálos sebet, de a hegye még így is a bal karjába fúródik. Sajnos Clove jobb kezes, azonban nyerek néhány másodpercet, mert ki kell húznia a nyílveesszőt a karjából, hogy megnézzze, milyen súlyos a sérülés. Rohanok tovább az asztal felé, és olyan gyakorlott mozdulattal illesztem a helyére a következő nyílveesszőt, ahogyan csak azok képesek, akik évek óta vadásznak.

Már az asztalnál vagyok, megragadom a kis narancssárga hátizsákot. A vállpántba csúsztatom a kezemet, aztán felhúzom a karomra a táskát, tényleg hihetetlenül kicsi, igazából nem is tudnám a vállamra venni, és már fordulok is visszafelé, amikor eltalál a második kés, és felhasítja a homlokomat. A jobb szemöldököm feletti mély vágásból azonnal dőlni kezd a vér, csorog lefelé az arcomon, elvakít, és megérzem azt a jellegzetes csípős, fémes ízt. Hátratántorodom, de sikerül kilőnöm a bekészített nyilat támadóm irányába. Amikor a nyílveessző kirepül az íjból, már tudom, hogy nem fogom eltalálni a lányt. És ekkor Clove rám veti magát, ledönt a földre, és a vállamra térdel.

Vége a dalnak, gondolom, és reménykedem – Prim kedvéért is –, hogy nem fog sokáig tartani. De Clove szeretné kiélvezni a pillanatot. Elég ráérősnek tűnik. Cato

minden bizonnyal a közelben van, fedezi a társát, figyeli, hogy mikor érkezik Thresh vagy Peeta.

– Hol van a fiú, Tizenkettes? Még nem dobta fel a talpát? – kérdezi Clove. Ha beszélgetünk, akkor még nem halhattam meg. – Itt van. Most cserkészi be Catót – mordulok rá a lányra. Aztán teli torokból üvölteni kezdek.

– Peeta!

Clove belebokszol a légcsövembe, a módszer igen hatásosnak bizonyul, ugyanis azonnal elhallgatok. De közben a fejét kapkodja, amiből azonnal rájövök, hogy nem zárta ki teljesen, hogy igazat mondtam. Mivel azonban Peeta nem bukkan elő a semmiből, hogy megmentse az életemet, Clove újra felém fordul.

– Hazug – vigyorog az arcomba. – Már alig van benne élet. Cato elmondta, hogy hol sebesítette meg. Felkötözted valamelyik fára, és megpróbálod életben tartani, nem igaz? Mi van abban a cuki ki hátizsákban? Orvosság a hősszerelmesnek? Kár, hogy sosem fogja megkapni.

Clove lehúzza a cipzárját. Kabátja belsejében megcsillan lenyűgöző késkészlete. Nagy gonddal kiválaszt egy szinte már elegánsnak tűnő darabot, kegyetlen, ívelt pengével. – Cato csak azért egyezett bele, hogy én végezzek veled, mert megígértem neki, hogy nem fogok csalódást okozni a közönségnek.

Megpróbálom levetni magamról a lányt, de nem sikerül. Nagyon nehéz, és teljes erőből a földhöz szegez.

– Ne is próbálkozz, Tizenkettes. Meg fogunk ölni. Ahogyan a szálnalmas kis szövetségeseidet is megöltük... Mi is volt a neve? Ruta? Úgy ugrándozott a fákon, mint egy kis majmocska. Szóval először kinyírtuk Rutát, most te következel, a hősszerelmest pedig azt hiszem, a természet gondjaira bízunk. Mit szólsz hozzá? – kérdezi Clove. – Hát, hol kezdjem?

A kabátja ujjával letörli a vért a szemöldökömről. Egy pillanatig az arcomat fürkészi, ide-oda forgatja a fejemet, mintha egy darab fa lenne, és nem tudná eldönteni, pontosan milyen mintát véssen bele. Megpróbálok beleharapni a kezébe, de a hajamnál fogva visszanyomja fejemet a földre.

– Azt hiszem... – Szinte már dorombol. – Azt hiszem, a száddal kezdem.

– Összeszorítom a fogamat, miközben Clove incselkedve végighúzza a kés hegyét a számon.

Nem fogom becsukni a szememet. A megjegyzés, amit Rutára tett nagyon felhúzott, eléggé ahhoz, hogy megőrizsem a méltóságomat a halál torkában. Az utolsó pillanatig ellenszegülök, mereven Clove szemébe bámulok, olyan hosszan, amilyen hosszan csak tudok – ami valószínűleg nem lesz túl hosszú idő –, állni fogom a tekintetét, nem fogok kiabálni, hiába végez velem, a magam szerény módján, még ha meghalok, akkor is győztesen kerülök ki a küzdelemből.

– Igen. Többé úgysem fogod hasznát venni a szádnak. Küldesz még egy utolsó csókot a hősszerelmesnek? – kérdezi Clove. Sikerül összegyűjtenem egy adag vért és

nyálat, amit most egyenesen a pofájába köpök. Clove-nak teljesen elborul az agya. – Jól van. Akkor kezdjük.

Felkészülök a rám váró iszonyatos fájdalomra. Ám abban a pillanatban, hogy megérezem a kés hegyét az ajkamon, valami hatalmas erő lerántja rólam a lányt, aztán Clove üvölteni kezd. A döbbenettől először fel sem tudom fogni, mi történik. Peeta eljött, hogy megmentsen? A Játékmesterek beküldtek egy vadállatot az arénába, hogy még nagyobb legyen az izgalom? Vagy egy légpárnás rántotta fel a lányt a levegőbe?

Amikor végre sikerül feltámaszkodnom zsibbadt karjaimra, meglátom, hogy egészen másról van szó. Clove lába úgy harminc centi magasan kapálózik, a lány Thresh szorításában vergődik. Elakad a lélegzetem, ahogy meglátom a fölém tornyosuló Thresht, aki úgy tartja a karjában Clove-ot, mintha a lány egy rongybaba lenne. Nem felejtettem el, hogy Thresh milyen nagydarab srác, de most valahogy még erősebbnek, még nagyobbnak tűnik, mint az emlékeimben. Mintha még felszedett volna pár kilót a Viadal kezdete óta. Könnyed mozdulattal félrehajítja Clove-ot, egyszerűen odakeni a földre.

Thresh üvölteni kezd, rögtön felpattanok. Eddig még csak motyogni hallottam. – Mit csináltatok azzal a kislánnyal? Megöltétek?

Clove négykézláb próbál menekülni, mint egy bedilizett rovar, sokkot kapott. Annyira vége van, hogy még segítségért sem bír kiáltani. – Nem! Nem én voltam – nyögi ki végül.

– Hallottam, hogy a nevét mondtad. Hallottam. Te ölted meg, ugye? – Az arca eltorzul a dühtől, amikor eszébe jut még valami. – Összevagdostad, ahogyan ezt a lányt is össze akartad vagdosni, ugye?

– Nem! Nem, én... – Clove ekkor pillantja meg Thresh kezében a cipő nagyságú követ, és elveszíti a fejét. – Cato! – visítja. – Cato!

– Clove! – Cato válaszol neki, de túl messze van ahhoz, hogy segíteni tudjon a társának. Mi a fenét csinált eddig? El akarta kapni a rókaképűt? Be akarta cserkészni Peetát? Vagy Thresht várta, csak rossz helyen?

Thresh teljes erőből lesújt a kővel Clove koponyájára. Nem vérzik, de látom, hogy a halántéka behorpad, és tudom, hogy Clove-nak vége. Még nem halt meg, halkan nyöszörög, a mellkasa szaporán süllyed és emelkedik.

Ahogy Thresh kezében a kővel felém fordul, tudom, hogy semmi értelme a menekülésnek. Az íjam nincs felhúzva, az utolsó bekészített nyílvezzőt Clove felé lőttem ki. Thresh furcsa, aranybarna szemének csillogása nem enged szabadulni. – Mit értett azon, hogy Ruta a szövetségesed volt?

– Én... mi... összeálltunk. Hogy felrobbantsuk a raktárt. Megpróbáltam megmenteni, de tényleg. De a fiú előbb odaért. A fiú az Első Körzetből – motyogom. Talán ha elmondom, hogy segítettem Rutának, Thresh nem valami lassú, kínkeserves halált választ számomra.

– És megölted a fiút? – kérdezi.

– Igen. Megöltem – felelem. – Ruta holttestét pedig virágokkal borítottam be. És énekeltem neki, míg elaludt.

Kicsordul a könnyem. A feszültség, a harci kedv egy pillanat alatt elpárolog belőlem az emlékek hatására. Túl sok ez már nekem. Ruta emléke, a hasogató fejfájás, a Thresh-től való félelem és a néhány méterre nyöszörgő Clove.

– Elaludt? – mordul rám Thresh.

– Örökre. Addig énekeltem neki, amíg meghalt – magyarázom. – A körzeted... küldött nekem kenyeret. – Kinyújtom a kezemet, nem nyílve sző ért nyúlok, tudom, hogy úgysem érném el. Csak megtorlóm az orromat. – Gyorsan csináld, rendben, Thresh?

Thresh arcán látszik, hogy az érzéseivel viaskodik. Leengedi a kezét, amiben a követ tartja, és, szinte már vádlón, rám bök. – Most az egyszer elengedlek. A kislány miatt. Most már kvittek vagyunk. Nem tartozom neked. Megértetted?

Bólintok, mert pontosan tudom, mire céloz. A tartozással kapcsolatban. Ő is utál tartozni. Ha győz, egy olyan körzetbe fog visszatérni, amelyik a szabályokat áthágva fejezte ki nekem a háláját, most pedig ő is megszegi a szabályokat, hogy megköszönje, amit Rutáért tettem. És ebben a pillanatban megértem, hogy Thresh nem fogja összezúzni a koponyámat.

– Clove! – Cato hangja most már sokkal közelebbről hallatszik. Olyan fájdalmasan üvölt, hogy tudom, látja a földön fekvő lányt.

– Most pedig menekülj! – parancsol rám Thresh.

Nem kell kétszer mondania. Felpattanok a kemény földről, és rohanni kezdek, hogy minél távolabb kerüljek

Threshről, Clove-tól és Cato hangjától. Csak akkor merek hátrapillantani, amikor elérem az erdő első fáit. Thresh, kezében a két fekete hátizsákkal eltűnik a síkság peremén, az aréna számomra ismeretlen részén. Cato Clove mellett térdel, kezében a lándzsával, és könyörög a lánynak, hogy maradjon vele. Aztán a következő pillanatban rádöbben, hogy minden igyekezete hiábavaló, nem tudja megmenteni társát. Eltűnök a fák között, újra meg újra le kell törölnöm a szemembe csorgó vért, úgy menekülök, mint egy üzőtt, sebesült vad. Pár perc múlva meghallom az ágyúlövést, és tudom, hogy Clove meghalt, és hogy Cato üldözőbe vett bennünket. Vagy Thresh, vagy engem. Elfog a rémület, szédülök és remegek a fejszem miatt. Bekészítem a következő nyílvesszőt, bár tudom, hogy Cato majdnem olyan messzire tudja hajítani a dárdáját, mint amilyen messzire el tudok löni az íjjal.

Egy dolog nyugtat csak meg: Thresh lenyúlta Cato hátizsákját. A holmival együtt, amire Catónak nagy szüksége van. Nem mernék fogadni, de szerintem Cato Thresh után ment. Ennek ellenére azután sem lassítok, hogy elérem a patakot. Belevetem magam a vízbe, még a bakancsomat sem vetem le, és botladozva elindulok lefelé a folyásirányba. Lehúzom a kezemről Ruta zokniját, és a homlokomra szorítom, hátha el tudom állítani a vérzést, de egy perc alatt átázik.

Valahogy sikerült visszajutnom a barlanghoz. Átpréselem magam a kövek között. A félhomályban lehúzom a karomról a narancssárga hátizsákot, kinyitom, és a földre borítom a tartalmát. Egy hosszúkás doboz egy

injekciós fecskendővel. Minden tétovázás nélkül beleszúrom a tűt Peeta karjába, és lassan belenyomom a fecskendő tartalmát.

A homlokomhoz nyúlok, aztán az ölembe ejtem a kezemet. Ragacsos a vértől.

Az utolsó dolog, amire emlékszem, hogy egy kivételesen gyönyörű, zöld és ezüstszínű pillangó a csuklómra száll.

A házunk tetején doboló esőcseppek hangja szelíden eszméletre térít. Próbálok visszatérni az álomba, ahol vastag, puha takarók alatt fekszem, az otthonunk biztonságában. Kicsit fáj a fejem. Talán megfáztam, azért maradhattam ágyban, de érzem, hogy régóta alszom már. Anya az arcomat simogatja, nem tolom el magamtól a kezét, ahogyan azt ébren tenném, hogy ne tudja meg, mennyire vágyom erre a gyengéd érintésre. Hogy ne tudja, mennyire hiányzik, annak ellenére, hogy továbbra sem bízom benne. Aztán megszólal egy hang, de valami nem stimmel, nem anya hangját hallom, és megijedek.

– Katniss. Katniss, hallod, amit mondok?

Kinyitom a szememet, és a biztonság érzése azon nyomban elpárolog. Nem otthon vagyok, nem anya van mellettem. Egy félhomályos, hideg barlangban fekszem, csupasz lábam be van takarva, de még így is majd' megfagy, a levegőben pedig vérszag terjeng. Egy beesett, sápadt arcú fiú hajol fölém. Először megijedek, de pár pillanat múlva már jobban érzem magam. – Peeta.

– Hé! – szólal meg Peeta. – Jó újra látni a szemedet.

– Meddig aludtam? – kérdezem.

– Nem tudom. Én tegnap este ébredtem fel, akkor már ott feküdtél mellettem, egy elég ijesztő vértócsában – meséli Peeta. – Azt hiszem, végül elállt a vérzés, de még nem nagyon ugrálnék a helyedben.

Óvatosan megérintem a homlokomat. Peeta bekötözte a sebet. Ez a kedves gesztus zavarba ejt, és teljesen elgyengülök. Peeta egy üveget tart a számhoz, mohón inni kezdek.

– Jobban vagy – mondom.

– Sokkal jobban. Nem tudom, mit adtál nekem, de bevált – magyarázza Peeta. – Ma reggelre szinte teljesen lelohadt a seb a lábamon.

Úgy tűnik, nem haragszik, hogy átvágtam az altatósziruppal, és elmentem a lakomára. Vagy lehet, hogy túl ramaty állapotban vagyok, és ezért későbbre tartogatja a letolást, amikor már összeszedem magam egy kicsit. Egyelőre azonban nagyon kedvesen viselkedik.

– Ettél valamit? – kérdezem.

– Ne haragudj, de majdnem az egész guvatot befaltam, mire eszembe jutott, hogy takarékoskodnom kellett volna. De ne aggódj, most már újra szigorú fogyókúrára fogtam magam – mosolyog.

– Ezt nem tartom jó ötletnek. Enned kell. Nemsokára újra tudok majd vadászni – mondom.

– Azért ne kapkodd el, jó? – kérlel Peeta. – Most egy darabig én viselem a gondodat.

Úgy tűnik, nincsen más választásom. Peeta megeteti velem a maradék guvatot meg egy kis mazsolát, és gondoskodik róla, hogy mindig elég vizet igyak. Addig dörzsöli jéggé fagyott lábfejemet, míg visszatér belé az élet, aztán bebugyolálja a kabátjába, és az államig behúzza a hálósákot.

– A bakancsod és a zoknid még nem száradt meg, és ebben az időben nem is nagyon fog – mondja Peeta. Dörögni kezd az ég, és ahogy kilesek az egyik repedésen, látom, hogy villámok cikáznak az égen. A barlang plafonjáról több helyen is csöpög a víz, de Peeta kifeszítette a kövekre a műanyagterítőt, így aztán a baldachinszerű építmény megvédi a fejemet és a felsőtestemet az esőtől.

– Azon gondolkodom, mi a céljuk ezzel a viharra? Ki lehet a célpont? – kérdezi Peeta.

– Cato és Thresh – vágom rá gondolkodás nélkül. – A rókaképű lány elrejtőzött az odújában, Clove pedig... megvágta a számat, aztán... – Elcsuklik a hangon.

– Tudom, hogy meghalt. Tegnap éjjel láttam az égen – mondja Peeta. – Te ölted meg?

– Nem. Thresh összezúzta a koponyáját egy kővel – felelem.

– Mázlid van, hogy nem kapott el téged is – mondja Peeta.

A lakoma emléke hirtelen előtör a tudatalattimból, és felkavarodik a gyomrom. – De elkapott. Aztán elengedett. – Most már persze nem hallgathatok tovább. Muszáj elmesélnem mindent, amit eddig magamban tartottam, mivel Peeta túl beteg volt, hogy kérdezzen, én pedig nem voltam felkészülve rá, hogy újra átéljem a borzalmakat. Mesélek a robbantásról, a fülemről, Ruta haláláról, a fiúról az Első Körzetből és a kenyérről. Mindez elvezet odáig, ami Threshsel történt, és

magyarázatul szolgál arra, miért engedett el, és hogyan akarta rendezni a tartozását.

– Azért hagyott futni, mert nem akart az adósod maradni? – kérdezi Peeta hitetlenkedve.

– Igen. Nem várom el, hogy megértsd. Neked mindig mindened megvolt. De ha a Peremen nőttél volna fel, most nem kellene megmagyaráznom semmit – mondom.

– Ne is próbálkozz. Úgysem hiszem, hogy megérteném – jegyzi meg Peeta.

– Ez is olyan, mint a kenyér. Valahogy úgy érzem, soha nem tudom meghálálni neked – folytatom.

– A kenyér? Miféle kenyér? Amit neked adtam, amikor gyerekek voltunk? – kérdezi Peeta. – Szerintem azt most már elfelejthetjük. Úgy értem, épp most mentettél meg a halál torkából.

– De akkor még nem is ismertél. Soha egyetlen szót sem beszéltünk egymással. Ráadásul mindig az első ajándékot a legnehezebb visszafizetni. Már rég nem lennék a világon, ha akkor nem húzol ki a csávából – magyarázom. – Különben miért csináltad?

– Miért? Hiszen tudod, hogy miért – int le Peeta. A fejemet csóválom, azonnal megfájdul. – Haymitch azt mondta, nem lesz könnyű meggyőzni téged.

– Haymitch? – hökkenek meg. – Mi köze van Haymitchnek ehhez?

– Semmi – nyugtat meg Peeta. – Szóval Cato és Thresh, mi? Gondolom, abban hiába reménykedünk, hogy kölcsönösen kinyírják egymást, nem igaz?

Hirtelen nagyon ideges leszek. – Szerintem jól kijönnénk Threshsel. Talán még barátok is lennénk otthon, a Tizenkettedik Körzetben.

– Akkor bízzunk benne, hogy Cato végez vele helyettünk – jegyzi meg komoran Peeta.

Nem akarom, hogy Cato megölje Thresht. Ami azt illeti, nagyon elegendem van az öldöklésből. De a győztesek nem szoktak hangoztatni semmi ilyesmit az arénában. Hiába próbálom elfojtani őket, könnyek gyűlnek a szemembe.

Peeta aggodalmasan rám pillant. – Mi a baj? Nagyon fáj a sebed?

Nem a kérdésre válaszolok, a válaszom mégis teljesen őszinte. Amit mondok, pillanatnyi gyengeségnek tűnhet, de nem végső beletörődésnek. – Haza akarok menni, Peeta. – A hangom panaszos, mint egy kisgyereké.

– Haza fogsz menni. Ígérem – mondja Peeta, és fölém hajol, hogy megcsókoljon.

– Most akarok hazamenni – mondom.

– Megmondom, mit csináljunk. Most szépen visszaalszol, és az otthonodról fogsz álmodni. És mire észbe kapsz, már tényleg otthon leszel. – Peeta hangja megnyugtat. – Jó lesz így?

– Jó – suttogom. – Ébressz fel, ha örködni kell.

– Jól vagyok, és kipihentem magamat, hála neked és Haymitchnek. Ráadásul fogalmam sincs, meddig tart még – teszi hozzá.

Vajon mire céloz? A viharra? A röpke haladékra, amit a vihar miatt kapunk? Vagy a Viadalra? Nem tudom, de túl szomorú és fáradt vagyok, hogy megkérdezzem.

Már beesteledik, amikor Peeta felébredt. Az eső időközben felhőszakadássá erősödött, korábban csak csöpögött, most azonban már patakokban ömlik a víz a plafonról. Peeta a legnagyobb lyuk alá rakta az üres leveses fazekat, és megigazította a műanyagtakarót, hogy ne ázzak el. Kicsit jobban érzem magam, fel tudok ülni anélkül, hogy túlságosan megszédülnék, és farkaséhes vagyok. Csakúgy, mint Peeta. Egyértelmű, hogy csak arra várt, mikor kelek fel, ezért aztán azonnal nekilátunk a falatozásnak.

Sajnos alig maradt élelmünk. Két adag guvat, egy kevés, péppé zúzott gumó meg egy marék aszalt gyümölcs.

– Megpróbáljuk beosztani? – kérdezi Peeta.

– Nem, együk csak meg az egészet – javaslom. – A guvat úgyis hamarosan megromlana, és azt hiszem, egyikünknek sem hiányzik most egy komolyabb gyomorrontás. – Két egyforma részre osztom a maradék élelmet. Próbálunk lassan enni, de mindketten olyan éhesek vagyunk, hogy néhány perc alatt végzünk. A gyomrom viszont egyáltalán nem tűnik elégedettnek.

– Holnap vadászatot rendezünk – jelentem be.

– Nem sok hasznomat fogod venni – sajnálkozik Peeta.

– Még soha életemben nem vadásztam.

– Én elejtem a vadat, te pedig megfőzöd – ajánlom. – Gyűjtögetni pedig bármikor tudsz.

– Bárcsak lenne valami kenyérbokor a környéken – sóhajt Peeta.

– A kenyér, amit a Tizenegyedik Körzet küldött nekem, még meleg volt, amikor megkaptam – sóhajtok én is. – Tessék, rágcsáld ezt! – Peeta kezébe nyomok egy marék mentalevelet, és én is bekapok párat.

A szakadó esőben még az égre vetített címert is alig lehet látni, de annyi azért kiderül, hogy ma sem halt meg senki. Ezek szerint Cato és Thresh még nem intézték el egymás közt a dolgot.

– Merrefelé indult Thresh a Bőségszarutól? Úgy értem, nem derült ki, hogy mi van a síkság túloldalán? – kérdezem Peetától.

– Egy hatalmas mező. Vállmagaságig ér a fű, ameddig a szem ellát, fűtenger hullámszik. Nem tudom, talán vannak gabonanövények is. Különböző színű parcellákat láttam. Viszont nincsenek ösvények – meséli Peeta.

– Biztosan terem arrafelé gabona. Mibe fogadjunk, hogy Thresh tudja, melyik ehető? Bemérészkedtél oda?

– Nem. Senkinek nem volt kedve hajtóvadászatot indítani Thresh után abban a magas fűben. Van valami vészjósló abban a mezőben. Ha ránézek, mindig azon jár az agyam, mi rejtőzhet benne. Kígyók, veszett állatok, futóhomok – mondja Peeta. – Fogalmam sincs, mi minden lehet arrafelé.

Nem szólok semmit, de Peeta szavai eszembe juttatják, hogy a Tizenkettedik Körzetben is óva intettek bennünket attól, hogy átmásszunk a kerítésen. Hirtelen azon kapom magam, hogy összehasonlítom Peetát és Gale-t: Gale

lehetséges élelemforrásként tekintene a titokzatos mezőre, nemcsak a veszélyt látná. Ahogyan minden bizonnyal Thresh is. Nem arról van szó, hogy Peeta puhány lenne, hiszen már többször bebizonyította, hogy van vér a pucájában. De vannak dolgok, amiket nem kérdőjelezel meg, ha úgy nősz fel, hogy az otthonodat mindig friss kenyér illata tölti be. Ezzel szemben Gale mindig mindent megkérdőjelez. Vajon mit szólna Peeta, ha hallaná, milyen fesztelenül ugratjuk egymást Gale-lel, miközben minden áldott nap megszegjük a törvényt? Vajon megdöbbenne? Megdöbbenne, ha hallaná, miket mondunk a Panemről? Mit szólna Gale Kapitólium ellen intézett vad kirohanásaihoz?

– Talán akad ott valami kenyérgabona – mondom. – Talán ezért tűnt olyan jól tápláltnak Thresh, jobb húsban volt, mint a Viadal elején.

– Vagy sikerült szert tennie néhány igen bőkezű támogatóra – jegyzi meg Peeta. – Azon gondolkodom, mit kellene tennünk, hogy Haymitch küldjön nekünk egy kis kenyeret.

Összevonom a szemöldököm, aztán eszembe jut, hogy Peeta nem tud Haymitch néhány nappal korábbi üzenetéről. Egy csók, egy tál leves. Ez sem olyasmi, amit szívesen kikotyogok. Ha hangosan kimondanám, ami a fejemben jár, azzal elárulnám a közönségnek, hogy a románcunk csak színjáték volt, és így próbáltuk megnyerni a nézők szimpátiáját, ennek pedig az lenne a következménye, hogy többé egy falat kaját sem kapnánk. Valahogy mégis muszáj kívágnom magam ebből az igen

kínos helyzetből. Valami egyszerű, de hihető szöveggel. Megfogom Peeta kezét.

– Talán túl sokba került a cucc, amivel ki tudtalak ütni – jegyzem meg huncut mosollyal.

– Na igen, az meglehet – vágja rá Peeta, aztán az ujjait az ujjaimba kulcsolja. – Nehogy még egyszer megpróbálj átvágni, rendben?

– Mert akkor mi lesz? – kérdezek vissza.

– Mert... akkor... – Nem jut eszébe semmi frappáns. – Egy pillanat.

– Valami baj van? – vigyorgok.

– Az a baj, hogy még mindig életben vagyunk mindketten. Ez pedig csak megerősít téged abban, hogy helyesen cselekedtél – magyarázza Peeta.

– De ha egyszer helyesen cselekedtem – csattanok fel.

– Nem, Katniss! Nincs igazad! – Peeta jó erősen megszorítja a kezemet, és érzem a hangján, hogy tényleg felhúzta magát. – Ne halj meg értem. Azzal nem teszel nekem szívességet. Megértetted?

Megdöbbent a hevedése, de aztán leesik, hogy itt a kiváló alkalom, hogy kaját szerezzünk, ezért aztán csak adom Peeta alá a lovat. – Talán magam miatt csináltam az egészet, Peeta. Erre még nem gondoltál? Talán nem te vagy az egyetlen, aki... aki azon aggódik, hogy... mi lenne, ha...

Csak hebegek összevissza. Nem olyan jó a beszélőkém, mint Peetának. És ekkor újra belém hasít a felismerés, hogy nem akarom elveszíteni őt. És most nem támogatókról van szó. Nem arról, hogy mi lesz, ha

egyszer hazatérünk. Nem arról, hogy nem akarok egyedül maradni. Peetáról van szó. Nem akarom elveszíteni a fiút, akitől a kenyeret kaptam.

– Mi lenne, ha...? Katniss? – kérdezi gyengéden.

Bárcsak le tudnám húzni a redőnyöket, hogy kizárjam ebből a pillanatból Panem fürkésző tekintetét. Még akkor is megtenném, ha emiatt búcsút kellene intenünk a kajának. Az érzéseimhez senkinek semmi köze, ez csak rám tartozik.

– Haymitch a lelkemre kötötte, hogy nagy ívben kerüljem el ezt a témát. – Mellébeszélek, Haymitch soha semmi ilyesmit nem mondott. Ami azt illeti, most iszonyatosan haragudhat rám, hogy képes vagyok elbaltázni ezt az érzelmileg túlfűtött, sorsdöntő pillanatot. De Peeta megmenti a helyzetet.

– Akkor kénytelen leszek a képzeletemre hagyatkozni, ha kíváncsi vagyok a válaszra – mondja, és közelebb húzódik hozzám.

Ez az első csók, amelynek mindketten a tudatában vagyunk. Egyikünk sem beteg, egyikünk sincs magán kívül a fájdalomtól, egyikünk sem veszítette el az eszméletét. Az ajkunk nem forró a láztól, és nem is jéghideg. Ez az első csók, amely megdobogtatja a szívemet. Forró és különös. Ez az első csók, ami után várom a következőt.

De hiába várok. Kapok ugyan még egy csókot, pontosabban egy puszit az orrom hegyére, közben ugyanis valami elterelte Peeta figyelmét. – Azt hiszem,

megint vérzik a sebed. Gyere, feküdj le, amúgy is későre jár – mondja.

A zoknim közben megszárad, úgyhogy fel tudom húzni. Sikerül rábeszélnem Peetát, hogy vegye fel a kabátját. A nyirkos hidegben csontig átfagytam, el tudom képzelni, milyen állapotban lehet Peeta, akin még kabát sem volt. Ahhoz is ragaszkodom, hogy én kezdjem az öröködest, habár egyikünk sem tartja valószínűnek, hogy ebben az időben bárki megpróbálna megtámadni bennünket. Peeta azonban nem egyezik bele, csak akkor, ha én is bebújok a hálósákba, és mivel rettenetesen didergek, nincsen miről vitatkozni. A két nappal ezelőtti éjszakával szöges ellentétben, amikor úgy éreztem, Peeta fényévekre van tőlem, most valósággal letaglóz a közelsége. Miután elhelyezkedünk, a karjára hajtom a fejemet, a másik kezével pedig védelmezően átkarol, és lassan álomba merül. Régóta nem tartott így a karjában senki. Mióta apa meghalt, és már nem bíztam többé senkiben, soha senkinek a karjában nem éreztem magamat ilyen biztonságban.

Felteszem az éjjellátó szemüveget, és a barlang padlójára potyogó vízcseppeket nézem. Ütemes csöpögésük álmosító. Jó néhányszor elbóbiskolok és felriadok, lelkiismeret-furdalásom van és haragszom magamra. Úgy három-négy óra múlva nem bírom tovább, muszáj felébresztenem Peetát, mert már nem bírom nyitva tartani a szememet. Úgy tűnik, Peetának nincs kifogása ellene.

– Holnap, ha száraz idő lesz, keresek egy magas fát, amin végre mindketten nyugodtan alhatunk – ígérem meg Peetának, de mire kimondom, már álomba is merülök.

De másnap ugyanolyan szörnyű az idő. Az özönvíz nem akar szűnni, mintha a Játékmestereknek az lenne a feltett szándéka, hogy elmossanak bennünket. Olyan ádáz vihar tombol, hogy még a föld is beleremeg. Peeta fontolgatja, hogy mindenképpen körülnéz a környéken, hátha sikerül valami élelmet szereznie, de megmondom neki, hogy ebben a viharban nincsen értelme próbálkozni. A látótávolság alig egy méter, és csak annyit érne el, hogy a végén bőrig ázik. Tudja, hogy igazam van, de az éhség egyre erősebben kínozz mindkettőnket.

Lassan múlik az idő, de valahogy eltelik ez a nap is, az eső este is ugyanúgy zuhog tovább. Már csak Haymitch segítségével reménykedhetünk. Egyelőre azonban semmit sem kapunk, talán mert nincsen rá pénz – most már a legkisebb ajándék is csillagászati összegbe kerül –, vagy Haymitch egyszerűen nem volt elégedett az alakításunkkal. Én az utóbbira tippelek. Készséggel elismerem, tényleg nem voltunk valami nagy formában. Éhezünk, kimerültek vagyunk a sebesülések miatt, próbáljuk elkerülni, hogy kinyíljanak a sebek. Igen, összebújva fekszünk a hálózásokban, de csak azért, hogy melegen tartsuk egymást. A legizgalmasabb, ami történik, hogy időnként valamelyikünk elbóbiskol.

Fogalmam sincs, hogyan kellene felpörgetni ezt a románcot. Az előző esti csók nem volt rossz, de ha újra csókolózni akarunk, azt muszáj lesz előkészíteni

valahogy. A Peremben akadnak olyan lányok, főleg a kereskedők gyerekei között, akiknek semmi gondot nem okozna ez a helyzet. Nekem viszont nincsen gyakorlatom az ilyesmiben, és amúgy sem vettem volna sok hasznát. Különben pedig, ha egy csók elég lenne, hogy Haymitch kaját küldjön nekünk, akkor már tegnap este pompás lakomát rendezhettünk volna... Az ösztöneim azt súgják, Haymitch valami mást szeretne látni, nem a testi vonzalom jeleit, hanem valami meggyőzőbb gesztust. Valami olyasmit, amit akkor próbált kierőszakolni belőlem, amikor az interjúra készültünk, amikor azt akarta, hogy magamról beszéljek. Nekem ez baromira nem megy, Peeta viszont nagyon jól csinálja. Talán az lenne a legjobb, ha rávenném, hogy beszéljen magáról.

– Peeta – szólalok meg halkan. – Azt mondtad az interjúban, hogy belém vagy zúgva, mióta az eszedet tudod. Ez pontosan mióta tart?

– Nos, lássuk csak. Ha jól emlékszem, az első tanítási nap óta. Ötévesek voltunk. Rajtad piros skótkockás ruha volt, a hajadat pedig... akkoriban még két copfban hordtad, nem egyben, mint most. Az apám mutatott meg, amikor sorban álltunk a beiratkozásnál – meséli Peeta.

– Az apád? Ezt nem értem – nyögöm ki elképedve.

– Azt mondta: „Látod azt a kislányt? Feleségül akartam venni az anyukáját, de megszökött egy szénbányással” – folytatja Peeta.

– Micsoda? Ezt most találod ki! – kiáltok fel.

– Nem, tényleg így volt – erősködik Peeta. – Mire én így szóltam: „Egy szénbányással? Miért akart volna

hozzámenni egy szénbányászhoz, amikor ott voltál te?” Erre apa azt mondta: „Mert az a férfi olyan szépen énekelt, hogy a madarak is megálltak, hogy meghallgassák.”

– Ez igaz. Tényleg mindig megállnak. Már úgy értem, megálltak... – mondom. Teljesen kába vagyok, és nagyon meghatódtam, ahogy elképzelem, amint a pék ezekkel a szavakkal fordult Peetához. Ekkor hirtelen azt is megértem, hogy nem azért idegenkedem az énekléstől, nem azért hanyagoltam a zenét, mert időpocsékolásnak tartom. Inkább azért, mert apára emlékeztet.

– Aznap a zeneteremben a tanárunk megkérdezte, ki tudja elénekelni a völgydalt. Te rögtön jelentkezted. A tanár felállított egy sámlira, te pedig elénekelted nekünk a dalt. Esküszöm, hogy az összes madár elhallgatott az ablak előtt – teszi hozzá Peeta.

– Jaj, ne már – nevetek.

– Nem, tényleg így történt. És mire befejezted a dalt, tudtam, hogy elvesztem, ahogyan az anyukád is – mondja Peeta. – A következő tizenegy évben próbáltam összeszedni a bátorságomat, hogy megszólítsalak.

– Nem jött össze – jegyzem meg.

– Nem jött össze. Így aztán, amikor az aratáson kihúzták a nevemet, alig hittem, hogy ekkora mázlim lehet – meséli Peeta.

Az első pillanatban szinte már mámoros boldogságot érzek, de aztán zavarba jövök. Mert hiszen ezt az egészet most kellene kitalálnunk, hogy fenntartsuk a látszatot, de igazából nem is vagyunk szerelmesek egymásba. Peeta

meséje viszont mintha mégis igaz lenne. Legalábbis az a rész apáról és a madarokról tényleg igaz. És tényleg énekeltem az első napon a suliban, bár arra nem emlékszem, hogy melyik dalt. És a piros kockás ruha... igen, volt egy ilyen ruhám, apa halála után Primnek adtam, aki rongyosra hordta.

Ez viszont megmagyaráz egy másik dolgot. Méghozzá azt, hogy miért kockáztatta meg Peeta, hogy megverik, amikor azon a borzalmas napon odaadta nekem a kenyeret. Szóval, ha ezek a részletek igazak... akkor lehet, hogy az egész történet igaz?

– Neked aztán... jó a... memóriád – hebegem.

– Veled kapcsolatban mindenre emlékszem – mondja Peeta, és a fülem mögé simít egy kósza tincset. – Te nem figyeltél.

– Most már figyelek – mondom.

– Hát, ami azt illeti, most nem nagyon kell tartanom a vetélytársaktól – mosolyog Peeta.

Szeretnék eltűnni innen, szeretném leereszteni a redőnyt, de tudom, hogy lehetetlen. Mintha Haymitch a fülembé suttozna. – Mondjad már! Mondjad már!

Nagyot nyelek, aztán kinyögöm a következő szavakat: – Neked most már sehol nem kell tartanod a vetélytársaktól. – Ezúttal én hajlok Peeta felé.

Alig ér össze az ajkunk, amikor koppanást hallunk odakintről. Felkapom az íjamat, lövésre készen várok, de nem történik semmi. Peeta kiles a kövek között, és örömeiben felkiált. Mielőtt meg tudnám állítani, kimászik az esőre, aztán néhány pillanat múlva benyújt egy

csomagot. Egy ezüst ejtőernyőt, amire egy kosarat kötöttek. Kibontom a csomagot, és máris kezdődhet a lakoma – friss zsemle, kecskesajt, alma, és ami a legjobb, egy tál vadrizses bárányragu. Erről beszéltem Caesar Flickermannak, amikor megkérdezte, mi tetszett a legjobban a Kapitóliumban.

Peeta visszamászik a barlangba, az arca úgy ragyog, mint a nap. – Úgy látszik, Haymitch megunta, hogy éhezni lát bennünket.

– Úgy látszik – vágom rá.

A fejemben azonban hallom Haymitch elégedett, de kissé még bosszús morgását: „Igen, pontosan *ezt* vártam, drágaságom”.

A testem minden egyes sejtje azt kiáltja, hogy azonnal faljam be a bárányragut, két kézzel lapátoljam a számba az egészet. Peeta azonban figyelmeztet. – Csak óvatosan azzal a hússal. Emlékszel az első éjszakára a vonaton? A zsíros kaja teljesen kikészítette a gyomromat, pedig akkor nem éheztem.

– Igazad van. Pedig szeretném befalni az egészet! – legyintek sajnálkozva. Végül mégsem kezdek el zabálni. Győz a józan ész. Fejenként egy zsemlét, fél almát és egy kevés rizses bárányragut eszünk. Lassan kanalazom az ételt – még evőeszközt és tányért is küldtek –, minden egyes falatot alaposan megízlelek. Amikor végzünk, sóvár szemmel bámulok az ételre. – Kérek még.

– Én is. Kitaláltam, hogy mit csináljunk. Várunk egy órát, és ha addig nem jön vissza a kaja, akkor eszünk még – javasolja Peeta.

– Rendben van – mondom. – Hosszú lesz az az egy óra.

– Nem biztos – mosolyog Peeta. – Mit kezdél mondani, mielőtt megérkezett a kaja? Valami olyasmit mondtál, hogy... nem kell tartanom a vetélytársaktól... meg mondtál valamit a legjobb dologról, ami valaha történt veled...

– Erre a részre nem emlékszem – felelem, és nagyon bízom benne, hogy a félhomályban nem látszik, hogy elpirultam.

– Ó, igen, igazad van. Ezt csak *én* gondoltam – mondja Peeta. – Bújj ide, megfagyok.

Helyet csinállok Peetának a hálózsákban. A hátunkat a barlang falának vetve ülünk, a fejemet Peeta vállára hajtom, ő pedig átkarol. Szinte érzem, ahogy Haymitch noszogat, hogy folytassam a színjátékot. – Szóval ötéves korunk óta egyetlen lány sem keltette fel a figyelmedet? – kérdezem.

– Nem, szinte kivétel nélkül mindegyik lány felkeltette a figyelmemet, de rajtad kívül egyikük sem tett rám komoly benyomást – feleli Peeta.

– A szüleid biztosan kiugranak majd a bőrükből örömükben, ha megtudják, hogy egy perembeli lány tetszik neked – mondom.

– Kizárt. De nem is érdekel. Különben is, ha élve hazajutunk, nem a Peremben fogsz lakni, hanem a Győztesek Falujában – jegyzi meg Peeta.

Igaza van. Ha győzünk, mindketten kapunk egy-egy házat a városnak abban a kerületében, amit a Viadal győzteseinek tartanak fenn. Réges-régen, mielőtt kezdetét vette az első Viadal, a Kapitólium épített egy tucat csodálatos házat minden körzetben. A Tizenkettedik Körzetben természetesen egy kivételével mind üresen áll. Haymitch házán kívül egyikben sem lakott még senki.

Nyugtalanító gondolatom támad. – De akkor Haymitch lesz az egyetlen szomszédunk!

– Hú, az király lesz – vigyorog Peeta, és még jobban magához ölel. – Te, én és Haymitch. Nagyon meghitt. Együtt piknikezünk, együtt ünnepeljük a születésnapunkat, a

hosszú téli estéken meg a Viadalról szóló, véres anekdotákkal szórakoztatjuk egymást.

– Mondtam már, hogy utál engem! – mondom, de közben muszáj nevetnem, ha belegondolok, hogy Haymitch a haverom lesz.

– Csak néha. Nem hallottam, hogy józanon akár csak egyetlen negatív megjegyzést tett volna rád – mosolyog Peeta.

– De ha sosem józan! – vetem ellen.

– Ez igaz. Összekevertem valakivel. De kivel is? Ja, megvan. Cinna kedvel téged. De valószínűleg csak azért, mert nem rohantál el, amikor felgyújtott – mondja Peeta.
– Másrészt viszont Haymitch... nos, a helyedben nagy ívben elkerülném. Gyűlöl téged.

– Mintha az előbb azt mondtad volna, hogy én vagyok a kedvence – jegyzem meg.

– Engem jobban utál – mondja Peeta. – Szerintem Haymitchnek úgy általában az emberi nemmel vannak problémái.

Tudom, hogy a közönség élvezi, hogy Haymitch kárára viccelődünk. Haymitch öreg motoros már, sokan régi barátként tekintenek rá. Az aratásnap ünnepségen bemutatott szenzációs fejesugrása után pedig mindenki megismerte a nevét. Mostanra egészen biztos, hogy kirángatták a vezérlőteremből, interjút készítettek vele, és rólunk kérdezték. Arról viszont halvány sejtésünk sincs, mi mindent hordott össze velünk kapcsolatban. Haymitch bizonyos szempontból hátrányban van, hiszen a legtöbb mentor nem egyedül dolgozik, hanem a körzetének

győzteseivel, neki viszont mindig készen kell állnia, mert sosem tudhatja, mikor van szükség rá. Olyan helyzetben van, mint én, amikor egyedül kellett helyt állnom az arénában. Azon gondolkodom, vajon hogyan bírja Haymitch a strapát: nem piálhat, a média figyelme részegeződik, ráadásul komoly stresszel járhat, hogy az életünk nagyban tőle függ.

Vicces. Nem jövünk ki valami fényesen Haymitch-csel, de Peetának talán mégis igaza lehet abban, hogy hasonlítunk egymásra, mert úgy tűnik, Haymitch képes az ajándékok időzítésével üzeni nekem. Tudtam, hogy azért nem küld vizet, mert így akarja tudtomra adni, hogy úgyis találok a közelben; tudtam, hogy az altatószirup nem Peeta fájdalmait volt hívatott csillapítani; mint ahogy most azt is tudom, hogy fenn kell tartanom a látszatot, hogy szerelmesek vagyunk egymásba Peetával. Haymitch nem tett különösebb erőfeszítéseket, hogy felvegye a kapcsolatot Peetával az arénában. Talán azt hiszi, Peeta számára egy tál húsleves csak egy tál húsleves, semmi más, ellenben én megértem, mit kell tennünk cserébe.

Hirtelen eszembe jut valami, és teljesen megdöbbsz, hogy a kérdés eddig nem merült fel bennem. Talán azért nem, mert eddig egyáltalán nem voltam kíváncsi Haymitchre. – Szerinted hogyan csinálta?

– Kicsoda? És mit? – hökken meg Peeta.

– Haymitch. Hogyan győzött a Viadalon? – kérdezem.

Peeta gondolkodik egy darabig mielőtt válaszolna. Haymitch zömök fickó, de nem izomkolosszus, mint Cato vagy Thresh. És nem kifejezetten jóképű. Legalábbis nem

annyira, hogy a támogatók elhalmozzák ajándékokkal. Ráadásul goromba, mint a pokróc, nehéz elképzelni, hogy bárki hajlandó lett volna szövetkezni vele. Haymitch egyetlen módon győzhetett csak. Peeta abban a pillanatban áll elő a megoldással, amikor én is rájövök.

– Túljárt a többiek eszén – szólal meg.

Bólintok, aztán mindketten elhallgatunk. De titokban azon töprengek, hogy Haymitch talán azért vállalta, hogy nem iszik, amíg a Viadal tart, és segít nekünk, mert bízott benne, hogy Peeta meg én vagyunk olyan okosak, hogy túl tudunk járni a többiek eszén, és életben maradunk. Talán nem mindig volt ilyen részeges. Talán a kezdetek kezdetén még próbált segíteni a kiválasztottaknak. De idővel elviselhetetlenné vált számára ez az egész. Borzalmas lehet mentorként felkészíteni a kiválasztottakat, aztán végignézni a halálukat. És ez így ment évről évre. Ekkor rájövök, hogy amennyiben győzünk, rám is ez a sors vár. Én leszek a Tizenkettedik Körzetből kiválasztott lányok mentora. Ez olyan iszonytató, hogy inkább megpróbálom elterelni a gondolataimat.

Úgy fél óra múlva érzem, hogy megint ennem kell. Peeta is túl éhes ahhoz, hogy vitába szálljon. Miközben két kis adag ragut merek a tányérunkra, felharsan a himnusz. Peeta kiles a kövek közt a lyukon, és az eget fürkészi.

– Ma este nem lesz semmi látnivaló – mondom. A ragu ugyanis sokkal jobban leköti a figyelmemet, mint az

égbolt. – Semmi sem történt, különben hallottuk volna az ágyúlövést.

– Katniss – suttogja Peeta.

– Mi van? Felezzünk el még egy zsemlét? – kérdezem.

– Katniss – szólal meg újra Peeta, de azon kapom magam, hogy nem érdekel, mit akar mondani.

– Mindegy, elfelezek még egyet. Viszont a sajtot elteszem holnapra. – Ahogy felnézek, látom, hogy Peeta mereven bámul rám. – Mi van?

– Thresh meghalt – mondja.

– Az lehetetlen – nyögöm.

– Biztosan elsütötték az ágyút, csak a viharban nem hallottuk – magyarázza Peeta.

– Biztos vagy benne? Úgy értem, még mindig szakad az eső. Az orra hegyéig alig lát az ember – próbálok érvelni. Aztán félrelököm Peetát, kilesek a lyukon az esőbe, és felnézek a sötét égre. Megpillantom Thresh eltorzított arcképét, aztán tíz másodperc múlva eltűnik. Mintha soha nem létezett volna.

Lerogyok, a hátamat a barlang falának támasztom, egy pillanatra teljesen megfeledkezem az előttem álló feladatról. Thresh meghalt. Örülnöm kellene, nem igaz? Eggyel kevesebb ellenfelünk maradt. Ráadásul Thresh kemény ellenfél volt. De mégsem vagyok boldog. Egyfolytában az jár a fejemben, hogy Thresh futni hagyott Ruta miatt, aki lándzsával a hasában halt meg...

– Jól vagy? – kérdezi Peeta.

Közünyösen vállat vonok, aztán felhúzó, átkarolom, és szorosan a mellkasomhoz húzom a térdemet.

Magamba kell temetnem az igazi fájdalmat, mert senki sem hajlandó egy olyan játékosra fogadni, aki megsiratja az ellenfeleit. Ruta más lapra tartozik. Szövetségesek voltunk. És még gyerek volt. Azt viszont senki sem értené meg, miért siratom Thresh-t, miért keserít el, hogy meggyilkolták. Gyilkosság! Hála az égnek, nem mondom ki hangosan. Ezzel nem szereztem volna magamnak jó pontokat az arénában. Végül annyit mondok: – Csak arról van szó, hogy... ha nem mi győzünk... azt akartam, hogy Thresh nyerjen. Mert elengedett. Meg Ruta miatt.

– Igen, tudom – veszi át a szót Peeta. – Viszont ez azt is jelenti, hogy megint egy lépéssel közelebb kerültünk a Tizenkettedik Körzethez. – A kezembe nyomja a kajával megpakolt tányért. – Egyél. Még meleg.

Bekapok egy falatot, hogy megmutassam, valójában mennyire nem rázott meg Thresh halála, de az étel mintha ragasztóvá válna a számban, és csak kínkeservesen tudom lenyelni. – Akkor Cato most már ránk vadászik.

– És van élelme is – teszi hozzá Peeta.

– Nem lehet, hogy megsebesült? – vetem fel.

– Mégis miből gondolod? – kérdez vissza Peeta.

– Thresh biztosan nem adta olcsón a bőrét. Nagyon erős, úgy értem, erős volt. És valószínűleg Thresh felségterületén csaptak össze – sorolom az érveimet.

– Értem – nyugtázza Peeta. – Minél súlyosabb Cato sérülése, annál jobb. Azon gondolkodom, vajon mi lehet a rókaképű lánnyal?

– Szerintem jól megvan – jegyzem meg durcásan. Még mindig nem bocsátottam meg neki, hogy mindenkit átvert

a lakománál, amikor elbújt a Bőségszaruban. – Talán őt könnyebben el tudnánk kapni, mint Catót.

– Talán majd elkapják egymást, mi meg szépen hazamehetünk – mondja Peeta. – Mostantól még óvatosabbnak kell lennünk őrségben. Elbóbiskoltam néhányszor.

– Én is – vallom be. – De ma éjjel nem fogok.

Csendben befejezzük a vacsorát, aztán Peeta felajánlja, hogy ő kezdi az örökdedést. Bebújok mellé a hálósákba, és a fejemre húzom a kapucnimat, hogy eltakarjam az arcomat a kamerák elől. Szükségem van pár pillanatra, amikor nem kell uralkodnom az érzéseimen, amikor nem kell attól tartanom, hogy elárulom magamat a nézők előtt. A kapucni alatt némán elbúcsúozom Thresh-től, és még egyszer megköszönöm neki, hogy életben hagyott. Megígérem, hogy emlékezni fogok rá, és ha győzők a Viadalon, és épségben hazatérek, segíteni fogok a családjának és Rutáénak is. Aztán teli hassal Peetához bújok, hogy melegítsen, és az álmok birodalmába menekülök.

Amikor Peeta később felébredt, rögtön megcsapja az orromat a kecskesajt illata. Peeta kezében egy fél zsemle, megkenve a krémes fehér sajttal, a tetején almaszeletekkel. – Ne húzd fel magad – szólal meg Peeta. – Muszáj volt ennem valamit. Itt a te részed.

– Jól van – mondom, és hatalmasat harapok a zsemleből. A zsíros sajt erős ízét – ami egyébként Prim kecskesajtijára emlékeztet – az édes és ropogós alma ellensúlyozza. – Mmm.

– Mi is szoktunk kecskesajtot és almatortát csinálni a pékségben – szólal meg Peeta.

– Biztosan egy vagyomba kerül – jegyzem meg.

– Mi sem tudjuk megfizetni. Csak akkor kapunk belőle, ha nem tudjuk eladni, és megszárad. Ami azt illeti, igazából mindig száraz kenyeret szoktunk enni – magyarázza Peeta, aztán magára húzza a hálósákokat. Fél perc múlva már horkol.

Mindig azt hittem, hogy a boltosoknak könnyebb az életük. Igaz, Peetának mindig volt mit enni. De nem lehet valami lélekemelő, hogy mindig száraz kenyeret eszel, neked jutnak azok a veknik, amik már senkinek nem kellettek. Nálunk bezzeg pont fordítva van, mivel mindennap vadászunk, az élelem olyan friss, hogy vigyázni kell, nehogy meglépjen.

Miközben őrködöm, egyszer csak eláll az eső. Nem fokozatosan, hanem egyik pillanatról a másikra. A felhőszakadás véget ér, csak a fák ágairól csöpög még a víz, a mélyből a megáradt patak zúgása hallatszik. A telihold csodásan ragyog, és a szemüveg nélkül is látni a környező fákat. Nem tudom eldönteni, hogy a hold valódi-e, vagy csak a Játékmesterek vetítik az égre. Tudom, hogy nem sokkal azelőtt, hogy eljöttem otthonról, telihold volt. Sokáig kint maradtunk az erdőben vadászni, és együtt gyönyörködtünk Gale-lel a felkelő holdban.

Mikor is jöttem el otthonról? Talán úgy két hete lehetünk az arénában, előtte meg egy hétig készültünk a Viadalra a Kapitóliumban. Talán eltelt egy holdciklus.

Hirtelen rám tör egy furcsa érzés, azt akarom, hogy a Hold az én holdam legyen, ugyanaz a hold, amit a Tizenkettedik Körzet körüli erdőket járva láttam. Akkor legalább lenne mibe kapaszkodnom az aréna szürreális világában, ahol minden csak káprázat, ahol semmiben sem lehet biztos az ember. Négyen maradtunk.

Most először merek komolyan belegondolni abba, hogy talán tényleg hazatérhetek. Ha győzünk, híres leszek. És gazdag. Saját házam lesz a Győztesek Falujában. Ahol együtt lakunk majd Anyával és Primmel. És soha többé nem fogunk éhezni. Egy újfajta szabadság vár ránk. De aztán... mi lesz? Milyenek lesznek a mindennapjaim? Hiszen eddig szinte minden percemet azzal töltöttem, hogy élelmet szerezzek a családomnak és magamnak. Nem tudom, mihez kezdek, ha erre már nem lesz szükség. Még abban sem leszek biztos, hogy kicsoda vagyok egyáltalán. Megrémiszt a gondolat. Haymitch nagyon gazdag lett. Mégis zátonyra futott az élete. Egyedül él, nincsen felesége, nincsenek gyerekei, és ha ébren van, nem csinál mást, csak vedel. Nem akarom így végezni.

– De nem leszek egyedül – suttogom magamnak. Nekem ott van anya és Prim. Legalábbis egyelőre. Aztán pedig... nem akarok belegondolni, hogy mi lesz aztán, mi lesz, ha Prim felnő, anya pedig már nem él. Tudom, hogy sosem fogok megházasodni, nem akarok gyerekeket szülni, mert nem akarom, hogy egy ilyen világban kelljen élniük. A gyermekei biztonságát ugyanis az sem tudja garantálni, aki megnyeri a Viadalt. A győztes

gyerekeinek a neve ugyanúgy belekerül a gömbbe az aratásnap sorsoláson, mint bárki másé. Arra pedig esküszöm, hogy ez nem fog megtörténni.

A nap végül felkel, sugarai beszűrődnek a kövek közti réseken, és megvilágítják Peeta arcát. Vajon őt megváltoztatja majd a győzelem? Hogyan fog viselkedni, ha sikerül hazajutnunk? Különös, jólelkű srác, aki olyan meggyőzően tud hazudni, mintha könyvből olvasná, és aki képes volt Panem minden lakójával elhitetni, hogy reménytelenül szerelmes belém, sőt, ami azt illeti, néha még én is elbizonytalanodom, hogy valóban csak megjátssza-e a dolgot. *Azért biztosan barátok maradunk*, gondolom. Semmi sem változtatja meg ugyanis a tényt, hogy megmentettük egymás életét az arénában. Ráadásul Peeta mindig is az a srác marad, aki egy esős napon kenyeret adott nekem. *Jó barátok leszünk*. De nem tudok elképzelni mást... És közben érzem, hogy Gale szürke szemét rám szegezve figyeli, ahogyan Peetát nézem.

Feszélyez a helyzet, megmozdulok. Odamegyek Peetához, és megrázom a vállát. Álmosan pislog, aztán rám néz, magához húz, és hosszan megcsókol.

– Elvesztegetjük az időt, amit vadászatra fordíthatnánk – jegyzem meg, miután sikerül levegőhöz jutnom.

– Azért ezt nem nevezném elvesztegetett időnek – mosolyog Peeta, aztán felül, és nagyot nyújtózkodik. – Üres gyomorral megyünk vadászni, hogy ne lanyhuljon a figyelmünk?

– Kizárt – mondom. – Jól belakmározunk, hogy bírjuk a strapát.

– Számíthatsz rám, van étvágyam – mondja Peeta. De látom, hogy meglepődik, amikor elosztom a maradék ragut, és odanyújtom neki a púposra pakolt tányért. – Mindet?

– Nyugi, még ma pótoljuk a készletet – mondom, aztán mindketten belapátoljuk az ételt. Még hidegen is ez az egyik legjobb kaja, amit valaha ettem. Félreteszem a villát, és az ujjammal kaparom ki a tényár aljáról a szaftot. – Effie Trinket kitér a hitéből, ha meglátja, hogyan eszem.

– Hé, Effie, ezt figyeld! – kiáltja Peeta. A háta mögé hajítja a villáját, és szó szerint tisztára nyalja a tányérját, miközben hangosan és elégedetten sóhajtozik. Aztán csókot dob Effie-nek, és így szól: – Hiányzol nekünk, Effie!

Befogom Peeta száját, de közben én is hangosan röhögök. – Hagyd abba! Lehet, hogy Cato itt ólálkodik a barlang előtt.

Peeta letépi a kezemet a szájáról. – Tőlem ugyan ott ólálkodik, ahol akar. Hiszen itt vagy, hogy megvédj – mondja, és magához húz.

– Ne csináld már, Peeta! – mordulok rá mérgesen, de mielőtt sikerül kiszabadítanom magamat a szorításából, megint megcsókol.

Amikor végre sikerül összepakolnunk, és kilépünk a barlangból, már nem hülyéskedünk. Mintha az utóbbi néhány napban valamiféle haladékot kaptunk volna, a barlang megóvott bennünket az esőtől, és tudtuk, hogy Cato Threshsel van elfoglalva, ezért aztán olyan volt ez a

pár nap, mint valami nyaralás. Most azonban – annak ellenére, hogy süt a nap és meleg van – mindketten érezzük, hogy a Viadal igazából még nem ért véget. Peetának adom a késemet, mivel rég elvesztette már minden fegyverét. Az övébe dugja. Hét nyílveßszöm maradt – a tizenkettőből hármat a raktár felrobbantásához használtam, kettőt pedig a lakoma során lőttem ki, amikor Clove megtámadott –, és furcsa, ahogyan zörögnek a tegezben. Nem vesztegethetek el többet.

– Biztosan a nyomunkba eredt – szólal meg Peeta. – Cato nem az a fajta, aki megvárja, hogy odasétáljon elé a préda.

– De ha megsérült... – kezdem.

– Az nem számít – vág a szavamba Peeta. – Ha mozogni tud, akkor elindult, hogy megkeressen bennünket.

A sok eső miatt a patak mindkét oldalon kiöntött. Megállunk, hogy feltöltsük a vízkészletünket. Megnézem a csapdákat, amiket néhány napja állítottam fel, de egyikben sem találok semmit. Nem meglepő ilyen pocsék időben. Amúgy sem láttam valami sok állatot vagy nyomokat az aréna ezen a részén.

– Ha enni akarunk, vissza kell mennünk a korábbi vadászterületemre – javaslom.

– Te döntesz. Csak mondd meg, hogy mit csináljak – mondja Peeta.

– Tartsd nyitva a szemedet – mondom. – Maradj a köveken, amennyire csak tudsz, nem kellene nyomokat hagyni Catónak. És mindkettőnk helyett neked kell

hallgatózni. – Most már teljesen egyértelmű, hogy a robbanásban végleg megsüketültem a bal fülemre.

Az lenne a legjobb, ha a patakmederben tudnánk menni, de nem vagyok benne biztos, hogy Peeta talpon tudna maradni a megáradt folyó sodrásában. Habár az orvosság megszüntette a fertőzést, Peeta azért még elég gyenge. A homlokomon ejtett vágás eléggé sajog, de három nap után szerencsére elállt a vérzés. A biztonság kedvéért bekötöttük a fejemet, hátha az erőkifejtés miatt megint felfakad a seb.

Ahogy megyünk a patak mentén, elhaladunk a rejtkehely mellett, ahol megtaláltam a sárral és növényekkel álcázott Peetát. Egy óriási előnye biztosan van az özönvízszerű esőzésnek: a kiöntött patak ugyanis minden nyomot eltüntetett, ami arra utalt, hogy Peeta itt rejtőzött. Ez pedig azt jelenti, hogy szükség esetén nyugodtan visszajöhetünk a barlanghoz. Különben nem merném megkockáztatni, most, hogy Cato bennünket üldöz.

A nagy, gömbölyű sziklák fokozatosan egyre kisebbek lesznek, és végül – nagy megkönnyebbülésemre – újra az erdő enyhén lejtő talaját borító tűlevélszőnyegen lépkedünk. Most először tűnik fel, hogy valami nagyon nincsen rendben. Az szinte természetes, hogy a köves terepen Peeta nem tudott csendben lépkedni a rossz lábával. De sajnós a tűlevelek puha szőnyegén is éktelen zajt csap. És ezt most úgy értem, hogy tényleg nagyon *hangos*, mintha dobogna, vagy mit tudom én. Hátrafordulok, és ránézek.

– Mi van? – kérdezi.

– Halkabban kell mozognod – suttogom. – És nem csak Cato miatt. Tíz mérföldes körzetben elüldözöd az összes nyulat.

– Tényleg? – Peeta őszintén meglepődik. – Sajnálom, nem tudtam. Peeta nagyon igyekszik, de még fél süketen is majd kiugrom ijedtemben a bőrömből, amikor elindulunk.

– Mi lenne, ha levennéd a bakancsodat? – javaslom.

– Itt? – kérdezi Peeta hitetlenkedve, mintha arra kértem volna, hogy mezítláb járjon parázson. Emlékeztetnem kell magamat, hogy Peeta még mindig nem szokott hozzá az erdőhöz, hogy számára az erdő a Tizenkettedik Körzet kerítésén túl elterülő, félelmetes és tiltott helyet jelenti. Eszembe jut Gale, és hogy milyen nesztelen tud lopakodni. Hátborzongató, hogy mennyire hangtalanul jár, még ősszel is, amikor lehullanak a száraz levelek, és szinte lehetetlen anélkül megmoccanni, hogy az ember ne riassza el a vadakat. Tuti, hogy most remekül szórakozik otthon a tévé előtt.

– Igen – felelem türelmesen. – Én is le fogom venni. Így mindketten halkabban tudunk majd menni. – Ezt úgy mondom, mintha eddig bármi zajt csaptam volna. Így aztán mindketten levetjük a bakancsunkat és lehúzzuk a zokninkat. Annak ellenére, hogy valamivel jobb a helyzet, mégis úgy érzem, mintha Peeta direkt taposna rá minden útjába kerülő gallyra.

Mondanom sem kell, hogy – bár órákig tart, mire sikerül elvergődnünk a régi táborhelyhez, ahol Rutával

aludtunk – egész úton egyetlen vadat sem tudok elejteni. Ha az ár levonulna, foghatnánk halat, de egyelőre még nagyon erős a sodrás. Ahogy megállunk pihenni és inni, megpróbálok kitalálni valamit. Szívem szerint elküldeném Peetát gyűjtögetni, én pedig lelépnék vadászni, de akkor egy szál késsel kellene megvédenie magát Catóval szemben, akinél viszont dárda lesz, és aki jóval erősebb nála. Talán az lenne a legjobb, ha el tudnám bűjtatni Peetát valami biztonságos helyre, mert akkor elmehetnék vadászni, aztán ha végeztem, visszajönnék, és kész. De az az érzésem, ezt nem viselné jól az egója.

– Katniss – szólal meg Peeta. – Szét kell válnunk. Tudom, hogy elüldözöm az állatokat.

– Csak azért, mert még nem gyógyult meg a lábad – jelentem ki nagylelkűen, de persze tisztában vagyok vele, hogy a probléma gyökerei ennél sokkal mélyebbre nyúlnak.

– Tudom – mondja Peeta. – Akkor rajta, menj vadászni. Mutass nekem néhány növényt, amit érdemes gyűjteni, és akkor nekem is hasznomat vesszük.

– Kivéve, ha Cato errefelé téved, és végez veled – próbáltam finoman fogalmazni, de mégis úgy hangzik, mintha nyápicnak tartanám Peetát.

Meglepő módon azonban Peeta elneveti magát. – Ne aggódj, el tudok bánni Catóval. Egyszer már harcoltam vele, nem igaz?

És milyen remekül végződött a küzdelem. Egy sáros patakparton haldokoltál, amikor rád találtam. Legszívesebben ezt mondanám, de tudom, hogy nem

tehetem. Elvégre Peeta megmentette az életemet, amikor Catóra támadt. Más taktikával próbálkozom. – Mi lenne, ha felmásznál egy fára, és örködnél, amíg én vadászom? – javaslom, és próbálom úgy elővezetni az ötletet, hogy a feladat nagyon fontosnak tűnjön.

– Mi lenne, ha mutatnál nekem néhány ehető bogyót a környéken, aztán elmennél, és szereznél nekünk húst? – Peeta a hangomat utánozza. – Csak ne menj nagyon messze, hogy szükség esetén ki tudjalak húzni a csávából.

Nagyot sóhajtok, aztán mutatok néhány ehető gumót Peetának. Muszáj valahogy élelmet szereznünk, ez nem kérdés. Egy almával, két zsemlével, meg egy szilva nagyságú sajtdarabbal nem fogjuk sokáig húzni. Itt maradok a közelben, és reménykedem, hogy Cato valahol messze jár.

Megtanítok Peetának egy madárfüttyöt – mindössze két hangból áll, nem olyan szép, dallamos, mint Rutáé volt –, amivel jelezni tudjuk egymásnak, hogy jól vagyunk. Szerencsére Peetának jó a hallása. A hátizsákot nála hagyom, és nekivágok az erdőnek.

Újra tizenegy évesnek érzem magam, de ezúttal nem a körzet kerítésének biztonsága, hanem Peeta jelenti a viszonyítási pontot, amiktől nem távolodhatom el húsz-harminc méternél messzebbre. Ekkora területen kell zsákmányt szereznem. Alig távolodom azonban el Peetától, az erdő valósággal életre kel, mindenféle állatok neszeznek. Mivel szabályos időközönként felhangzik a megbeszélt jel, úgy döntök, nem gond, ha valamivel jobban eltávolodom Peetától, aminek hamarosan két nyúl

és egy kövér mókus látja kárát. Ennyi egyelőre elég lesz. Majd felállítok néhány csapdát, és talán néhány halat is fogunk. Ha ehhez hozzávesszük még a gumókat, amiket Peeta gyűjt, egész jó kis vacsoránk lesz.

Ahogy visszafelé megyek, hirtelen rájövök, hogy egy ideje nem hallottam a füttyjelet. Amikor füttyentek, de nem kapok választ, rohanni kezdek. Egy szempillantás alatt visszaérek, megtalálom a hátizsákot, mellette egy jókora halom gumóval. Peeta lerakta a földre a műanyagterítőt, méghozzá úgy, hogy a nap érje a rajta lévő bogyósgyümölcs-szemeket. De hová tűnt Peeta?

– Peeta! – kilátom rémülten. – Peeta! – A hátam mögött megzörren a bokor, megpördülök, és majdnem keresztüllövöm Peetát a nyílveesszővel. Szerencsére az utolsó pillanatban félre tudom rántani az íjat, és a vessző egy tölgyfa törzsébe fúródik, néhány centire Peeta feje mellett. Ijedtében hátraugrik, és a kezében lévő gyümölcsöt a fa lombja közé hajítja.

Az ijedtségemet pillanatok alatt harag váltja fel. – Te meg mit művelsz? Itt kellene várnod, ehelyett az erdőben bóklászol!?

– Találtam a patakparton valami bogyót – feleli Peeta, és szemmel láthatólag nagyon megdöbben a kirohanásom.

– Füttyültem. Miért nem füttyültél vissza? – förmedek rá.

– Nem hallottam. Biztosan túl hangosan zúgott a folyó – feleli Peeta. Odalép hozzám, és a vállamra teszi a kezét. Csak most érzem meg, hogy remegek.

– Azt hittem, Cato megölt! – Szinte már üvöltök.

– Nem ölt meg. Jól vagyok. – Peeta átkarol, de nem mozdulok. – Katniss?

Ellököm magamtól. Teljesen összezavarodtam. – Ha két ember megállapodik, hogy fütytel jelez egymásnak, akkor az azt is jelenti, hogy hallótávolságon belül maradnak. Mert ha az egyik nem jelez vissza, akkor baj van, jól mondom?

– Igen, igazad van – vágja rá Peeta.

– Rendben van. Ugyanis pontosan ez történt Rutával, és végig kellett néznem a haláltusáját! – teszem hozzá. Aztán megfordulok, a hátizsákhoz megyek, és kinyitok egy új palackot, pedig még az enyémben is van egy kevés víz. Egyelőre azonban még nem tudok megbocsátani Peetának. Meglátom a kaját. A zsemlékhez és az almához nem nyúlt senki, viszont valaki egészen biztosan lecsípett egy darabot a sajtból. – És nélkülem ettél! – Igazából nem érdekel a dolog, de muszáj keresnem valamit, amin bosszankodhatom.

– Micsoda? Nem, ez nem igaz. – Ellenkezik Peeta.

– Ó, akkor biztosan az almák haraptak a sajtból – jegyzem meg gúnyosan.

– Nem tudom, mi evett a sajtból – mondja Peeta lassan és tagoltan, mint aki nagyon igyekszik, nehogy kijöjjön a sodrából –, de az biztos, hogy nem én voltam. A patakparton gyűjtöttem a bogyókat. Kérsz?

Jólesne, nem mondom, de nem akarok túl hamar kiengesztelődni. Odamegyek a térítőhöz, és szemügyre veszem a bogyókat. Még nem találkoztam ezzel a

fajtaival. Illetve, dehogynem. Csak nem az arénában. Ez nem a Ruta-féle bogyó, habár eléggé hasonlít rá. Nem emlékszem, hogy a Kiképzőközpontban bármi hasonlót mutattak volna. Lehajolok, felmarkolok néhányat, és szétmorzsolom az ujjammal.

Apa hangját hallom. – Ezt ne edd meg, Katniss. Soha ne egyél ebből. Éjfűrtnek hívják. Végez veled, mielőtt leér a gyomrodba.

Ebben a pillanatban dördül az ágyú. Hátrafordulok, arra számítok, hogy Peeta a földre rogy, de csak a homlokát ráncolja. Úgy száz méterre tőlünk megjelenik a légpárnás az égen. A rókaképű lány csont és bőr teste a levegőbe emelkedik. A napfény megcsillan vörös sörényén.

Azonnal tudnom kellett volna, amikor észrevettem, hogy valaki lopott a sajtból...

Peeta belém karol, és a fa felé taszigál. – Nyomás, mássz fel! Cato mindjárt itt lesz. Odafenn jobb az esélyeink.

Leállítom Peetát, hirtelen megnyugszom. – Nem, Peeta, a rókaképű lányt nem Cato ölte meg, hanem te.

– Micsoda? A Viadal kezdete óta nem láttam – ellenkezik Peeta. – Mégis hogyan ölhettem volna meg?

Válasz helyett az orra alá nyomom a gyümölcsöt.

Eltart egy darabig, mire sikerül elmagyaráznom Peetának, hogy mi történt. Elmesélem, hogyan lopott kaját a rókaképű lány a Bőségszarunál lévő raktárából, mielőtt az egészet a levegőbe röpítettem; elmesélem, mennyire ügyelt, hogy csak annyit lopjon a készletből, hogy ne tűnjön fel senkinek; és hogy azért ette meg a bogyót, mert úgy gondolta, ha magunknak gyűjtjük, nem lehet mérgező.

– Kíváncsi lennék, hogyan talált meg minket – teszi fel a legégetőbb kérdést Peeta. – Gondolom, az én hibám, ha tényleg olyan hangosan trappolok, mint mondd.

Egy tehéncsordát nehezebb észrevétlenül követni, mint bennünket, mégis próbálok kedves lenni Peetához. – Nagyon okos lány, Peeta. Illetve nagyon okos volt, amíg túl nem jártál az eszén.

– Nem direkt csináltam. Valahogy nem tűnik tisztességesnek a dolog. Úgy értem, már mindketten halottak lennénk, ha nem ő eszik elsőként a bogyóból – magyarázza Peeta, de aztán hirtelen észbe kap. – Dehogy haltunk volna meg. Hiszen te felismerted a bogyót, ugye?

Bólintok. – Mifelénk éjfűrtnek hívják.

– Már a neve is halálos – jegyzi meg Peeta. – Bocs, Katniss. Tényleg azt hittem, hogy ugyanolyan, mint amit te gyűjtöttél.

– Ne kérj bocsánatot. Hiszen így még egy lépéssel közelebb kerültünk ahhoz, hogy élve hazajussunk, nem igaz? – teszem fel a költői kérdést.

– Megszabadulok a maradéktól – mondja Peeta. Azzal óvatosan összehajtja a kék műanyagterítőt, vigyázva, nehogy kipotyogjanak a bogyók, és elindul, hogy a fák közé hajítsa.

– Várj! – kiáltom. A kezembe akad az Első Körzetből való fiú bőrszénnye, telepakolom a mérgező bogyóval. – Ha a rókaképű bevette, talán Cato is pórul járhat vele. Ha üldözőbe vesz bennünket, majd *véletlenül* elveszítjük az erszényt, hátha eszik a bogyóból...

– És aztán irány a Tizenkettedik Körzet – mosolyog Peeta.

– Pontosan – mosolygok vissza, és az övemre erősítem az erszényt.

– Cato tudni fogja, merre vagyunk – mondja Peeta. – Ha valahol a közelben van, látnia kellett a légpárnást, tudni fogja, mi öltük meg a rókaképű lányt, és akkor biztosan utánunk ered.

Peetának igaza van. Lehet, hogy Cato csak a megfelelő alkalomra vár. De ha most elmenekülünk, a húst akkor is meg kell majd sütnünk, és a füst elárulja, hol vagyunk. – Rakjunk tüzet. Most. – Nekilátok gallyakat és rőzsét gyűjteni.

– Készen állsz, hogy szembenézz vele? – kérdezi Peeta.

– Készen állok, hogy megvacsorázzak. Jobban tesszük, ha megsütjük a húst, amíg még lehet. Ha megtudja, hogy itt vagyunk, hát csak tudja meg. De akkor azt is tudnia

kell, hogy összefogtunk, és levadásztuk a rókaképűt. Vagyis felépültél a sebesülésedből. A tűz és a füst pedig azt jelenti, hogy nem rejtőzünk el, hanem ide akarjuk csalogatni. Te előbújnál a helyében? – kérdezem.

– Nem hiszem – feleli Peeta.

Peeta a tűzrakás mestere, pillanatok alatt sikerült begyűjtania a nedves fát. Nemsokára már az izzó parázson sül a két nyúl, a mókus és a levelekbe csavart gumók. Felváltva gyűjtögetünk zöldséget, és közben állandóan azt lessük, mikor bukkan elő Cato az erdéből, de ahogyan sejtettem, nem jelenik meg. Amikor elkészül a vacsora, a nagy részét becsomagolom, csak fejenként egy nyúlcombot eszünk, azt is menet közben.

Tovább akarok menni az erdőben, és fel akarok mászni egy fára, hogy ott töltsük az éjszakát, de Peetának nem igazán tetszik a terv. – Én nem mászom fára olyan ügyesen, mint te, Katniss, főleg fájós lábbal, és nem hiszem, hogy képes lennék egy jót szunyálni húsz méter magasan.

– A nyílt terepen nem vagyunk biztonságban, Peeta – mondom.

– Nem tudunk visszamenni a barlanghoz? – kérdezi Peeta. – Közel van a vízhez, és könnyű megvédeni.

Sóhajtok. Órákon át sétálunk – pontosabban inkább dübörgünk – majd az erdőben, hogy visszatérjünk egy olyan helyre, ahonnan hajnalban újra el kell majd jönnünk, ha vadászni akarunk. De Peeta nem kér sokat. Egész nap betartotta minden utasításomat, és biztos vagyok benne, hogy fordított helyzetben ő sem

kényszerítene rá, hogy egy fán töltssem az éjszakát. Ekkor derengeni kezd, hogy ma nem voltam valami kedves Peetával. Szekáltam, hogy milyen hangosan jár, és leszúrtam, amikor eltűnt. Ahogy kiléptünk a barlangból, a tűző napon, Cato fenyegető közelségében pillanatok alatt semmivé foszlott pajkos kis románcunk látszata, amit pedig olyan ügyesen felépítettünk. Tuti, hogy Haymitch végleg lemondott rólam. Ami pedig a közönséget illeti...

Odalépek Peetához, és megcsókolom. – Rendben. Menjünk vissza a barlanghoz.

Elégedettnek tűnik, látom, mennyire megkönnyebbül. – Hát, ez elég könnyen ment.

Kifeszegetem a nyílveesszőt a tölgyfából, óvatosan, nehogy eltörjön a nyele. Most ezek a nyílveesszők biztosítják nekünk az élelmet, a biztonságot és magát az életet.

Rakunk még egy nyaláb rózsét a tűzre. Néhány óráig még füstöl majd, de kizártnak tartom, hogy Cato bedől ennek a trükknek. Ahogy elérjük a medret, azonnal feltűnik, hogy mennyit esett a vízszint, és a patak megint a megszokott, kényelmes tempóban csordogál, ezért arra kérem Peetát, hogy a vízben folytassuk az utunkat. Peeta boldogan tesz eleget a kérésnek, és mivel a vízben sokkal halkabban tud járni, mint a földön, az ötlet kétszeresen is beválik. Hosszú gyalogút vár ránk a barlangig, még így is, hogy lefelé haladunk, és hogy van mit ennünk. Az egész napi gyaloglás mindkettőnkét kimerített, és még mindig szűkében vagyunk az élelemnek. Felhúзва tartom

az íjamat Cato és a halak miatt, de különös módon hosszú ideje egyetlen élőlényt sem látok a vízben.

Mire elérjük a barlangot, már alig vonszoljuk magunkat, és a nap is alacsonyan jár a láthatáron. Feltöltjük a palackokat, aztán felmászunk a barlang bejáratához vezető rövid emelkedőn. Nem valami nagy szám, de itt a vadon szívében mégis csak ez a lyuk jelent valamiféle otthont számunkra. Melegebb lesz, mintha a fán éjszakáznánk, mert védelmet nyújt a szél ellen, ami egy ideje folyamatosan fúj nyugat felől. Kipakolom a kaját, hogy vacsorázzunk egy jót, de Peeta nem bír ébren maradni. A napokig tartó tétlenség után az egész napos vadászat sokat kivett belőle. Beparancsolom a hálózásokba, és félreteszem a vacsora maradékát későbbre. Peeta azonnal elalszik. Állig felhúzó rajta a hálózásokat, és homlokán csókolom, de nem a közönség, hanem a magam kedvéért. Mert hálás vagyok, hogy még mindig itt van mellettem, és nem halt meg a pataknál, ahogyan először hittem. Hálás vagyok, hogy nem egyedül kell szembenéznem Catóval.

A kegyetlen, vérengző Catóval, aki egyetlen mozdulattal képes elroppantani egy nyakcsigolyát, aki elég erős volt, hogy legyőzze Thresh-t, aki a kezdetek óta le akar számolni velem. Valami különleges gyűlölettel viseltetik irántam, mióta több pontot kaptam a kiképzésen. Peeta egy vállrándítással elintézné a dolgot. De úgy érzem, Catót az örületbe kergette, hogy alul maradt velem szemben. Nem mintha nehéz lenne Catót az örületbe kergetni. Eszembe jut, hogyan reagált, amikor

meglátta, hogy felrobbant a raktáruk. Természetesen mindenki ideges lett, de Catónak teljesen elborult az agya. Kezdek attól tartani, hogy a srác komolyan becsavarodott.

Az égen felragyog a címer, aztán megjelenik a rókaképű lány arca, hogy néhány pillanat múlva örökre eltűnjön ebből a világból. Peeta ugyan nem mondta, de nem hiszem, hogy kifejezetten jól érzi magát a lány halála miatt, még ha nem is szándékosan végzett vele. Nem állítom, hogy hiányzik a rókaképű, de ettől függetlenül nagyra tartom. Ha kitöltetnek velünk valami tesztet, tutira kiderül, hogy ő a legokosabb kiválasztott. Ami azt illeti, biztosan megérezte volna, ha csapdát állítunk neki, és akkor nem eszi meg a bogyókat. Peeta tudatlansága lett a rókaképű lány veszte. Annyira igyekeztem, hogy még véletlenül se becsüljem le az ellenfeleimet, hogy a végén átestem a ló túloldalára, és megfeledkeztem róla, hogy legalább olyan veszélyes, ha túlbecsülöm őket.

És ezzel a gondolataim újra Catóra terelődnek. De amíg a rókaképű lánnyal kapcsolatban voltak megérzéseim – sejtettem, kivel állok szemben, és kiismertem a módszereit addig Catón egyelőre nem találok fogást. Erős és képzett, de vajon mennyire okos? Fogalmam sincs. Annyira biztosan nem, mint a rókaképű lány. És teljesen hiányzik belőle az a fajta önuralom, ami a lányt jellemezte. Szerintem Cato könnyen elveszítené a józan ítélőképességét, ha felhúzná magát valamin. Nem mintha ezen a téren nekem nem lennének hiányosságaim.

Eszembe jut a pillanat, amikor átlöttem a nyíllal a malac szájában lévő almát, mert annyira felbosszantott a Játékmesterek viselkedése. Talán jobban ismerem Catót, mint gondolnám.

A fáradtság ellenére teljesen éber vagyok, ezért nem keltem fel Peetát az őrsekváltáskor. Ami azt illeti, már pirkad, amikor felrázom. Ahogy kinyitja a szemét, riadtnak tűnik. – Átaludtam az éjszakát. Ez nem volt szép tőled, Katniss. Megbeszéltük, hogy felkeltesz.

Nyújtózkodom egyet, és bevackolom magam a hálózskába. – Most majd alszom. Ébressz fel, ha történik valami érdekes.

Úgy látszik azonban, hogy semmi érdekes nem történt, mert amikor kinyitom a szemem, a délutáni nap forró sugarai tűznek be a sziklarepedéseken. – Láttad valami nyomát a barátunknak? – kérdezem.

Peeta a fejét rázza. – Nem. Idegesítő, hogy ennyire nem ad magáról életjelet.

– Mennyi időnk van, míg a Játékmesterek megunják a várakozást, és megpróbálnak összeterelni bennünket? – kérdezem.

– Hát a rókaképű lány már lassan egy napja halott, a közönségnek rengeteg ideje volt újabb fogadásokat kötni, a nézők kezdik unni magukat. Szerintem bármelyik pillanatban elkezdődhet – teszi hozzá Peeta.

– Nekem is az az érzésem, hogy ez a nap az utolsó. – Felülök, és a békés tájat fürkészem. – Kíváncsi vagyok, hogyan akarják csinálni.

Peeta nem szól semmit. Erre a kérdésre nem létezik jó válasz.

– Nos, azért ne várjuk ölbe tett kézzel, hogy elkezdjék, semmi értelme elvesztegetni az időt, ha egyszer vadászhatunk is. De előtte együnk annyit, amennyi csak belénk fér, hátha bajba kerülünk – javaslom.

Peeta összepakolja a felszerelésünket, közben kikészítem a lakomához valókat. A nyúlhús maradékát, a gumókat, a zöldségeket, a zsemlét és a kis darab sajtot. Csak a mókust és az almát hagyom meg tartaléknak.

Mire végzünk az evéssel, csak egy halom nyúlcsont marad a tányérunkon. A kezem zsírtól csillog, ami tovább fokozza az érzést, hogy mocskos vagyok. A Peremben sem fürdünk naponta, de azért az túlzás, amit az utóbbi időben bemutatam. A lábfejem kivételével – amit a patak vize lemosott – vastagon borítja a mocskok az egész testemet.

Ahogy elhagyjuk a barlangot, megszáll a véglegesség érzése. Egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy ne ez legyen az utolsó napunk az arénában, így vagy úgy, élve vagy holtan, de ma biztosan sikerül eltűnnöm erről az átkozott helyről. Búcsúzóul megütögetem a sziklákat, aztán lemegyünk a patakhoz mosakodni. A bőröm viszket, hús vízre áhítozik. Talán még a hajamat is megmosom, és úgy ahogy van, vizesen, újra befonom. Még az is megfordul a fejemben, hogy gyorsan kimoshatnánk a ruhánkat a patakban. Vagyis inkább abban, ami maradt belőle. A patak helyén ugyanis egy

csontszáraz meder vár bennünket. A kezemmel megtapintom a talajt.

– Teljesen kiszáradt. Biztosan azalatt csinálták, amíg aludtunk – mondom. Eszembe jut az első napok kíznó szomjúsága, amikor kiszáradt a szám, sajgott a testem, kába volt az elmém, és hirtelen úrrá lesz rajtam a félelem. A palackok és a tömlő egyelőre még tele van, de ebben a forróságban nem fog sokáig tartani, főleg, hogy ketten osztozunk rajta.

– A tó – szólal meg Peeta. – Azt akarják, hogy odamenjünk.

– Talán valamelyik medencében még maradt víz – mondom reménykedve.

– Megnézhetjük – egyezik bele Peeta, de érzem, hogy csak lelket akar önteni belém. Igazság szerint pontosan tudom, mit találnánk a medencénél, ahol egyszer a lábamat áztattam, de így próbálom tartani magamban a lelket. Nem lesz a helyén más, csak egy poros, tátongó lyuk a földben. Ennek ellenére mégis odamegyünk, hogy meggyőződjünk arról, amit már tudunk.

– Igazad van. A tóhoz akarnak terelni bennünket – mondom. Oda, ahol nincsen semmi fedezék. A tónál muszáj lesz megküzdenünk Catóval, életre-halálra. Ott semmi sem takarhatja el a kamerák elől az utolsó, véres összecsapást. – Menjünk oda egyenesen, vagy várjuk meg, amíg elfogy minden víz?

– Induljunk, most legalább még van élelmünk, és kipihentük magunkat. Menjünk, és vessünk véget ennek az egésznek – javasolja Peeta.

Bólintok. Vicces. Majdnem ugyanúgy érzem magam, mint a Viadal legelső napján. Mintha pontosan ugyanabban a helyzetben lennék. Huszonegy kiválasztott meghalt, de még mindig nem végeztem Catóval. Pedig nem ő volt az egyetlen, akit az első perctől fogva meg kellett volna ölni? Mintha a többi kiválasztott csak néhány elhanyagolható akadály lett volna, néhány apró, zavaró tényező, amely egészen eddig a pillanatig gátolta, hogy elkezdődjön a Viadal egyetlen igazi csatája Cato és én köztem.

De ez nem igaz. Hiszen itt van mellettem ez a srác. Érzem, hogy átkarol.

– Kettő az egy ellen. Gyerekjáték lesz – szólal meg Peeta.

– Legközelebb már a Kapitóliumban eszünk – mondom.

– Arra mérget vehetsz – vigyorog Peeta.

Egy darabig nem mozdulunk, csak összeölelkezve állunk, érezzük egymást, magunkba szívjuk a napfényt, hallgatjuk a lábunk alatt zörgő száraz leveleket. Aztán egyetlen szó nélkül elindulunk a tó felé.

Nem érdekel, hogy Peeta dübörgő léptei elriasztanak minden rágcsálót és madarat a környéken. Catóval fogunk harcolni, és én szeretnék minél előbb túllenni az egészen, akár itt kell megküzdenem vele, akár a síkságon. Azért persze nem fűzök hozzá sok reményt, hogy én dönthetem el, hol kerül sor az összecsapásra. Ha a Játékmesterek azt akarják, hogy sík terepen harcoljunk, akkor ott fogunk harcolni.

Megállunk pár pillanatra egy fa alatt, hogy kifújjuk magunkat. Pont annál a fánál, ahol a Hivatásosak csapdába ejtettek. A vadászdarázsfészek maradványait pépes masszává áztatta az eső, aztán kiszárította a tűző nap. Semmi kétség, ez volt az a fa. Megböködöm a darázsfészket a cipőm orrával, mire azonnal szétporlad, a port pedig felkapja a szél. Nem bírom megállni, hogy ne nézzek fel a fára, ahol Ruta rejtőzött, arra várva, hogy megmentse az életemet. A vadászdarázsak. Glimmer felpuffadt teste. A borzalmas hallucinációk...

– Menjünk tovább – mondom, mert szeretnék minél előbb eltűnni erről a baljóslatú helyről. Peetának nincsen ellenvetése.

Mivel elég későn indultunk útnak, már esteledni kezd, mire megérkezünk a síkságra. Catónak semmi nyoma. Egyedül az arany Bőségszaru ragyog a lemenő nap fényében. Először gyorsan körbejárjuk a Bőségszarut, hogy meggyőződjünk arról, Cato nem akarja elsütni a rókaképű lány poénját, vagyis nem rejtőzött el a szaruban. Aztán engedelmesen, mintha csak utasításokat követnénk, átvágunk a tóhoz, és megtöltjük a palackjainkat.

Hunyorogva nézem a lemenő napot. – Nem lenne szerencsés sötétedés után harcba szállni Catóval. Csak egy éjjellátó szemüvegünk van.

Peeta óvatosan jódot csepegtet a vízbe. – Talán ő is erre vár. Mit akarsz csinálni? Menjünk vissza a barlanghoz?

– Vagy menjünk vissza, vagy keressünk egy fát. De adjunk még neki fél órát, hátha előkerül. Aztán elrejtőzünk – felelem.

A tó partján ülünk, nyílt terepen. Nincsen értelme elrejtőzni. A síkság peremén álló fákon fecsegőposztáták játszadoznak. Énekelnek egymásnak, úgy adogatják a dallamokat, mintha színes labdák volnának. Eléneklek Ruta négy hangból álló dalát. Hallom, hogy fecsegőposztáták egy pillanatra kíváncsian elhallgatnak, amikor meghallják a hangomat, és figyelnek. A néma csendben újra eléneklek a dalocskát. Először egy fecsegőposztáta veszi át. Aztán bekapcsolódik a többi is, és mintha az egész világ ezt a négy hangot zengné.

– Mint az apukád – jegyzi meg Peeta halkan.

Kitapogatom az ingemre tűzött díszűt. – Ez Ruta dala – mondom. – Szerintem emlékeztek rá.

A dallam valósággal szétárad, és ekkor megértem, milyen csodás ez a dal. Az egymást átfedő és kiegészítő hangok csodálatos, mennyei harmóniát alkotnak. Ez volt az a dal, ami – Rutának hála – esténként a munkanap végét jelezte a megfáradt munkásoknak a Tizenegyedik Körzet gyümölcsöskertjeiben. Azon tűnődöm, vajon átvette-e valaki a feladatot Rutától most, hogy a kislány meghalt?

Egy darabig lehunyt szemmel hallgatom a fecsegőposztátákat, valósággal megbabonáz a csodálatos dallam. Aztán egyszer csak valami megzavarja a mennyei muzsikát. A posztáták éneke szaggatottá válik, megtörik. Hamis hangok vegyülnek a dallamba. Aztán hirtelen

felharsan a fecsegőposzták jellegzetes figyelmeztető jelzése.

Talpra szökkenünk, Peeta előrántja a kését, én felveszem a löállást, és ebben a pillanatban Cato bukkan elő a bokorból, és mire észbe kapunk, már ránk is ront. Valami azonban nincsen rendben, a keze üres, mégis egyenesen felénk tart. Az első nyílvevő telibe találja Cato mellkasát, de teljesen váratlanul lepattan róla.

– Páncél van rajta! – kiáltom Peetának.

Épp időben, mert Cato már a nyakunkon van. Megfeszítem magam, de Cato, mint akit ágyúból lőttek ki, lassítás nélkül elrobog közöttünk. Levegő után kapkod, a feje vörös, patakokban folyik róla a víz, látszik, hogy egy ideje már ilyen eszeveszett tempóban rohan. De nem felénk tart. Hanem menekül valami elől. De mitől rémült meg ennyire?

Az erdő szélét fürkészem, épp időben, hogy megpillantsam a fák közül előkúszó, furcsa lényt. Egy pillanat múlva újabb tucat szörnyeteg csatlakozik az elsőhöz. Ekkor megfordulok, és vakon Cato után botladozom, semmi másra nem tudok gondolni, csak hogy mentsem a bőrömet.

Mutánsok. Semmi kétség. Ezzel a fajtával még nem találkoztam, de tuti, hogy ilyen vadállatok nem élnek a természetben. Hatalmas farkasokra emlékeztetnek, de mégis milyen farkas az, amelyik ugrás után a két hátsó lábára érkezik, és még csak meg sem billen? Milyen farkas int a mellső mancsával a falka többi tagjának, hogy irány előre? Ekkora távolságból egyelőre még csak ezeket a furcsaságokat tudom kivenni. De semmi kétség, hogy még ijesztőbb dolgokra is fény derül, ha közelebb érnek.

Cato nyílegyenesen a Bőségszaru felé vette az irányt, én pedig gondolkodás nélkül utána eredek. Ha ő a Bőségszarut tartja a legbiztonságosabb helynek, ki vagyok én, hogy megkérdőjelezzem? Ráadásul ha nekem sikerülne eljutnom a fáig, kizárt, hogy Peeta a sérült lábával le tudja futni ezeket a szörnyeket – Peeta! Abban a pillanatban, ahogy megkapaszkodom a Bőségszaru elvékonyodó végén lévő fémcsücsökben, eszembe jut, hogy van egy társam. Peeta tizenöt méterrel lemaradva, az utolsó erejét összeszedve biceg, de a mutánsok gyorsan közelednek felé. Belenyilazok a falka sűrűjébe, és egyet sikerül leszednem, de így is nagyon sokan maradnak.

Peeta hadonászik, hogy másszak fel a szarura. – Gyerünk, Katniss! Nyomás!

Igaza van. A földön nem tudom megvédeni magunkat. Elkezdek felfelé mászni, felhúzó magam a

Bőségszarura. A szaru aranyozott felületét úgy alakították ki, hogy arra a tölcserre hasonlítson, amit a betakarításkor szoktunk megtölteni, ezért aztán apró redők és szegélyek vannak rajta, amikbe jól bele lehet kapaszkodni. De mivel az arénában hajnal óta tűzött a nap, mostanra a szaru annyira felforrósodott, hogy felhólyagosodik a tenyerem, ahogy hozzáérek.

Cato az oldalán fekszik a szaru legtetején, hat méter magasan, levegő után kapkodva lepillant a mélybe. Itt a lehetőség, hogy végezzek vele. Megállok félúton a szaru teteje felé, és felhúzom az íjamat, de abban a pillanatban, amikor el akarom engedni a nyílveesszót, meghallom Peeta kiáltását. Megfordulok, és látom, hogy elérte a szaru végét, de a mutánsok már a sarkában vannak.

– Mássz! – üvöltöm. Peeta dolgát nem csak sérült lába, hanem a kezében szorongatott kés is nehezíti. Keresztüllövöm a torkát az első mutánsnak, amelyik a mancsát a Bőségszarura teszi. Haláltusájában a lény akaratlanul megsebzí néhány társát. Ekkor pillantom meg először a karmukat. Tíz centi hosszú és borotvaéles.

Peeta közben eléri a lábamat, úgyhogy gyorsan lehajlok, megragadom a karját, és felhúzom. Aztán eszembe jut Cato, aki a szaru tetején várakozik, és villámgyorsan megfordulok, de a srác még mindig összegörnyedve fetreng, és szemmel láthatólag inkább a mutánsok kötik le a figyelmét, nem pedig mi. Rekedt hangon lekiabál nekünk, de nem értem, mit mond. A mutánsok hörgése és morgása nem könnyíti meg a dolgomat.

– Mi van? – kiáltok vissza.

– Azt kérdezte, hogy fel tudnak-e mászni – válaszol Cato helyett Peeta, mire újból a szaru tövére szegezem a tekintetemet.

A mutánsok gyülekezni kezdenek odalent. Hátborzongatóan emberi vonással ruházza fel őket, ahogyan könnyedén a hátsó lábukra állnak. Mindegyiknek vastag bundája van, a szőrzetük viszont eltérő, akad köztük egyenes szálú, olajosan csillogó, másoké meg göndör. A színük pedig a koromfeketétől egészen egy különös árnyalatig terjed, amire nem találok jobb szót a szökénél. Van ezekben a lényekben valami hátborzongató, kitör a frász, ahogy rájuk nézek, de egyszerűen nem tudok rájönni, mi az.

Megszaglásszák a szarut, megnyalogatják a fémet, a karmukkal kapargatják a felszínét, aztán éles, csaholó hangot hallatnak. Biztosan így kommunikálnak egymással, mert a falka egyszerre hátralép, mintha helyet akarna adni valakinek. Aztán egy selymes, világos szőrzetű, jókora mutáns nekifut, és felugrik a Bőségszarura. A hátsó lába hihetetlenül erős lehet, mert olyan magasra ugrik, hogy alig három méterrel alattunk huppan le, aztán ránk vicsorog. Egy pillanatra megáll, én pedig rádöbbenek, mi zavart annyira ezekben a lényekben. A gyűlölettől izzó zöld szemek egyáltalán nem hasonlítanak a kutya vagy a farkas szemére, sőt, igazából egyetlen kutyafélére sem emlékeztetnek, amit valaha láttam. Ezeknek a mutánsoknak emberi a tekintete. Szinte még fel sem fogom a döbbenetes felismerést,

amikor megpillantom a drágakő berakásos nyakláncot az 3-es számmal, és rájövök, miféle borzalommal állunk szemben. A szőke haj, a zöld szem, az 1-es szám... ez Glimmer.

Felsikoltok, és alig bírom a helyén tartani a nyílveesszőt. Lövésre készen várakozom, de pontosan tudom, mennyire megcsappant a nyílveesszőkészletem. Várom, hogy kiderüljön, tényleg fel tudnak-e mászni a Bőségszarura. De most, annak ellenére, hogy a lény elkezdett lefelé csúszni, mert képtelen volt megkapaszkodni a fémfelületen, annak ellenére, hogy hallom a karmai éles csikorgását, mégis átlövöm a torkát a nyíllal. A teste megvonaglik, és tompa puffanással a földre csapódik.

– Katniss? – Érzem, ahogy Peeta megragadja a karomat.

– Ez ő volt! – sikerül kinyögnöm végül.

– Kicsoda? – kérdezi Peeta.

A fejemet ide-oda kapkodva fürkészem a mutánsfalkát, a sok különböző nagyságú és színű lényt. Az a kicsi, vöröses szőrű, borostyán sárga szemű... A rókaképű lány! Az a hamuszürke szőrű, mogyoróbarna szemű mutáns a fiú a Kilencedik Körzetből, aki rögtön a Viadal elején meghalt, amikor a Bőségszarunál a hátizsákért marakodtunk! És ekkor megpillantom a legkisebb mutánst, fénylő, sötét szőre és hatalmas, barna szeme van, a nyakában szalmából font lánc, rajta a 11-es számmal. Gyűlölettől eltorzult arccal vicsorítja a fogát. Ruta...

– Mi van, Katniss? – Peeta a vállamat rázza.

– Ők azok. Mind. A többiek. Ruta és a rókaképű lány... és a többi kiválasztott – sikerül kinyögnöm végül.

Peetának tátva marad a szája a döbbenettől. – Mit csináltak velük? Ugye ez nem... ez nem az igazi szemük?

A szemük miatt aggódom a legkevésbé. Az elméjük állapotát sokkal aggasztóbbnak tartom. Vajon beléjük táplálták az eredeti kiválasztottak emlékeit? Vajon úgy programozták őket, hogy gyűlöljenek bennünket, amiért életben maradtunk, miközben őket kegyetlenül lemészárolták? És mi van azokkal, akiket mi öltünk meg... talán azt hiszik, hogy most bosszút állhatnak rajtunk a saját halálukért?

Mielőtt azonban megválaszolhatnám a kérdéseket, a mutánsok újabb támadást indítanak a Bőségszaru ellen. Két csoportra válnak, és körbeveszik a szarut, aztán erős hátsó lábukról elrugaszkodva próbálják ránk vetni magukat. Egy hegyes fogakkal teli állkapocs csattan néhány centire a kezemtől, aztán Peeta felkiált, érzem, hogy megrántja valami a testét, és a fiú meg a mutáns együttes súlya ledönt a lábamról. Ha nem kapaszkodik a karomba, Peeta lezuhant volna a földre, így viszont minden erőmet össze kell szednem, hogy ne essünk le a szaru ívelt végéről. És a többi mutáns még csak most lendül támadásba.

– Öld meg, Peeta! Öld meg! – üvöltöm teli torokból, habár nem igazán látom, mi történik. Peetának valószínűleg sikerült leszúrnia a mutánst, mert már nem húznak olyan erővel lefelé. Miután sikerül

visszarángatnom Peetát, elkezdünk felfelé mászni a szaru tetejére, ahol a két rossz közül a kisebbik vár ránk.

Catónak még mindig nem sikerült feltápászkodnia, de a légzése már lelassult, és tudom, hogy hamarosan összeszedi magát annyira, hogy megtámadjon bennünket, és lelökjön a mélybe. Felhúzó az íjamat, de végül a nyílvevő az egyik mutáns testébe fúródik. Ahogy nézem, ez csak Thresh lehet, hiszen ki más tudna ilyen magasra ugrani? Egy pillanatra megkönnyebbülök, mert végre sikerült olyan magasra másznunk, ahol a lények már nem érnek el bennünket. Éppen vissza akarok fordulni Cato felé, amikor Peeta egyszer csak eltűnik mellőlem. Rögtön arra gondolok, hogy valamelyik mutáns kapta el, de aztán a vére az arcomra csöpgög.

Cato áll előttem, gyakorlatilag a szaru szájában, és birkózófogasba szorítja a fuldokló Peeta fejét. Peeta le akarja fejteni a nyakáról Cato karját, de nem jár sikerrel, mintha nem tudná eldönteni, hogy a légzésre koncentráljon, vagy inkább próbálja elállítani a vérzést, az egyik mutáns ugyanis csúnyán belekarmolt a vádlijába.

Az utolsó előtti nyílvevővel célba veszem Cato fejét, ekkora távolságból ugyanis már látni a törzsét és a végtagjait borító, testhez tapadó, bőrszínű hálót. A Kapitólium kedves ajándéka ez a csúcstechnológias páncél. Vajon ez volt Cato fekete hátizsákjában a lakomán? Páncél, ami megvédi a nyilaimtól? Mindenesetre a fejevédő maszkról megfeledkeztek.

Cato csak nevet. – Ha lelősz, a szépfiú is lezuhan velem.

Igaza van. Ha lelövöm, magával rántja Peetát a mutánsok közé, és akkor mindketten meghalnak. Patthelyzetbe kerültünk. Nem tudom lelőni Catót anélkül, hogy ne ölném meg Peetát is. Viszont ha Cato megöli Peetát, beleeresztem a nyílveesszőt az agyába. Úgy állunk, mint a szobrok, mindenki azon töri a fejét, hogyan úszhatna meg a dolgot.

Az izmaim annyira megfeszülnek, hogy úgy érzem, bármelyik pillanatban elszakadhatnak. A fogamat úgy összeszorítom, hogy kis híján kitörök.

A mutánsok elhallgatnak, síri csend ül a tájra, csak az ép fülemben lüktető vér hangját hallom.

Peeta ajka elkékül. Ha nem csinállok valamit azonnal, meg fog fulladni, és akkor örökre elveszítem őt, Cato pedig valószínűleg fegyverként fogja használni Peeta holttestét. Ami azt illeti, teljesen biztos vagyok abban, hogy Cato valami ilyesmire készül, mert, bár már nem röhög, még mindig diadalittasan vigyorog.

Peeta mintha egy utolsó, elkeseredett kísérletre készülne, Cato karjához emeli a kezét. Az ujjja maszatos a lábán tátongó sebből ömlő vértől. De ahelyett, hogy szabadulni próbálna Cato szorításából, véres mutatoujjával egy jól látható *X-et* rajzol Cato kézfejére. Cato mindössze egyetlen pillanattal később jön rá, hogy mit akar üzeni Peeta, mint én. Ezt abból állapítom meg, hogy az arcára fagy a vigyor. De elkésik, mert addigra már átfúrja a kezét a nyílveessző. Felüvölt, és elengedi

Peetát, aki teljes erőből meglöki. Egy borzalmas pillanatig úgy tűnik, mindketten a mélybe zuhannak. Előrevetem magam, és sikerül elkapnom Peeta kezét, pont abban a pillanatban, amikor Cato megcsúszik a véres szarun, és a mélybe zuhan.

Halljuk, ahogy földet ér, a becsapódáskor kipréselődik a levegő a tüdejéből, aztán a mutánsok rávetik magukat. Peeta meg én egymásba kapaszkodunk, várjuk, hogy végre eldördüljön az ágyú, várjuk, hogy vége legyen már a vérengzésnek, várjuk, hogy végre szabadon engedjenek bennünket. De nem történik semmi. Egyelőre még. Mert ez a Viadal tetőpontja, és a közönség igényeit ki kell szolgálni.

Nem nézek oda, de hallom a fogvicsorgató, dühös morgást, az ember és a fenevadak fájdalomművelését, ahogyan Cato és a mutánsfalka egymásnak esik. Eleinte nem értem, hogyan tud Cato életben maradni, aztán eszembe jut a testét bokától tarkóig borító páncélháló, és rádöbbenek, hogy valószínűleg igen hosszú éjszakánk lesz. Catónál kés vagy kard van, vagy valami más fegyver, amit a ruhájába rejtett, mert időnként felhangzik a mutánsok jellegzetes halálhörgése, és az aranyozott szarunak csapódó penge fémes csengése. A küzdelem a Bőségszaru tövében zajlik, és Cato az egyetlen lehetséges taktikát választja, amivel még menteni tudja az irháját: megpróbál visszavergődni valahogy a szaru elkeskenyedő végéhez, hogy újra csatlakozzon hozzánk. De a végén lenyűgöző ereje és harci tudása sem menti meg, a túlerő győzedelmeskedik fölötte.

Úgy egy órája tarthat a küzdelem, amikor végül Cato elterül a földön, és a mutánsok bevonszolják a Bőségszaruba. *Most kifogják végezni*, villan át az agyamon. De az ágyú még mindig nem dördül el.

Leszáll az éj, felharsan a himnusz, de Cato arca nem jelenik meg az égen, csak halk nyöszörgését halljuk valahonnan a mélyből. Jeges szél söpör végig a síkságon, ami eszembe juttatja, hogy a Viadal még nem ért véget, és ki tudja, talán még sokáig nem is fog, mi pedig továbbra sem lehetünk biztosak a győzelmünkben.

Peeta felé fordulok, a lábán lévő mély sebből dől a vér. Az összes felszerelésünket, az élelmünket, a hátizsákjainkat a tónál hagytuk, amikor menekülnünk kellett a mutánsok elől. Nincsen nálunk kötszer, nem tudom mivel elállítani a vérzést. Didergek a jeges szélben, mégis levetem a kabátomat, és az ingemet. Aztán amilyen gyorsan csak tudom, visszaveszem a kabátot, és felhúdom a cipzárt. Ez a néhány pillanat is elég, és a fogam veszettül vacogni kezd.

Peeta arca szürke a sápadt holdfényben. Ráveszem, hogy fekdjön le, aztán megvizsgálom a sebet a lábán. Síkos lesz az ujjam Peeta langyos véréből. Egy sima kötés itt már nem fog segíteni. Sokszor láttam, hogyan tesz anya nyomóköteést a súlyosabb sebekre, most megpróbálom utána csinálni. Levágom az ingem ujját, kétszer körbetekerem vele Peeta lábát, térd alatt, aztán jó erősen megkötöm. Mivel nincsen nálam bot, ezért az utolsó nyílvezzőt tűzöm a csomóba, és olyan erősen megcsavarom, amennyire csak merem. Kockázatos, amit

csinállok – még az is előfordulhat, hogy amputálni kell Peeta lábát –, de amikor arra gondolok, hogy meghalhat, úgy érzem, nem marad más választásom. Az ingem maradékával bekötözöm a sebet, aztán odafekszem Peeta mellé.

– Ébren kell maradnod – mondom. Nem tudom, hogy ilyen helyzetben mit írnak elő az orvosi szakkönyvek, de megrémít a gondolat, hogy Peeta esetleg elbóbiskol, és soha többé nem ébred fel.

– Fázol? – kérdezi. Lehúzza a kabátja cipzárját, én szorosan odabújok hozzá. Valamivel jobb így, hogy egymást melegítjük és két réteg kabát van rajtunk, de fiatal még az éjszaka. A hőmérséklet tovább fog zuhanni. Már most érzem, ahogyan a Bőségszaru – ami szinte izzott, amikor felmáztunk rá – fokozatosan jéghideggé válik.

– Lehet, hogy mégis Cato fog győzni – suttogom Peetának.

– Ne áltasd magad! – mondja Peeta, és a fejemre húzza a kapucnit, de érzem, hogy még nálam is jobban didereg.

Amit a következő néhány órában végig kell szenvednem, még az ellenségemnek sem kívánom; ami azért elég kemény állítás, ha jobban belegondolunk. Már önmagában a hideg is elég borzalmas lenne, de az igazi rémálom az, ahogyan Cato nyöszörög, könyörög, és végül panaszosan sír, miközben a mutánsok szünet nélkül gyötrik. Nemsokára már nem érdekel, hogy ki ez a srác, és mit csinált az arénában, csak azt akarom, hogy minél előbb véget érjen a szenvedése.

– Miért nem ölik már meg? – kérdezem Peetától.

– Tudod jól – feleli, és közelebb húz magához.

Igen, tudom. A Viadal közvetítésének ezeket az óráit mindenki végignézi. A Játékmesterek szempontjából ez a tömegszórakoztatás csúcsa.

A gyötrelmem folytatódik, nincsen megállás, ami végül teljesen felőrli az idegeimet, az emlékek sem nyújtanak menedéket, és már nem reménykedem a holnapban, a borzalom a jelen kivételével mindent eltöröl, és mintha ez a jelen örökké tartana. Csak a hideg, a rettegés és a haldokló fiú nyöszörgése marad.

Peeta el-elbóbiskol, és minden egyes alkalommal azon kapom magam, hogy egyre hangosabban és hangosabban szólítgatom, mert ha most meghal itt nekem, egészen biztos, hogy bekattanok. Küzd az álmoság ellen, talán nem is maga miatt, hanem miattam, de nehéz dolga van, mert az eszméletvesztés, az ájulás is a menekülés egyik formája. De a testemben áramló adrenalin nem hagyná, hogy kövessem Peetát, ezért aztán nem engedhetem el. Egyszerűen nem, és kész.

Az idő múlását egyedül az égbolt változásai jelzik, a hold alig érzékelhető mozgása. Peeta hívja fel erre a figyelmemet, ragaszkodik hozzá, hogy ismerjem el, a hold tényleg változtatja a helyét, és időnként, egy-egy röpke pillanatra mintha felvillanna valami halvány remény, de aztán a gyötrelmes éjszaka újra meg újra maga alá temet.

Aztán Peeta a fülembe súgja, hogy pirkad. Kinyitom a szememet, a csillagok elhalványulnak a hajnal sápadt

fényében. És azt is látom, hogy Peeta arca milyen sápadt. Nagyon kevés időnk maradt. Tudom, hogy vissza kell vinnem a Kapitóliumba.

De az ágyú még mindig nem dördült el. Az ép fületem a szarura szorítom, és meghallom Cato nyöszörgését.

– Szerintem itt van valahol a közelben. Katniss, nem tudod lelőni? – kérdezi Peeta.

Ha a Bőszgszaru szájának közelében van, talán le tudom szedni. Jót tennék vele, ha megölném.

– Az utolsó nyílvevő a nyomókötésben van – mondom.

– Visszaadom – mondja Peeta, azzal lehúzza a kabátja cipzárját, és elenged.

Kiszabadítom a nyilat, és próbálom minél szorosabban meghúzni a nyomókötet, de átfagyott ujjakkal nem olyan egyszerű a dolog. Összedörzsölöm a kezemet, próbálom beindítani a vérkeringést. Aztán a szaru pereméhez kúszom, és kinézek. Peeta megfogja a lábamat, hogy biztonságban érezzem magamat.

Eltart pár pillanatig, mire megtalálom Catót a félhomályban, a vérben. Ez a véres húscafat, egykori ellenfelem, most felnyög, csak ezért tudom megállapítani, hogy hol van a szája. Mintha azt próbálná mondani, hogy *kérlek*.

A könnyörület, nem a bosszú vezérel. A nyílvevő Cato koponyájába fúródik. Peeta visszahúz, kezemben az íj és az üres tegez.

– Eltaláltad? – suttogja Peeta. Az ágyú válaszol helyettem.

– Akkor győztünk, Katniss – szólal meg Peeta tompa hangon.

– Éljen – nyögöm ki végül, de a hangomon nem érződik győzelmi mámor.

Ekkor a síkság közepén megnyílik a föld, a megmaradt mutánsok, mintha vezényszóra cselekednének, odarohannak, és eltűnnek a föld alatt, majd a lyuk bezárul mögöttük.

Várunk, várjuk, hogy a légpárnás elszállítsa Cato földi maradványait, várjuk, hogy végre megszólaljanak a győzelmi harsonák, de semmi sem történik.

– Hé! – kiáltok a semmibe. – Mi folyik itt? – De a kérdésre csak az ébredező madarak csicsergése a válasz.

– Talán a test miatt nem fejezik be. Talán arrébb kellene mennünk – mondja Peeta.

Megpróbálok visszaemlékezni. Mennyire kell eltávolodni az utolsó áldozattól a Viadal végén? Túlságosan össze vagyok zavarodva, hogy higgadtan végig tudjam gondolni a dolgot, de mi más lehetne a késlekedés oka?

– Rendben van. Mit gondolsz, el tudsz menni a tóig, Peeta? – kérdezem.

– Muszáj lesz megpróbálnom – feleli. Óvatosan odakúszunk a szaru végéhez, aztán leugrunk a földre. Én már attól rosszul vagyok, hogy fáradt a lábam, el sem tudom képzelni, hogyan tud Peeta egyáltalán megmozdulni. Én tápáskodom fel elsőnek, megmozgatom és kinyújtóztatom a végtagjaimat, míg végül úgy érzem, fel tudom húzni Peetát a földről.

Valahogy sikerül visszavánszorognunk a tóhoz. A kezemmel merek a tó hideg vizéből, és megítatom Peetát, majd én is kortyolok.

Meghallom egy fecsegőposzáta hosszú, halk fütytyét, és a szememben a megkönnyebbülés könnyei gyűlnek, ahogy felbukkan az égen a légpárnás, és elviszi Cato holttestét. Most mi következünk. Végre hazamehetünk.

De továbbra sem történik semmi.

– Mi a fenére várnak? – kérdezi elhaló hangon Peeta. Mivel már nincsen rajta a nyomókötés, és a tóig vezető gyaloglás során nagyon megerőltetette magát, Peeta sebe újra kinyílt.

– Nem tudom – felelem. Bármilyen legyen is a késlekedés oka, nem nézhetem ölbe tett kézzel, hogy Peeta elvérzik. Felkelek, hogy keressek egy botot, és szinte azonnal a kezembe akad az egyik nyílvessző, ami lepattant Cato páncéljáról. Ez ugyanúgy megteszi, mint a másik nyílvessző. Ahogy lehajolok érte, hirtelen Claudius Templesmith dörgő hangja tölti be az arénát.

– Üdvözlét a Hetvennegyedik Viadal utolsó két versenyzőjének. Felülvizsgáltuk és visszavontuk a korábbi szabálmódosítást. A szabálykönyv alaposabb áttanulmányozása után arra a következtetésre jutottunk, hogy a Viadalnak csak egy győztese lehet – közli Templesmith. – Sok szerencsét, és sose hagyjon el benneteket a remény!

Aztán egy pillanatig hallatszik még a légköri zaj, majd minden elcsendesül. Hitetlenkedve bámulok Peetára, amikor megértem, miről van szó. Egy pillanatig sem

gondolták komolyan, hogy mindkettőnket életben hagynak. Ezt az egészet a Játékmesterek találták ki, hogy aztán bemutathassák a Viadal történetének legdrámaibb végkifejletét. Én pedig voltam olyan hülye, hogy bekajáltam a trükköt.

– Ha jobban belegondolsz, nem is olyan meglepő – szólal meg Peeta halkán. Feltápászkodik a földről, látom, hogy komoly fájdalmai vannak. Aztán elindul felém, mintha lassított felvételt néznék, és előhúzza a kését az övéből...

Mielőtt felfognám, mit csinálok, felhúzó az íjamat, és egyenesen Peeta szívére célzok. Peeta a homlokát ráncolja, és ekkor észreveszem, hogy a kés már nincsen a kezében, a tóba hajította, ahová most érkezik meg halk csobbanás kíséretében. Én is eldobom a fegyveremet, és hátralépek, az arcom lángol a szégyentől.

– Ne – mondja Peeta. – Tedd meg. – Peeta sántikálva elindul felém, felveszi a földről az íjat, és a kezembe nyomja.

– Nem tudom megtenni – mondom. – Nem fogom megtenni.

– De meg kell tenned. Mielőtt újra ránk szabadítják a mutánsokat, vagy kitalálnak valami mást. Nem akarom úgy végezni, ahogyan Cato – teszi hozzá.

– Akkor ölj meg te! – csattanok fel dühösen, és hozzávágom Peetához a fegyvert. – Lőj le, aztán menj haza, és élj együtt a tudattal, hogy a gyilkosom vagy! – Ahogy kimondom ezeket a szavakat, rádöbbenek, hogy itt és most a halál lenne a könnyebb út.

– Tudod, hogy képtelen vagyok rá – mondja Peeta, és félredobja az íjat. – Rendben van, akkor is én hagyom el az arénát elsőnek. – Lehajol, és letépi a kötést a lábáról, felszámolja a vérét és a földet elválasztó utolsó védőbástyát.

– Nem, ezt nem teheted, nem ölheted meg magadat! – kiáltom. Térdre vetem magam, és kétségbeesetten próbálom visszatenni a kötést a sebre.

– Katniss – szólal meg Peeta. – Én ezt akarom.

– Nem hagyhatsz itt egyedül – mondom. Mert ha Peeta meghal, én sem fogok hazamenni soha igazán. Életem hátralévő részében azon fogok gondolkodni, hogyan juthattunk volna ki az arénából.

– Figyelj – mondja, és felhúz a földről. – Mindketten tudjuk, hogy addig nem lesz vége a Viadalnak, amíg nincsen meg a győztes. És itt most csak az egyikünk lehet győztes. Kérlek, fogadd el. A kedvemért. – Aztán azzal folytatja, hogy mennyire szeret, és milyen lenne nélkülem az élet, de egy idő után nem figyelek rá, mert szöget üt a fejembe Peeta egyik megjegyzése, és nem bírok szabadulni egy gondolattól.

Mindketten tudjuk, hogy addig nem lesz vége a Viadalnak, amíg nincsen meg a győztes.

Igen, kell nekik egy győztes. Győztes nélkül a Játékmesterek innák meg a levét ennek az egésznek. Kudarcot vallanának, és a Kapitólium nem bocsátaná meg nekik. Az sem kizárt, hogy kivégeznék őket, lassú kínhalál vár rájuk, és a kivégzést a tévé is közvetítené. Panem összes lakója őket nézné.

Ha mindketten meghalnánk, vagy elhítenénk velük, hogy együtt akarunk meghalni...

Megfogom az övemre akasztott bőrszényt, és leakasztom. Peeta meglátja, és a kezemre teszi a kezét. – Nem, ezt nem fogom hagyni.

– Bízz bennem – suttogom. Peeta hosszan a szemembe néz, aztán elengedi a kezemet. Kinyitom az erszényt, és néhány szem éjfűrtöt szórok Peeta tenyerébe. Aztán a sajátomba is. – Háromra, rendben?

Peeta lehajol, és még egyszer, utoljára megcsókol. – Háromra – mondja aztán.

Egymásnak háttal állunk, és összekulcsoljuk a szabad kezünket.

– Mutasd meg nekik. Azt akarom, hogy mindenki lássa – mondom. Kinyitom a tenyeremet, a sötét bogyókon megcsillan a napfény. Még egyszer utoljára megszorítom Peeta kezét, mintha így akarnék jelet adni neki, mintha így akarnék elbúcsúzni tőle, aztán számolni kezdünk. – Egy. – Talán tévedek. – Kettő. – Talán mégsem érdekli őket, hogy mindketten meghalunk. – Három! – Már túl késő, hogy meggondoljam magam. A bogyókat a számhoz emelem, és egy utolsó pillantást vetek a világra. Alig ér az ajkamhoz az éjfűrt, amikor megszólalnak a harsonák.

Claudius Templesmith kétségbeesetten próbálja túlívölteni a lármát. – Állj! Állj! Hölgyeim és uraim, örömmel mutatom be Önöknek a Hetvennegyedik Viadal győzteseit: Katniss Everdeent és Peeta Mellarkot! Íme a Tizenkettedik Körzet kiválasztottjai!

Kiköpöm az éjfürtöt, és letörlöm a nyelvemet az ingem ujjával, hogy biztosan ne maradjon a számban egy csepp se a gyümölcs mérgező levéből. Peeta kézen fog, és odavezet a tóhoz, aztán kiöblítjük a szánkat vízzel, és egymás karjába omlunk.

– Ugye nem nyelted le? – kérdezem. Peeta a fejét rázza. – És te?

– Már rég halott lennék, ha lenyeltem volna – felelem. Látom, hogy Peeta ajka mozog, de nem hallom, mit mond, mert előben bejártsszak nekünk a tomboló kapitóliumi tömeg üvöltését.

Egy légpárnás jelenik meg felettünk, és leeresztenek két kötélhágcsót, én viszont a világ minden kincséért sem engedném el Peetát. Fél kézzel belé karolok, és felsegítem, aztán mindketten fellépünk a hágcsó alsó fokára. Az áram odatapaszt bennünket a kötélehez, de ezúttal hálás vagyok érte, mert nem hiszem, hogy Peeta képes lenne végig a kötélebe kapaszkodni, amíg felhúznak minket a gépre. Mivel lehajtom a fejemet, látom, hogy az izmaink ugyan mozdulatlanok, Peeta lábából továbbra is csorog a vér. Abban a pillanatban, ahogy becsukódik mögöttünk a légpárnás repülő ajtaja, és kikapcsolják az áramot, ami a kötélhágcsóhoz rögzít bennünket, Peeta ájultan zuhan a padlóra.

Az ujjammal még mindig olyan erősen markolom a kabátja hátát, hogy amikor a személyzet elviszi Peetát, a

kezemben marad egy tenyéri fekete szövet. A steril, fehér ruhát, maszkot és kesztyűt viselő orvosok már előkészültek a műtéthez, és most azonnal nekilátnak. Peeta sápadtan és mozdulatlanul fekszik az ezüst műtőasztalon, a testéből mindenhol csövek és vezetékek lógnak ki, és egy pillanatra teljesen megfeledkezem arról, hogy már nem az arénában vagyunk, és az orvosokban is csak egy újabb fenyegető veszélyforrást látok, egy újabb mutánsfalkát, amelyet azért szabadítottak ránk, hogy végezzenek velünk. Kővé dermedek, aztán előrevetem magam, hogy megmentsem Peetát, de lefognak, és átvisznek egy másik helyiségbe, amit egy üvegajtó választ el a műtőtől. Ökölrel ütöm az üveget, és közben teli torokból üvöltök. Senki sem vesz tudomást rólam, egy kapitóliumi szolgát kivéve, aki a hátam mögül bukkan elő, és innivalóval kínál.

A padlóra rogyok, az arcomat az ajtóhoz nyomom, és értetlenül meredek a kezemben csillogó kristálypohárra. Jéghideg narancslével töltötték meg, még egy fehér, hajlítható szívószálat is tettek bele. Valahogy nem igazán illik a vértől mocskos, összevagdalt kezembe és koszos körmeimhez. Összefut a nyál a számban, de aztán óvatosan a padlóra teszem a poharat, mert nem bízom semmiben, ami ilyen tiszta és szép.

Az üvegen keresztül látom, ahogy az orvosok lázasan dolgoznak Peetán, a homlokukat ráncolva a feladatra összpontosítanak. Látom ugyan a csövekben áramló folyadékokat, a műszerek villogó kijelzőit a falon, de

persze fogalmam sincs, mi történik. Nem vagyok benne biztos, de mintha Peeta szíve kétszer is leállna.

Mintha újra otthon lennék, mint amikor behozták a házunkba a bányarobbanásban szétroncsolódott férfit, vagy a nőt, aki már három napja vajúdott, vagy a kórosan lesoványodott gyereket, aki tüdőgyulladást kapott. Anya és Prim pont olyan arcot vágott, mint most az orvosok. Itt az idő, hogy kiszökjem az erdőbe, hogy elbújjak a fák között, míg a beteg bevégez, és a holttestét átszállítják a Perem egy másik részébe, hogy elkészítsék a koporsóját. De a falak és az erő, amely a haldoklók szeretteit visszatartja attól, hogy elmeneküljenek, most engem is az üvegajtóhoz szegez. Milyen gyakran láttam őket, ahogyan a konyhaasztalunk köré gyűltek, és azt gondoltam, *Miért nem mennek el? Mi tartja őket itt?*

De most már én is tudom a választ. Ebben a helyzetben nincs választása az embernek.

Arra riadok fel, hogy valaki néhány centi távolságból engem bámul, aztán rájövök, hogy az üvegről visszaverődő tükörképem az. Eszelős tekintet, beesett arc, csomókban összetapadt haj. Elvadult. Állatias. Örült. Nem csoda, hogy senki sem mer a közelembe jönni.

Hamarosan leszállunk a Kiképzőközpont tetején, és elviszik Peetát, engem viszont nem engednek ki. Nekirontok az üvegajtónak, üvöltök, és ekkor megpillantok egy rózsaszín hajú nőt – biztosan Effie az, eljött, hogy kiszabadítson innen –, de a következő pillanatban valaki a hátam mögé lopózik, és belém dőf egy tűt.

Miután magamhoz térek, először moccanni sem merek. A plafonról halványsárga fény ragyog, a helyiségben nincsen semmi az ágyamon kívül. A szobának egyetlen ajtaja van és nincs ablaka, legalábbis nem látok egyetlen sem. A levegőben fertőtlenítőszer szűrős szaga terjeng. A jobb karomból cső áll ki, amelynek a másik vége eltűnik a hátam mögötti falban. Meztelen vagyok, de az ágynemű megnyugtatóan simul a bőrömhöz. Próbaképpen óvatosan felemelem a bal kezemet, és a takaróra teszem. Nemcsak egyszerűen tisztára súrolták, hanem még a körmömet is szabályos ovális alakúra reszelték, ráadásul az égési sebek és a vágások is szinte teljesen eltűntek. Megérintem az arcomat, a számat, a vágást a szemöldököm felett, és ahogyan végigsimítok selymes hajamon, kövé dermedek. A bal fülem mellett matatok. Nem, tényleg nem képzelgek. Újra hallok a bal fülemmel.

Megpróbálok felülni, de a derekamnál valami széles szíjjal hozzákötözték az ágyhoz, ezért aztán csak pár centire tudok felemelkedni. Amikor rájövök, hogy lekötözték, bepánikolok, ám amikor a szíjat rángatva próbálok kiszabadítani a csípőmet, a fal egy helyen kettényílik, és kezében tálcával belép a vörös hajú Avox lány. Megnyugtató a jelenléte, nem vergődöm tovább, lehiggadok. Csomó mindent szeretnék kérdezni tőle, de attól tartok, a bizalmaskodásnak ő inná meg a levét. Nyilvánvalóan minden mozdulatomat figyelik. A lány lerakja elém a tálcát, aztán megnyom egy gombot, és a következő pillanatban már ülő helyzetben vagyok. Miközben a lány a párnámat igazgatja, mégis

megkockáztatok egy kérdést. Próbálok minél hangosabban és érthetőbben beszélni, már amennyire rekedt hangom engedi, nehogy azt higgyék, titkolózni akarok. – Peeta túlélte? – A lány bólint, aztán odacsúsztat nekem egy kanalat, és kedvesen megszorítja a kezemet.

Talán tényleg nem kívánta a halálomat. És Peeta életben van. Még szép, hogy túlélte. Itt aztán minden orvosi felszerelés rendelkezésre áll. Ennek ellenére egészen eddig a pillanatig nem voltam benne biztos, hogy tényleg megúsza.

Az Avox lány kimegy a szobából, hangtalanul becsukódik mögötte az ajtó, én pedig szemügyre veszem, hogy mi van a tálcán. Egy tányér erőleves, egy kis adag almaszós, és egy pohár víz. *Ennyi az egész?* Kicsit csalódott vagyok. Azért ennél kiadósabb ebédre számítottam. De a végén még ezt a kevés ételt is alig bírom lenyomni a torkomon. Úgy érzem, mintha a gyomrom akkorára zsugorodott volna, mint egy gesztenye. Kíváncsi lennék, meddig altattak, mert emlékeim szerint az utolsó, arénában töltött napon nem esett volna nehezemre belapátolni egy kiadós reggelit. Általában várnak néhány napot a Viadal vége és a győztes bemutatása között, mert az éhező, sebesült emberi roncsnak szüksége van egy kis időre, hogy regenerálódjon. Cinna és Portia már az új ruhatárunkat tervezi valahol, a ruhákat, amelyekben a nagyközönség elé állunk majd. Haymitch és Effie a támogatók tiszteletére rendezett bankettet készíti elő, és átnézi az interjúkérdéseket. Odahaza, a Tizenkettedik Körzetben

már a feje tetején áll minden, biztosan valami nagyszabású ünnepséget szerveznek a hazatérésünk alkalmából, hiszen harminc éve nem fordult elő, hogy a mi körzetünkéből kerüljön ki a győztes.

Otthon! Prim és anya! Gale! Eszembe jut Prim mogorva, öreg macskája, és elmosolyodom. Nemsokára hazamehetek!

Szeretnék felkelni. Szeretném megnézni Peetát és Cinnát, szeretném kideríteni, hogy mi történt, amíg aludtam. És hát miért ne tehetném? Jól érzem magam. De ahogy megpróbálom lefejtetni a derekamról a szíjat, az egyik csőből valami hideg folyadékot fecskendeznek a vénámba, és szinte rögtön elájulok.

Egy darabig nem történik semmi más: felébredek, eszem, aztán – annak ellenére, hogy tényleg megpróbálom leküzdeni a kényszerítést, hogy kiszabaduljak –, újra meg újra kiütnek a nyugtatóval. Mintha valami különös és örökké tartó kábulatban élnék. Csak néhány dolog jut el a tudatomig. A vörös hajú Avox lány azóta nem jelent meg újra, hogy behozta nekem a kaját, a sebeim begyógyultak, és mintha egy férfi időnként kiabálna. Vagy csak képzelődöm? Nem affektálás kapitóliumi akcentusa van, hanem a körzetemben lakókra jellemző durvább hanghordozással beszél. Nem tehetek ellene, de az a nem épp kellemetlen érzésem támad, hogy valaki vigyáz rám.

Végül elérkezik az idő, amikor magamhoz térek, de már nem állnak ki csövek a jobb karomból. Sőt a szíjat is leszedték a derekamról, így aztán szabadon mozoghatok.

Már éppen felülnék, amikor a tekintetem a kezemre téved. Döbbenetes a látvány: a bőröm gyönyörű és tökéletesen sima. Nem csak az arénában szerzett sebeim tűntek el nyomtalanul, de az évek során, vadászat közben összegyűjtött kisebb-nagyobb karcolások is.

A homlokomnak olyan a tapintása, mint a szaténnak, és amikor megpróbálom kitapintani az égésnyomot a vádlimon, semmit sem találok.

Felülök az ágyban, és lelógatom a lábamat, félek, hogy nem bírja majd el a súlyom, de ahogy ránehezedem, érzem, hogy biztosan állok. Az ágy lábához odakészítettek egy váltás ruhát, de ahogy megpillantom, összerándul a gyomrom. Ugyanilyen ruhát kellett minden kiválasztottnak hordani az arénában. Úgy meredek a ruhára, mintha az bármelyik pillanatban a torkomnak ugorhatna, de aztán eszembe jut, hogy ebben az öltözetben kell majd köszöntenem a csapatomat.

Fél perc alatt magamra kapom a ruhát, és a teljesen sima falnak ahhoz a részéhez állok, ahol a láthatatlan ajtó van. A következő pillanatban kinyílik, én pedig belépek egy tágas, üresen kongó csarnokba, amelynek első ránézésre nincsen másik ajtaja. Pedig kell hogy legyen. Több is. És valamelyik mögött ott vár rám Peeta. Most, hogy magamnál vagyok, és mozogni is tudok, egyre jobban nyugtalanít, hogy mi lehet Peetával. Biztosan nincsen semmi baja, hiszen akkor az Avox lány nem mondta volna, hogy jól van. De akkor is a saját szememmel kell látnom, hogy tényleg elhiggyem.

– Peeta! – kiáltok, aztán rájövök, hogy senkihez sem fordulhatok. Valaki a nevemet kiáltja, de nem Peeta. A hang először felingerel, aztán mégis nagyon megörülök neki. Effie.

Megfordulok, és meglátom őket, ott várnak mindannyian – Effie, Haymitch és Cinna – a csarnok túlsó végében, egy hatalmas teremben. Gondolkodás nélkül rohanni kezdek feléjük. Annak ellenére, hogy egy győztesnek talán visszafogottabban, méltóságteljesebben illene viselkednie, főleg, hogy tudja, minden mozdulatát kamerák rögzítik, nem törődöm ezzel. Odarohanok hozzájuk, és még én is meglepődöm, amikor elsőként Haymitch karjába vetem magamat. Haymitch csak annyit suttog a fülembe: „Szép munka volt, drágaságom!”, és úgy tűnik, ezúttal nem gúnyolódik. Effie a könnyeivel küszködik, és egyfolytában a hajamat simogatja, és arról magyaráz, hogy mindenkinek elmesélte, milyen tündének vagyunk. Cinna jó erősen megölel, de nem mond semmit. Ekkor észreveszem, hogy Portia nincsen itt, és rosszat sejtetek.

– Hol van Portia? Peetával van? Ugye nincsen semmi baja Peetának? Mármint, hogy életben van, ugye? – hadarom.

– Peeta jól van. Csak előben akarják közvetíteni az első találkozásokat – magyarázza Haymitch.

– Ó. Hát csak erről van szó? – nyögöm ki nagy nehezen, miután végre sikerül elhessegetnem a szörnyű gondolatot, hogy Peeta halott. – Erre a találkozóra már én is nagyon kíváncsi vagyok.

– Most menjetek. Cinna majd felkészít a nagy eseményre – dörmögi Haymitch.

Megkönnyebbülök, hogy kettesben lehetek Cinnával, megnyugszom, amikor védelmezőn átkarolja a vállamat, és kikísér a bekamerázott teremből, hogy aztán a lifthez vezessen, ami a Kiképzőközpont előcsarnokába repít bennünket. A kórház ezek szerint mélyen a föld alatt van, még a tornacsarnoknál is lejjebb, ahol a kiválasztottak a kötélcsomózást és a lándzsahajítást gyakorolták. Az előcsarnok ablakait lesötétítették, az épületet szigorúan őrzik. Az épület amúgy teljesen kihalt, senki sem lát bennünket, ahogyan átvágunk a kiválasztottak liftjéhez. A lépteink visszhangzanak az ürességben. Ahogy megérkezünk a tizenkettedik emeletre, bevillan a többi kiválasztott arca, azoké, akik már soha nem térnek vissza, és hirtelen összeszorul a szívem.

Amikor kinyílik a lift, Venia, Flavius és Octavia valósággal rám veti magát, és mindhárman olyan izgatottan hadarnak, hogy egy szavukat sem értem. Az érzéseik viszont világosak. Rettenetesen felvillanyozza őket, hogy viszontláthatnak, és én is örülök nekik, de persze közel sem annyira, mint Cinnának. Inkább ahhoz hasonlítanám az érzést, mint amikor egy fárasztó nap után az ember hazaér, és körbeugrálják a kedvenc kutyái.

Beterelnek az étkezőbe, ahol végre normális kaját kapunk – sült marhahúst, borsóval és lágyszemlével –, habár a mennyiséggel továbbra sem vagyok elégedett. Amikor ugyanis repetát kérek, nem teljesítik a kívánságomat.

– Nem, nem, nem. El akarják kerülni, hogy kitedd a taccsot a színpadon – csacsogja Octavia, aztán az asztal alatt, titokban odaadja nekem az egyik zsemléjét. Így akarja a tudtomra adni, hogy számíthatok rá.

Ebéd után visszamegyünk a szobámba, és Cinna eltűnik egy időre, de a csapat közben azért nekilát az előkészületeknek.

– Ó, látom, teljes testpolírozást kaptál? – jegyzi meg irigykedve Flavius.

– Egy karcolás sem maradt a bőrödom.

De ahogy szemügyre veszem meztelen testemet a tükörben, csak az tűnik fel, hogy mennyire lefogytam. Amikor kijöttem az arénából, biztosan rosszabb volt a helyzet, de még most is simán meg tudom számolni a bordáimat.

Beállítják nekem a zuhanyzót, aztán kezelésbe veszik a hajamat, a körmömet, és kisminkelik az arcomat. Közben egyfolytában fecsegnek, nekem szerencsére alig kell megszólalnom, és bevallom, ez ellen nincsen semmi kifogásom, mert nem vagyok valami beszédes kedvemben. Furcsa, de annak ellenére, hogy kizárólag a Viadalról esik szó, szinte mindig arra hegyezik ki a történeteiket, hogy *ők* hol voltak és mit csináltak, amikor egy-egy borzalmas esemény történt. „Még fel sem keltem az ágyból!” „Esküszöm, kis híján elájultam!” Minden róluk szól, az arénában elpusztult fiúkról és lányokról pedig említést sem tesznek.

A Tizenkettedik Körzetben egészen más a helyzet, mi nem beszélünk ennyit a Viadalról. Fogcsikorgatva

végignézzük a műsort, de aztán megpróbáljuk minél előbb elfelejteni az egészet, és a dolgok gyorsan visszatérnek a megszokott kerékvágásba. Hogy ne utáljam meg szívből a felkészítő csapat tagjait, egyszerűen kikapcsolok, és szinte meg sem hallom, miről beszélnek.

Megérkezik Cinna, karján egy első nézésre igénytelennek tűnő, sárga ruha lóg.

– Ezek szerint szakítottál azzal a „lángoló lány” dologgal? – kérdezem.

– Na, mit gondolsz? – feleli Cinna, aztán átbujtatja a fejemen a ruhát. Azonnal érzem a kis párnákat a mellemnél, a ruha valósággal kikerekíti lesoványodott testemet. Megtapogatom a tömést a mellkasomnál, és rosszallóan Cinnára pillantok.

– Tudom – próbál lecsillapítani Cinna, mielőtt tiltakozni kezdenék. – A Játékmesterek először plasztikai műtétet akartak. Haymitch csúnyán összeveszett velük, de elérte, hogy letegyenek róla. Végül ebben egyeztek meg. – Cinna elém áll, mielőtt meg tudnám nézni magamat a tükörben. – Várj, vedd fel a cipőt is. – Venia felsegíti a lábamra a lapos bőrszandált, aztán a tükör felé fordulok.

Még mindig én vagyok a lány, aki lángra lobbant. A ruha könnyű anyaga diszkréten csillog. Már a legenyhébb huzattól is egész testemben megborzongok. Ehhez képest a ruha, amiben a megnyitón voltam, rikítónak, amit pedig az interjú alatt viseltem, túl mesterkéltnak tűnik. Ebben a

sárga ruhában az a benyomása az embernek, mintha gyertyalángnak öltöztem volna.

– Na, hogy tetszik? – kérdezi Cinna.

– Szerintem eddig ez a legszebb – mondom. Valósággal megbabonáz a ruha halványan derengő anyaga. Amikor végül sikerül elfordítanom a tekintetemet, úrrá lesz rajtam a döbbenet. A hajam kibomlott, egyetlen szalag fogja csak össze hátul. A smink kikerekíti és kitölti éhezéstől beesett arcom éles vonásait. A körmömet valami egyszerű lakkal festették ki. Az ujjatlan ruha a bordámnál, nem a derekamnál van behúzva, és így nagyjából el is tűnik az a kevéske előny, amit a mellrészhez varrt párnák jelentettek. A ruha szegélye pont a térd alá ér. Mivel a szandálnak nincsen sarka, az is kiderül, milyen alacsony vagyok valójában. Úgy nézek ki, mint egy teljesen átlagos lány. Egy fiatal lány. Legfeljebb tizennégy éves. Ártatlan. Ártalmatlan. Döbbenetes, hogy Cinna hogyan tudta ezt kihozni belőlem, amikor alig pár napja megnyertem a Viadalt.

Cinna tudatosan építette fel, hogyan nézzek ki. Sosem alkalmaz feleslegesen hivalkodó megoldásokat. Az ajkamat harapdálva próbálok rájönni, ezúttal mi motiválhatta.

– Azt hittem, valami bonyolultabb... kifinomultabb megoldást választasz – jegyzem meg.

– Szerintem ez jobban fog tetszeni Peetának – feleli halkan.

Hogy jön ide Peeta? Nem, itt most nem róla van szó. Most csak a Kapitólium, a Játékmesterek és a közönség

számít. Habár még nem jöttem rá Cinna ötletének lényegére, a ruha mégis arra emlékeztet, hogy a Viadal még mindig nem ért teljesen véget. Cinna kedves válasza mögött azonban valami figyelmeztetést sejtek. Valami olyasmire akar figyelmeztetni, amiről még a saját emberei előtt sem tehet említést.

Beszállunk a liftbe, és felmegyünk az emeletre, ahol a kiképzés folyt. Ilyenkor az a szokás, hogy a győztes és a felkészítésében részt vevő csapat tagjai a színpad alól bukkannak elő. Először a csapat tagjai jönnek, aztán a kísérő, a stílustanácsadó, a mentor, majd végül a győztes. Idén azonban két győztes van, de mivel ugyanaz a kísérőjük és a mentoruk, át kellett szervezni mindent. A színpad alatt várakozom a félhomályban. Egy vadonatúj fémlapot szereltek fel, ez fog felszállítani a színpadra. Itt-ott apró fűrészporkupacokat látni, az orromat pedig megcsapja a festékillat. Cinna és csapata eltűnik, nekik is át kell öltözniük, így aztán egyedül maradok. Úgy tíz méterre, a félhomályban megpillantok egy ideiglenesen felállított falat. Peeta feltehetőleg ott áll mögötte.

A tömeg hangosan morajlik, ezért csak akkor veszem észre, hogy Haymitch odalép hozzám, amikor a vállamra teszi a kezét. Ijedtemben hatalmasat ugrom, azt hiszem, félig még mindig az arénában vagyok.

– Nyugi, csak én vagyok. Hadd nézzelek – szólal meg Haymitch. A kezemet felemelem, és körbefordulok. – Egész jó.

Azért ez nem valami kedves. – Mi baj van? – kérdezem.

Haymitch egy darabig a dohos levegőjű, szűk helyiséget fürkészi, aztán úgy tűnik, elhatározásra jut. – Az égvilágon semmi. Mit szólnál, ha kivételesen megölelnék, hátha szerencsét hoz?

Elég furcsa ötlet ez Haymichtől, de végül is mi vagyunk a győztesek. Talán kivételesen belefér egy ilyen szerencseölelés. Csakhogy amikor átkarolom Haymitch nyakát, jól magához szorít, és úgy tűnik, nem akar elengedni. Nagyon gyorsan és nagyon halkán magyarázni kezd a fülembe, a hajam eltakarja a száját.

– Figyelj rám! Bajban vagy. Azt beszélik, hogy a Kapitólium vezetői örjöngenek, amiért hülyét csináltál belőlük az arénában. Egyetlen dolgot nem bírnak elviselni, ha kinevetik őket, most pedig egész Panem rajtuk röhög – hadarja Haymitch.

Érzem, ahogy úrrá lesz rajtam a rettegés, de közben nevetek, mintha Haymitch valami rettenetesen vicceset mondott volna, mert az én számat nem takarja el semmit. – És akkor mi van?

– Csak úgy úszhatod meg a dolgot, ha elhiteted velük, annyira bele vagy zúgva Peetába, hogy teljesen elvesztetted az eszed, és fogalmad sem volt, mit művelsz – magyarázza Haymitch, és közben megigazítja a szalagot a hajamban. – Megértetted, drágaságom? – Ezzel az ártatlan megjegyzéssel biztosan nem árulja el, hogy miről beszélt az előbb.

– Megértettem – felelem. – Peetának is szólt?

– Neki nem kell szólni – mondja Haymitch. – Ő magától is tudja.

– Miért, úgy gondolja, hogy én nem? – kérdezem, és megigazítom Haymitch piros csokornyakkendőjét, amit minden bizonnal Cinna erőltetett rá.

– Mégis mióta számít a véleményem? – dörmögi Haymitch. – Na, nyomás a helyedre! – Azzal odakísér a kör alakú fémlaphoz. – Ez a te estéd, drágaságom. Élvezd ki minden percét! – Aztán homlokon csókol, és eltűnik a félhomályban.

Megpróbálom lejjebb húzni a szoknyám alját, szeretném, ha hosszabb lenne, szeretném, ha eltakarná remegő térdemet. De aztán belátom, hogy az sem segítene sokat. Az egész testem remeg, mint a nyárfalevél. Remélem, hogy az izgatottság számlájára írhatom a dolgot. Elvégre ez az este rólam szól.

A színpad alatt dohos, fullasztó a levegő. Hideg, nyirkos verejtékben úszik a testem, és képtelen vagyok szabadulni az érzéstől, hogy a színpad mindjárt beomlik a fejem felett, és elevenen maga alá temet a törmelék. Amikor elhagytam az arénát, amikor megszólaltak a harsonák, azt hittem, végre biztonságban leszek. Egyszer s mindenkorra. Amíg élek. De ha igaz, amit Haymitch mond – és mi oka lenne hazudni –, soha életemben nem voltam még akkora veszélyben, mint most.

Ez még az arénánál is sokkal rosszabb. Ott csak a halállal kellett farkasszemet nézni. És kész. Ezúttal azonban Prim, anya, Gale és a Tizenkettedik Körzet összes lakója ihatja meg a levét, ha elszúrom „a szerelemtől teljesen becsavarodott lány” szerepét, amit Haymitch osztott rám.

De ezek szerint még van valami halvány remény. Furcsa, hogy amikor az arénában a tenyerembe szórtam az éjfürtöt, csak az járt a fejemben, hogyan járhatnék túl a Játékmesterek eszén, az fel sem merült bennem, hogy ilyen hatással lehet a dolog a Kapitóliumra és a város vezetőire. De a Viadal az ő fegyverük, és nagyon nem tetszett nekik, hogy valaki ellenük fordítja a saját fegyverüket. Ezért aztán a Kapitólium most kénytelen úgy tenni, mintha egész idő alatt a kezében lett volna az irányítás. Mintha minden pontosan a Játékmesterek tervei szerint alakult volna, beleértve a sikertelen öngyilkossági kísérletet. De ez csak akkor fog működni, ha én is eljátszom a rám osztott szerepet.

És Peeta... Peeta is szenvedni fog, ha hibázunk. De mit is mondott Haymitch, amikor megkérdeztem, hogy szölte a dologról Peetának? Hogy Peeta tudja-e, el kell játszania, hogy halálosan szerelmes belém?

Neki nem kell szólni. Ő magától is tudja.

Haymitch ezzel azt akarta mondani, hogy Peeta megint egy lépéssel előrébb jár, és tisztában van vele, hogy milyen veszélyek leselkednek ránk? Magától is tudja, hogy el kell játszánunk, hogy halálosan szerelmesek vagyunk egymásba? Nem tudom. Még arra sem volt időm, hogy tisztázzam magamban a Peeta iránt táplált érzéseimet. Túl zavaros ez az egész. Eddig mindent úgy csináltam, ahogyan a Viadal megkövetelte. Kivéve, amikor a Kapitóliummal szemben táplált gyűlölet vezérelt. Vagy az, hogy mit szólnak majd otthon, a Tizenkettedik Körzetben. Vagy a kényszerűség, amikor

az egyetlen elfogadható megoldást választottam. Vagy a rettegés, hogy elveszíthetem Peetát.

Ezeket a kérdéseket majd otthon fogom tisztázni, az erdőben, ahol csend és nyugalom van, ahol végre elrejtőzhetem a kíváncsi tekintetek elől. Nem itt, mindenki szeme láttára. Erre azonban még jó darabig nem lesz lehetőségem. És ezzel kezdetét veszi az utolsó felvonás, az Éhezők Viadalának legveszélyesebb része.

A himnusz hangjai dübörögnek a fülemben, aztán meghallom, ahogy Caesar Flickerman köszönti a közönséget. Vajon tudja, hogy mekkora súlya van a szavainak ettől a pillanattól fogva? Biztosan. Segíteni fog nekünk. A tömeg üdvivalgásban tör ki, amikor bemutatják a kiválasztottakat felkészítő csapat tagjait. Elképzelem, ahogy Flavius, Venia és Octavia körbeugrál a színpadon, és közben röhejesen hajbókol. Fogadni mernék, hogy nem sejtene semmit. Aztán bemutatják Effie-t. Mióta vár erre a pillanatra? Remélem, ki tudja élvezni minden pillanatát, mert bár Effie néha nagyon nincsen képen, bizonyos helyzetekben hihetetlenül jól működnek a megérzései, és valószínűleg most is érzi, hogy valami nagy gáz van. Portiát és Cinnát természetesen hatalmas ovációval fogadják, zseniálisan végezték a dolgukat, csodás volt a belépőjük a Viadalra. Most már értem, miért ezt a ruhát adta rám Cinna ma este. Minél kislányosabb és ártatlanabb a kinézetem, annál nagyobb esélyem van a túlélésre. Amikor Haymitch a színpadra lép, a tömeg legalább öt percig hangosan veri a padlót a lábával. Most először diadalmaskodott mentorként. És mindjárt két kiválasztottal sikerült győzelmet aratnia. Azon gondolkodom, mi lett volna, ha nem figyelmeztet időben? Vajon másként viselkednék? Talán kérkednék azzal, hogy mennyire átvertem a Kapitóliumot? Nem, ezt nem hiszem. Viszont könnyen

előfordulhatott volna, hogy nem tudom olyan meggyőzően alakítani a szerepemet, mint most. Ebben a pillanatban. Mert már érzem, ahogy a fémkorong felemel a színpadra.

Elvakít a reflektorfény. A tömeg fülsiketítő ordításától még a fémkorong is remegni kezd a talpam alatt. Aztán néhány méterre meglátom Peetát. Olyan tiszta, egészséges és szép, hogy először alig ismerem meg. De amikor észrevesz, ugyanúgy mosolyog, mint sárosan. Hármat lépek felé, aztán a nyakába vetem magam. Peeta hátratántorodik, kis híján elveszíti az egyensúlyát, csak most jövök rá, hogy a vékony fémszerkezet, amit a kezében tart, egy sétatbot. Miután visszanyeri az egyensúlyát, összeölelkezünk, és a közönség tombolni kezd. Peeta megcsókol, nekem meg közben egyfolytában az jár a fejemben, hogy vajon tudja-e. *Tudja-e, mekkora veszélyben vagyunk?* Úgy tíz perc múlva Caesar Flickerman megütögeti Peeta vállát, mert folytatni akarja a műsort, Peeta azonban anélkül, hogy akár csak egy pillantást vetne rá, félrelöki a fickót. A közönség teljesen megvadul. Akár tudatosan csinálja, akár nem, Peeta, szokásához híven, megint tökéletesen alakítja a szerepét.

Végül Haymitchnek kell beavatkoznia, odalép hozzánk, aztán kedélyesen a győztes széke felé terel bennünket. A győztes eddig minden évben egy egyszemélyes, gazdagon díszített székből nézte végig a Viadal legfontosabb pillanataiból készített összeállítást, de mivel most ketten vagyunk, a Játékmesterek idén egy bársonnyal borított, kétszemélyes piros plüssfotelt állítottak a színpadra. Ha

jól emlékszem, anya az ilyen bútorokat szerelemfotelnek nevezi. Olyan szorosan odapréselem magamat Peetához, hogy gyakorlatilag az ölében ülök, de elég egy pillantást vetnem Haymitchre, hogy a tekintetéből kiolvassam: ez így nem elég. Lerúgom a szandált a lábamról, oldalra fordulok, és Peeta vállára hajtom a fejemet. Peeta azonnal átkarol, és úgy érzem, mintha megint a barlangban lennék, és szorosan hozzábújnék, hogy a testemmel melegítsem. Peeta inge ugyanabból a sárga anyagból készült, mint az én ruhám, de Portia fekete hosszúnadrágot adott rá. A lábán pedig nem szandál van, hanem egy robusztus, fekete bakancs, amit Peeta a színpad deszkáján pihentet. Bárcsak Cinna nekem is ugyanilyen öltözetet adott volna, ebben a lenge kis ruhácskában olyan sebezhetőnek érzem magamat. De gondolom pont ez a lényeg.

Caesar Flickerman elsüt még néhány poént, aztán kezdődhet a műsor. Pontosan háromórás lesz, és Panem minden lakójának kötelező végignéznie. Kialszanak a fények, és megjelenik a címer a képernyőn, én pedig ráébredek, hogy nem vagyok felkészülve erre. Nem akarom végignézni a huszonkét kiválasztott halálát. Sokan a szemem láttára haltak meg. Köszönöm, de nem kérek belőle többet. A szívem kalapálni kezd, szeretnék elfutni. Az eddigi győztesek hogyan bírták ezt egyedül? Az összefoglaló alatt időnként megmutatják a győztes arcát is, a képernyő sarkában, egy kis négyzetben. Visszagondolok a korábbi Viadalokra... akadt olyan győztes, aki diadalittasan rázta az öklét, vagy verte a

mellét. De a legtöbben csak ültek, és döbbenten meredtek a képernyőre. Egyedül Peeta miatt nem pattanok fel a fotelból – átkarolja a vállamat, én pedig két kézzel szorongatom a másik kezét. De a korábbi győzteseknek nem kellett attól tartania, hogy a Kapitólium továbbra is a vesztüket akarja.

Nem könnyű néhány hét történéseit három órában összefoglalni, főleg hogyha figyelembe vesszük, hány kamera rögzítette egy időben az eseményeket. Az összeállítás készítői döntenek el, milyen történetet kerekítenek ki. Idén először egy szerelmi történet bontakozik ki a bejátszás jeleneteiből. Tudom, hogy mi győztünk, de akkor is aránytalanul sokat foglalkoztak velünk, rögtön az elejétől fogva. Ezzel együtt hálás vagyok, mert a képek alátámasztják az örült szerelmes teóriáját, amire a védelmet alapozom, amivel igazolni akarom, hogy nem voltam tudatában annak, hogy mit cselekszem, amikor szembeszegültem a Kapitólium akaratával. És van egy másik előnye is annak, hogy egyfolytában bennünket mutogatnak: kevesebb idő jut a gyilkosságokra és a halálesetekre.

Az első fél órában a Viadal kezdete előtti eseményeket mutatják be, az aratásnap ünnepséget, a sorsolást, a megnyitót a kapitóliumi szekérvágtával, a kiképzésen kapott pontszámokat és az interjúkat. Közben valami lelkesítő zenét is bejátszanak, amitől kétszer olyan borzalmas lesz az egész, hiszen a képen látható gyerekek közül, bennünket kivéve, mindenki halott.

Aztán következik az arénában lezajlott vérfürdő részletes bemutatása, ennél a résznél a film készítői gyakorlatilag felváltva mutatják a haldokló játékosokat és bennünket. Elsősorban persze Peetát, nem vitás, tényleg ő viszi a vállán a románcot. Most a nézők szemszögéből is megismerhetem az eseményeket: Peeta félrevezette a Hivatásosakat, hogy megmentsen, egész éjjel virrasztott a vadászarazsak fája alatt, szembeszállt Catóval, hogy megszökhessek, és a patak mellett a sárban fekvő nevemet suttogetta álmában. Hozzá képest szívtelennek tűnök – a tűzgolyókat kerülgetem, a Hivatásosak nyakába dobom a darázsfészket, és felrobbantom a raktárukat –, egészen addig, amíg Ruta keresésére nem indulok. Elejétől a végéig levetítik Ruta haláltusáját, megmutatják, ahogyan a testébe fúródik a lándzsa, ahogyan megpróbálom kiszabadítani a hálóból, ahogyan az Első Körzetből való fiú torkába fúródik a nyílvessző, ahogyan Ruta a karomban fekvő kiadja a lelkét. És a dal. Végigénekelem a rövid dallamot. De mintha eltörne bennem valami, teljesen érzéketlenné válok. Mintha vadidegen emberek öldösnék egymást halomra a kivetítőn. Azt a részt viszont kivágják, amikor Ruta testét feldíszítem a virágokkal.

Hát persze. Hiszen ez már lázadásnak számít.

Akkor kapcsolódom be újra, amikor bejelentik, hogy ebben az évben két győztese lehet a Viadalnak, és Peeta nevét kiáltom, aztán a szám elé kapom a kezemet. Ha korábban közömbösnek tűntem iránta, hát most mindent megteszek, hogy ez megváltozzon. Megkeresem őt,

meggyógyítom, elmegyek a lakomára az orvosságért, és igen nagyvonalúan osztogatom a csókokat. A mutánsok és Cato halálát ezúttal is ugyanolyan borzalmasnak látom, mint először, de aztán ezúttal is hatalmába kerít az érzés, hogy olyan embereket látok, akikkel soha életemben nem találkoztam.

Aztán elérkezik a pillanat, amikor a bőrszényből a kezembe szórom az éjfürtöt. A közönség lélegzetviSSzafojtva figyel, nem akarnak lemaradni a nagy esemény egyetlen pillanatáról sem. Hálás vagyok az összeállítás készítőinek, mert nem azzal a jelenettel zárják a filmet, amikor kihirdetik a győzelmünket, hanem engem mutatnak, ahogyan ököllel ütöm az üvegajtót a légpárnás repülőn, és Peeta nevét üvöltöm, miközben az orvosok próbálják újjáéleszteni.

Egész este nem volt még ekkora az esélyem a túlélésre.

Újra felharsan a himnusz, és mindenki felállva köszönti a színpadra lépő Snow elnököt. Sarkában egy kislány lépked, kezében párna, amelyen a győztesek koronája csillog. De csak egy koronát látok. A tömeg értetlenkedve hördül fel: kinek a fejére kerül a korona? Aztán az elnök csavar egyet rajta, és a korona kettéválik. Az egyik felét mosolyogva Peeta fejére teszi. Akkor is mosolyog, amikor odalép hozzám és a fejemre teszi a korona másik felét, de látom rajta, hogy engesztelhetetlen, a tekintete mint egy kígyóé.

Ebben a pillanatban megértem, hogy bár mindketten ettünk volna az éjfürtből, mégis engem tartanak az

értelmi szerzőnek. Én vagyok a felbujtó. Nekem jár a büntetés.

Mindenki veszettül hajbókol, éljenez és tapsol. Úgy érzem, mindjárt leszakad a karom az integetéstől, amikor Caesar Flickerman végre-valahára jó éjszakát kíván a közönségnek, és búcsúzóul figyelmezteti őket, nehogy lemaradjanak a holnapi záró interjúkról. Mintha lenne választásuk.

Peetát meg engem átterelnek az elnöki rezidenciára, és kezdetét veszi a Győzelmi Bankett, ahol arra sincs időnk, hogy bekapjunk néhány falatot, mert a Kapitólium magas rangú tisztviselői és a legbökezübb támogatóink kis híján öltre mennek, hogy lefotóztathassák magukat a társaságunkban. Örömtől ragyogó arcok kavalkádja vesz körül, és mire lassan beesteledik, már azt sem tudom, hol áll a fejem. Időnként megpillantom Haymitchet és megnyugszom, vagy Snow elnököt és megrémülök, de azért próbálok jókedvűnek látszani, nevetgélek, mosolygok és hálálkodom, miközben folyamatosan kattognak a fényképezőgépek. Peeta kezét azonban egyetlen pillanatra sem engedem el egész idő alatt.

Lassan már pirkad, amikor megérkezünk a Kiképzőközpont tizenkettedik emeletére. Abban bízom, hogy végre válthatok néhány szót Peetával négyszemközt. Haymitch azonban közbelép, Peetát Portia gondjaira bízva, aztán személyesen kísér az ajtóig.

– Miért nem beszélhetek vele? – kérdezem.

– Rengeteget beszélgethettek, ha hazaérünk – feleli Haymitch. – Most feküdj le, kettőkor kezdődik az interjú.

Annak ellenére, hogy Haymitch állandóan közbeavatkozik, elhatározom, hogy mindenképpen beszélek Peetával négy szemközt. Miután néhány órán át álmatlanul hánykolódom az ágyamban, kisurranok a folyosóra. Először arra gondolok, megnézem, Peeta nincsen-e a tetőn, de nem találok senkit odafent. Még a város utcái is kihaltak, véget ért az előző esti ünneplés. Visszafekszem az ágyamba, aztán úgy döntök, a szobájában keresem fel Peetát, de amikor megpróbálok kimenni, kiderül, hogy valaki kívülről kulcsra zárta a hálósobám ajtaját. Eleinte Haymitchre gyanakszom, de aztán eszembe jut egy sokkal félelmetesebb lehetőség: a Kapitólium emberei tartanak szemmel és zártak be. A Viadal kezdete óta nem volt esély a szökésre, de ez most érzékenyebben érint, mert sokkal személyesebb. Olyan érzés, mintha valami bűntény miatt bebörtönöztek volna, és az ítéletre várnék. Gyorsan visszabújok az ágyba, és alvást színlelek, egészen Effie Trinket érkezéséig, aki közli velem, hogy „egy újabb nagy, nagy, nagy nap vár ránk!”

Öt percet kapok, és alig végzek a tál rizses hússal, amikor beállít a felkészítő csapat. Csak annyit mondok, hogy „Imádott benneteket a közönség!”, és a következő néhány órában már nem is kell megszólalnom. Aztán megérkezik Cinna, mindenkit kizavar a szobából, és egy fehér, fátyolszerű ruhát és rózsaszín cipőt ad rám. Aztán saját kezűleg varázsolja fel a sminkemet, és amikor elkészül, az arcom halványan ragyog. Közben kedélyesen csevegünk, de nem merek kérdezni tőle semmit, mert

amióta zárva találtam a hálósobám ajtaját, nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy minden lépésemet figyelik.

Az interjút a folyosó végén lévő társalgóban veszik majd fel. A helyiségből mindent eltüntettek, betolták a „szerelemfotelt”, és körberakták vörös és rózsaszínű rózsákkal teli vázákkal. Mindössze néhány kamera rögzíti a beszélgetést. Annak pedig külön örülök, hogy a közönség ezúttal csak a képernyők előtt ülve követheti az eseményeket.

Caesar Flickerman barátságosan megölel, amikor belép. – Gratulálok, Katniss. Hogy bírod a strapát?

– Jól. Csak kicsit izgulok az interjú miatt – felelem.

– Nem kell aggódni. Remekül fogunk szórakozni – mosolyog Flickerman, és bátorításképpen megpaskolja az arcomat.

– Nem szeretek magamról beszélni – mondom.

– Bármit mondhatsz, nem lesz semmi baj – mondja.

Én pedig arra gondolok, hogy bárcsak igaza lenne. De lehet, hogy Snow elnök már megszervezte, hogy valami véletlen „baleset” érjen a beszélgetés alatt.

Aztán megérkezik Peeta – nagyon jól áll nekik a piros-fehér ruha –, és félrevon. – Alig láttalak, mióta visszajöttünk. Haymitch mindent megtesz, hogy még véletlenül se fussunk össze.

Haymitch valójában azért tesz meg mindent, hogy megkíméljék az életünket, de mivel túl sokan vannak körülöttünk, csak annyit mondok: – Igen, az utóbbi időben nagyon felelősségteljesen viselkedik.

– Mindegy. Ha ezen túl vagyunk, mehetünk haza. Akkor végre leszáll majd rólunk – jegyzi meg Peeta.

Megborzongok, de nincs idő kitalálni az okát, mert már várnak minket. A formásoknak eleget téve helyet foglalunk a fotelben, Caesar azonban így szól: – Hé, nyugodtan ülj az ölébe, ha akarsz. Tegnap nagyon helyesek voltatok. – Így aztán felhúzom a lábamat, Peeta pedig átölel, és magához húz.

Hallom, hogy megkezdődik a visszaszámolás, a következő pillanatban pedig már élőben lát bennünket az egész ország. Caesar Flickerman csodálatos formában van, ugrat bennünket, viccelődik, de amikor kell, mindig elhallgat. Peeta és Flickerman azonnal megtalálja a közös hangot, ott folytatják, ahol az első interjúnál abbahagyták, szelíden ugratják egymást, miközben én próbálok minél többet mosolyogni, és minél kevesebbet beszélni. Persze időnként muszáj nekem is mondanom valamit, de ilyenkor amilyen gyorsan csak tudom, megpróbálom visszaterelni a szót Peetára.

Végül azonban Caesar feltesz néhány kérdést, amire kénytelen vagyok hosszabban válaszolni. – Peeta, a barlangban elmesélted, hogy részedről ez szerelem volt első látásra. Ha jól emlékszem, azt mondtad, ötévesen szerettél bele Katnissba, ugye? – kérdezi Caesar.

– Igen, abban a pillanatban beleszerettem, hogy megláttam – feleli Peeta.

– Katniss, neked viszont óriási kaland volt ez az egész. A közönség számára az jelentette a valódi izgalmat, hogy *te* mikor szeretsz bele végre Peetába. Elárulod nekem,

mikor döbbentél rá, hogy szereted őt? – szegezi nekem a kérdést Caesar.

– Ó, hát erre nem könnyű válaszolni... – Bágyadtan, zihálva felnevetek, aztán a kezemre pillantok. Segítségem, Caesar.

– Elárulom, nekem mikor esett le, hogy te is odavagy érte. Azon az éjjelen, amikor a fán ülve Peeta nevét kiáltottad – veszi át a szót Caesar.

Jövök neked eggyel, Caesar, gondolom, és tudom, hogy most már menni fog. – Igen, azt hiszem, ez volt az a pillanat. Úgy értem, egészen addig a pillanatig próbáltam elfojtani az érzéseimet, nem akartam belegondolni, hogy igazából mit érzek Peetával kapcsolatban, ezt őszintén mondom, hiszen már eleve annyira zűrös volt minden, és csak tovább bonyolította volna a helyzetet, ha elkezdek Peetával foglalkozni. De akkor, ott a fán hirtelen minden megváltozott – mondom.

– Mit gondolsz, mi lehetett ennek az oka? – nógat Caesar.

– Talán mert... akkor éreztem először... hogy nem fogom elveszíteni őt – felelem.

Haymitch az operatőr mögött áll, észreveszem, hogy megkönnyebbülten fúj egyet, és tudom, hogy jól válaszoltam. Caesar elővesz egy zsebkendőt, és egy percig szóhoz sem jut a meghiúsultságtól. Peeta a halántékomhoz nyomja a homlokát. – Most, hogy elkaptál, mit csinálsz majd velem? – kérdezi.

Odafordulok hozzá. – Elteszlek valahová, ahol nem eshet bántódásod. – Ekkor Peeta megcsókol, és a teremben lévők egyszerre sóhajtanak.

Caesar természetesnek tartja, hogy ezen a ponton témát váltson, és az arénában szerzett sérüléseinkről faggasson bennünket, az égési sebekről, a csípésekről, a vágásokról. Amikor azonban a mutánsok támadása kerül szóba, megfeledkezem róla, hogy vesznek a kamerák. Caesar ugyanis megkérdezi Peetától, hogyan szuperál az „új lába”.

– Az új lábad? – kérdezem döbbenten, és mielőtt végiggondolnám, mit csinálok, felhúzom Peeta nadrágjának szárát. – Ó, ne – suttogom, amikor meglátom a lába helyére szerelt fém és műanyag művégtagot.

– Hát neked nem szóltak róla? – kérdezi Caesar kedvesen. A fejemet rázom.

– Még nem volt alkalmunk beszélni – veszi át a szót Peeta, és vállat von.

– Az én hibám – mondom. – Nem kellett volna rátennem a nyomókötetést.

– Igen, a te hibád, hogy még mindig életben vagyok – mondja Peeta.

– Peetának igaza van – szól közbe Caesar. – Ha nem kötöd be a lábát, elvérzett volna.

Talán igazat mondanak, ennek ellenére mégis annyira felzaklat a dolog, hogy úgy érzem, mindjárt elbögöm magamat, de szerencsére még időben kapcsolok, eszembe jut ugyanis, hogy az egész ország minket néz, és végül Peeta ingébe temetem az arcomat. Eltart néhány percig,

mire sikerül visszacsalogatniuk, annyival jobb Peeta ingébe fújni az arcomat, ott senki sem lát, de amikor végül felnézek, Caesar szerencsére nem kérdezet tovább, és össze tudom szedni magamat. Ami azt illeti, Caesar egészen addig békén hagy, amíg az öngyilkossági kísérlet szóba nem kerül.

– Katniss, tudom, hogy nagyon megviselt a dolog, de muszáj megkérdeznom valamit. Mi járt a fejedben, amikor a tenyeredre szórtad a bogyókat? – kérdezi Caesar.

Hosszú szünetet tartok, mielőtt válaszolnék, próbálom rendezni a gondolataimat. Ez az a sorsdöntő pillanat, amikor eldől, valóban szembeszálltam-e a Kapitóliummal, vagy Peeta elvesztésének gondolata elvette a józan eszemet, és nem vagyok felelős azért, amit csináltam. A helyzet egy drámai hangvétellű beszédért kiált, de csak egyetlen mondatot sikerül kinyögnöm, alig hallhatóan. – Nem tudom, én csak... képtelen voltam elviselni a gondolatot, hogy... Peeta nélkül kell élnem.

– Peeta? Van valami hozzáfűznivalód? – kérdezi Caesar.

– Nem. Amit Katniss mondott, mindkettőnkre igaz – teszi hozzá Peeta. Caesar elbúcsúzik, és azzal vége is a beszélgetésnek. Mindenki nevet, sír vagy ölelkezik, én viszont nem tudom eldönteni, hogyan sikerült az interjú, amíg oda nem lépek Haymitchhez. – Na, milyen volt? – suttogom.

– Tökéletes – vágja rá Haymitch.

Visszamegyek a szobámba összepakolni a holmimat, de rájövök, hogy csak a Madge-től kapott fecsegőposztás kitűzött vihetem magammal. Valaki visszavitte a szobámba a Viadal után. Sötétített ablakú autóval hajtunk végig a városon, az állomáson külön szerelvény vár ránk. Alig tudunk elbúcsúzni Cinnától és Portiától, de tudjuk, hogy néhány hónap múlva újra találkozunk, amikor a győzelmi ünnepségsorozat keretében együtt végigjárjuk majd Panem körzeteit. A Kapitólium így emlékezteti az embereket, hogy az Éhezők Viadala igazából sosem ér véget. Kapunk majd egy csomó felesleges kitüntetést, az embereknek pedig úgy kell tenni, mintha kedvelnének bennünket.

A vonat kigördül az állomásról, a szerelvény az éjszaka sötétjében robog, és amikor kiérünk az alagútból, az aratásnap ünnepség óta először, szabadon fellélegezhetek. Effie és természetesen Haymitch is velünk tart. Hatalmas lakomát csapunk, aztán csendben megnézzük a záróinterjú ismétlését a tévében. A Kapitólium minden másodpercben egyre távolabb és távolabb kerül, én pedig az otthonomra gondolok. Primre és anyára. Gale-re. Kimentem magamat azzal az indokkal, hogy szeretnék átöltözni. A fürkémbe levetem a ruhát, és pólót meg nadrágot húzok. Lassan lemosom az arcomról a sminket, és befonom a hajamat, fokozatosan visszaváltozom önmagámmá. Újra az igazi Katniss Everdeen néz vissza a tükörből. A lány, aki a Peremben él. Az erdőben vadászik. A Zugban kereskedik. A tükörbe nézek, és megpróbálom felidézni, hogy ki is vagyok

valójában, és hogy ki nem vagyok igazából. Amikor visszamegyek a többiekhez, furcsának és kellemetlennek érzem, ahogy Peeta belém karol.

A szerelvény rövid időre megáll, hogy üzemanyagot vegyen fel, mi pedig kimehetünk levegőzni. Most már nem kell őrizni bennünket. Kéz a kézben sétálunk Peetával a sínek mentén, de most, hogy kettesben maradunk, képtelen vagyok megszólalni. Peeta megáll, és szed egy csokorra való vadvirágot. Amikor felém nyújtja, erőlködnöm kell, hogy úgy tűnjön, örülök. Peeta ugyanis nem sejti, hogy ezek a rózsaszín-fehér kis virágok a vadhagyma virágai, és azokra az órákra emlékeztetnek, amiket Gale-lel az erdőben töltöttünk.

Gale. Összerándul a gyomrom, amikor belegondolok, hogy hamarosan újra találkozunk. De miért érzek így? Képtelen vagyok megfogalmazni a választ. Csak azt tudom, hogy úgy érzem, mintha hazudtam volna valakinek, aki bízik bennem. Vagy pontosabban: két embernek is hazudtam. Egészen eddig a Viadalra hivatkozva sikerült elodáznom, hogy szembenézzek a helyzettel. De otthon már nem hivatkozhatok a Viadalra.

– Mi a baj? – kérdezi Peeta.

– Semmi – felelem. Továbbsétálunk, elhagyjuk a szerelvény végét, itt már biztosan nem rejtettek kamerákat a sínek melletti bokrokba. Mégsem bírok megszólalni.

Arra riadok fel, hogy Haymitch a vállamra teszi a kezét. Ő még itt, a semmi közepén is halkan beszél. – Ügyesek voltatok. Csak így tovább, a körzetben se

hagyjátok abba, meg kell várni, amíg elviszik ezeket a rohadt kamerákat. És akkor minden rendben lesz. – Azzal elindul vissza a szerelvény felé. Nem merek Peeta szemébe nézni.

– Ezt meg hogy értette? – kérdezi Peeta.

– A Kapitóliumra célzott. Nem tetszett nekik az öngyilkossági kísérlet – bököm ki.

– Mi van? Miről beszélsz? – hökken meg Peeta.

– Lázadásnak ítélték. Az utolsó néhány napban Haymitch irányított, megmondta, mit csináljak. Hogy ne rontsam tovább a helyzetet – magyarázom.

– Ő irányított? Engem viszont nem – mondja Peeta.

– Haymitch tisztában volt vele, hogy elég okos vagy ahhoz, hogy magadtól is tudd, mit kell tenni – mondom.

– Fogalmam sem volt róla, hogy valamit tenni *kell* – mondja Peeta. – Ezek szerint az utolsó néhány napban... és gondolom korábban az arénában is... csak valami taktikát követtél, amit Haymitch-csel dolgoztatok ki.

– Nem. Úgy értem, az arénában még csak beszélni sem tudtam vele, nem igaz? – hebegem.

– De azt tudtad, hogy mit vár el tőled, nem? – vág vissza Peeta. Az ajkamba harapok. – Katniss? – Peeta elengedi a kezemet, én pedig lépek egyet, mintha elvesztettem volna az egyensúlyomat.

– Csak a Viadal miatt játszottad el, hogy szeretsz – szólal meg újra Peeta. – Remek alakítás volt.

– Nem az egész volt színjáték – mondom a virágcsokrot szorongatva.

– És mégis hol ért véget a szerep, és hol kezdődött az igazi Katniss? Nem, erre inkább ne válaszolj. Van egy fontosabb kérdés: mi marad ebből az egészből, ha újra otthon leszünk?

– Nem tudom. Minél közelebb érünk a Tizenkettedik Körzethez, annál zavarosabb az egész – mondom. Peeta további magyarázatra vár, de nem tudok már mást mondani.

– Azért majd szólj, ha kitaláltad – mondja fájdalmas hangon.

Most már biztosan meggyógyult a fülem, hiszen még a mozdony zúgása sem képes elnyomni Peeta távolodó lépteinek kopogását. Mire felszállok a vonatra, Peeta bezárkózik a fülkéjébe, és egész éjjel nem jön elő. Sőt, másnap reggel sem látom. Ami azt illeti, legközelebb akkor bukkan elő, amikor a szerelvény megérkezik a Tizenkettedik Körzetbe. Kifejezéstelen arccal odabiccent nekem.

El akarom mondani neki, hogy igazságtalanul viselkedik. Hogy a Viadal előtt nem ismertük egymást. Hogy mindent megtettem, hogy életben maradjak, hogy mindketten életben maradjunk az arénában. Hogy nem tudom megmagyarázni, milyen kapcsolat fűz Gale-hez, mert magam sem tudom. Hogy nem jó engem szeretni, mert sosem fogok megházasodni, és inkább előbb, mint utóbb úgyis megutálna. Hogy nem számít, ha szeretem, mert sosem engedhetem meg magamnak, hogy úgy szeressek valakit, hogy családom és gyerekeim legyenek.

Mégis hogyan képes erre? Hogyan képes így viselkedni azok után, amin keresztülmentünk?

Azt is el akarom mondani neki, hogy nagyon hiányzik. Ez viszont a részemről nem lenne tisztességes vele szemben.

Ezért aztán csak állunk egymás mellett némán, és a semmiből előbukkanó mocskos kis vasútállomást bámuljuk. Ahogy kinézek az ablakon, látom, hogy a peron tele van kamerákkal. Mindenki nagyon várja már, hogy megnézhesse a hazatérésünket.

A szemem sarkából látom, hogy Peeta kitarja a karját. Bizonytalanul ránézek. – Még egyszer utoljára? A közönség kedvéért? – szólal meg Peeta. A hangjában nem bujkál harag. A szavai közömbösen konganak, és ez, ha lehet, még rosszabb. A fiú, akitől a kenyeret kaptam, máris távolodik tőlem.

Mindjárt vesznek a kamerák. Megfogom és erősen megszorítom Peeta kezét, de már most félek a pillanattól, amikor végleg el kell majd engednem.

Vége az első könyvnek

Suzanne Collins

1991 óta ír gyermekműsorokat különböző tévécsatornáknak. Számos Nickelodeon műsorban működött közre, többek között az Emmy-díjra jelölt *Clarissa mindent megmagyaráz* valamint a *Shelby Woo titkos aktái* című sorozatokban. James Proimos gyerekkönyvíróval az *Ó-generáció!* című gyermekműsor munkálatai közben ismerkedett meg. Az ő javaslatára fogott bele a gyerekkönyvek írásába.

Suzanne Connecticutban él családjával és néhány vadmacskával, akik beköltöztek a hátsó udvarba.

Az Éhezők Viadala filmváltozata jövőre fog elkészülni, Suzanne pedig már a trilógia befejező részén dolgozik.